

Giới thiệu Vút Bỏ Anh Là Điều Dững Cầm Nhất

Truyện Vút Bỏ Anh Là Điều Dững Cầm Nhất, câu chuyện nói về tình cảm của tuổi học trò trong sáng và ngây thơ, trải qua biết bao nhiêu buồn vui lẫn lộn, giúp họ dần trưởng thành hơn trong cuộc sống và trong chuyện tình cảm trai gái.

Một cô gái sinh viên nghèo nhưng đã trải qua biết bao nhiêu mối tình dang dở, với gương mặt xinh tươi đã làm say mê biết bao nhiêu chàng trai nhưng người cô chọn vẫn là người học chung lớp, cứ tưởng thời gian hai người bên nhau sẽ không bao giờ xa cách nhưng rồi anh ấy cũng ra đi không nói một lời từ biệt. Cô đơn thất vọng cùng với nỗi đau day dứt dần vật trái tim cô.

Và rồi cô gặp một người chính anh ấy đã dùng tình cảm chân thành xoa dịu trái tim cô một trái tim mang nhiều lỗ thủng nhưng cuối cùng cũng có một người hi sinh xứng đáng vì cô mà lấp đầy những khoảng trống đó.

Bạn đang đọc truyện *Vút Bỏ Anh Là Điều Dững Cầm Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nhìn lại tháng năm vội vã đó

Nếu là trước năm 16 tuổi, bạn hỏi tôi: Hạnh phúc là gì? Tôi sẽ trả lời bạn rằng, hạnh phúc giống như mèo được ăn cá, như chó được ăn thịt, như Ultraman đánh tiểu Quái vật vậy.

Sau khi 16 tuổi, tôi sẽ nói với bạn rằng, hạnh phúc là không phải lo có đậu Đại học không, không phải lo không tìm được việc làm, không phải lo không lấy được người mình yêu.

Tôi luôn cố gắng nỗ lực vì những mục tiêu như vậy, nhưng lại luôn cảm thấy khoảng cách để tới những mục tiêu đó thật xa xôi.

I. Ngốc ạ, tớ thích cậu

Bạn có thể không biết hiệu trưởng của trường Đại học Q, nhưng không thể không biết đến Tiêu Viễn của trường đại học ấy. Đó là thủ khoa Đại học chuyên ngành Khoa học tự nhiên của cả thành phố Bắc Kinh, là Quán quân cự ly 1500m chạy dài của giải Điền kinh Thanh niên toàn quốc, là chàng thanh niên đẹp trai chơi đàn dương cầm hay đến mức có thể ví với Clayderman (1).

Tôi không biết nói như thế có phóng đại chút nào không, nhưng lần đầu nhìn thấy Tiêu Viễn, tôi đã bị anh cuốn hút, tuy rằng lần đầu tiên đó, ấn tượng anh để lại trong tôi chỉ toàn là màu trắng.

Ngày hôm ấy, tôi đến phòng tập thể dục thẩm mỹ, một nam sinh cứ chăm chăm nhìn tôi không biết xấu hổ. Cũng chẳng phải chưa bao giờ nhìn thấy con gái, làm sao cứ phải tỏ cái vẻ mặt háo sắc mê muội đó chứ. Tôi trừng mắt ngược nhìn hắn.

Hắn thật không biết điều, sán lại gần hỏi: “Em gái, em xinh quá, học ở lớp nào vậy?”

“Giáo viên của chúng tôi dặn rằng, nhất định không được nói cho những kẻ khả nghi biết mình học ở lớp nào, tránh việc họ bén mũi mà tìm đến!”. Tôi ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của hắn, làm cho hai nam sinh đang ngồi nghỉ ở khu bên cạnh phá lên cười.

Một trong hai nam sinh đó là lớp trưởng Chương Sính của chúng tôi, còn một người dáng cao ráo, mặc bộ thể thao trắng, da cũng trắng, khi cười làm người ta cảm giác lấp lánh như nhìn thấy ánh mặt trời trên biển vậy. Tuy nhiên, ánh mắt anh lại hướng về phía tên háo sắc đứng cạnh tôi. Điều đó làm tôi cảm thấy hụt hẫng.

Các bạn trong tổ tập thể dục nhìn thấy anh chàng cao to ấy đều ngạc nhiên reo lên: “Trời ơi, Tiêu Viễn kia, cậu ấy chính là Tiêu Viễn!”

Nghe thấy mọi người gọi, Tiêu Viễn và Chương Sính đứng dậy bước đi.

Đi được khoảng mười mấy mét, cậu bèn quay đầu lại cười với mọi người, vẻ mặt rạng rỡ ấy lập tức làm rõ lên một trận huyên náo.

Thì ra đó là Tiêu Viễn! Một người mới hoàn mỹ làm sao!

Sau khi tập erobic xong, đi đến nhà ăn, tôi vẫn còn nghĩ, người đẹp trai như Tiêu Viễn thật là hiếm gặp.

Nhà ăn ở đại học Q mỗi buổi trưa đều có món canh trứng cà chua, món canh này không những ngon mà còn miễn phí nữa.

Tôi múc một bát canh miễn phí thật to đi từ đầu bên này đến cuối bên kia của nhà ăn, tay bị bát canh nóng làm tê cứng, muốn để xuống, lại không nỡ, làm sao có thể để cho người khác một cách dễ dàng vậy được?

Cố nhịn, cố nhịn, tôi tự nhủ, kiên trì chính là thắng lợi!

Khi cách bàn ăn tôi chọn còn khoảng hơn năm mét nữa, ai ngờ được, một nam sinh ngồi ở bàn phía trước tôi bỗng nhiên đứng lên, tôi cũng không kịp tránh, thế là tiêu tan bát canh của tôi.

Là ai vậy chứ! Tôi tức khi ngẹn ngụt, trợn mắt như phát điên, nhưng giây phút nhìn thấy anh chàng đó, vội im bật – thật không ngờ lại là Tiêu Viễn !

Nhìn trên đỉnh đầu Tiêu Viễn như mọc đầy hoa lá, nước canh chảy ròng ròng, cả bộ đồ thể thao trắng tinh cũng bẩn mất rồi, đúng thật là kinh khủng.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Tôi sợ hãi hoảng hốt xin lỗi, chỉ còn chút nữa thôi là cách mạng đã thành công, thế mà giờ lại thành công cốc.

Tiêu Viễn ban đầu giận dữ nhìn sang phía tôi, sau đó lại mỉm cười, chắc bị bát canh của tôi làm nóng đầu thành ra ngớ ngẩn mất rồi, nếu không thì là đầu óc có vấn đề.

“Sao lại là cậu?” Về mặt của cậu ấy giống như một đũa bé lười biếng, “Cậu phải giặt quần áo giúp tôi !”

“Không vấn đề gì!” Tôi vội vàng thận trọng nở nụ cười lấy lòng, nói ra họ tên của mình, “Tôi là Điền Khả Lạc, học lớp Quản trị Viễn thông, cậu có thể mang đến lúc nào cũng được!” Tôi chỉ chỉ bộ đồ thể thao ngấm đầy nước trên người cậu ấy.

Ăn com xong, quay trở lại lớp học đã thấy Tiêu Viễn ôm một bọc to quần áo đứng đợi tôi ở cửa lớp, “Cậu bảo giặt quần áo giúp tôi!”

Tôi ngốc rồi, “Tôi nói chỉ giúp cậu giặt bộ vừa này thôi chứ!”

“Đằng nào cũng tiện thể, giặt cả đi”. Tiêu Viễn nhìn tôi cười.

Cũng phải, giặt hai chiếc cũng phải tốn một đồng tiền giặt, mà giặt nhiều một chút cũng chỉ tốn một đồng, chẳng muốn tranh luận với cậu, ai bảo tôi vừa này ụp cả bát canh to lên đầu người ta chứ.

Cho quần áo vào máy giặt, tôi bị các bạn gọi đi xem đá bóng, dù chẳng hiểu gì về bóng đá, nhưng tôi vẫn đứng bên ngoài hò reo theo, quên bẵng luôn việc giặt quần áo.

Hai ngày sau, Tiêu Viễn đến lớp tìm hỏi quần áo, tôi mới nhớ ra đồng quần áo của cậu ấy vẫn để trong máy giặt công cộng của trường.

Mấy hôm nay, phòng giặt đồ đang cải tạo lại đường ống nước, các máy giặt đều đã ngừng sử dụng. Vừa mở nắp máy giặt ra Tiêu Viễn đã vội bịt mũi, “Thối hết rồi!” Tôi vừa ngủ, suýt nữa thì ngất xỉu, đúng là đã lên men hết sạch, “Tôi đền đồ mới cho cậu...” để bù đắp lỗi lầm của mình, tôi đành phải liêu thôi. Tiêu Viễn nhìn tôi, “Vậy cậu đi mua đồ mới với tớ nhé, mấy ngày nữa Đại hội thể thao, tớ phải mặc rồi”.

Tôi đau lòng đành phải đập vỡ con lợn đất tiết kiệm, cầm mấy trăm tệ đáng thương, nghĩ bụng, “Nếu mà Tiêu Viễn có tình tống tiền, sẽ đưa cả cho cậu số tiền ít ỏi này”.

Tiêu Viễn dẫn tôi đi lượn nửa ngày trời trong siêu thị, lượn lờ đến nỗi tôi hoa mắt chóng mặt. Xem ra người ta đang trả đũa báo thù rồi, tôi thầm nghĩ.

Quả đúng thế, cậu chọn được một bộ đồ thể thao, và mặc vào nhìn rất đẹp.

“Thế nào?” Cậu hỏi tôi.

Tôi liếc nhìn mác giá, ôi mẹ ơi, 1800, tiền trong con lợn bé nhỏ của tôi trả cũng không đủ số lẻ 800 !

“Đẹp thì có đẹp, nhưng mà tôi không đủ tiền đâu...”

“Phải rồi, hình như nên là cậu trả tiền chứ, tôi quên mất cả vụ này”. Cậu cười, ánh mắt sáng lấp lánh, ánh lên sự tính toán.

“Nếu mà để tôi trả tiền thì chọn đồ rẻ thôi!” Tôi kéo cậu sang khu sản phẩm trong nước, “Lừa gạt tiền của người khác cũng phải có nguyên tắc một chút chứ, con mắt nào của cậu thấy tôi trông giống người có tiền chứ?”

Tiêu Viễn chỉ nhìn tôi cười, “Điền Khả Lạc, cậu thật là keo kiệt!”

“Tôi đâu phải keo kiệt? Tôi chỉ tiết kiệm thôi!” Tôi cố nói lý với cậu.

Tiêu Viễn cũng không phải là người không biết điều, chỉ bắt tôi đền một đôi giày Nike giá rẻ đặc biệt 398 tệ do tôi chọn, thiết kế đơn giản rất vừa mắt tôi.

“Tôi thấy không tồi, nếu mà cậu không thích, tôi sẽ mua đôi LiNing rẻ nhất cho cậu”. Tôi uy hiếp cậu ta.

“Được rồi...” Cậu miễn cưỡng đồng ý, “Cậu nhìn người thì rõ dịu dàng, không ngờ tính khí lại hung hãn như vậy”.

“Tôi đâu có hung hãn?”

Tại sao mọi người đều thấy tôi xinh đẹp dịu dàng, mà với cậu lại trở thành hung hãn?

Hôm Đại hội thể thao toàn trường, Tiêu Viễn mời tôi đến cổ vũ cho cậu. Toàn trường có bao nhiêu mỹ nữ, cậu chỉ mời mỗi mình tôi, tôi thấy mình thật vinh dự, còn cổ tinh tô một chút son đỏ, nhưng chỉ là đánh một chút lên má thôi, các bạn trong phòng tôi nói, như thế càng thấy tôi yếu điệu, đáng yêu hơn.

Đứng cùng với các bạn nữ của lớp bên đường biên chạy, tìm tôi đập rộn ràng, tôi đến là để cổ vũ cho Tiêu Viễn cơ mà!

Lớp trưởng Chương Sinh cũng tham gia chạy ở cự ly 1500m, lúc khởi động, cậu ấy thân nhiên vút áo khoác cho tôi, “Điền Khả Lạc, cầm lấy, lát nữa nhớ cổ vũ cho mình đấy”.

Tiêu Viễn ở bên cạnh cũng chạy lại, ném cho tôi hai chai nước, “Khi tớ về đến đích, nhớ đưa nước cho tớ đấy”.

“Được!” Tôi đều đồng ý.

Đến lúc thi đấu thực sự, mới phát hiện ra nữ sinh lớp tôi chia làm hai phe, một phe cổ vũ cho Chương Sinh, một phe cổ vũ cho Tiêu Viễn, tôi ở giữa hai phe nên bị đẩy tụt ra đằng sau, chẳng còn nhìn thấy ai nữa, cũng chẳng quan tâm đến ai được.

Tiêu Viễn về đến đích đầu tiên, ở đó sớm đã có bạn gái đợi để đưa nước rồi, vốn dĩ chẳng đến lượt tôi. Người thứ hai về đến đích là Chương Sinh cũng bị người người vây quanh, tôi thất vọng vút chai nước của Tiêu Viễn và áo khoác của Chương Sinh xuống, một mình bỏ về lớp học.

Mắt công tôi cổ tinh đánh son lên mặt, đúng là mắt công toi.

Tiêu Viễn đạt giải nhất của cuộc thi tất nhiên là rất đáng mừng rồi, nhưng cũng không đến mức buổi tối phải chạy sang lớp tự học của chúng tôi gào lên: “Điền Khả Lạc, đôi giày Nike giảm giá cậu tặng tớ tuy không đẹp lắm, nhưng đi vào thật thoải mái, chạy cũng thấy có trợ lực hơn! Lần sau cậu lại mua giày tiếp cho tớ nhé!”

Câu nói này đúng là không có chỗ để thương lượng, lớp tôi lúc đó nổ như cái chợ vỡ, bạn học xung quanh đều nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường.

“Mẹ kiếp, cậu hét cái gì thế Tiêu Viễn?” Lớp trưởng Chương Sinh của chúng tôi giận dữ nhìn cậu chằm chằm, “Không nhìn thấy Khả Lạc đang trong giờ tự học à?”

Tôi cúi đầu giả vờ đang làm bài tập, nhưng trong lòng vô cùng ngượng ngùng.

Tiêu Viễn cứ dăm ba bữa lại chạy sang lớp tôi điểm danh, làm tôi không có tâm trí nào học được, toàn mất tập trung, trước mắt cứ hiện ra khuôn mặt cười mà lại như không cười của cậu.

Sau này, Tiêu Viễn chạy luôn sang lớp học giờ tự học buổi tối. Tôi ngưỡng mộ nhìn cậu ngồi cùng với một đại mỹ nhân nào đó, đúng là tiên đồng ngọc nữ, lại cũng là trai tài gái sắc chứ, đến lúc nào tôi có thể tìm được người bạn trai như Tiêu Viễn thì tốt biết mấy!

Đúng lúc Tiêu Viễn quay lại nhìn tôi, tôi cảm thấy như có tạt giạt mình, không dám mở mắt ra, vội vàng thu dọn sách vở vào túi.

Không thể ở đây lâu được, nhìn người ta thì thâm to nhỏ, càng cảm thấy lòng dạ xót xa.

Tôi gần như bỏ chạy khỏi lớp học, Tiêu Viễn liền đuổi theo.

“Điền Khả Lạc, cậu không chịu học, chạy ra ngoài làm gì?” Tiêu Viễn hét sau lưng tôi.

Tôi chẳng biết nên nói gì, càng không thể nói “Tôi nhìn thấy cậu ngồi cùng người con gái khác thì thấy không thoải mái” được, thế nên chẳng nói gì.

“Này, tớ ngồi cùng cô ấy nói về công việc tổng kết của Hội học sinh, tớ định kỳ sau từ chức Hội trưởng để chuyên tâm ôn thi Cao học”. Tiêu Viễn chạy đến trước mặt tôi giải thích.

“Cậu làm gì cũng đâu có liên quan đến tôi?”

“Hi hi, tớ sợ cậu ghen mà!” Tiêu Viễn nhìn tôi cười nhún nhún.

Tôi không thể giải thích được tại sao mỗi lần nhìn thấy tôi, cậu ấy lại cười giống như một con cáo vậy?

“Ghen? Tại sao tôi lại phải ghen?”

“Chẳng lẽ không phải?” Tiêu Viễn kéo tay tôi lại, “Ngốc ạ, tớ thích cậu”.

Đội đã, có phải tôi nghe nhầm không?

“Cậu nói lại một lần nữa?”

“Ồng, tớ thích cậu!” Tiêu Viễn nắm lấy tay tôi hét to.

Tôi cảm thấy như những bông hoa tươi đang nở rộ trước mặt, thế giới này thật là tươi đẹp và tuyệt vời làm sao. Không ngờ Tiêu Viễn lại nói thích tôi! Tôi ôm chặt lấy khuôn mặt nóng ran, trời ạ, chẳng lẽ đây là sự thật sao? Xin đừng là đang nằm mơ.

(1) Richard Clayderman: (28/12/2953 –): Nhà diễn tấu đàn dương cầm nổi tiếng người Pháp.

2. Anh không phải thanh mai, em không là trúc mã

Lần đầu tiên hẹn hò với Tiêu Viễn là ở đầm sen của trường đại học Q.

Đó là một buổi chiều ngà ngà mùa hạ, tôi ngồi bên đầm sen ngắm nhìn những chiếc lá sen màu xanh ngọc đang đu đưa trong gió, Tiêu Viễn ngồi bên cạnh nhìn tôi. Tay anh cầm một chai Co-ca lạnh đang uống dở, ngắm nhìn tôi, tôi lại ngắm nhìn nó, mỉm cười.

Tôi tròn mắt. “Đừng có đánh đồng em với chai nước ngọt này nhé!”

Tiêu Viễn ngắm nghĩ cả buổi, khỏ sở nói: “Anh cảm thấy em với chai nước ngọt này đúng là rất giống nhau”.

“Tiêu Viễn”. Ý tôi là muốn cảnh cáo anh không được nói nữa.

Nhưng anh cứ lờ tôi đi, tiếp tục nói: “Nhìn cái màu này, giống màu mắt nâu đen của em, trong sáng, óng ánh; còn cả vị này nữa, giống y như má lúm đồng tiền lúc em cười, rất ngọt ngào...”

Anh cố tình lắc nhẹ, trong chai liền nổi lên thật nhiều bọt bong bóng, trào dâng lên, tụ lại ở nắp chai.

Tiêu Viễn nhìn tôi cười, “Em biết không? Em làm người ta cảm thấy giống như bọt bong bóng này vậy, vui vẻ, hạnh phúc, ấm áp, ngọt ngào... làm người ta cứ muốn gần gũi, để được hưởng lấy cảm xúc của em”.

Tôi há hốc mồm, suýt chút nữa thì rơi cả lưỡi ra, hóa ra Tiêu Viễn đang tán dương tôi.

“Ha ha, anh nói tiếp đi!” Những lời nói này nghe thật dễ chịu, làm tôi như đang bay bổng.

“Đồ ngốc, em đáng yêu nhất chính là ở chỗ không biết mình đáng yêu đến thế nào!” Tiêu Viễn gí mũi tôi nói.

“Lại bắt đầu phê phán!” Câu nói này phức tạp hơn hẳn những “lý luận Cola” kia.

Chương Sinh nhìn thấy tôi và Tiêu Viễn ngồi ăn cơm cùng nhau, giật mình thất sắc hét to: “Hai người còn nhân rồi đến mức ngồi đây ăn được?”

“Đói thì ăn, tại sao phải đến mức nhân rồi?” Tôi nghi ngờ lớp trưởng đại nhân bị điều gì làm cho kinh hoàng đến nỗi lời nói không diễn đạt hết ý nữa.

“Cả trường đang đồn ầm lên Tiêu Viễn với cậu...”

“Tiêu Viễn với tớ làm sao? Không phải đang rất tốt sao, không hề chiến tranh lạnh cũng chẳng chiến tranh nóng gì”.

“Cả trường đều đồn... Tiêu Viễn tán cậu!” Chương Sinh giọng thăm dò.

“Điều đó có gì không tốt à, chẳng lẽ đồn ngược lại rằng mình tán Tiêu Viễn thì cậu mới thấy bình thường?” Tôi hỏi lại lớp trưởng.

Chương Sinh đứng lặng một hồi, “Chả lẽ điều đó là thật?”

“Tất nhiên là thật rồi!” Tiêu Viễn nói một cách chắc chắn.

Là người được đi bên cạnh Tiêu Viễn, tôi hầu như đã nhận tất cả sự ngưỡng mộ và ghen tị của các nữ sinh trong trường.

Thậm chí có người tìm đến tận cửa chất vấn tôi: “Cô dựa vào cái gì mà đòi ở bên cạnh Tiêu Viễn?”

“Câu hỏi này, cậu phải tìm Tiêu Viễn mà hỏi”. Tôi không giỏi ứng phó với những câu hỏi bất ngờ như vậy, nên toàn đá quả bóng sang cho anh.

Tất nhiên cũng có những người không thấy phục Tiêu Viễn, chạy đến tìm tôi, “Điền Khả Lạc, tại sao em lại chọn Tiêu Viễn chứ? Tôi có chỗ nào không bằng huh?”

Gặp phải kiểu người như thế, Tiêu Viễn vừa bực vừa tức, chỉ vào mặt người ta mà hét: “Làm ơn về nhà soi gương trước đi!”

Tiêu Viễn vẫn đợi tôi và Chương Sinh học xong rồi cùng đi ăn như trước đây.

Chương Sinh vừa đi vừa thì thầm điều gì đó với Tiêu Viễn làm cả hai đều phá lên cười ha ha. Tôi đi sau thấy thế không khỏi đỏ mặt, tôi biết họ đang nhắc đến chuyện xảy ra trong giờ Cơ sở pháp lý.

Thực ra, chuyện đó cũng không trách tôi được, rõ ràng thầy giáo giảng bài quá ru ngủ, làm tôi không biết đã ngủ từ lúc nào. Tôi dám thề là cả lớp phải có đến ít nhất một phần ba người ngủ gật, thế mà vị giáo sư già ấy lại cứ nhắm vào tôi mà gọi dậy, “Diễn Khả Lạc, em hãy trình bày lại tuyên ngôn Miranda nghĩa là gì?”

Tôi đúng là xui xẻo hết sức. Rõ ràng là không nghe giảng, có trời mới biết được tuyên ngôn Miranda có nghĩa là gì chứ!

Sau lưng, Chương Sính đá vào ghế của tôi, giọng thì thảo từ trang bao nhiêu đến trang bao nhiêu, đầu óc tôi thực sự đang rối loạn, chịu không nổi liền quay xuống hết vào mặt cậu: “Đủ rồi, tôi có quyền được giữ im lặng mà!”

Vị giáo sư già gõ gong kính xuống, chăm chú nhìn tôi, “Không tôi, cũng biết học đi đôi với hành đấy!”

Chương Sính là người đầu tiên cười, sau đó, các bạn trong lớp đều cười theo ầm ĩ.

... Chương Sính đáng ghét, cười đủ rồi thì thôi, sao còn đi nói với Tiêu Viễn? Làm anh cũng cười nhạo tôi.

“Cậu không được nhìn thấy vẻ mặt của vị giáo sư già lúc ấy, con người mất sự tự tin thì lời ra, lại còn liên tục khen ngợi Khả Lạc là điển hình tiêu biểu của việc học và biết vận dụng nữa chứ”.

Chương Sính nói đến đây thì đã cười đến đau cả bụng. Tiêu Viễn cũng cười, nhưng lại tỏ ra rất đắc ý, kéo tay tôi lại tự hào nói: “Khả Lạc của chúng ta đúng là bảo bối”.

Tôi cố thoát ra khỏi bàn tay ranh mãnh của Tiêu Viễn, nghiêng giọng nói: “Ai mà gọi tôi là Khả Lạc tôi sẽ giận người ấy!”

Lần đầu tiên giận nhau với Tiêu Viễn là vì Chương Sính.

Lớp tôi tổ chức đi dã ngoại mùa thu, về nông trại ở ngoại thành ở hai hôm

Ngày đầu ở nông trại, mọi người đi cuốc đất, tôi bị ong vò vẽ ở trong vườn bao vây, Chương Sính không sợ nguy hiểm đã xông vào giải cứu tôi, thế nên cậu bị ong chích mấy phát liền.

Buổi tối mọi người thức đánh bài, cả bàn tay và cánh tay của cậu đều bị đau nên không chơi được, mà bị mọi người làm ồn cũng không ngủ được.

Vậy nên, tôi đành đến phòng ngồi nói chuyện với cậu.

Trở về trường, Tiêu Viễn lao thẳng đến, vừa gặp mặt đã hỏi tôi và Chương Sính đã nói những chuyện gì, tại sao lại nói chuyện khuya thế.

Khi đó tôi đã tỏ thái độ luôn.

Tôi giận không phải vì những câu anh ấy hỏi, mà tại sao anh biết? Không ngờ anh lại tìm người trông chừng tôi, chẳng lẽ lại không tin tôi đến mức ấy sao?

Tôi lạnh lùng nhìn anh, tôi bấu môi, nói: “Muốn biết à? Em lại chẳng có gì để nắm bắt cả!”

Buổi trưa khi đi ăn, vì đang giận Tiêu Viễn nên tôi cố ý ngồi ăn cùng Chương Sính, còn vừa ăn vừa kể chuyện cười.

“Lớp trưởng, vết thương đã khỏi chưa? Để cảm ơn cậu, tớ nên đưa cậu 10 tệ, cho cậu thích ăn gì thì tự đi mua lấy mà ăn”. Tôi chọc cậu.

Câu chuyện cười về Mười tệ là do một bạn nam lớp tôi kể khi đi thăm quan trại nuôi lợn ở nông trại, đại ý thế này:

Ngày trước, có một người nuôi lợn, hiệp hội bảo vệ động vật đến hỏi ông ta đã cho lợn ăn gì, ông ta nói cho ăn rau héo này, com nguội này v.v... Hiệp hội bảo vệ động vật nói ông ta không yêu quý động vật, phạt mười nghìn đô la Mỹ. Một thời gian sau, người của hiệp hội lương thực quốc tế đến hỏi ông ta cho lợn ăn gì, ông ta nói có thịt, có cá, lại còn có con thích ăn mỹ sọ nữa, người của hiệp hội lương thực nói lương thực thế giới đang khan hiếm như vậy, mà ông thì lãng phí, lại phạt mười nghìn đô la Mỹ. Về sau, lại có người hỏi ông cho lợn ăn gì, ông nói: “Bây giờ mỗi ngày tôi cho bọn chúng 10 tệ, chúng muốn ăn gì thì tự đi mua mà ăn!”

Lúc đó, tôi còn nói với cậu bạn kể chuyện cười rằng: “Đã như vậy thì, còn không mau đưa cho lớp trưởng 10 tệ, để cậu ấy thích ăn gì thì tự đi mà mua!”

Mối quan hệ của tôi và Chương Sính rất thân thiết, cho nên mới dám trêu đùa không cần giữ ý như vậy. Trong mối quan hệ này tất nhiên cũng có nguyên nhân là từ Tiêu Viễn, chính vì Tiêu Viễn và Chương Sính từ lâu đã thân thiết như anh em rồi.

Cũng chính bởi câu nói đùa này, mà sau này lớp tôi mới có điển tích lưu truyền về “Lớp trưởng và mười tệ”.

Tiêu Viễn ngồi ở bàn đối diện tất nhiên không biết tôi và Chương Sính đang cười đùa chuyện gì, cảm khay thức ăn lên, hằm hằm bỏ đi.

Từ hôm đó trở đi, Tiêu Viễn không sang lớp tôi tự học nữa, hết giờ cũng không đến ăn cơm cùng tôi và Chương Sính. Ban đầu chúng tôi còn cảm thấy chẳng sao cả, lâu dần thì thấy có vẻ không chịu được.

Trong lòng rõ ràng thích người đó, làm sao có thể dễ dàng chịu được khi anh nhìn mà tính bơ như không nhìn thấy mình chứ?

Tôi thở vắn than dài than vắn với Chương Sính: “Mình đã làm Tiêu Viễn giận quá rồi!”

Chương Sính mãi tập bóng rổ, rõ ràng không để tâm đến lời tôi nói, “Giận quá thì quá chứ sao, cậu ấy mà có thể chịu đựng được một tuần, thì đã không còn là Tiêu Viễn!”

“Nếu mà anh ấy có thể chịu đựng được thì phải làm sao?” Tôi rất sợ Tiêu Viễn sẽ không thèm để ý đến tôi nữa.

“Chịu được thì cứ chịu chứ sao! Cậu ấy mà không để ý đến cậu nữa, thì... hay là chúng ta ghép lại thành một đôi?” Chương Sính cố tình trêu đùa tôi.

“Lớp trưởng!” Tôi hét lên, “Đề cho các fans của cậu nghe thấy, sẽ giết mình mất!”

Chương Sính vẫn ôm quả bóng rổ tỏ ra bất lực, “Vây mình cũng chẳng có cách nào khác”.

Tiêu Viễn đúng là có thể chịu đựng được, một tuần rồi cũng chẳng buồn quan tâm đến tôi.

Chương Sính thấy tôi đứng ngồi không yên, nói: “Buổi tối, mình mời Tiêu Viễn đi ăn, cậu có muốn đến không?”

Tất nhiên là muốn rồi, cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua!

Bữa cơm đó Chương Sính đã không xuất hiện, lúc tôi đến chỉ thấy một mình Tiêu Viễn đang gọi món. Hai người lúng ta lúng túng ngồi ăn hết bữa cơm, Tiêu Viễn kéo tay tôi, nói: “Tối nay là bữa đầu tiên anh có hứng để ăn cơm”.

“Tại sao?”

“Tại em không để ý đến anh!”

“Là anh không để ý đến em chứ?” Rõ ràng anh nổi giận với tôi, lại nói là tôi không để ý đến anh.

Sau bữa cơm ấy, tôi và Tiêu Viễn làm hòa với nhau, lúc trở về tôi vẫn còn thắc mắc, “Rõ ràng lớp trưởng nói mời cơm, thế mà bản thân lại không đến là sao?”

“Việc gì đến cậu ta chứ? Là anh bảo cậu ấy nói vậy đấy!” Tiêu Viễn cười một cách ranh mãnh.

“Đúng thật là, lợi dụng lớp trưởng của bọn em!” Tôi lấy làm bất bình thay cho Chương Sính.

Để cảm ơn lớp trưởng đã làm hòa cho tôi và Tiêu Viễn, tôi do dự không biết nên tặng cho cậu ấy món quà gì, hơn nữa cũng sắp đến sinh nhật của Chương Sính rồi, ở trên lớp, bao nhiêu người nhắc đến việc tổ chức sinh nhật cho cậu, muốn quên cũng khó.

Hồi đó đang một thêu kiểu chữ thập, tôi chọn được một dây đeo điện thoại hình gấu Teddy về để ra tay thực hành. Tiêu Viễn cứ cười tôi thêu không phải là gấu Teddy mà là gấu đen.

“Gấu Teddy khác hẳn gấu đen chứ!” Tôi gân cổ cự lại anh.

“Vâng, là gấu Teddy!” Tiêu Viễn cuối cùng cũng chịu thừa nhận, “Nhưng mà, sau này em làm ơn cứ thêu cho anh con gấu đen đi!”

Dám chê trình độ thêu của tôi không đẹp à! Tôi bức bối, nhìn anh nói: “Em thấy anh hóa trang một chút là giống hệt một con gấu đen rồi, việc gì cần em phải ra tay thêu nữa chứ!”

Thời gian đó đúng vào dịp Chương Sính giúp trường tổ chức hoạt động bán thú nhồi bông, mà lại chính là gấu Teddy.

Tôi kéo tay Tiêu Viễn đi ngắm nghía cả nửa ngày, nhìn thấy những chú gấu Teddy lông mềm mượt, mới biết mình thêu đúng là không giống.

“Thế nào? Em thích không?” Tiêu Viễn hỏi tôi.

“Ha ha, Tiêu Viễn ơi, hay là chúng ta mua một con về làm kỷ niệm đi? Con gấu này dễ thương quá”.

Thấy tôi thích, Tiêu Viễn vội vàng hỏi Chương Sính: “Con gấu này bán thế nào?”

Chương Sính vừa nhìn thấy tôi và Tiêu Viễn, nháy mắt nói: “Người khác mua thì 60 tệ một con, còn Khả Lạc chỉ cần trả cho bản lớp trưởng này ba nụ hôn là được”.

“Mơ giấc mơ thiên thu của cậu đi”. Tiêu Viễn suýt chút nữa nổi giận với Chương Sính.

Tôi kéo Tiêu Viễn lại, nói: “Không phải chỉ có ba nụ hôn thôi sao, đồ mình mua rồi, lớp trưởng, cậu ghi sổ nợ trước nhé, sau này cứ đòi Tiêu Viễn là được!”

Tiêu Viễn nhìn Chương Sính cười như không cười, “Muốn đấu với Khả Lạc nhà tôi á, cậu vẫn còn non lắm!”

Tôi và Tiêu Viễn ôm con gấu Teddy đi thẳng, vừa đi còn vừa giành nhau, “Em bé gấu sẽ ngủ với em!”

Bốn năm đại học vùn vụt trôi qua, khi tôi, Tiêu Viễn, Chương Sinh ngồi trên sân vận động trường nhìn lại khoảng thời gian ban đầu, cảm giác tất cả dường như mới xảy ra ngày hôm qua.

Những ngày tháng cùng nhau ca hát, cùng nhau xem phim, cùng ăn cơm, cùng lên lớp tự học buổi tối đã qua đi như thế, chỉ để lại những mảnh vỡ của ký ức.

Có thể vào một ngày nào đó trong tương lai, nhiệt huyết của chúng tôi đột nhiên trào dâng, cắt dán, phục chế lại từ đầu, sau đó tụ lại thành một bức tranh ghép những thời khắc đã từng thuộc về chúng tôi đó.

Tiêu Viễn và Chương Sinh đều hướng ánh mắt về phía tôi, “Tốt nghiệp rồi, có kế hoạch gì không?”

Tôi cười ngốc nghếch “Tìm việc làm thôi! Mọi người thì sao?”

Ánh mắt Tiêu Viễn nhấp nháy, nhưng lại nhanh chóng hướng lên bầu trời, “Sang tháng bảy, trời có còn xanh như bây giờ không nhỉ?”

Chương Sinh ném vỏ lon bia vào người anh, “Cậu nghĩ gì thế hả!”

Tiêu Viễn đứng lên, kéo tay tôi: “Nào, chạy hai vòng nhé!”

Sau đó, bóng ba người chúng tôi lần lượt tác rời nhau trên đường chạy tiêu chuẩn 400m, không ai đuổi theo ai...

Sau khi tốt nghiệp, Tiêu Viễn lựa chọn ra nước ngoài học chuyên sâu, tôi cố gắng phấn đấu thi vào làm công chức nhà nước.

Ngày tôi thi tuyển, là ngày Tiêu Viễn làm thủ tục xuất ngoại. Tôi giúp anh phổ tô các loại văn bằng tài liệu, nên đến muộn, nếu không có thầy giám thị nói đỡ cho, có lẽ tôi đã không được vào trường thi rồi.

Lớp trưởng gõ đầu tôi, giận quá nói: “Cậu cầu thả vừa thôi! Bao nhiêu năm rồi tại sao không chịu lớn lên một chút?”

“Ai bảo không lớn? Hồi năm nhất tớ có một mét sáu lăm, bây giờ một mét sáu tám, không tin cậu lấy thước đo thử xem!”

Lớp trưởng bị ôi làm cho tức muốn học máu, đành bắt lực bỏ đi.

Khi tôi nhận được kết quả thi công chức cũng là lúc giấy báo tuyển sinh của Tiêu Viễn gửi về.

Anh rủ tôi đi ăn thịt dê nhúng, hai người ăn một lúc hết sáu đĩa thịt, Tiêu Viễn nói: “Em ăn khỏe thế, sau này ai nuôi nổi em?”

Tôi ngẩn người, sau đó cười phá lên, “Mẹ em bảo rồi, mẹ sẽ nuôi em cả đời!”

“Thật ngốc, đó chỉ là nói vậy thôi!” Tiêu Viễn cười tôi.

“Là thật đấy, mẹ em không xa em được!” Mẹ tôi làm sao có thể không có tôi chứ? Mẹ và bố tôi ly hôn rồi một mình nuôi tôi khôn lớn, tôi chính là chỗ dựa của mẹ, là sinh mạng của mẹ.

“Sẽ có một ngày, em rời xa mẹ, có gia đình riêng của mình”. Tiêu Viễn nghiêm túc nói.

Tôi không dám nghĩ đến tương lai xa xôi đó.

“Ngày anh đi, đúng vào ngày em đi phỏng vấn, không đi tiễn anh được rồi!”

Tiêu Viễn im lặng không nói gì, mãi lâu sau ôm chặt vai tôi, “Anh không đi nữa, ở lại bên cạnh chăm sóc em nhé”.

“Em chẳng cần đâu, có phải là trẻ con đâu mà cần người ở bên cạnh chăm sóc?” Tôi nhào ra khỏi vòng tay anh.

“Nhưng, anh lại rất muốn được ở bên cạnh em...” Anh hôn lên má tôi, từ trước đến nay, anh đều hôn lên má hoặc trán.

“Sao không phải là ở đây?” Tôi dùng ngón tay chạm nhẹ vào môi mình, hỏi anh.

“... Anh sợ một khi hôn vào môi em, sẽ không thể rời ra được nữa, cả đời này chỉ ở lại bên cạnh em thôi”. Anh nhẹ nhàng nói.

“Anh sẽ không thể, anh có cánh mà, sớm muộn gì rồi cũng sẽ bay”. Tôi ôm chặt cánh tay anh, không dám nói lòng, sợ nếu lỡ không chú ý, anh sẽ không còn có thể xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Anh từ từ gỡ mười đầu ngón tay lạnh cóng của tôi, cúi xuống lấy từ trong túi ra một hộp nhỏ vuông vắn, “Về nhà hãy nở ra nhé”.

Trong hộp nhỏ đựng mô hình chiếc đàn dương cầm làm bằng gỗ hương, chạm khắc rất tỉ mỉ và tinh tế. Kiểu âm áp mà quyền rũ này, giống hệt Tiêu Viễn.

Ngày Tiêu Viễn đi, trời mưa to.

Buổi sáng sau khi phỏng vấn xong, tôi vội vàng bắt taxi ra sân bay, máy bay đã cất cánh lâu rồi.

Mặc dù biết anh sẽ không đợi tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy thất vọng đến nghẹt thở.

Sinh viên nghèo không có tiền, tôi tiếc không nỡ lại bắt taxi về nhà, đành nghĩ đến việc đi xe bus của sân bay. Không có ô, giữa trời mưa tôi phải chạy đi chạy lại để tìm xe, mãi mới lên được, thì người đã bị ướt sũng rồi.

Tôi ngồi trên xe bus, nhìn xa ra ngoài cửa sổ xe là một bầu trời mù mịt, trong lòng tôi cũng ướt sượt giống như đang có mưa rơi vậy.

Lúc trở về nhà, tôi nói với mẹ: “May mà mẹ sinh con ra có chút nhan sắc, kết quả phỏng vấn không tồi, đợi thông báo đi làm thôi!”

Mẹ tôi thấy tôi bị mưa dầm ướt như chuột lột, vội vàng lấy khăn mặt lau cho tôi. Chẳng đợi lau khô, tôi đã sốt 38,9 độ rồi. Cả đời đây là lần đầu tiên tôi sốt cao đến vậy, sốt làm cho cái đầu vốn đã chẳng lấy gì thông minh của tôi càng trở nên ngu ngơ hơn.

Không biết đã uống bao nhiêu thuốc, đã ra bao nhiêu mồ hôi, và bao nhiêu lần thức rồi lại ngủ, ngủ rồi lại thức.

Mẹ lúc nào cũng ở bên cạnh tôi, nói chuyện với tôi, rì rả rì rầm, mãi không hết chuyện.

Đó chính là mẹ của tôi, yêu thương tôi vô điều kiện, chỉ luôn lo nghĩ cho tôi, dành hết cho tôi tất cả mọi thứ.

Trong lúc mơ màng, tôi luôn cảm thấy Tiêu Viễn chưa hề đi khỏi, vẫn đang ở trong thành phố này.

Có thể ngày mai, hoặc ngày kia, anh lại sẽ xuất hiện trước mặt tôi, mang theo cả nụ cười rạng rỡ trên mặt, rạng rỡ như bầu trời nắng tháng bảy vậy.

Nhưng, đến khi tỉnh lại, mới hiểu ra rằng, tất cả những điều này chỉ là mơ tưởng của mình mà thôi.

Tiêu Viễn đã đi rồi, mang theo cả trái tim của tôi, đến một vùng trời góc bể nào đó, đến một nơi mà tôi không còn nhìn thấy được nữa.

Mỗi lần nghĩ đến điều đó, tôi liền nhắm mắt lại, cố ép mình ngủ đi. Ngủ rồi, sẽ không thấy đau lòng nữa.

Tiêu Viễn gọi điện về, tôi không nhận được cuộc gọi nào, chỉ mơ hồ nghe tiếng mẹ nói với anh: “Khả Khả không có nhà, đi du lịch với bạn rồi... Khi nào về à? Không rõ nữa”.ư

3. Anh ấy vẫn khỏe chứ?

Những ngày tháng không có Tiêu Viễn, lòng tôi cũng trở nên trống rỗng, cả ngày nhốt mình trong phòng nghe nhạc, có khi cứ nghe rồi khóc tự lúc nào.

Mẹ sợ tôi ở nhà buồn đến phát ốm mất, liền dẫn tôi đi dạo quanh công viên gần nhà, đi dạo lâu đến nỗi chân mẹ sưng vù lên một cục. Buổi tối, thấy mẹ ngâm chân, tôi đau lòng nói: “Mẹ, sau này chúng ta đừng đi mãi như thế nữa, con rất khỏe, thật đấy!”

Sau này, tôi không dám thể hiện bất kỳ tâm trạng gì trước mặt mẹ nữa, để mẹ đỡ phải lo lắng cho tôi.

Tôi luôn đợi điện thoại của Tiêu Viễn, có lúc lại giả vờ vô tình hỏi mẹ: “Có bạn nào gọi điện tìm con không?” Mẹ toàn lắc đầu.

Một hôm, mẹ bảo tôi, dây cáp điện gần đây có vấn đề, số điện thoại cũ của nhà không còn dùng được nữa, mẹ đã xin cấp số mới rồi.

Mẹ viết số mới lên tờ giấy, cho vào túi tôi, phòng khi tôi không nhớ được. Nhìn dãy số mới hoàn toàn, tôi biết, không còn có thể nhận được điện thoại của Tiêu Viễn nữa rồi.

Tôi quen ôm gấu Teddy đi ngủ. Có hôm nửa đêm đang ngủ, mẹ vào đắp chăn cho tôi, nhìn thấy nó, tiện tay kéo ra, “Đồ chơi cũ quá rồi, thôi, vứt đi con ạ”.

Tôi quay người đi, không nói gì. Dù sao Tiêu Viễn cũng đã đi rồi, giữ lại cũng chỉ là uống công.

Hai tuần lại trôi đi, cơ quan phỏng vấn gọi điện thoại thông báo tôi chính thức được đi làm.

Đi làm rồi, cuộc sống của tôi dần dần trở nên có quy luật.

Không còn ngày ngày ngồi nhớ Tiêu Viễn, không còn nhiều thời gian để suy nghĩ vẩn vơ, tôi lại hồi phục là con bé ngoan ngoãn hay cười hay nói trước đây.

Nhưng mà, tất cả thực sự có tốt đẹp được như trước đây không?

Tại sao vào mỗi đêm khuya tĩnh lặng, trong lòng cứ có cảm giác buồn bã khôn nguôi.

Để ngăn ngừa việc thương nhớ Tiêu Viễn làm ảnh hưởng đến công việc, mỗi ngày tôi đều mua một đồng bánh ngọt và thạch hoa quả để chuyển hướng

chú ý.

Chiều này thật sự hiệu quả, chỉ có điều trọng lượng cơ thể tôi tăng lên trông thấy, cả người như được thổi phồng lên vậy.

Hướng Kiệt, cùng vào cơ quan với tôi, nhìn tôi khó hiểu, “Tiểu Khả, cậu phá đi hình ảnh của mình như vậy thật không hay chút nào. Cậu vào được cơ quan đều nhờ cả vào khuôn mặt này, bây giờ nó đã giống cái bánh bao rồi, làm sao làm hài lòng lãnh đạo được nữa?”

“Trước khi Ban lãnh đạo chưa nói gì, cậu chẳng có quyền gì để quản tôi!” Tôi từ trước đến nay ít qua lại với Hướng Kiệt, giọng cảnh báo và ý thù hằn của cô ta luôn làm cho tôi cảm thấy không thoải mái.

Trưởng phòng của chúng tôi là một người rất ôn hòa, không hề có thái độ hách dịch. Ông ấy đối với tôi rất tốt, chấp nhận để tôi làm một người nhân rồi, làm tốt hay dở cũng không soi xét. Ngược lại mấy người trưởng khoa bên dưới luôn tỏ thái độ khinh thị, tôi chỉ xem như không nhìn thấy gì.

Có khi, cơ quan phải cử người đi dự những cuộc hội nghị vô thưởng vô phạt, bởi vì không ai chịu đi nên cấp trên chỉ thị phải người trẻ tuổi đi.

Tôi là trẻ nhất, lại dễ sai bảo, cho nên mỗi lần gặp tình huống như vậy, tôi sẽ phải gánh trọng trách ấy.

Lần họp này, phải ở ngoài hai ngày, mọi người trong cơ quan đều không muốn đi, tìm đến tôi theo sách cũ. Tôi cười cả ngốc, một chuyến công tác tuyệt vời, được ăn được ở, lại có thể chơi, đi thi đi chứ sao!

Tổ phục vụ Hội nghị xếp cho tôi ở lầu số 3, phòng 601, nhưng lúc tôi đến cửa phòng thì không tìm thấy thẻ phòng đâu.

Tôi xách hành lý xuống quầy lễ tân xin thẻ phòng khác, cô nhân viên lễ tân yêu cầu tôi xuất trình chứng minh thư, nếu không sẽ không thể giúp tôi mở cửa được.

Tôi sờ túi, cả chứng minh thư cũng không thấy đâu, có thể bị móc trộm mất rồi.

Còn may, trong túi hành lý có lịch trình và số điện thoại của tổ phục vụ Hội nghị. Nhân viên lễ tân giúp tôi gọi điện cho họ, mãi mới có người nghe máy, lại nói người phụ trách không có ở đó. Thật không có cách nào khác, tôi chỉ biết ngồi đợi ở phòng chờ khách sạn.

Bụng đói sôi ùng ục ùng ục, người của tổ phục vụ vẫn chưa đến.

Tôi ưỡ oai lồi góí bánh quy nhỏ mang theo người, dứt từng chiếc vào miệng, “Thảo nào mà Ban lãnh đạo đều không muốn dự cái kiểu hội nghị thế này, rõ ràng là đem con bỏ chợ, có tổ chức, nhưng vô kỷ luật!” Tôi lầm bầm trong miệng, sớm biết thế này thì cũng tìm lý do để không đến rồi!

“Cái gì mà có tổ chức, nhưng vô kỷ luật? Gì mà đem con bỏ chợ? Một mình ngồi đây lầm bầm gì thế?” Có âm thanh quen thuộc phát ra ở phía trên đầu, tôi ngẩng lên, cảm thấy hoa mắt vì niềm vui bất ngờ, “Lớp trưởng”.

“Chính cậu là người làm mất thẻ phòng và chứng minh thư hả?” Chương Sinh nhìn tôi cười, trong mắt tràn đầy sự mừng vui thân thiết.

Tôi thở dài nhẹ nhõm, “Thì chả phải tại mình xui xẻo sao?”

Cậu ta ngáp dài, “Có người còn xui xẻo hơn cậu... bạn hai ngày nay không được chợp mắt, vừa ngủ lại bị gọi dậy, nói có đồng chí không vào phòng được. Cậu nói đi, có việc gì nào?”

“Làm phiên lớp trưởng đại nhân nghị nghị, tiểu nữ cảm thấy vô cùng hồ thẹn!”

Tuy mồm nói như vậy, nhưng hành động thì không hề cảm thấy có gì xấu hổ, ngược lại cười sung sướng bắt cậu xách hộ hành lý lên phòng. Ai bảo cậu từng là lớp trưởng toàn năng của chúng tôi chứ?

Chương Sinh đã thay đổi rất nhiều, dáng người đậm hơn, nhìn cũng đẹp trai hơn rất nhiều.

Thật lạ, giữa tôi và cậu không hề có cảm giác xa lạ.

“Không ngờ cậu cũng làm việc ở cơ quan trong ngành, từ sau khi tốt nghiệp chẳng nhận được tin tức gì của cậu cả!”

Lớp trưởng gặp tôi nói mãi không hết chuyện, tôi liền ý kiến, “Cái cuộc họp chết tiệt này của các cậu là gì vậy? Để cho người ta chết đói rồi đây này!”

Cậu ấy cười ngượng, “Gặp cậu chỉ mãi nói chuyện, cũng quên mất chưa hỏi cậu đã ăn gì chưa!”

Chương Sinh dẫn tôi đến quán cá, nhìn trên bàn bày toàn cao lương mỹ vị, mắt tôi sáng lên, chảy cả nước miếng, không nói gì cả, cúi đầu ăn một mạch cho đến lúc môi tay quá mỏi dừng lại nghỉ.

“Chỉ có lớp trưởng mới hiểu được nỗi khổ của người dân”. Tôi hài lòng xoa xoa bụng.

“Chỉ biết than nghèo kể khổ thôi!”

“Hội nghị lần này là về vấn đề gì vậy? Nếu mà thực sự không có ý nghĩa gì thì mình giữa đường đào tẩu rút lui đây”. Tôi muốn thăm dò chút thông tin từ

lớp trưởng.

“Năng lượng, Tiêu Càn Quang chủ trì”. Cậu vừa nói vừa nhìn thái độ của tôi.

“Tiêu Càn Quang là ai?” Tôi hỏi.

Cậu ta ngập ngừng một lát, chăm chú thuốc, “Năng lượng đối với mỗi người đều có mối quan hệ”.

“Cậu hút thuốc từ khi nào vậy?” Tôi nhớ lớp trưởng đại nhân ngày trước không hút thuốc mà.

“Tớ từ trước đến nay vẫn hút!” Cậu thở ra một hơi khói, nhìn thấy tôi nhăn mặt, vội vàng dập điếu thuốc đi, “Chẳng lẽ cậu không biết Tiêu Càn Quang là ai?”

“Ông ấy là Chủ tịch nước sao? Thay từ lúc nào vậy, sao không có ai thông báo cho mình biết nhỉ?” Tôi cười trêu cậu ta.

“Ông ấy là Bộ trưởng Bộ Tài nguyên Đất, cũng là bố của Tiêu Viễn”.

Câu nói cuối cùng của Chương Sinh khiến tôi lạng người.

Tiêu Viễn, cái tên bị chôn vùi sâu trong tim vừa bị đụng đến, lại càng trào ra bao nhiêu đau đớn.

Hơn hai năm rồi, những ngày tháng đặng đặng ấy, tuy rằng không hề liên lạc, nhưng nỗi nhớ thương trong tim tôi không hề thuyền gặm đi chút nào.

Anh ấy vẫn khỏe chứ?

Chương Sinh nhìn tôi cả buổi không thốt được từ nào, nhẹ nhàng hỏi: “Cậu vẫn chưa quên được cậu ấy à?”

“Làm sao có thể nói quên là quên ngay được? Mối tình đầu của mình mà!” Tôi xoa xoa mặt, cố làm cho nó không quá nhột nhạt.

“Hội nghị lần này, cậu ấy cũng đến dự đấy”. Lớp trưởng chăm chú nhìn tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vứt Bỏ Anh Là Điều Đáng Cảm Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tuổi trẻ, ngày hôm đó đã bay đi rồi

Anh giữ tay tôi lại, trong đáy mắt chứa đựng bao nhiêu điều không thể nói hết, dường như có trăm ngàn lời nói, cuối cùng chỉ phát ra ba tiếng: “Anh xin lỗi...”

Tiêu Viễn từ trước đến giờ không hề có lỗi với tôi, tất cả đều làm theo sự sắp đặt của số phận, dù rằng khi đưa ra sự lựa chọn, chúng tôi đều chưa hết lòng với tình yêu, nhưng điều đó cũng không thể trách anh được.

1. Cá Mực, mang đến sự xui xẻo

Hội nghị tổ chức ở lầu số 7, tôi tìm được đến lầu số 6 và lầu số 8, nhưng không sao tìm được lầu số 7.

Trong lúc đang cuống cuống chạy lên chạy xuống, tôi nhìn thấy một nhân viên phục vụ, tôi vội vàng gọi anh ta lại như gặp được vị cứu tinh.

Khi đến bên người này, tôi thăm thán phục, khách sạn ở đây thật là biết cách kinh doanh, ngay cả nhân viên phục vụ cũng tuyển chọn ngoại hình, tướng mạo đẹp, lại có khí chất.

Không những thế, bộ đồng phục anh ta mặc cũng không tồi, chất liệu vải cao cấp, tuy không có nhãn hiệu gì, nhưng xem ra cũng không rẻ.

Tôi vội hỏi anh ta: “Này anh, lầu số 7 đi thế nào?”

Anh ta nhìn tôi cười cười, lộ ra hàm răng đều tăm tắp, rất đẹp, “Cứ đi thẳng, khoảng 50m, rẽ trái, đi 10m, lại rẽ trái, sau đó đi qua một cái hồ nhân tạo, lại rẽ tiếp ba lần nữa là đến. Đã nhớ chưa?”

Trời ạ, phục vụ viên ở đây không chỉ đẹp trai, ngay cả giọng nói nghe cũng rất êm tai.

Thấy tôi trở mặt nhìn, nhân viên này sợ tôi chưa nhớ, lại nói thêm lần nữa, nghe anh ta nói những hướng đi, lộ trình, tôi đã chóng hết cả mặt.

“Anh có nói thêm mười lần nữa thì tôi cũng không tìm ra được đâu, hay là anh dẫn tôi đi đi!” Tôi nhìn anh ta chờ đợi.

Anh ta lắc đầu, mỉm cười, “Ở đây chúng tôi dẫn đường đều phải thu tiền bồi dưỡng”.

Tôi mở ví ra, bên trong chỉ có tờ 100 và một tờ 10 tệ, tôi rút tờ 10 tệ đưa cho anh ta, “Được chưa?” Anh ta vẫn cứ lắc đầu, không chịu nhận.

“Chê ít à?” Tôi lấy đồng 100 ra đưa, “Anh phải trả lại tôi 50 tệ, nếu không tôi chẳng còn tiền bắt xe về nữa!”

Anh ta cầm lấy tiền, dùng tay vuốt vuốt.

“Yên tâm đi, không phải là tiền giả đâu”. Tôi nói.

“Còn không phải tiền giả? Cô tự xem đi!” Anh ta trả lại tiền cho tôi.

Tôi bực mình, nhìn kỹ số hiệu trước ngực anh ta, “2008, nếu anh không dẫn tôi đi, tôi sẽ tố cáo anh với Trung tâm chăm sóc khách hàng!” Tôi cố ý nói về hung dữ.

Anh ta cười, sờ chiếc ghim băng dính trên ngực, “Hoan nghênh cô đi tố cáo”.

“Cái chỗ quỷ quái này, chất lượng phục vụ thật là tồi tệ!” Tôi tức giận hằm hằm bỏ đi.

“Này, để tôi dẫn cô đi!” Anh ta gọi tôi lại.

“Cuối cùng thì lương tâm cũng trời dậy rồi hả?” Tôi chu môi về phía anh ta.

“Lầu số 7 ở tầng bên trong”. Người phục vụ dẫn tôi lên thang máy, “Cô là đại biểu của cơ quan nào?”

Tôi muốn dọa anh ta nên nói: “Của Trung ương!”

Anh ta liền cười, “Không phải chứ? Đang trẻ vậy đầu óc lại như thế, làm sao có thể là người của Trung ương được?”

Dám xem thường tôi à? Tôi trừng mắt, “Chẳng lẽ người của Trung ương thì phải gắn biển hiệu sao?”

Người phục vụ dẫn tôi đến trước cửa phòng Hội nghị. Tôi đến muộn quá, chắc chắn không thể vào từ cửa trước để đi qua bao cặp mắt chăm chú của mọi người được, nhưng cửa sau ở đây đã bị khóa chặt rồi, không đẩy nổi, tôi đứng ngoài cửa lo lắng đến toát mồ hôi hột, quay đầu lại, thấy người phục vụ đang có vẻ định hùng dũng tiến vào trong phòng họp. Có thể anh ta phải vào để tiếp trà nước chăng? Tôi nảy ra một ý, “Anh dẫn tôi vào đi. Anh đi trước, tôi đi theo phía sau”.

Anh ta nhìn tôi, nói: “Cô chắc chắn là muốn đi vào cùng với tôi?”

Tôi gật đầu, “Rất chắc chắn”.

Anh ta lắc đầu, cười nói: “Rồi cô sẽ phải hối hận”.

Khi cánh cửa phòng Hội nghị vừa mở ra, tôi nghe thấy tiếng vỗ tay rào rào, vô số ánh đèn flash cùng lúc rọi thẳng vào người.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi đột nhiên chẳng hiểu gì nữa. Nhìn lại người phục vụ viên bên cạnh mình, cô nhiên lại đang giơ tay vẫy chào với những người trong hội trường.

Tôi vội vàng núp ra phía sau anh, nghiêng răng hỏi: “Anh đang làm cái trò gì vậy?”

“Tại cô cứ đòi vào cùng tôi đấy chứ”. Anh nói nhỏ.

“Tôi cứ nghĩ anh là nhân viên phục vụ ở đây”.

“Tôi giống nhân viên phục vụ ở chỗ nào?”

“Anh mặc âu phục, lại còn cái số hiệu...”

“Có nhân viên phục vụ của khách sạn nào mặc đồ hiệu Armani (1) không?” Anh chỉ lên chiếc ghim trước ngực, “Đây là chiếc trâm cài áo mà một người bạn ở Tổ chức Olympic vừa tặng tôi làm kỷ niệm”.

Tôi chẳng biết nói gì nữa, đúng là không còn lời nào để nói rồi, bởi vì tôi nhìn thấy Chương Sính và... Tiêu Viễn trong hội trường, họ đang ngạc nhiên nhìn tôi và người phục vụ – à, không phải, anh ta là đồ giả mạo.

Hội trường cuối cùng yên lặng, nhưng tôi thì lại không tìm được chỗ ngồi nào, nhân viên trong tổ phục vụ Hội nghị lại nghĩ tôi là thư ký mà đồ giả mạo nhân viên phục vụ kia dẫn đi cùng, nên cứ thúc tôi đi kèm với anh ta.

Đi gần đến giữa thì Chương Sính chạy theo giữ tôi lại, “Đừng có mà diễn trò nữa, mau tìm một chỗ ngồi xuống đi!” Tôi bị cậu ấy kéo vào ngồi ở hàng

ghế thứ hai dãy bên trái, ngay ở phía sau Tiêu Viễn.

Tiêu Viễn, lại một lần nữa, tôi và anh chỉ cách nhau có một bước chân.

Người thấy mùi hương Cologne tỏa ra trên người anh, hai vai anh hình như đã rộng hơn một chút so với hồi Đại học... Hai năm nay, anh sống có tốt không?

Tôi ngẩn người nhìn chăm chăm vào lưng Tiêu Viễn, anh nghiêng đầu một chút, quay dần người xuống nhìn tôi, “Vừa rồi còn cứ nghĩ là anh nhìn nhầm, hóa ra đúng là em, Khả Lạc”.

“Không thể ngờ được là có thể gặp lại anh!” Lòng tôi như nở hoa, anh cuối cùng cũng để ý đến tôi.

“Anh cũng không ngờ được”.

Tôi trù mến ngắm nhìn Tiêu Viễn, chờ mong anh nói một vài lời nhớ nhung gì đó, nhưng đợi cả buổi cũng chẳng thấy anh mở lời.

Tôi hơi thất vọng, muốn phá vỡ sự yên lặng, rồi lại không biết nói gì.

Lúc này, Chương Sính đến ngồi bên cạnh tôi, “Sao cậu lại quen với Chương Ngự?”

“Cá Mực? (2)” Tại sao lại có người mang cái tên đó nhỉ, cũng thật là buồn cười quá thì phải?

“Chương Ngự! Chữ “chương” ghép từ chữ “lập” và chữ “tảo”, “ngự” trong chữ “phòng ngự” ấy! Chương Sính chỉ chỉ về hàng ghế VIP ở phía trước, “Người mà vừa rồi đi vào cùng cậu ấy”.

“Mình cứ nghĩ anh ta là nhân viên phục vụ, bảo anh ta dẫn đường giúp...”

Chương Sính nhìn mặt tôi, “Cậu làm ơn lần sau đi đâu nhớ mang theo cái đầu với đôi mắt đi cùng có được không?”

“Mang rồi!” Tôi thấy hơi bực mình, khó khăn lắm mới gặp được Tiêu Viễn, lớp trưởng cứ chen vào làm gì chứ?

Tiêu Viễn ngồi phía trước lắc đầu cười đau khổ, “Không có triển vọng gì, cô ấy như thế này đâu phải mới ngày một ngày hai”.

Họ đang nói về tôi sao? Chẳng có tâm trạng nào để chấp nhận nữa.

Nhìn mặt Tiêu Viễn, lúc rõ nét lúc lại mờ ảo, rồi lại rõ nét, nhìn thế nào cũng đều thấy đẹp, tôi không kìm được hỏi: “Tiêu Viễn, anh làm thế nào, mà càng ngày càng trở nên đẹp trai vậy?”

Chương Ngự đứng là có chút địa vị, chủ tịch của tập đoàn gì gì đó, rất nhụ miệng, tôi chẳng có hứng, vốn không hề nghe rõ.

Trong cuộc họp, tôi chỉ chăm chú nhìn vào lưng Tiêu Viễn, ngược nhìn một lúc là đã ngủ mất rồi, ngủ từ lúc nào cũng không biết nữa.

“Tỉnh lại rồi à?” Lớp trưởng khua khua tay trước mắt tôi.

Tôi dụi dụi đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, “Tan rồi?”

“Tan rồi”.

“Tiêu Viễn đâu?” Tôi nhìn lên chỗ ngồi trống không phía trước, trong lòng trào lên sự thất vọng, tất cả những gì sáng nay chỉ là một giấc mơ thôi sao?

“Tiêu Viễn đi tiễn Bộ trưởng Tiêu về trước, lát nữa sẽ quay lại tìm chúng ta”. Chương Sính kéo tôi vào phòng ăn.

“Ồ”. Cuối cùng cũng yên tâm rồi.

Ăn trưa xong, vẫn không thấy Tiêu Viễn quay lại.

Tôi và lớp trưởng mỗi người làm một cốc trà xanh, ngồi trong phòng họp nhỏ nói đủ thứ chuyện linh tinh. Nhìn thấy Chương Ngự đang đi về phía này, tôi cố tình quay đầu sang một bên, giả vờ như đang ngắm trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ.

Buổi sáng coi người ta như là phục vụ viên, bây giờ nghĩ lại thấy ngại vô cùng.

“Hi, ở đây này!” Chương Sính sợ anh trai không nhìn thấy chúng tôi, vội vàng giơ tay ra vẫy.

“Để mình giới thiệu hai người với nhau, đây là anh trai mình, Chương Ngự”. Lời nói của lớp trưởng làm tôi suýt chút nữa bị sặc. Liên bốn năm học với nhau, mà từ trước đến giờ không hề biết cậu có người anh trai phong độ thế này!

“Sáng nay thật là không phải với anh!” Tôi cúi đầu xin lỗi.

Anh ấy cười, “Vi chuyện gì nhỉ? Em coi tôi là phục vụ viên, hay là em ngủ gật nói mê khi tôi diễn thuyết?”

“Cái gì? Mình nói mê á?” Tôi cao giọng hỏi Chương Sính.

Cậu ấy cũng cười, thân nhiên nói: “Cậu chỉ nói lộn xộn nào là canh gì, rau gì, mình cũng không nghe rõ lắm!”

Tôi hận không thể tìm được một lỗ nê nào dưới đất để chui xuống.

“Thực ra, cũng không có gì!” Chương Ngự cười rất gian xảo, “Rất nhiều người khi ngủ cũng hay nói mê”.

“Nhưng tôi bình thường vốn không hề nói mê!” Tôi hơi bực mình, lớn tiếng nói với anh ta.

“Hiểu rồi, chỉ tại vì hôm nay lo lắng quá thôi!” Anh ta lại cười.

“Buồn cười lắm à? Một quý ông sẽ không bao giờ cười nhạo người khác ở nơi công cộng cả”. Xấu hổ lẫn với khó chịu, tôi chợt trở nên tức giận, con người trước mặt khiến tôi thấy vô cùng căm ghét, không cần biết anh ta là anh trai của ai, cũng không cần biết địa vị của anh ta là gì, tôi quyết định rồi, sẽ ghét anh ta đến cùng.

Chương Sính thấy không khí có vẻ căng thẳng, vội vàng cắt ngang, “Anh, em cũng chưa giới thiệu với anh, cô ấy là...”

“Tôi là Tiểu Khả”. Đành phải tự động khai báo thôi, chứ nếu đợi Chương Sính giới thiệu, Chương Ngự nhất định sẽ cười cái tên của tôi.

“Là chữ Khả trong từ ‘khả lạc’ (Cola) à? Anh ta nhìn tôi một hồi, đột nhiên hỏi.

Tôi gần như muốn sùi bọt mép ngã lăn ra mà chết mất. Tại sao sau khi nghe tôi giới thiệu như vậy, mọi người đều hỏi “là chữ Khả trong từ ‘khả ái’ à?”, còn anh ta thì lại đi hỏi là Khả trong từ ‘khả lạc’ (Cola) à?

“Đúng, Khả của ‘khả lạc’! Không sai, tôi tên là Điền Khả Lạc!” Tôi ngạo mạn ngược nhìn anh ta, bây giờ thì anh chẳng còn gì để hỏi nữa rồi chứ?

Ai ngờ được người ta lại hỏi tiếp: “Vậy là ... Coca Cola hay là Pepsi Cola?”

Đúng là ngất luôn! Chương Sính là người phóng khoáng độ lượng như thế tại sao lại có một ông anh “xui xẻo” thế này. Chắc chắn không phải ruột thịt rồi, hoặc là tên Chương Ngự này được nhặt ở ngoài đường về. Tôi ác ý nghĩ vậy.

Lúc Tiêu Viễn quay lại, tôi đang tức giận thổi phù phù cốc trà, hết cốc này đến cốc khác, uống đến căng cả bụng.

“Sư huynh cũng ở đây à?” Người đầu tiên Tiêu Viễn để ý đến lại là con Cá Mực đáng ghét ấy.

“Đúng lúc gặp được Chương Sính và cô bạn nó ở đây, đến cùng uống cốc trà”. Cá Mực dùng các “tua rua” của mình bám vào vai Tiêu Viễn. Thì ra họ đã thân nhau đến thế?

Tiêu Viễn lúc này mới nhìn tôi, “Sắc mặt sao mà khó coi thế? Lúc nãy hợp ngủ còn chưa đủ à?”

“Dễ coi mới là lạ!” Tôi lầm bầm.

“Làm sao thế?” Tiêu Viễn ngồi xuống cạnh tôi, “Uống trà nhiều quá tôi lại không ngủ được”. Anh thân nhiên cầm lấy cốc trà của tôi uống như cốc của mình.

Giọng nói dịu dàng của anh là tai tôi tê mê, ngắm nhìn khuôn mặt khôi ngô của anh, lòng tôi ngập tràn niềm hạnh phúc. Trong một góc nhỏ của trái tim, những cảm xúc dịu nhẹ ấy không ngừng sinh sôi, nở rộng, như muốn trào ra khỏi lồng ngực.

Mọi thứ đều quá tốt đẹp, làm tôi không cảm được một chút cay cay trong khóe mắt, nước mắt cứ thế rơi xuống.

“Cô bé, tại sao lại khóc rồi?” Cá Mực đáng ghét cố ý làm tôi khó xử, còn đưa cho một chiếc khăn giấy. Mọi người đều hướng ánh mắt về phía tôi.

“Xin lỗi, tôi ra ngoài một chút!” Tôi vội lách người qua Tiêu Viễn, nhanh chóng rời khỏi đó.

Tiêu Viễn, luôn dễ dàng làm rung động trái tim mẫn cảm của tôi. Tôi nhận ra rằng tôi có thể không yêu bản thân mình, nhưng không thể không yêu Tiêu Viễn.

Hơn hai năm qua, tình cảm tôi dành cho anh vẫn không hề thay đổi, ngay cả mỗi nhịp tim đơn điệu cũng vì sự xuất hiện trở lại của anh mà đập nhanh hơn, trở nên rối loạn hơn.

Còn anh thì sao? Hai năm nay có phải anh đã có mối tình mới? Hay là cũng giống như tôi, đau khổ giữ chặt một mối tình duy nhất trong tim, chờ đợi nửa kia xuất hiện?

Tôi rất sợ Tiêu Viễn đã thay đổi rồi, mà tôi thì vẫn ngu ngốc đứng yên ở chỗ cũ, kiên trì chờ đợi.

Lang thang cả một buổi chiều ở bên ngoài, những dao động của cảm xúc cũng dần bình tĩnh lại. Tôi trở về khách sạn mà mình đang tạm trú.

Vừa mới ăn hơi nhiều đồ ăn vặt, để tiêu hóa, tôi quyết tâm leo cầu thang bộ.

Trên cầu thang đều lắp đèn cảm ứng, mỗi lần lên một tầng, tôi lại cố ho mạnh hai tiếng để đèn sáng. Lên được vài tầng, chân thì chưa việc gì mà họng đã bắt đầu đau.

Trong bụng nhẩm đếm số tầng, đếm đến số sáu thì thở phào, cuối cùng cũng lên đến nơi rồi.

Rút chiếc thẻ phòng vừa mới nhận lại ra mở cửa, nhưng chẳng thấy có phản ứng gì.

Thẻ hỏng rồi? “Xem ra đúng thật xui xẻo!” Tôi dựa lưng vào cửa vừa xem xét thẻ phòng vừa thở ngắn thở dài.

Cửa phòng lúc đó lại bật mở ra, tôi ngã ngược vào trong phòng, mông ngồi phịch xuống dưới đất, hai mắt nổ đom đóm.

Tôi hằm hằm quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông mặc áo choàng tắm xuất hiện ngay trước mắt.

(1) Hăng thời trang cao cấp nổi tiếng của Ý.

(2) Trong tiếng Hán, âm đọc chữ “Chương Ngự” và “cá mực” gần giống nhau, nên đã có sự nhầm lẫn

2. Tôi và Tiểu Viễn chỉ biết im lặng nhìn nhau

“Chương Ngự?” Có phải vừa rồi ngã đau quá, nên xuất hiện ảo giác không?

“Tại sao anh lại ở trong phòng của tôi?” Tôi khò sở đứng dậy, xoa xoa cái mông, cú ngã vừa rồi quả không nhẹ, chắc phải mất ba đến năm ngày mới hết đau được.

Anh ta rõ ràng vừa mới tắm xong, những giọt nước trên tóc vẫn còn tí tách rơi, người anh ta tỏa ra mùi xà bông thoang thoảng.

Anh ta nhìn tôi không hiểu ra làm sao, đôi mắt sắc sảo mang thần thái của một con chim ưng, không thể phủ nhận, kẻ tồi tệ này thực sự rất đẹp trai.

“Tại sao anh lại ở trong phòng của tôi?” Tôi hít hơi hỏi lại một lần nữa.

Mặt anh ta dờ cười dờ khóc, “Hôm qua tôi đã ở đây rồi, làm sao lại biến thành phòng của cô chứ?... Tất nhiên, nếu cô muốn chuyển vào đây ở cùng, thì tôi cũng không có ý kiến gì.

Giọng điệu bốn cọt của anh ta khiến người khác không chịu được, chỉ muốn đâm vài nhát vào mặt, để tránh gây họa cho dân chúng sau này.

“Làm sao có thể như thế? Hôm qua tôi cũng ở đây mà!” Tôi khập khiễng đi vào bên trong.

Có ma rồi! Nội thất trong phòng không giống như ngày hôm qua, diện tích cũng rộng hơn rất nhiều, chẳng lẽ...

“Có mà!” Tôi kêu to.

Anh ta lập tức giơ tay bịt chặt miệng tôi lại.

Nỗi sợ hãi trong lòng không thể phát tác ra được, lại bị anh ta bịt chặt đến sắp nghẹt thở, tôi đột nhiên có mong muốn được sống, liền nhắm vào cánh tay anh ta mà cắn.

Anh rít lên một hơi, “Sao cô lại cắn người?”

“Ai bảo anh giữ chặt tôi?”

“Ai bảo cô hét loạn lên?”

“Nhưng mà, đúng là có ma! Hôm qua chính tôi ở phòng 601 này, hôm nay đã thay đổi rồi!” Tôi giơ thẻ phòng lên để nhấn mạnh.

“Ồ? Nhưng bây giờ cô lại đang đứng ở phòng 701”.

“Làm sao thể được! Tôi đã đếm số tầng khi lên mà, chắc chắn là 601, không sai được”.

Anh ta không nói lời nào, chăm chăm nhìn tôi hồi lâu đột nhiên cười, “Tòa lầu này không có tầng 4, cô không biết sao?”

Tôi trân trối nhìn lên biển số 701 trên cửa phòng, tại sao trước đó lại không chú ý đến chứ?

Tôi há hốc mồm, nói không thành tiếng, hận không thể nhảy lầu qua cửa sổ. Ông trời ơi, sao cứ trêu đùa tôi mãi thế này, cứ biến tôi thành trò cười.

“Tiêu Viễn và Chương Sính đang đi tìm cô khắp nơi đấy”. Cá Mực rót cho tôi một cốc nước, bảo tôi ngồi xuống.

Tôi chỉ chỉ vào móng mình, trừng mắt nhìn anh ta. Thật là đạo đức giả, lúc này mở cửa không hề báo trước mới hại tôi ngã một cú thảm hại đến thế, bây giờ lại còn giả nhân giả nghĩa muốn mời tôi ngồi xuống...

Cá Mực cười cười, “Vây cô uống chút nước đi, tôi gọi điện cho họ quay lại”.

Tiêu Viễn và Chương Sính nhìn thấy tôi đều đồng thanh hỏi: “Cả buổi chiều đi đâu hả?” Tuy rằng sắc mặt đều không được dễ coi cho lắm, nhưng giọng điệu đó rõ ràng là rất ôn hòa. Tôi cảm động đến nỗi nước mắt như mưa. Thử nghĩ mà xem, hai người bạn hơn hai năm không gặp cũng chẳng liên lạc gì, vừa mới gặp lại mà vẫn quan tâm đến tôi như trước, tôi có thể không cảm động được sao?

“Đi dạo ở bên ngoài, tiện thể ăn mấy xiên thịt nướng và canh chua cay”. Tôi nói lí nhí.

“Em...” Tiêu Viễn nhìn tôi, đột nhiên không nói gì, có vẻ như hơi giận.

“Tại sao lại một mình ra ngoài ăn chứ?” Giọng lớp trưởng cũng rất nghiêm khắc, đây mới lần đầu có một chút đồ ăn nhẹ đấy, chứ nếu tôi ra ngoài ăn ở nhà hàng, xem điệu bộ này, họ chắc giận tôi chết mất.

“Tim em cả buổi chiều, gọi vào đi động thì không nghe máy, bọn anh đến bây giờ còn chưa ăn cơm tối đây này”. Tiêu Viễn nói.

“Anh vốn không biết số điện thoại của em...” Lúc này, tôi thấy phản xạ của mình vẫn thật nhanh, khi anh đi, tôi còn chưa có đi động mà, anh làm sao biết số của tôi chứ?

“Minh nói cho cậu ấy biết”. Lớp trưởng nói xen vào.

“Hơn nữa, em cũng không nghe thấy tiếng điện thoại reo gì cả”. Tôi vừa làm bầm vừa lục tìm điện thoại, lục cả trong ba-lô cũng không sao tìm thấy, cuối cùng đành bỏ cuộc.

“Đi ăn cơm thôi!” Chương Sính đề nghị.

“Ừ!” Tôi vội vàng phụ họa.

Cá Mực nói anh ta còn có việc, nên không đi được.

Tôi ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng thì rất thích chí, không đi càng tốt, đỡ làm người ta ngứa mắt, cũng làm tôi thấy đỡ ngại hơn.

Tôi không thấy đói chút nào, nên chỉ ngồi nhìn Tiêu Viễn và Chương Sính ăn.

Cơm no rượu say rồi, lớp trưởng cuối cùng cũng giác ngộ, quyết định không làm kỳ đà cản mũi nữa, đã tìm lý do rút lui.

“Tháng sau anh trở lại Anh quốc rồi, học kỳ mới lại sắp bắt đầu”. Tiêu Viễn phá tan sự yên tĩnh trước.

Tôi hướng ánh mắt đang ngắm nhìn bông hoa cà rốt được cắt tỉa tinh xảo trên đĩa thức ăn, chuyển sang chăm chú nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu “vâng”, nở một nụ cười thật tươi với anh, nhưng có vẻ lại rất gượng gạo, không biết khuôn mặt ấy có dọa anh sợ không.

“Em nói gì đi chứ?” Anh nhìn tôi chờ đợi.

“Em rất tốt! Công việc thuận lợi, sức khỏe tốt, làm gì thì đều không được, chứ ăn gì cũng đều thấy ngon... Tóm lại là cứ ngổ ngổ, nhưng rất vui vẻ”.
Nửa câu trước còn có thể lên giọng nói say sưa, nhưng đến nửa câu sau thì nói không thành tiếng nữa, lắp ba lắp bắp, lưỡi cứ lú cá lại.

“Vui vẻ là tốt rồi!” Tiêu Viễn cầm cốc lên, tay rung rung, coca ở trong cốc đầy quá, tràn cả ra ngoài. Tôi vội lấy khăn giấy lau vệt nước màu nâu rơi trên ống tay áo của anh, sợ nó ngấm vào lớp sợi, sẽ không giặt sạch được.

Anh giữ tay tôi lại, trong đáy mắt chứa đựng bao nhiêu điều không thể nói hết, dường như có trăm ngàn lời nói, cuối cùng chỉ phát ra thành ba tiếng: “Anh xin lỗi...”

Tiêu Viễn từ trước đến giờ không hề có lỗi với tôi, tất cả đều làm theo sự sắp đặt của số phận, dù rằng khi đưa ra sự lựa chọn, chúng tôi đều chưa hết lòng với tình yêu, nhưng điều đó cũng không thể trách anh.

Tôi im lặng, không biết làm thế nào để an ủi lời xin lỗi của anh, điều mà tôi có thể làm được chỉ là biết cười với anh.

Tiêu Viễn nhẹ nhàng hôn lên má tôi, rất nhẹ.

Chúng tôi cùng trở về khách sạn, mỗi người tự bước về phòng của mình. Khi quay người đi, không ai nói lời tạm biệt.

Kết thúc hai ngày hội nghị, tôi xách hành lý rời khỏi khách sạn, đúng lúc nhìn thấy Tiêu Viễn nghiêng người ngồi vào xe, tôi không gọi anh, đoán là anh cũng không nhìn thấy tôi.

Nhìn bóng anh ngồi trên xe dần dần biến mất, tim tôi không khỏi nhói đau, “Tạm biệt nhé, Tiêu Viễn!”

Khách sạn ở cách xa trung tâm thành phố nên rất ít xe taxi chạy qua, đứng đợi cả buổi cũng không bắt được chiếc nào.

Tôi cảm thấy lạnh, tay chân tê cứng, cơ thể dường như không có chút hơi ấm nào. Tôi bắt đầu khóc, khóc đến nỗi không còn nhìn thấy trời đất nữa, người đi lại trên đường đều nhìn tôi hết sức ngạc nhiên.

Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa nhìn thấy ai đâu khổ bao giờ sao?

Trở về nhà, mẹ thấy tôi mặt sưng đỏ, lo lắng gạn hỏi: “Có việc gì thế? Không phải đi họp sao? Sao lại khóc ra nông nỗi này?”

“Họp tưởng niệm!” Tôi nói.

Tưởng niệm mối tình đầu đã mất của tôi và Tiêu Viễn, tưởng niệm tất cả những ngày tháng hạnh phúc tuyệt vời đã từng có, tưởng niệm cái kết cục mà chúng tôi chưa kịp nói lời chia tay thi đã vội vàng tách biệt.

Tôi không nói với mẹ là đã gặp Tiêu Viễn, bởi tôi luôn cảm thấy mẹ không thích Tiêu Viễn, không hiểu vì lý do gì.

3. Cuộc sống nhiều lúc thấy bất lực

Bên đường mới mở một cửa hàng bán đồ lưu niệm, mô hình một chiếc đàn dương cầm bằng sơn mài đã thu hút tôi. Trên đỉnh của chiếc đàn có công tắc, chắc là một hộp nhạc.

Tôi dùng tay nhấn công tắc của chiếc đàn, nó liền phát ra một điệu nhạc tính tang, êm ái như dòng thác chảy.

Trên bàn học trong phòng tôi cũng có mô hình một chiếc đàn dương cầm bằng gỗ đàn hương đỏ, tuy không phát ra tiếng nhạc, nhưng rất đẹp và tinh tế, đó là món quà mà Tiêu Viễn tặng tôi trước khi sang Anh.

Nhìn thấy chiếc đàn này, lại nhớ đến Tiêu Viễn, nhớ đôi mắt nhắm lại mỗi khi anh cười, nhớ dáng hình mạnh mẽ của anh trên sân vận động, nhớ cả làn môi anh ướt mềm và dịu mát lúc hôn tôi...

Hình ảnh Tiêu Viễn cứ hiện ra trước mắt, không xua tan được, càng lúc lại càng trở nên rõ nét.

Tôi vội vàng bỏ tay ra khỏi mô hình chiếc đàn, nhanh chóng rời khỏi cửa hàng đồ lưu niệm, chạy như điên trên các đường phố, muốn chạy đến một nơi không có hình bóng của Tiêu Viễn.

Giữ chặt tay lên trái tim đang đập loạn trong lồng ngực, mới phát hiện ra rằng, cái tên Tiêu Viễn đã thấm sâu vào máu, sợ rằng cả đời này tôi cũng không thể quên nổi.

Sinh nhật mẹ, tôi đòi lại mẹ thẻ lương của tôi, để tôi mua cho bà một chiếc khăn cashmere, mẹ thường xuyên xuyết xoa khen chiếc khăn kiểu ấy đẹp làm sao, ấm làm sao, thời trang làm sao v.v... thế mà lúc tặng rồi cũng chẳng thấy mẹ tỏ ra thích lắm.

Thẻ lương của tôi lúc nào cũng để mẹ giữ, mua đồ gì đều trực tiếp xin tiền mẹ, đỡ mất công tôi phải lo quản lý vấn đề tài chính. Tôi đưa thẻ lương trả lại cho mẹ, mẹ không cầm, mà bảo: “Sắp đến Tết rồi, con rút lấy ít tiền, mua cái gì mình thích đi!”

Tôi lắc đầu, “Cần mua cái gì mẹ đều mua cho con rồi, con còn có thể thiếu gì được chứ?”

“Chả phải con suốt ngày mơ tưởng đến chiếc xe đạp điện đó sao?”

“Con đã quen với chiếc xe cũ nên thấy quý nó rồi, không muốn đổi nữa! Với lại, bây giờ mỗi ngày con chỉ tập thể dục một tý lúc đạp xe thôi, mua xe điện nữa thì chỉ ăn không vận động đê mà thành heo mập à?”

Buổi tối ra sạp báo mua cho mẹ tờ báo, tôi vô tình nhìn thấy một quyển tạp chí bìa bóng láng rất đẹp, nhân vật trang bìa hình như đã gặp ở đâu rồi, tiện tay mua luôn một quyển. Vừa đi vừa xem, bỗng dưng nhớ lại, anh ta chính là Chương Ngự – anh trai của lớp trưởng. Nhưng ảnh chụp trên tạp chí không đẹp bằng người thật, nguyên nhân cũng có thể do góc độ và ánh sáng không tốt.

Chỉ chú ý xem, tôi va vào người đối diện mạnh quá, chiếc mũi rất cao của tôi suýt chút nữa thì cũng bị tẹt xuống.

“Đi đường phải để ý một chút chứ, cô gái!”

Tôi vừa xoa mũi vừa vội vàng xin lỗi, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý ạ!”

Nhìn người bức tức bỏ đi xa dần, tôi oán hận nhìn mặt với tờ bìa tạp chí, “Con Cá Mực chết tiệt này, toàn là những việc tốt do người gây ra”.

Về đến nhà, mẹ hỏi tôi: “Con thích tạp chí tài chính từ khi nào vậy?”

“À, quyển đó... con không thích, không thích, mua để tặng đấy”.

“Con xem thời buổi bây giờ có kiểu tiêu pha rõ lạ, mua một tờ báo 5 xu để đọc, còn mua một quyển tạp chí 5 tệ để tặng”. Mẹ tôi lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu nổi.

Tôi cuối cùng cũng vẫn không tìm thấy di động. Mỗi ngày đều nhảm tính: Tiêu Viễn đã đi chưa nhỉ? Anh ấy có gọi điện thoại cho mình không? Di động của mình có khi nào để trong túi bị móc cùng với chứng minh thư và thẻ phòng rồi chẳng?

Thấy tôi cả ngày cứ ám ảnh mãi việc mất điện thoại, mẹ mua cho tôi một cái mới, đồng thời cũng mua luôn một số sim mới, mẹ đâu biết rằng việc này chẳng có tác dụng gì với tôi cả.

Thấy tôi vứt điện thoại mới lên giường, mẹ bảo: “Lại mất nữa thì khỏi dung!”

“Con thề với cụ Các Mác, quyết không để mất lần nữa”. Tôi đùa đùa, cầm điện thoại cho vào trong túi.

“Cô mà có thể không làm mất thì lại chả phải con gái của tôi”. Mẹ hiểu tôi quá mà.

Đến Tết, cơ quan cho nghỉ mấy ngày, tôi cùng mẹ đi thăm họ hàng, thường đều là họ hàng bên mẹ. Khi tôi vừa sinh ra, bố đã ly hôn với mẹ rồi, từ đó cũng không xuất hiện nữa, cho nên tôi và họ hàng bên nội không qua lại bao giờ.

Bác dẫu cả nhìn thấy tôi, đã kêu lên khen ngợi tôi bằng giọng nói đặc chất giọng của người Đường Sơn: “Khả Khả đã lớn thế này rồi! Coi này, lớn lên trông xinh xắn quá, thật ra đáng! Có đối tượng nào chưa?”

Tôi ngượng ngịu cười cười, tại sao vừa đến đã hỏi ngay một câu thẳng thừng thế chứ?

“Vẫn chưa có ạ, cháu nó bận công việc quá”. Mẹ thật biết cách trả lời thay tôi.

“Chuyện tình cảm lại ra như thế nhì. Để bác giới thiệu cho một người nhé, đảm bảo làm cháu hài lòng”. Bác ấy nói chuyện mà giống bà nghệ sỹ Triệu Lệ Dung đang diễn tiểu phẩm quá.

“Thằng bé ấy tốt lắm nhé, là bác sỹ, trưởng khoa. Hai bác cháu làm cùng cơ quan mà, biết rõ gốc gác”. Bác dẫu cả rất hào hứng, ngay cả mẹ tôi cũng gật gù theo.

Bác dẫu cả mới nói mấy câu như vậy, thế mà mẹ tôi đã bảo sẽ về suy nghĩ, khổ cái thân tôi rồi.

Qua Tết, quả nhiên tôi bị mẹ tôi và bác dẫu cả kéo đi xem mặt, đối tượng xem mặt tên là Quách Phẩm Tự, là một bác sỹ.

Địa điểm hẹn gặp là một khách sạn lớn nào đó, xem ra anh chàng này kinh tế cũng khá “hùng hậu”, lần đầu tiên gặp mặt đã mời đi ăn một bữa sang trọng.

Vì không hứng xem mặt, nên tôi cũng chẳng nỗ lực để cho người ta phải tốn kém. Tôi tuyên bố trước, chia đôi tiền ăn, anh chàng đó nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh vậy.

Anh chàng bác sỹ này trắng trẻo thu sinh, trông cũng không đến nỗi nào, nhưng nếu so với Tiêu Viễn, thì còn thua xa.

Nghĩ đến Tiêu Viễn, tôi thấy nhói đau, anh bây giờ ở xứ người chắc cũng đã đón nhận tình cảm khác rồi chứ? Có giống tôi không, nhớ nhau đến vô vọng mà chẳng thể làm gì, vẫn phải đối diện với một người không quen biết?

“Xin phép vào phòng vệ sinh một chút ạ!” Trong dạ sôi lên thật khó chịu, tôi chẳng để ý đến sắc mặt của mẹ và bác dẫu cả nữa, chạy vội ra khỏi phòng ăng.

Sau lưng vẫn nghe thấy tiếng mẹ tôi phân trần, “Con bé còn nhỏ quá, không hiểu gì, đừng trách nó...”

Nôn ra toàn là thứ nước chua, tôi đứng soi gương hồi lâu, tự ngắm mình, “Mình nhỏ không?”

“Em chỉ chỗ nào?” Tôi ngẩng đầu, nhìn qua gương thấy có một người đàn ông đứng đằng sau, đang nhìn tôi.

“Chương Ngự!” Tôi hốt hoảng quay người lại, tại sao lại gặp anh ta ở đây chứ.

“Sao em lại ở đây?” Anh ta hỏi.

“Đi vệ sinh mà!” Đúng là thừa lời, vào nhà vệ sinh không đi vệ sinh, chẳng lẽ đến ăn gì sao?

“Tôi hỏi là tại sao em lại có mặt trong khách sạn này?” Anh ta cười.

“Đi gặp đối tượng!” Tôi cúi kinh trả lời.

“Em đi gặp đối tượng?”

Thái độ của anh ta làm tôi bị tổn thương lòng tự trọng ghê gớm, tôi có gì không phải, mà bị anh ta nhìn như vậy.

“Tôi! Đi gặp mặt đối tượng! Kỳ lạ lắm à?”

Anh ta gật đầu, “Đúng!”

“Có gì kỳ lạ ở đây? Nhiều tuổi rồi, sợ không lấy được chồng thì phải đi gặp đối tượng chứ sao”.

“Em sốt ruột lấy chồng à?” Anh ta rướn lông mày, hỏi.

“Mẹ tôi sốt ruột muốn thanh lý tôi rồi!” Nếu mà theo ý tôi, chắc chắn đã không đến cái buổi gặp vô duyên này.

“Ồ, nếu mà như vậy, tôi có thể suy nghĩ đến việc thu mua”. Anh ta vênh mặt nói, làm tôi nghĩ đến sự ngạo mạn và vô tình của Rherr Butler trong bộ phim “Cuốn theo chiều gió”. “Anh chết đi cho rồi!” Tôi ghét nhất điệu nửa cười nửa không của anh ta.

Anh ta cau mày, “Em muốn thành quả phụ à?”

Đúng là không được một câu nào tử tế, tôi quay người bỏ đi, nói chuyện với người này chỉ có phí lời.

Tôi mừng vì con Cá Mực ấy không đi theo, về đến phòng ăn, thấy mẹ và anh chàng bác sĩ ấy nói chuyện rất ăn ý. Tôi bảo: “Con phải về trước, ở cơ quan còn có việc”.

Anh bác sĩ nói với theo: “Tôi đi xe đến, để tôi đưa cô về”.

“Được, cảm ơn anh!” Tôi cũng không khách sáo với anh ta nữa, đúng lúc tôi muốn nói chuyện riêng với anh ta, để anh ta biết rằng ý của mẹ tôi và bác đầu cả không có nghĩa là có thể thay cho ý của tôi.

“Nếu anh cảm thấy tên của tôi buồn cười, có thể gọi tôi là Tiểu Khả”.

Anh ta mỉm cười, “Không buồn cười, không buồn cười”.

“Không buồn cười thế anh cười cái gì?” Tôi vặn lại.

Anh ta không nhịn được cười, nói: “Cô từ trước đến nay đều hay nói thẳng thế à?”

“Khi nào tôi thấy cần thể hiện luôn ý của mình, tôi sẽ nói thẳng”.

“Vậy có phải bây giờ cô chuẩn bị thể hiện ý của mình?” Anh ta vừa lái xe vừa hỏi.

“Đúng thế!”

“Thái độ của cô nói với tôi rằng, cô không thích tôi, rất bài trừ tôi. Có phải cô muốn nói với tôi rằng, lần xem mặt hôm nay đã thất bại rồi?” Anh ta cười mỉa mai.

“Đáp án đúng rồi, cho 10 điểm!” Tôi thích được nói chuyện với người thông minh.

“Gặp đối tượng thất bại đáng để cô hoan hô lắm sao?”

Tất nhiên rồi! Nếu có thể, tôi còn muốn nổ pháo chúc mừng nữa.

Đưa tôi về đến cơ quan, anh ta nói: “Rất vui được biết cô, hy vọng sau này có thể thường xuyên gặp gỡ”.

Vị bác sĩ này cũng không đến nỗi tồi, nếu không phải vì quen nhau qua mai mối, biết đâu đã có thể làm bạn.

“Được, sẽ thường xuyên gặp gỡ!”

Chính vì câu “thường xuyên gặp gỡ” này, đã khiến tôi và Quách Phẩm Tự sau này trở thành bạn tốt của nhau, không những thế còn tác thành cuộc hôn nhân tốt đẹp cho anh và người bạn thân nhất của tôi – Viên Viên, tất nhiên chuyện này sẽ kể sau, tạm thời không nhắc đến.

Về đến cơ quan, thấy có một chiếc xe Mer Benz mới cóng đậu ở trước cổng, làm cho cổng chính của cơ quan tôi bị tắc nghẽn trầm trọng.

Bình thường cổng cơ quan tôi không cho dừng xe, ban quản lý giao thông đang yêu cầu tài xế lái xe đi chỗ khác, nhưng người ta cứ không để ý, vẫn muốn tiếp tục đi vào.

Nhìn vào trong xe, tôi lập tức phát hoảng. “Cái anh này bị làm sao thế?” Tôi gõ vào cửa sổ xe nói.

Cửa kính hạ xuống, Chương Ngự thò đầu ra, nhìn tôi cười, “Tôi tìm em”.

“Ồ đây không được dừng xe!”

“Em lên xe, tôi sẽ lái đi”. Thái độ của anh ta có chút đều giả.

“Tại sao tôi phải lên xe của anh?” Lại còn là xe Mer Benz nữa, người dân thường như tôi sợ phải ngồi xe sang trọng như thế này, ngồi không quen, dễ say xe lắm.

Tôi với anh ta cùng đôi co, người quản lý thấy tôi nói chuyện với anh ta, liền hỏi: “Tiêu Khả, bạn cô à?”

“Đúng vậy!” Chương Ngự nhiệt tình trả lời.

“Không phải ạ!” Tôi phủ nhận.

“Đừng có dừng ở đây, lái xe đi! Ở đây không thể đậu xe, lát nữa máy xúc đất sẽ vào đường này!” Bác quản lý giọng thúc giục.

“Nghe thấy chưa, không thể dừng xe!” Tôi nói.

“Em lên xe, tôi sẽ lái xe đi”. Chương Ngự vẫn cố chấp yêu cầu.

“Tiêu Khả à, cô nhanh bảo bạn cô cho xe đi đi, bên ngoài có tín hiệu rồi, xe tải sắp vào rồi!” Bác quản lý nài nỉ tôi.

Tôi đến ngất xỉu mất, mình vốn tốt bụng định khuyên nhủ giúp, cuối cùng lại bị vạ lây.

“Lên thì lên!” Tôi đành liều, không thể cứ ì ra với anh ta ở đây mãi được.

4. Vào xe hay vào rọ

Lên xe Chương Ngự rồi, anh ta chở tôi lượn qua trung tâm thành phố, sau đó phóng lên đường cao tốc, tốc độ vọt phát lên 200 km.

Tôi bắt đầu thấy chóng mặt rồi, nhìn những biển chỉ đường cứ vụt loáng qua cửa sổ, trong lòng cực kỳ sợ hãi, đành ngồi im thin thít dựa vào ghế sau, không dám ho he gì.

Chương Ngự tâm trạng hưng phấn, “Vừa mua xe mới, kiểm tra tính năng xem thế nào”.

“Đây đâu phải là kiểm tra tính năng chứ, rõ ràng là đùa giỡn tính mạng!” Tôi nghiêm khắc phản bác.

“Cái gì, sợ rồi à?” Anh nhìn qua kính chiếu hậu cười tôi.

Tất nhiên sợ rồi, tôi vẫn còn trẻ, lại đang ở độ tuổi thanh xuân phơi phới. Tuy nói trước mắt, chất lượng đời sống của tôi không cao, nhưng không thể nói sau này tôi sẽ không hạnh phúc được! Vì cuộc sống hạnh phúc sau này, tôi không thể mạng mạng sống của mình ra hủy hoại cùng với anh ta được.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng miệng lại không chịu thua, “Sợ á, Điền Khả Lạc này chưa từng sợ à”.

Chương Ngự cười vang, “Giọng run rồi mà vẫn còn nói không sợ? Nhìn xem, mặt trắng bệch như tờ giấy rồi, vẫn còn cứng giọng nhì!”

Tôi phần nộ nhìn anh ta, con người này nhất định bị mắc bệnh rồi, tại sao lại hù dọa một người lương thiện vốn chẳng hề thân quen với anh ta?

“Nếu em cầu xin tôi, tôi có thể xem xét đi chậm một chút”. Cá Mục chết tiệt lại nghĩ trời có thể sập. Cầu xin anh ta ư? Kiep sau nhé, tôi lớn đến thế này rồi, chưa từng phải cầu xin ai bao giờ cả.

Thấy tôi không nói gì, Chương Ngự cũng không hót nữa, chỉ chuyên tâm lái xe, tốc độ cũng chậm lại.

“Em mà say xe thì phải nói chứ, không mở mồm ra ai mà biết được em khó chịu... À, đúng rồi, Chương Sính nói gọi điện cho em không liên lạc được, toàn tắt máy”.

“Máy di động mất rồi!” Tôi buồn buồn nói.

“Vậy em phải nói với nó một tiếng”.

“Tôi không có số của cậu ấy”.

Sau đó Chương Ngự đọc một dãy số dài, tôi mù mịt.

“Di động của em đâu?” Anh ta hỏi tôi.

“Không cầm”.

“Tôi hỏi số điện thoại của em”.

“Tôi mà nhớ được thì...” Nói được nửa câu tự nhiên không biết nói tiếp thế nào, thì có thể như thế nào chứ? Chẳng lẽ đi xin cấp lại một thẻ SIM, để đợi Tiêu Viễn gọi điện lại à? Hay là nhớ số điện thoại của anh, để gọi điện cho anh, nói với anh rằng tôi rất nhớ anh.

Không, máy di động của tôi mất rồi, số điện thoại cũng mất luôn, thậm chí tình yêu của tôi, cũng bị tôi làm mất rồi.

“Thật không biết em ăn gì để lớn nữa”. Chương Ngự thờ dài.

“Tất nhiên là ăn cơm! Mẹ tôi sợ lớn lên tôi bị ngốc, nên trước giờ không hề cho tôi ăn hồ dán”. Tôi đặc biệt nói rõ thêm.

Tôi luôn nghĩ rằng Cá Mực này vốn là người không hề ngốc, nhưng lại hay hỏi những câu thật ấu trĩ.

Chủ đề lại trở về vụ đi xem mặt vừa nãy, Chương Ngự hỏi tôi: “Kết quả cuộc gặp mặt đối tượng của em thế nào?”

Tôi thờ dài, “Tiêu rồi”.

Diện tích của trái tim cũng có giới hạn, đã có một Tiêu Viễn rồi, làm sao có thể chứa thêm người khác nữa?

“Người ta không thích em à?” Anh ta cười cười.

“Cứ cho là thế đi!” Ngại nói nhiều với anh ta, nói với một người không quen thật là vô ích. “Anh đưa tôi đi đâu thế?”

“Không đi đâu cả, thấy tâm trạng em không vui, thì đưa em đi giải sầu, cũng tiện thể xem xét chiếc xe mới của tôi một chút”. Chương Ngự nói rất tự nhiên, không giống như nói dối.

“Tâm trạng tôi có gì không vui đâu?” Tôi yếu ớt phản bác lại anh ta.

“Tâm trạng tôi có gì không vui đâu, chỉ buồn một chút thôi”. Chương Ngự nhại theo giọng điệu của tôi.

Tôi cười hi hi, vui rồi, “Tôi đúng là không phải tâm trạng không tốt, bây giờ anh cũng xem xong xe của anh rồi, có phải nên cho tôi về không?”

Chương Ngự nhìn giờ, “Bây giờ chắc không về kịp rồi”.

Chương Ngự dừng xe tại một câu lạc bộ giải trí ở ngoại ô, khung cảnh của tòa nhà được xây dựng giống như phong cách của châu Âu thời kỳ trung cổ.

Tôi đề cao cảnh giác, “Đến đây làm gì vậy?”.

Anh ta xuống xe, nhìn tôi vẫn đang ngồi nguyên trong xe, nói: “Vừa mới nhớ ra, có người hẹn tôi đến đây chơi mạt chược, em cứ đi chơi cái gì chút đi, giải tỏa tâm lý, khi nào về thì gọi tôi. Còn nữa, tất cả mọi chi phí đều để tôi trả, em không cần khách sáo với tôi đâu.

“Chơi mạt chược?” Lần đầu tiên tôi nhìn anh ta có chút ngờ ngẩn, “Anh biết chơi mạt chược à?”

Hồi học đại học, hội Tiêu Viễn thường xuyên chơi mạt chược, tôi thì học thế nào cũng không hiểu, cuối cùng đành bỏ cuộc. Mỗi lần họ chơi tôi đều chỉ có thể ngồi sau Tiêu Viễn hầu hạ chè nước điểm tâm, cho nên tôi rất có thiện cảm với người biết chơi mạt chược.

“Nếu em thích thì có thể đi cùng!” Anh ta cười nói.

“Được!” Tôi đi theo Chương Ngự vào khu mạt chược.

Trong đó đã có ba người ngồi chờ, nhìn thấy Chương Ngự dẫn tôi đến đều tròn mắt, “Không phải chứ? Chơi mạt chược cũng dẫn em út đến à?”

“Đừng nói linh tinh, cô ấy là bạn học của Chương Sinh, vô tình gặp ở trên đường”. Anh ta điềm nhiên nói.

Gặp ở trên đường, tên Cá Mực này thật biết cách nói, lái xe đến cổng cơ quan tôi rồi “vô tình” gặp được tôi chắc.

Khu chơi mạt chược thật rộng rãi, các đồ gỗ đều là gỗ mun chính tông, phong cách trang nhã và rất khí thế.

Lần đầu tiên tôi đến một nơi vui chơi cao cấp như thế này, cảm thấy có chút tò mò ngơ ngác.

Trình độ chơi của Chương Ngự quả thật không tồi, liên một lúc ù bảy ván. Tôi tuy không hiểu, nhưng cũng có thể phân biệt được thắng thua.

Có lúc, cứ nhìn nhìn, rồi lại nhớ đến Tiêu Viễn.

Học kỳ hai năm thứ tư, gần như là không có tiết, Tiêu Viễn, Chương Sinh và các bạn cùng ký túc xá bắt đầu chơi mạt chược cho vui.

Lúc họ chơi, anh mà thắng được liền kéo tay tôi nói: “Em chính là nữ thần may mắn của anh!”

“Là nữ gì chứ?” Tôi cãi lại anh.

“Em ra ngoài đường hỏi xem, có bao nhiêu cô muốn được làm nữ tì của anh mà chưa đến lượt đấy!” Tiêu Viễn tiện đã thọc lên tóc tôi.

“Bốc phét”. Tôi đã đâm đầu lên lưng anh.

“Mạnh chút, đâm thêm hai bên nữa, ngồi lâu quá mỗi lưng đau vai không chịu nổi!” Sau đó, tôi giả vờ đâm đâm cho anh, khiến cho mấy cậu bạn đỏ mặt ngưỡng mộ.

Chuong Ngự chơi hơn hai tiếng liền, đột nhiên lại xô bài đi nói không chơi nữa, “mỗi lưng đau vai không chịu nổi”. Dáng vẻ đó thật giống Tiêu Viễn, ngữ điệu giống y như một.

“Bảo cô em đâm giúp cho mấy cái”. Mấy người đó cùng hòa vào.

“Tôi không bảo được cô ấy đâu”. Anh ta xoa xoa tay, “Sợ cô ấy không vui lại bẻ gãy cái khung xương già này của tôi mất!”

“Đâm lưng giúp cho Chuong Ngự đi” Mấy người đó cứ nháy mắt với tôi.

Xin lỗi nhé, tôi lại chẳng phải để cho các anh chỉ huy. Lớn như thế này, trừ đâm lưng giúp mẹ tôi ra, cũng chỉ đâm giúp cho mỗi Tiêu Viễn thôi, tôi không định hầu hạ ai cả.

Nhóm người đó cảm thấy hụt hững, “Nếu mà đại ca mệt rồi thì giải tán vậy!”

Chuong Ngự thắng được tiền, muốn mời tôi đi ăn, bảo tôi chọn địa điểm.

Tôi không muốn đi ăn cùng anh ta. Thứ nhất, chúng tôi không thân; thứ hai, chẳng có công thì không nhận lộc, vô duyên vô cớ để người ta bỏ tiền ra thì thật không hay chút nào.

Nhưng nhìn thái độ của Chuong Ngự hình như nếu tôi không đi ăn với anh ta bữa cơm này thì chắc anh ta sẽ rất giận.

“Vậy ở dưới tòa nhà cơ quan tôi có quán đồ ăn nhẹ của Thành Đô, hương vị truyền thống, lại rẻ nữa. Nhân tiện ăn xong tôi có thể đạp xe về nhà, đỡ mất công vòng lại cơ quan lấy xe lần nữa.

Anh ta do dự một lát, nói: “Tùy em vậy”.

Cửa hàng ăn Thành Đô nằm dưới tòa nhà cơ quan tôi, bày biện sạch sẽ, đồ ăn nấu đúng khẩu vị truyền thống, rất đông khách đến ăn, có lúc vào giờ ăn mà đến muộn thì chẳng có ghế ngồi, phải đợi rất lâu mới có chỗ.

Chúng tôi đến là lúc đã qua giờ cao điểm, chọn được một chỗ ngồi xuống, tôi gọi một bát phở chua cay, ở trên có nổi lớp váng dầu đỏ, nhìn đã thấy vị ngon chua cay.

Chuong Ngự nói: “Em có chắc là ăn được không?”

“Không chỉ ăn được, mà còn ăn ngon, hay anh thử xem?”

Anh ta cầm đũa gấp lên hai cọng, cay quá hít một hơi, “Sao lại cay thế?”

“Không cay sao gọi là mì chua cay?” Tôi ăn một cách ngon lành.

Chuong Ngự chỉ biết gọi bữa một ít rau, chỉ ăn lấy lệ được mấy miếng.

Đúng là đại thiếu gia, ăn sơn hào hải vị quen rồi, nuốt không nổi mấy đồ ăn của dân thường mà! Nhưng mà tôi cũng chẳng cần để ý đến thói quen của anh ta, tôi không hề bắt anh ta phải mời tôi bữa ăn này.

Ăn xong, Chuong Ngự gọi tôi lại: “Thắng được bấy nhiêu tiền, riêng số lẻ cũng chưa tiêu hết, hay là mua tặng em cái gì đó làm kỷ niệm nhỉ?”

“Không đâu, anh mang quyền góp cho Công trình Hy vọng (1) đi!” Tôi lại chẳng cần quà kỷ niệm gì, tôi chỉ là một người dân bình thường, không dùng nổi đồ đắt tiền.

“Vậy em quyền góp hộ cho tôi”. Anh dúm túi tiền vào tay tôi.

“Anh làm thế này chẳng phải là dụ kẻ tội phạm sao? Lát nữa tôi về nhà bị người ta chặn đường cướp thì phải làm sao?”

“Tôi đưa em về”. Anh ta nói.

“Cũng được!” Tôi đồng ý để anh ta đưa về, hoàn toàn là vì lo nghĩ cho số tiền này, chứ tôi chẳng muốn có người lái chiếc xe Mer Benz to lù lù lừng lừng bám theo tôi, nhất là trong khi tôi lại cưỡi chiếc xe đạp cà tàng mà nó trừ mỗi chuông là không kêu, còn trên dưới chỗ nào cũng kêu ầm ỉ.

Chênh lệch quá lớn, khoảng cách giàu nghèo nghiêm trọng, ảnh hưởng đến sự bình ổn tâm lý của tôi.

Lúc về đến cửa nhà, Chương Ngự bước xuống xe, “Em không mời tôi vào ngồi chơi một lúc à?”

“Tôi lo anh làm người khác sợ”.

“Tôi đáng sợ vậy sao?” Anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên khó tin, xem ra người này rất tự tin.

Đương nhiên, anh ta tự tin cũng có cơ sở, con người có ngoại hình đẹp, mắt to mày rậm, dáng dấp lại cao ráo, mẫu người lý tưởng để mặc y phục, ngay cả em trai Chương Sinh của anh ta đứng cạnh, chắc cũng không sánh kịp.

Tiêu Viễn cũng đẹp trai nhưng lại không cùng một tuýp người với Chương Ngự, nếu mà nói Chương Ngự là một minh tinh, thì Tiêu Viễn lại là một nhà nghệ thuật.

Tôi cười sự suy nghĩ linh tinh vớ vẩn của mình, vội vàng giải thích: “Không phải đang sợ, mà là địa vị quá cao, ở đây chúng tôi toàn dân thường chưa gặp ai to hơn tổ trưởng tổ dân phố cả”.

Chương Ngự cười ngặt nghẽo, “Nhưng sao không thấy em sợ tôi nhỉ?”

“Tôi thuộc loại gan quá to ấy mà!” Nếu mà mức độ gan dạ của con người có hình dạng thì tốt, tôi có thể phác họa cho Chương Ngự xem.

Chương Ngự đột nhiên không nói gì, yên lặng nhìn tôi một lúc mới nói: “Em đúng là loại hiếm có!”

“Tôi có thể xem đây là anh đang khen ngợi tôi không?” Tôi biết anh ta không phải đang ca ngợi tôi, nhưng kiểu ngữ khí ấy cũng không giống mỉa mai, mà lại mang chút ý cảm thán.

Chia tay với Chương Ngự, anh ta ngồi vào xe rồi, lại thò đầu ra hỏi tôi: “Khả Lạc, chẳng lẽ trên thế giới này, không có việc gì khiến em đặc biệt thích hay ghét ỷ đến sao? Tại sao lúc nào em cũng tỏ ra hồ hững và lơ đãng vậy?”

Tôi muốn nói với anh ta rằng, trên thế giới này tôi quan tâm nhất là mẹ tôi và Tiêu Viễn. Nhưng lại không nói ra được.

“Nhanh vào đi, tôi nhìn em đi vào!” Chương Ngự bỗng cười nói, vẫy vẫy tay với tôi, mắt nhìn tôi xách túi tiền to bước vào cửa.

Mẹ nhìn thấy tôi ôm một túi tiền vào nhà, giật nảy mình, “Con đi cướp ngân hàng à? Ở đâu ra vậy?”

“Một người bạn nhờ con quyên góp cho Công trình Hy vọng!” Tôi vội vàng giải thích để mẹ yên tâm.

Mang tiền quyên góp cho Công trình Hy vọng, cầm giấy chứng nhận về, tôi mới nhớ ra là mình chẳng hề có cách để liên lạc với Chương Ngự, cho nên giấy chứng nhận này không thể nào gửi cho anh ta.

Thôi vậy, có thể anh ta cũng chẳng bận tâm.

Sắp sang mùa hè, Hường Kiệt – người vào cơ quan cùng đợt với tôi đã lên chức trưởng khoa, tôi ngưỡng mộ nhìn cô ấy dọn sang phòng làm việc riêng, oai phong lẫm liệt ra lệnh cho mọi người làm việc.

Một hôm hết giờ làm, tôi vô tình nhìn thấy trước cửa quán ăn Thành Đô đậu chiếc Mer Benz to, có vẻ quen quen, liền tò mò đi qua, thì nhận ra một khuôn mặt quen thuộc.

Chương Ngự lặng lẽ ngồi ở một góc, trong cảnh hỗn tạp lại càng hiện rõ lên sự khác biệt với mọi người.

Tất nhiên một người lái xe Mer Benz đến để ăn phở chua cay thì khác biệt hẳn với mọi người rồi.

Nhìn thấy tôi, anh ta cười nói: “Đi ngang qua đây, đúng lúc thấy đói”.

Tôi nhìn bát phở chua cay to để trước mặt anh ta, hầu như chưa đụng đũa. “Đổi diện có một quán thịt nhúng Bắc Kinh cổ cũng ngon lắm! Đi qua cầu vượt là đến!” Tôi chỉ cho anh ta.

“Tôi mời em đi ăn cùng”.

Tôi lắc lắc đầu, “Không được, anh tự đi một mình đi, mẹ tôi nấu cơm đợi tôi ở nhà rồi”.

“Ồ...” Anh ta tỏ ra thất vọng, “Tôi đưa em về nhà nhé!”

Tôi vẫn lắc đầu, cười hi hi nói: “Tôi có xe rồi – xe đạp”.

“Vậy, tạm biệt”. Anh ta lơ đãng nói với tôi.

“Tạm biệt!” Lúc tôi quay người bước đi chợt cảm thấy Chương Ngự hôm nay thật khác thường, hình như có chút... u buồn.

(1) Một dự án công ích xã hội do hội Thanh Cơ Trung Quốc khởi xướng, giúp đỡ các em nhỏ thất học ở những vùng nghèo khó được quay lại trường học, xây dựng nên Tiểu học Hy vọng, cải thiện điều kiện học tập cho trẻ em.

5. Tổng giám sát kỹ thuật thật không ngờ lại là Tiêu Viễn

Ngày tháng lặng lẽ trôi qua, xuân hạ thu đông không ngừng giao nhau, chỉ có nỗi nhớ của tôi về Tiêu Viễn là không hề thay đổi.

Khi chia tay Tiêu Viễn vừa tròn 1500 ngày, mình tôi đi ăn một bữa thịt dê nướng, vẫn là cửa hàng ăn cũ, nhưng đã tu sửa lại.

Một mình tôi ăn hết sáu đĩa thịt, ăn chậm chậm, tưởng tượng ra Tiêu Viễn đang ngồi bên cạnh, thế là nước mắt cứ chảy ra, thịt dê ngon tươi ngon ăn vào miệng lại thấy vừa nặn vừa chất.

Ra khỏi quán lẩu, cảm thấy trong ổ bụng cuộn lên từng cuộn đau, quả thật là đau khủng khiếp, tôi vội vàng bắt xe vào bệnh viện. Bác sĩ xem xét tình trạng của tôi, chưa cần chụp X-quang đã xác định ngay là viêm ruột thừa, nhanh chóng sắp xếp cho phẫu thuật luôn.

Giây phút lưỡi dao phẫu thuật sắc lạnh chạm vào da bụng, tôi đột nhiên cảm thấy một sự giải thoát, đau đớn và ý thức cùng lúc biến mất.

Nếu như Tiêu Viễn cũng có thể giống như khúc ruột thừa này thì tốt biết mấy, vừa lên cơn đau là cắt bỏ luôn ra khỏi vùng bụng.

Lúc tỉnh dậy, cuộc phẫu thuật đã hoàn tất, rất thuận lợi.

Cần một khoảng thời gian để bình phục, tôi nằm mãi trong phòng bệnh ngột ngạt, vô cùng khó chịu, mẹ tôi liền thuê cho tôi một chiếc xe lăn, đẩy tôi đi dạo dưới bóng râm trong vườn hoa bệnh viện, vẫn không quên quở trách việc tôi ra ngoài ăn linh tinh.

Tôi cũng không dám cãi lại, chỉ có thể ngoan ngoãn lắng nghe.

Một hôm, mẹ tôi có việc bận không đến bệnh viện trông tôi, sau khi tiêm thuốc xong, tôi tự bước ra khỏi phòng bệnh, ra ngoài hóng gió, lại gặp được Chương Sinh đi ngang qua trước mặt.

Tôi trong bộ đồng phục bệnh nhân thùng thình, cười ngượng ngịu với cậu, “Này, không phải cậu biết mình nằm viện mà đến thăm đấy chứ?”

Cậu dụi dụi mắt, chăm chăm nhìn tôi, “Khả Lạc, là cậu à!” Ngạc nhiên lẫn mừng rỡ một lúc lâu mới nhớ ra hỏi tôi, “Cậu bị sao thế?”

“Vừa mới phẫu thuật viêm ruột thừa xong!” Tôi thành thật nói để cậu khỏi phải cuống lên.

Cậu thờ phào, “Suýt nữa làm mình sợ mất mật!”

“Còn cứ nghĩ là cậu đến thăm mình cơ đấy!” Tôi giả vờ thất vọng nói.

Cậu ấy gãi gãi đầu, “Mình đến kiểm tra sức khỏe định kỳ”.

Chương Sinh tìm một chỗ ngồi xuống, “Tại sao máy di động của cậu về sau toàn tắt máy vậy? Gọi đến cơ quan cậu, người nghe máy toàn nói cậu không có đó”.

“Mình không có ở đó?” Tôi nhớ ra điện thoại cũ của văn phòng đã đổi thành đường điện thoại riêng của Hường Kiệt.

“Đúng thế, một cô gái trẻ nghe máy, lần nào cũng rất lạnh nhạt, toàn nói không có”.

Là cô ý sao? Tôi chưa hề đặc tội gì với Hường Kiệt, cô ta tại sao lại làm thế chứ? Tôi thật không thể hiểu nổi.

“Mình đổi số mới rồi!” Tôi lôi máy di động ra, muốn cho lớp trưởng lưu số mới.

Di động hoàn toàn mới, số sim hoàn toàn mới, bình thường không hề dùng, kết quả là loay hoay cả buổi cũng chẳng tìm ra được số của mình.

“Ngốc ạ, để mình”. Cậu cầm lấy, nhanh chóng lưu số của cậu vào máy tôi, rồi gọi sang di động của cậu ấy, “Lưu được rồi”.

“Lớp trưởng đúng là lớp trưởng!” Tôi nói, những việc tôi thấy khó khăn cứ chuyển đến tay cậu đều trở nên đơn giản.

“Cho nên mới nói thế giới này không sợ ngốc, chỉ sợ không chịu thừa nhận thôi”. Haizzzzzzzzzz, còn thờ dài nữa.

Lại một ngày trôi qua, vết thương đã bớt đau, tôi nhờ mẹ xin với bác sĩ cho xuất viện.

Chương Sinh lại đến, nói là đến thăm tôi, tiện thể đi khám bệnh.

Cậu ấy ôm một bó hoa tươi thật to, còn xách theo canh gà đến nữa. Ngửi mùi canh gà thơm phưng phức mà tôi thấy cảm động quá, ngay cả mẹ tôi cũng chưa nấu canh gà cho tôi bồi bổ.

Thấy tôi húp hết bát canh gà vẫn còn tỏ ra tiếc nuối, lớp trưởng bảo: “Ngon không? Hay là mai lại mang vào cho cậu ít nữa?”

“Được rồi, cậu nghĩ là mình thật sự phải thường trú ở đây à? Mai mình xuấ viện rồi”. Tôi cười với cậu.

“Vậy mình mang đến nhà cho cậu?”

“Cậu cũng không biết nhà mà!”

“Cậu không biết chỉ cho mình đi như thế nào à?” Chương Sính vẫn rất kiên trì.

“Không, phiền cậu phải chạy xa như thế, không đành lòng!” Tôi chớp chớp mắt.

“Xem ra ở đây thật là náo nhiệt!” Lúc tôi và Chương Sính nói chuyện không chú ý có một người đứng ở cửa.

“Chương Ngự?” Tôi và Chương Sính đều ngạc nhiên.

Anh ta đứng dựa ở cửa một cách tự nhiên, ánh mắt thờ ơ, nhìn bộ quần áo bệnh nhân trên người tôi, hỏi: “Làm sao thế?”

“Khả Lạc làm phẫu thuật ruột thừa”. Chương Sính thay tôi trả lời câu hỏi của anh ta. “Đúng rồi, anh, tại sao anh lại ở đây?”

“Bạn anh bị tai nạn xe... có người nhìn thấy em đi vào phòng bệnh này, anh nhân tiện chạy qua ngó xem sao”. Chương Ngự cứ đứng ở ngoài cửa nói chuyện không hề có ý định đi vào.

“Anh có vào ngồi cùng không?” Nhìn anh ta đứng ngoài cửa thật là khó xử, cứ như tôi và Chương Sính làm điều gì mờ ám, nên anh ta cứ đứng ở đó để giáo huấn vậy.

“Không cần đâu, tôi còn có việc”. Anh ta nghiêm giọng nói, lại liếc nhìn tôi một cái, rồi quay người đi.

Trở lại cơ quan làm việc, đã hơn mười ngày.

Trưởng phòng gọi tôi đến phòng làm việc, tỏ vẻ khó xử: “Tiểu Khả à, gần đây trên Cục có dự án, muốn điều mượn người từ chỗ chúng ta. Mọi người khác bây giờ đều đang bận việc, cũng chỉ có cô là có thể rút ra được thôi”.

“Điều mượn?” Tôi rất mơ hồ về mối quan hệ nhân sự này.

“Nghĩa là nói cô tạm thời đến làm việc ở Cục, đợi dự án bên đó kết thúc rồi lại quay về”. Trưởng phòng giải thích với tôi.

“Được!” Đến đâu mà chẳng phải “làm cách mạng?” Tôi vui vẻ đồng ý.

Buổi trưa lúc ăn cơm, tôi và anh Điền – lái xe của cơ quan ngồi cùng nhau, chẳng qua cũng vì cùng họ Điền, tạo cảm giác thân thích gần gũi, cho nên ở cơ quan tôi và anh ấy khá là thân thiết.

Anh Điền hỏi tôi: “Em đồng ý chuyển sang Cục rồi?”

“Không phải chỉ là tạm thời điều mượn thôi sao?”

“Nói là nói vậy, nhưng sẽ có nhiều phiền phức đấy!”

“Có thể có chuyện gì phiền phức chứ?”

“Em sang bên đó làm việc, công việc bên này bị gián đoạn rồi, đợi đến khi quay lại, tất cả đều phải làm lại từ đầu”.

“Làm lại từ đầu cũng tốt mà!”

Có những lúc bạn không được lựa chọn, có lẽ số phận sẽ giúp bạn mở ra một khởi đầu tốt đẹp!

Đến Cục điểm danh rồi mới biết dự án này là một công trình mạng lưới truyền thông hết sức quan trọng, dự án do Hội đồng nhà nước đặc biệt phê duyệt, hợp tác cùng một tập đoàn khoa học công nghệ nào đó. Tổ dự án có tổng cộng 15 người, lúc đến điểm danh chỉ thấy có 10 người, nghe nói mấy người khác ngoài ban lãnh đạo ra còn có tổng giám sát kỹ thuật.

Ngày đầu tiên đến Cục làm việc, do không thạo đường nên tôi đến muộn mất gần nửa tiếng, tổ trưởng lâm thời của tổ dự án nghiêm khắc cảnh cáo: “Đi làm không được phép đến muộn!” Tôi vội vàng gật đầu.

Ngày thứ hai, vẫn bị đến muộn.

Việc này kể ra cũng không thể trách tôi được, vì sợ đến muộn, buổi tối đi ngủ tôi không dám ngủ hẳn. Cứ thế kéo dài đến nửa đêm thì không thể cầm cự được nữa, trời gần sáng vừa chớp mắt được một lúc, ai ngờ ngủ quên luôn.

Ngày thứ ba, tôi thề sẽ không đến muộn nữa. Kết quả trên đường lại xảy ra chuyện, chiếc xe đạp đen đuôi của tôi sớm không hỏng, muộn không hỏng, đúng lúc đi đến nửa đường thì sấm hết hơi, chỉ còn biết dắt xe đến Cục...

Tổ trưởng mở toang cánh cửa phòng, hét to: “Điền Khả Lạc, cô có cố ý phải không? Ngày mai còn đến muộn nữa thì sẽ trừ lương của cô!”

Con người ta lúc bị đen đuôi uống phải cốc nước lạnh thôi cũng bị giắt răng.

Thứ năm, 5 giờ đã dậy khỏi giường, đến Cục sớm trước nửa tiếng.

Thứ sáu cũng như vậy, lại đến sớm trước một tiếng. Về sau căn chuẩn giờ đi làm, không hề đến muộn nữa.

Tổ trưởng thấy vậy rất vui, nói với mọi người trong phòng: “Nhìn Điền Khả Lạc đấy, mỗi ngày đều đến sớm, còn giúp mọi người lấy nước nóng, mọi người nên học tập cô ấy đi”.

Sáng hôm nay thật là trùng hợp, đường ống nước trên lầu nhà tôi bị hỏng, nước tràn ra phòng bếp và nhà vệ sinh, mẹ tôi lại không có nhà, tôi lấy giẻ lau thấm, chặn, bịt, làm đủ mọi cách để ngăn nước chảy.

Tôi nhìn đồng hồ, lại đến muộn mất rồi, vội vàng lao ra ngõ, bắt taxi đến thẳng Cục.

May mà Tổ trưởng không có ở đây, văn phòng chỉ có mình Tiểu Lưu. Tôi rút gói bánh quy trong ngăn bàn ra, nhét vội vào mồm hai cái, buổi sáng bận quá cũng quên mất chưa ăn sáng.

“Tổ trưởng chưa đến à?” Tôi vừa ăn vừa hỏi.

“Đến rồi lại đi rồi”. Tiểu Lưu nháy mắt với tôi.

“Làm sao thế? Mặt bạn bị chuột rút à?” Tôi nhận thấy biểu hiện của cô ta thật lạ lùng.

“Chào Tổ trưởng ạ!” Tiểu Lưu đứng dậy nhìn về phía sau tôi.

“Tổ trưởng? Đợi... đợi..., tổ trưởng...” Cả cái bánh to mắc nghẹn trong cổ họng.

“Điền Khả Lạc, cô lại đến muộn!” Tổ trưởng nhìn thấy tôi, nghiêm giọng nói.

Tôi muốn nuốt cái bánh xuống để giải thích với ông ta, ai ngờ trong lúc cuống, lại bị sặc, ho sù sụ.

Tổ trưởng vội vàng rót cho tôi cốc nước, “Uống nước cái đã, vội cái gì?”

Tôi thở hổn hển, hỏi: “Uống hết nước có trừ lương của tôi nữa không?” Đó là tiền mồ hôi xương máu mà! Không thể vì đi muộn mà trừ lương của tôi được.

“Trừ lương?” Tổ trưởng cười khùng khục, “Tôi đâu có quyền trừ lương của cô, chỉ là dọa cô thôi!”

“Phù”. Tôi thở phào, “Lấy chuyện gì ra dọa tôi thì không lấy, sao lại lấy một việc quan trọng như thế để dọa tôi...”

Không biết rằng tôi coi trọng tiền lương đến mức nào sao? Trừ lương rồi thì tôi lấy gì mà ăn chứ?

“Tôi sai rồi, được chưa?” Thái độ của tổ trưởng hôm nay cực kỳ tốt.

Tôi uống một ngụm nước, “Hôm nay có việc gì quan trọng à? Ngài cứ giao phó ạ!”

“Ngài tổng giám sát kỹ thuật mới đến nói, nếu cô đi làm thì đến phòng làm việc gặp anh ta”.

Tôi không hề nghĩ được rằng, tổng giám sát kỹ thuật mới lại là Tiêu Viễn!

Bạn đang đọc truyện *Vứt Bỏ Anh Là Điều Đáng Cảm Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Có bao nhiêu mối tình có thể làm lại được từ đầu?

“Ngốc ạ, chẳng lẽ em không hiểu sao? Từ trước đến nay người anh yêu chỉ có mình em!” Tiêu Viễn ôm chặt lấy tôi, giọng nói tha thiết.

Tìm đâu gần như muốn nghẹt thở, tại sao? Tại sao bao nhiêu năm trôi qua rồi mới nói với tôi những điều này?

1. Đã lâu không gặp, anh vẫn khỏe chứ

Tiêu Viễn đứng trước mặt tôi, cười nói: “Điền Khả Lạc, anh biết ngay là em mà, em không ngờ được là anh phải không?”

Tôi không kiềm chế được nổi xúc động trong lòng, ngay cả giọng nói cũng run lập cập, “Tiêu Viễn! Là anh thật sao?”

“Nếu là giả cho đổi lại. Đúng là anh đây”. Anh kéo tay tôi lại, ầm ập. Rõ ràng không phải là mơ.

“Tại sao anh lại trở thành Tổng giám sát kỹ thuật chứ?” Tôi hỏi. Anh xuất ngoại mới hơn bốn năm, nhanh nhất cũng chỉ vừa học xong chương trình tiến sĩ.

“Chuyện này rất dài dòng, có dịp anh sẽ kể cho em nghe”. Tiêu Viễn nhìn tôi cười, rồi không nói thêm gì nữa.

Ngồi trong phòng làm việc của Tiêu Viễn, nghe tiếng nhạc du dương, nhắm nháp vị trà sữa thơm nồng, hai đứa nhìn nhau không nói nên lời, tôi cảm thấy đây chính là nốt cuối của hạnh phúc rồi!

Bao năm qua, tất cả chờ đợi, tất cả nhưng nhớ đều hội tụ lại ở cái nhìn đắm đuối, con ngươi của tôi khẽ chuyển động nhẹ về phía đuôi mắt.

Tiêu Viễn nhìn tôi, nhú mày, “Khả, mắt em không ổn à? Tại sao ánh mắt lạ vậy?”

My God! Tiêu Viễn ơi, chẳng lẽ anh không biết thế nào là liếc mắt đưa tình sao? Hay là động tác diễn xuất của tôi quá kém?

“Đâu có, chỉ là em... chỉ là... chưa ngủ đủ giấc, mắt hơi mờ”. Tôi áp ứng.

“Sau này, buổi tối trước khi đi ngủ uống trà ít thôi, uống sữa tươi nhiều vào”. Tiêu Viễn dịu dàng cười nói với tôi.

Tổng giám sát kỹ thuật vừa yên vị, Phó tổng giám sát kỹ thuật đã xuất hiện ngay – đây quả đúng là một đại mỹ nhân. Nghe nói là cháu gái của Cục trưởng, là trí thức cao ở nước ngoài về, làm cho các anh chàng độc thân cứ phải xúm xít vây quanh.

Đại mỹ nhân nhìn các chàng trai trong tổ dự án bằng nửa con mắt, duy chỉ đối với Tiêu Viễn lại tỏ ra ân cần quá mức. Tôi thấy vậy trong lòng rất lo sợ, bản thân tôi vốn không có sức cạnh tranh gì, bây giờ gặp phải đối thủ mạnh như vậy, xem ra ông trời đang thử thách tôi đây!

Mặc dù ở cùng một tổ với Tiêu Viễn, nhưng cơ hội gặp gỡ không nhiều. Có lúc đi ngang qua văn phòng của anh, tôi không kìm chế được phải liếc mắt nhìn vào, toàn thấy Tiêu Viễn đang chăm chú nghiên cứu bản vẽ dự án.

Một hôm, Tiểu Lưu – cùng phòng làm việc với tôi, đột nhiên hỏi: “Chị Điền, có phải chị có ý với Tổng giám sát kỹ thuật Tiêu không?”

Tôi đang uống trà, phụt hết cả nước ra ngoài: “Xin lỗi, tôi bị sặc!” Tôi vội vàng lấy khăn lau bàn.

“Điều đó có gì phải xấu hổ chứ? Sáu chị em gái ở tổ chúng ta đều thầm yêu Tổng giám sát kỹ thuật Tiêu mà”. Tiểu Lưu tiến hành phân tích cụ thể, “Nhưng mà nhìn ưu thế của Phó tổng giám sát kỹ thuật Ngô cao như vậy, em cảm thấy chúng ta vốn đều chẳng có cơ hội!”

Tôi nghe mà lòng quặn thắt, thử nghĩ xem, từng là người yêu chính thức của mình, bảo bối riêng của cá nhân, bây giờ phải đem ra để phân chia với mọi người, lại bị phán đoán cuối cùng sẽ rơi vào tay người khác, tâm trạng có thoải mái được không chứ?

Hết giờ làm, Tiêu Viễn bảo tôi đợi anh để đi ăn tối cùng, tôi cảm thấy tâm trạng buồn bực, nên đã đạp xe về trước.

Tôi là người không chỉ không có sức cạnh tranh, mà còn không có chút tự tin nào.

Đi được nửa đường, lại hối hận, người khác ngưỡng mộ anh, đâu phải lỗi của anh.

Tội nghiệp cho Tiêu Viễn, có phải tôi đã không thông cảm cho anh rồi?

Thế là lại vòng xe quay lại, đạp như bay, suýt chút nữa đâm sầm vào quầy trực ban nằm ở cửa chính của Cục.

Chạy qua cửa chính, bác thường trực giả hỏi: “Tại sao lại quay lại vậy?”

“Cháu làm rơi đồ, một món đồ rất quan trọng!” Tôi nói, sau đó chạy vội về phía văn phòng của Tiêu Viễn.

Cửa phòng khép hờ, bên trong thấp thoáng phát ra tiếng khóc nghẹn ngào.

Văn phòng của Tiêu Viễn tại sao có người khóc? Lại là âm thanh của cô gái trẻ.

Tôi dừng bước, không biết có nên vào hay không.

“Đừng khóc nữa, anh đưa em đi ăn chút gì nhé!” Tôi nghe giọng Tiêu Viễn dịu dàng, âm thanh ấy, chỉ có thể là dành cho người yêu mới vậy chứ? Biết Tiêu Viễn đã lâu, anh cũng chưa bao giờ dỗ dành tôi như thế.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng anh thu dọn đồ đạc, tiếng đóng ngăn kéo.

Đưa cô ấy đi ăn? Tiêu Viễn chẳng phải hẹn tôi nay đi ăn cùng tôi sao, tại sao bây giờ lại đổi thành đưa người khác đi?

Khi nhìn vào phòng anh, không phải ai khác, chính là Phó tổng giám sát kỹ thuật xinh đẹp Ngô Duyệt, đầu tôi cảm thấy choáng váng.

Tôi đứng sau phía cầu thang, nhìn bóng họ diu nhau đi khuất, chỉ biết thần thờ như người mất hồn.

Lúc bước xuống cầu thang, bác thường trực già vẫn ở đó, nhiệt tình hỏi thăm “Tìm thấy đồ chưa cháu?”

“Chưa ạ!”

Có nên coi như tôi đã mang nó tặng cho người khác rồi không? Hay nói là nó tự chạy mất?

Ngày thứ hai đi làm, Tiêu Viễn nhìn thấy tôi, mỉm cười tự nhiên, nhưng tôi lại cảm thấy nụ cười ấy cực kỳ xa cách, tưởng như bị ngăn cách bởi một thế giới mờ sương.

“Bảo em đợi anh, mà lại tự bỏ về trước!” Anh nói như không hề có chuyện gì.

“Xin lỗi, em bạn!” Tôi không cười nổi, chỉ có thể giả vờ nhìn đi chỗ khác. Anh chắc chắn không biết tôi đã quay trở lại, còn được xem một cảnh tượng không nên xem.

“Ai làm em không vui rồi?” Tiêu Viễn nhìn tôi, ngữ khí khá thận trọng.

Tự nhiên nhớ lại mấy năm trước tôi ghen bóng ghen gió, nhìn anh và một bạn nữ trong lớp ngồi cùng nhau, liền bỏ chạy ra khỏi phòng học, sau đó anh chạy theo kéo tay tôi lại nói: “Đồ ngốc, anh thích em!”

Đồ ngốc! Tôi đúng là đồ ngốc, lúc nào cũng ngây thơ tin tưởng rằng, xa nhau chừng ấy khoảng thời gian và không gian, chúng tôi đều sẽ không thay đổi.

Sự thật đúng là tàn khốc. Chúng tôi đã thay đổi rồi, tất cả mọi thứ đều không thể như trước được nữa.

Công việc trong Tổ dự án rất bận rộn, tôi và Tiêu Viễn dù có đụng nhau, cũng không nói được lời nào.

Theo quan sát của Tiểu Lưu, “Tổng giám sát Tiêu mấy hôm nay tâm trạng không tốt lắm!”

“Nhà nước trả bao nhiêu lương cho em, để em quan tâm đến cả tâm trạng của tổng giám sát kỹ thuật sao?”

“Em buôn chuyện chút không được à? Mấy hôm nay tính khí chị dữ dần quá! Chú ý chút, đừng để bước vào thời kỳ tiền mãn kinh sớm đấy!”

“Nghe nói, người bước vào thời kỳ tiền mãn kinh thường thích luyện thiền! Chị có luyện thiền không?”

Tiểu Lưu vội ngậm miệng luôn.

Thiết kế quy hoạch dự án hình như gặp phải khó khăn, mấy lần tôi nhìn thấy Tiêu Viễn hoặc là ngồi đăm chiêu trước bàn làm việc, hoặc lại đứng trầm ngâm mấy giờ liền ở phòng hút thuốc.

Nhìn bộ dạng cô độc suy tư của anh như vậy tôi cảm thấy thật đau lòng, hận nỗi mình năng lực có hạn, không giúp được việc gì.

Tổ dự án mời đến một chuyên gia đầy quyền uy – Giáo sư Điền Duy Niên, nghe nói người này nổi tiếng cả trên thế giới. Tiêu Viễn và Ngô Duyệt đứng sau ông ta, giống như hai cô cậu học trò nhỏ.

Tổ trưởng bảo tôi tổng hợp lại các dữ liệu sổ sách, trực tiếp mang đến phòng khách VIP.

Lúc tôi ôm một chồng tài liệu dày tiến vào, giáo sư Điền đang cùng Tiêu Viễn thảo luận việc sửa đổi dự án. Thấy tôi bước vào, Tiêu Viễn cau mày, đỡ chồng tài liệu trên tay tôi, nói: “Tại sao lại để một người ôm nhiều đồ thế này? Sau này phải bảo Tiểu Lưu giúp em đấy”.

Tôi lý nhí “vâng” một tiếng, gật gật đầu tỏ ra đáp lại. Chút tài liệu này thì ăn thua gì chứ?

Đề nén con người thường không phải là trọng lượng, mà lại là những gánh nặng vô hình kia.

Tiêu Viễn thân mật kéo tay tôi, vị giáo sư già ngược mắt chăm chăm nhìn chúng tôi, tôi vội vàng rút tay lại, đỏ mặt, nói với Tiêu Viễn: “Em về làm việc đây”.

“Hết giờ anh đưa em về!” Tiêu Viễn nở nụ cười mà mấy ngày rồi hiếm thấy.

“Không cần!” Mỗi ngày đều tự đạp xe về nhà, trước nay có cần ai đưa về đâu, đã thành thói quen rồi. Với lại, tôi cũng không kiên sa đến mức hết giờ cần có người đưa về.

Điều càng quan trọng hơn là Tiêu Viễn rất bận, rất mệt, tôi không đành lòng để anh hết giờ phải lộn một vòng đưa tiễn tôi rồi muộn mới về được đến nhà.

Tiêu Viễn thờ dài, “Khả Khả, đừng có ý tránh anh nữa!”

Buổi trưa đến phòng giải lao lấy nước, nhìn thấy giáo sư Điền Duy Niên cũng đang pha trà, trong cốc thủy tinh đồ đầy nửa cốc lá chè, tôi không khỏi kinh ngạc, “Bác cho nhiều lá chè thế, có sợ đắng quá không ạ?”

“Uống quen rồi”. Ông cười thấy thật thân thiết, khiến người ta có cảm giác quen thuộc.

Ông pha trà xong không rời đi, mà vẫn đứng ở phòng giải lao nhìn tôi lấy nước, “Cô bé, cháu yêu Tiêu Viễn hả?”

Tôi giật mình làm bàn tay đang cầm phích nước rung lên, nước sôi trong bình rót xuống làm ngón tay bị gọi bóng râm.

Vị giáo sư già nhanh mắt nhanh tay, liền đóng ngay vòi nước nóng lại, kéo tay tôi sang vòi nước lạnh vắn xuống, để giảm bớt sự đau rát.

Mắt tôi ngân ngấn lệ, trong lòng cười thầm. Xem ra, tính nhiều chuyện cũng không hề giới hạn lứa tuổi.

Lấy nước xong, giáo sư Điền giúp tôi xách phích nước về phòng làm việc, Tiểu Lư nhìn thấy nói: “Trời ạ, chị Điền, sao chị lại để ông ấy xách phích nước chứ? Chị biết ông ấy là ai không?”

“Giáo sư Điền Duy Niên”.

“Biết rồi còn để ông ấy xách hộ chị phích là sao?” Tiểu Lư suýt nữa cáu lên với tôi, “Cục trưởng của chúng ta mời đến là khách VIP, là chuyên gia dự án, là đại thụ của giới khoa học điện tử”.

“Chẳng qua chỉ là nhờ ông ấy xách hộ chị phích nước thôi mà!” Mà chính ông tự nguyện đấy chứ, nói nào là tay tôi bị bóng râm, đó cũng là trách nhiệm của ông ấy.

Chị còn muốn nhờ ông ấy làm gì nữa? Giúp chị quét nhà à?” Tiểu Lư nhìn tôi chế giễu, “Xúc phạm ông ấy là tội không thể tha được đâu”.

Nhưng tôi đâu muốn xúc phạm ông, mà một vị giáo sư, chuyên gia có thân phận địa vị như thế cũng sẽ không thể nhận ra một nhân viên văn phòng bình thường như tôi đâu.

Có lẽ, vừa quay đi, ông vốn đã không nhớ được tôi là ai rồi.

Hết giờ làm, đi qua siêu thị Carrefour, tôi mua một đồng hồ linh tinh.

Khi tôi xách giỏ hàng đi ra phía ngoài thì nhìn thấy Tiêu Viễn. Vừa định gọi anh, người bỗng cứng đờ không thốt được ra lời, bởi vì Ngô Duyệt và anh đi cùng nhau.

Anh bắt đầu đưa cô đi lượn siêu thị từ bao giờ? Đáng vẻ chăm sóc chở che cô ấy. Nhìn xe mua đồ của họ, xếp đầy những vật dụng gia đình.

Mùi tôi cay xè, nhặt bừa mấy thứ rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Ngô Duyệt đã nhìn thấy tôi, “Tiểu Khả? Tiểu Khả?” Cô ấy gọi tôi, âm thanh dịu dàng trang nhã, uyển chuyển và dễ chịu, khiến cho ở giữa đám đông huyền ảo vẫn có thể nổi rõ lên giọng nói đặc biệt.

“Tiểu Khả, em cũng đến đây mua đồ à?” Tiêu Viễn nhìn tôi bối rối, vẻ mặt có chút lo lắng.

Tôi không đến thì có thể nhìn thấy anh và Phó tổng giám sát xinh đẹp ân ái bên nhau không chứ? Đã tức giận rồi, cũng chẳng nhìn anh nữa, chỉ nói với Ngô Duyệt: “Chào Phó tổng giám sát, thật tình cờ ạ!”

“Gọi tôi là Ngô Duyệt thôi, bây giờ hết giờ làm rồi mà!” Cô ta kéo tay tôi tỏ ra rất thân tình.

Tôi vẫn lịch sự mỉm cười, nhìn cô và Tiêu Viễn.

Thần sắc của Tiêu Viễn lại rất ảm đạm.

2. Tại sao cứ xuất hiện lúc tôi nhếch nhác nhất

Ra khỏi siêu thị, nước mắt tôi đã không cầm được nữa, vỡ òa.

Tôi xách túi to túi nhỏ đi qua cầu vượt, nhìn xuống dưới chân cầu, xe cộ nườm nượp, tự nhiên đứng lại. Nếu nhảy từ trên này xuống có lẽ sẽ chết rất thảm nhỉ? Chắc chắn cơ thể sẽ đầy máu me, nát bét? Nói không chừng, lúc đó óc còn bắn phụt vào người đi đường cũng nên.

Cứ tưởng tượng vậy, đã thấy ghê rợn hết cả người.

Có lẽ từ cổ chí kim, tôi là người đầu tiên lại bị chính ý tưởng của mình dọa cho sợ phát thét lên.

Đề cho không phải nghĩ đến mối quan hệ của Tiêu Viễn và Ngô Duyệt nữa, tôi vội vàng tìm một nơi an toàn ẩn trốn, càng kín đáo càng tốt!

Đối diện siêu thị có một quán Starbucks, không gian tao nhã, phục vụ chuyên nghiệp. Tôi gọi một tách capuccino cùng với món tráng miệng.

Vị thơm ngon của món ăn làm tâm trạng tôi tốt hơn, giữa nền âm nhạc dịu nhẹ khiến tôi dần dần cảm thấy thư thái trở lại.

“Thưa cô, có cần khăn giấy không ạ?” Nhân viên phục vụ lễ phép đứng bên cạnh.

“Không cần, cảm ơn!” Tôi vô thức đưa tay lên lau mặt, toàn là nước mắt. Tại sao tôi lại khóc chứ?

“Xin đừng ngồi ở đó!” Tôi vừa lau mắt vừa nói với người đối diện, không cho ngồi cùng tôi.

“Em nghĩ là tôi muốn ngồi sao? Chỉ vì em cứ khóc như vậy mãi, khiến cho tâm trạng tôi thấy rất u uất”. Người đối diện nói.

“Chương Ngự, tại sao anh cứ xuất hiện lúc tôi nhếch nhác nhất?” Tôi rầu rĩ nói với anh ta.

“Nhưng mà, hình như tôi còn nhếch nhác hơn em!” Anh ta nhún vai, chỉ lên bộ comple may đo màu trắng ngà của mình, tôi mới phát hiện ra, vừa nãy tôi vô ý làm đổ cả phê, chất lỏng màu nâu đã ngấm vào áo anh.

“Đồ ngốc, tại sao anh lại không biết đường tránh ra?”

“Nhìn em khóc quan trọng hơn, bởi vì thật hiếm có”. Anh ta lộ ra nụ cười tinh nghịch, nhìn trông giống như một đứa trẻ vậy.

“Đi nào, tôi dẫn em đến một nơi vui vẻ”. Chương Ngự kéo tôi đứng lên.

“Tôi không đi, tôi còn có việc!” Tôi muốn thoát ra khỏi sự lôi kéo của anh ta.

Nghĩ đến việc vừa rồi gặp Tiêu Viễn và Ngô Duyệt, nghĩ đến sự ăn ý của họ khi ở bên nhau, nghĩ đến sự dịu dàng Tiêu Viễn dành cho cô ta... tất cả mọi cái khác đều trở thành vô nghĩa.

“Việc gì có thể quan trọng hơn vui vẻ chứ? Không đi sẽ tiếc đấy nhé”. Anh ta cười nhìn tôi chờ đợi, tôi thật khó mà phản đối.

Tôi còn có thể vui vẻ được không? Tại sao lại cảm thấy trong lòng nặng trĩu như đeo đá thế này? Tôi cố gắng muốn vứt bỏ nó đi, nhưng nó cứ điềm nhiên bất động.

Chương Ngự nói không sai, đây quả nhiên là một nơi vui vẻ, “mười hai chốn vui”.

Đáng tiếc, tâm trạng của tôi không hòa nhập được với nơi này.

“Tại sao lại có cái tên như vậy?” Tôi rầu rĩ hỏi.

“Ở đây có mười hai tụ điểm, mỗi một chỗ đều khiến người ta vui không biết chán”. Chương Ngự giải thích.

“Có thể làm người ta quên đi phiền muộn không?” Tôi tỏ ra nghi ngờ.

“Có thể, chỉ cần em tự nguyện”. Chương Ngự nghiêm túc nhìn tôi, “Em nên là một người vui vẻ, ngay đến cái tên của em cũng gọi là Khả Lạc cơ mà”.

Khả Lạc thì nhất định có thể vui vẻ sao? Tôi cười đau khổ.

Đi lên gác với Chương Ngự, lập tức đã có nhân viên phục vụ đến đón, luôn miệng chào “Tổng giám đốc Chương ạ”, “Tổng giám đốc Chương ạ”. Tôi xách những túi to túi nhỏ của siêu thị, theo sau Chương Ngự giống như một người hầu.

Một nhóm người ăn cơm, liên tục gọi món đắt tiền, không gọi những món vừa miệng.

Tôi uống một loại nước ngọt rất ngon, nhưng lại thấy hơi đau đầu, “Tại sao lại thế? Tôi có uống rượu đâu nhỉ?” Người kỹ mới phát hiện ra thứ nước ngọt tôi vừa mới uống là loại rượu Tây pha chế.

Ăn xong, nhóm người tách ra mỗi người một nơi, giống như sau khi xem xong một vở kịch vui, chỉ còn lại sự trống rỗng và cô đơn.

“Tôi phải đợi một lúc nữa mới về nhà được, không thể để mẹ tôi biết tôi đã uống rượu!” Tôi dựa vào người Chương Ngự, vò vò cái đầu đau nhức, anh ta cố giữ lấy vai tôi.

“Được!” Sao anh ta cứ nhìn tôi cười chứ.

Về đến cửa, tôi lục tìm chìa khóa trong túi, sau đó mở cửa.

Chương Ngự cứ cười tôi, “Tại sao lấy chìa khóa nhà em để mở cửa nhà tôi?”

“Có được không?” Tôi gãi gãi đầu, “Dùng chìa khóa của anh mở thử xem”.

Quả nhiên, anh ta mở được cửa ra, tôi đi theo vào, gục mặt xuống sofa mà khóc, “Tại sao chìa khóa của anh lại có thể mở cửa nhà tôi chứ, mà sao tôi lại không mở được?”

Chương Ngự ngồi dưới thảm, không chớp mắt nhìn tôi, “Ngốc ạ, khóc cái gì, vì một chiếc chìa khóa sao? Ngày mai đánh cho em một chiếc là được chứ gì”.

“Không phải vì chìa khóa!” Tôi vẫn khóc, không biết vì sao, nước mắt không thể nào cầm lại được.

“Thế là vì cái gì?”

“Vi Tiêu Viễn!” Tôi vừa nói vừa khóc.

Chương Ngự không nói gì, châm thuốc lá, ngậm trên miệng.

Có thể do khóc mệt quá, tôi ngáp một cái rồi dần dần chìm vào giấc mơ.

Trong mơ, Tiêu Viễn cứ đứng ở trên cao, tôi cố ngước nhìn thế nào cũng không thể nhìn được vào mắt anh.

Sáng sớm tỉnh lại, toàn thân ướt đầm mồ hôi, uể oải vận mình, ngoác miệng ngáp dài.

Vừa quay người, đã nhìn thấy một gương mặt to hiện ra trong gương. Má ơi, thì ra đây không phải là phòng ngủ của nhà mình!

“Tỉnh rồi à?” Chương Ngự dửng dưng rất thoải mái xuất hiện trước mặt tôi, anh ta có vẻ như vừa rửa mặt, trên tóc còn đọng lại vài giọt nước, trông lại trẻ ra vài tuổi, cứ như cậu con trai lớn của nhà hàng xóm.

Thấy tôi hoảng loạn, Chương Ngự nói: “Hôm qua em uống rượu say, không dám về nhà, cứ đòi đến chỗ tôi!”

Trời ơi, tôi điên rồi sao?

“Bây giờ mấy giờ rồi?” Tôi hỏi Chương Ngự.

“7h30”. Anh chỉ đồng hồ trên tường nói.

“7h30? Sao anh không gọi tôi dậy sớm hơn? Tôi sắp đến muộn rồi”. Tôi nhặt áo lên rồi chạy ra ngoài, thì bị anh giữ lại, “Để tôi đưa em đi”.

Ngồi trong chiếc xe Mer Benz của Chương Ngự tôi gọi điện cho mẹ, mẹ tôi trách mắng té tát: “Vẫn còn nhớ tôi là mẹ cô à? Cả đêm đi đâu hả? Gọi điện cho cô toàn tắt máy”.

“Thì giờ con gọi điện cho mẹ đây thôi?”

“Tôi gọi điện cho cô cả đêm thì sao?” Giọng mẹ tôi hơi nghẹn ngào, “Con có biết suốt nửa đêm mẹ gọi không? Bên ngoài lộn xộn như thế, nếu con có xảy ra việc gì thì mẹ biết làm thế nào chứ?”

“Mẹ, con sai rồi, con xin lỗi mẹ!” Tôi thành thật nói.

Mẹ tôi mãi không nói gì, nửa phút sau mới nói: “Hết giờ làm nhớ về nhà sớm, đừng có lượn lờ bên ngoài nữa”.

“Vâng ạ”. Tắt điện thoại, trong lòng vẫn thấy áy náy khó chịu.

Tôi nhìn đồng hồ, nói: “Làm ơn, nhanh lên một chút! Sắp muộn mất rồi!”

Anh ta chăm chú nhìn đường, nói: “Cũng không thể đâm vào xe người khác được!”

Đến cơ quan vừa kịp 8 giờ đúng, tôi vội vàng chạy đến văn phòng.

“Túi của em!” Chương Ngự chạy theo đưa túi cho tôi, “Tại sao trên mặt vẫn còn vết nước miếng này?” Anh dùng ngón tay lau lau giúp tôi, sau đó đưa túi cho tôi.

Tôi vội lấy định chạy đi, thì nhìn thấy Tiêu Viễn đứng ngay ở cửa chính.

“Tôi không đến muộn, không tin anh nhìn xem!” Tôi giơ đồng hồ cho Tiêu Viễn xem.

“Người vừa đưa em đến là ai?” Anh làm mặt lạnh lùng hỏi tôi.

Hóa ra Tổng giám sát đại nhân đứng đây không phải để kiểm tra sự chuyên cần, vậy thì chẳng sợ anh ta nữa, “Chẳng liên quan gì đến anh cả!” Tôi không

nhìn anh, tung tẩy đi vào.

“Khả...”

Tôi nghe tiếng anh gọi, cũng không quay đầu lại. Bây giờ là giờ làm việc, không nói chuyện riêng tư

3. Khả Lạc, có nghĩa là khả ái và lạc quan

Tôi bận rộn tổng hợp dữ liệu, cứ bị điện thoại nội tuyến làm ồn đến nhức đầu, “Tiểu Lưu, giúp nghe điện thoại chút đi!” Tôi không ngại tay, đành phải phiền đến Tiểu Lưu.

“Tổng giám sát Tiêu bảo chị đến văn phòng của anh ấy!” Tiểu Lưu thật là nhanh nhẹn, đập điện thoại xuống đã truyền đạt ngay.

Tôi chẳng để ý đến lời cô ấy nói, tiếp tục tổng hợp phiếu thống kê số liệu công việc mà tổ trưởng giao, số liệu quá phức tạp, làm tâm trí tôi rối loạn.

Một lúc điện thoại lại reo, Tiểu Lưu nghe rồi nói: “Tổng giám sát Tiêu bảo chị nhanh đến văn phòng của anh ấy, dữ liệu lần trước chị tổng hợp cho anh ấy có chút vấn đề”.

“Được!” Tôi trả lời một tiếng, vẫn ngồi ì không nhúc nhích. Dữ liệu có vấn đề, anh nên tìm tổ trưởng, tôi không chịu trách nhiệm trực tiếp với tổng giám sát.

Mặc kệ tổng giám sát Tiêu, tôi vốn yếu bóng vía, không chịu đựng được khi phải đối diện với bộ mặt lạnh lùng của anh ta. Sáng nay, anh ta mặt lạnh tanh đứng ở cửa gọi tôi, giống như tôi phạm lỗi lắm gì, người hôm qua đi lượn siêu thị với Ngô Duyệt là anh ta, không phải tôi, bây giờ lại đến gây sự gì với tôi chứ?

Điện thoại lại reo, Tiểu Lưu cứ nhìn tôi lắc đầu, “Nếu mà đắc tội với tổng giám sát Tiêu, chị sẽ không yên thân đâu”.

Tôi quyết định lấy hai cục bông nhét vào tai, đúng là tôi đang muốn được yên thân đây.

Reo đến nửa ngày, điện thoại cuối cùng cũng nằm yên, tôi thờ phào.

Vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Tiêu Viễn đứng ở cửa phòng làm việc, mặt buồn rầu nhìn tôi, đôi môi mím lại thành một vệt mỏng.

“Điền Khả Lạc, em lại đây chút!” Giọng nói dịu dàng của anh du dương như tiếng đàn violincen, dịu dẽ khiến tôi không tự chủ được mà đứng lên đi theo anh.

Đi được mấy bước mới không khỏi mắng thầm mình vô dụng, chẳng lẽ chỉ cần Tiêu Viễn ngoắc tay, tôi sẽ liền ngoan ngoãn chạy đến sao?

Tiêu Viễn đi phía trước, để lại phía tôi dáng lưng cao thẳng của anh, tôi nhìn bóng lưng ấy, không thể dừng bước được.

Tiêu Viễn ơi Tiêu Viễn, anh là khắc tinh của em

Văn phòng của Tiêu Viễn có mùi hương hoa hồng nồng nàn, tôi hít mạnh một hơi, hỏi: “Mùi hương ở đâu thế?”

Tiêu Viễn như làm ảo thuật lấy ra dưới bàn làm việc một bó hoa hồng to, nói: “Tặng em quà xin lỗi, đừng tránh mặt anh nữa!”

Nhìn bó hoa to, lòng lấy dấm sương, tôi không nhận, mà hỏi lại anh: “Tại sao lại cần quà xin lỗi em?”

Tiêu Viễn cười cười ngại ngùng, “Sáng nay thái độ của anh không tốt!”

Tôi cố tình liếc nhìn anh, “Chỉ có sáng nay thái độ không tốt thôi sao?”

Anh dúm hoa vào tay tôi, “Đúng, anh lúc nào thái độ cũng không tốt, xin lãnh đạo tha thứ, đã được chưa?”

Tôi ôm bó hoa to, đưa lên ngửi, không kìm được, hắt hơi một tiếng.

Tiêu Viễn cười tôi, “Ngốc thế, làm vậy dễ bị dị ứng với phấn hoa!”

“Ngốc thì làm sao? Ngốc cũng chẳng phạm pháp”.

“Đúng, em ngốc đến khác người, lại thành ưu điểm”.

Tôi nhìn Tiêu Viễn ngạc nhiên, “Ngài tổng giám sát, ngài biết ăn nói từ khi nào vậy?”

Anh không nhìn tôi, chỉ cúi đầu nhìn vào mặt bàn sạch bóng, “... Từ khi anh phát hiện sắp mất em!”

Ra khỏi văn phòng của Tiêu Viễn, tôi đến phòng giải lao ngồi một lúc, muốn cho cảm xúc của mình bình tĩnh trở lại.

Giáo sư Điền lại đang pha trà, tôi nhìn nhìn ông gật gật đầu, ông lại không vội trở về làm việc, ngồi xuống đối diện với tôi, “Tâm trạng không vui à?”

Tôi cũng không giấu diếm, miễn cưỡng nở nụ cười.

“Có phải là liên quan đến thời tiết không, hôm nay người tâm trạng không vui không chỉ có mình cháu!” Ông ám chỉ Tiêu Viễn sao, gần đây, họ đều làm việc cùng nhau.

“Chắc là, có lẽ, chắc cũng có khả năng này đây ạ!” Tôi không muốn không khí quá nặng nề, nên cố gắng mở miệng.

Ông cười, hỏi: “Tại sao cháu tên là Khả Lạc?”

“Khả lạc, có nghĩa là khả ái và lạc quan ạ”. Khi tôi ra đời, Cola chưa phải là đồ uống phổ biến trên thế giới, ít ra Trung Quốc vẫn chưa có loại nước ngọt tên là Khả lạc này.

“Khả ái, lạc quan...”, vị giáo sư già lẩm bẩm nói, “Cái tên này hay, hy vọng con người cháu được như tên”.

“Bác là người thứ hai nói tên cháu hay đấy”. Người thứ nhất nói như vậy tất nhiên là mẹ tôi rồi.

“Ồ?”

“Bác không nói Khả Lạc là nước uống có ga”. Tôi nhún vai, cười với ông.

Buổi tối về nhà, ngồi xem phim dài tập lúc 8 giờ với mẹ.

Biết mẹ vẫn còn giận tôi, nên tôi không dám nói năng gì, chăm chú ngồi đợi mẹ phê bình.

Thấy tôi ngáp liên tục, mẹ có vẻ không đành lòng nói: “Mệt thì đi ngủ đi”.

“Không mệt, không mệt” Cố lấy tinh thần, tiếp tục ngồi đếm thời gian với mẹ.

Ti vi chèn chương trình quảng cáo, điều này làm cho người ta cực kỳ thấy phản cảm, một nhóm người vừa nhảy vừa hát, “Tết năm nay không nhận quà...” đúng là chẳng ra làm sao! Ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc nghe nhìn của toàn dân. Tôi thật không hiểu các cơ quan phê chuẩn như thế nào, cái kiểu quảng cáo vớ vẩn như thế này cũng được lên ti vi. Các quảng cáo khác thì mất tiền, quảng cáo này thì mất mạng.

Mẹ tôi cũng cảm thấy tức tưởi, tắt ti vi đi, đeo kính lão nên đọc báo.

“Mẹ đừng xem nữa, nghỉ ngơi sớm đi thôi! Mắt đã không tốt rồi còn cứ thích đọc chữ nhỏ!” Tôi không biết mình từ lúc nào cũng học mẹ cái tính cầu nhàu những chuyện vụn vặt.

“Mẹ đâu giống con được, nằm xuống là ngủ. Nhiều tuổi rồi, ngủ ít, ngủ không được!” Mẹ tôi chậm rãi nói.

“Con nói chuyện với mẹ”. Tôi sấn lại bên mẹ, nũng nịu. Ngày bé, tôi thích được sà vào lòng mẹ, thật là thích.

Mẹ rốt cuộc cũng bỏ báo xuống, “Thôi được, mẹ cũng đang muốn nói chuyện với con. Tối qua con không về, đi đâu vậy?” Tôi biết ngay mẹ sẽ hỏi câu hỏi này mà.

“Tụ tập với bạn bè, nghịch phá cả đêm!” Tôi đành phải nói dối.

Xin thương để tha lỗi cho tôi, nếu để mẹ tôi biết tôi uống rượu say, lại qua đêm trong nhà một người đàn ông độc thân, chắc mẹ sẽ tuyệt tình mẹ con với tôi mất.

Mẹ thở dài, “Sao con chẳng lúc nào để mẹ được yên tâm vậy!”

Tôi ngoan ngoãn nhận lỗi, thành thật để được khoan hồng.

“Khả Khả à, con cũng không còn nhỏ nữa, có phải là con cũng nên tìm một người bạn trai cho ổn định đi không? Để mẹ đỡ phải bận tâm mãi!” Mẹ tôi nói về suy tư.

Bạn trai đâu phải cứ nói tìm là tìm được đâu? Cứ như là đã được đặt sẵn ở đâu đó đợi tôi đến nhặt về vậy.

Mẹ tôi đúng là người hay sốt ruột. Tôi cười cười, tự nhiên lại nhớ đến Tiêu Viễn, nhớ đến đôi mắt sáng lấp lánh của anh, nhớ đến bó hoa hồng anh tặng hôm nay.

Có phải anh cũng lo sợ, sợ chúng tôi cuối cùng không thể đến được với nhau? Ngược lại, hành động lo lắng của anh lại làm cho tôi thấy yên tâm, vậy là anh vẫn còn có chút đề ý đến tôi chăng? Tôi có thể nào coi đó là hành động anh vẫn yêu tôi giống như tôi yêu anh được không?

“Mẹ còn nhớ hồi đại học con có một người bạn tên Tiêu Viễn không?” Tôi ngược đầu lên, tâm hồn bay bổng thật xa.

Mẹ đột nhiên ngừng lại, rất lâu sau, hình như nhớ ra điều gì, “Nhớ! Mùa hè năm đó con sốt cao, lên đến 40 độ liễn, trong lúc mê man bất tỉnh toàn lảm nhảm cái tên này. Sau đó, mẹ hỏi giáo viên và bạn học của con, mới biết cậu ta xuất ngoại rồi”.

Tôi tròn mắt nhìn mẹ, “Mẹ còn biết gì nữa?”

“Một giáo viên của bọn con cho mẹ số điện thoại nhà cậu ấy. Mẹ vốn định hỏi bố mẹ cậu ta cách liên lạc bên nước ngoài, mẹ cậu ấy lại nói với mẹ rằng, gia đình họ vốn không đồng ý cậu ấy và con đến với nhau”. Mẹ tôi bình thần thuật lại, trong giọng nói toát lên sự bi thương.

“Dù gì cậu ấy cũng đã xuất ngoại rồi, chứng tỏ trái tim của cậu ấy cũng đặt ở nơi rất cao, sẽ không vì con mà từ bỏ tiền đồ của mình, người như vậy không là chỗ dựa cả đời được...”

“Về sau, cậu ấy gọi điện thoại đến nhà mình mấy lần, mẹ đều nói là con không có nhà. Về sau nữa, nhà mình đổi số điện thoại mới...”

Thì ra giữa tôi và Tiêu Viễn còn có một quãng trắc trở như vậy mà tôi chưa từng biết!

“Mẹ!” Tôi vội ôm lấy mẹ, nằm trong vòng tay mẹ, lau nước mắt.

“Khả Khả”. Mẹ vỗ nhẹ lưng tôi, “Đi ngủ đi”.

“Không, hôm nay con ngủ với mẹ”. Tôi lười biếng không chịu ra khỏi lòng mẹ.

Tôi sợ buổi tối ngủ một mình, như vậy, khi mơ thấy Tiêu Viễn, tôi sẽ cảm thấy rất cô đơn.

Mỗi ngày đi làm, tôi đều cố ý tránh Tiêu Viễn, cố gắng tránh càng xa càng tốt, anh không còn là chàng trai trẻ mà tôi từng biết nữa.

Tiêu Viễn của hiện tại, toàn thân toát lên sức quyến rũ của một người đàn ông trưởng thành, khí phách mạnh mẽ lộ ra một cách tự nhiên thu hút mọi người chú ý.

Một người đàn ông ưu tú như vậy, tại sao lúc đầu lại thích một đứa đầu óc bả đậu như tôi chứ?

Một hôm, lớp trưởng Chương Sính kiếm được hai chiếc vé biểu diễn ca nhạc của Lưu Đức Hoa, mang đến cho tôi như vật hiến tế, “Thế nào? Buổi biểu diễn của thần tượng của cậu đấy”.

“Thật không hổ danh cậu là lớp trưởng, đúng là quá vĩ đại”.

“Vậy cuối tuần mình đưa cậu đi xem nhé?” Chương Sính đề nghị.

“Không cần, để mẹ mình đưa mình đi!” Tôi biết Chương Sính không thích Lưu Đức Hoa lắm, hồi học đại học, mỗi lần tôi nghe Lưu Đức Hoa hát, cậu ấy và Tiêu Viễn đều khịt mũi chê bai.

“Người già họ không thích các ngôi sao ca nhạc Đài Loan, Hồng Kông thế này đâu, đi cũng giống hành tội. Thôi thì mình đi chịu tội thay cho bậc cao niên đỡ khổ”. Chương Sính tỏ ra rất hiểu tâm lý người khác.

“Ha ha, mẹ mình mà nghe cậu nói vậy lại cuống lên đấy”.

“Sao thế?”

“Mẹ tớ còn mê Lưu Đức Hoa hơn tớ ấy chứ”.

“Trời, tại sao lại có bà già như vậy chứ?”

“Mẹ mình vẫn chưa già đâu”. Tôi phản bác, “Vậy thì, để lần sau mình mời cậu xem bóng rổ ở sân vận động nhé”.

4. Tôi sợ anh bán người nước ngoài mất

Hôm thứ sáu, tổ trưởng dẫn tổng giám sát kỹ thuật và phó tổng giám sát kỹ thuật đến thị sát các phòng ban.

Từ xa đã nhìn thấy Tiêu Viễn, tôi vội vàng cúi đầu xuống giả vờ đang photo tài liệu. Tôi cúi môi cổ lăm rồi mà họ vẫn chưa đi khỏi, đã thế còn tiến lại phía tôi.

Tổ trưởng cười ha hả nói: “Này, Tiểu Khả à, cây lô hội của cô lớn đẹp quá!”

Ông không có việc gì thì nhanh đi đi, ngắm lô hội của tôi làm gì chứ?

“Đúng thế, mua cùng một lúc mà cây của tôi không lớn đẹp bằng cây của Tiểu Khả”. Tiểu Lưu cũng phụ họa theo.

“Nuôi thế nào đấy? Giới thiệu một chút kinh nghiệm đi!” Tổ trưởng đến trước mặt, vỗ vai tôi, làm như mối quan hệ của chúng tôi gần bó lắm.

“Ha ha, có kinh nghiệm gì đâu?” Mỗi ngày tôi uống sữa còn thừa ngai đồ, đều tưới vào chậu cây mà.

“Lại còn giữ bí mật với tôi nữa à?”

Tất nhiên là phải bảo mật rồi, nếu không lát nữa tôi lại bị phê bình.

Phó tổng giám sát Ngô Duyệt thấy không khí trầm lắng, bèn nói: “Tiểu Khả, cô gần đây có giảm béo không, cảm thấy gầy đi nhiều đấy”.

Một nhóm người vây lấy tôi hỏi nọ hỏi kia, khiến tôi thấy không tự nhiên.

“Xin lỗi các vị, tôi phải vào nhà vệ sinh một chút”. Tôi vội vàng tìm cơ thoát thân.

Khi ngang qua bên Tiêu Viễn, anh liếc nhìn tôi, nói: “Em vẫn quen lẩn trốn”.

Tiếng nói quá nhỏ, nhỏ đến độ chỉ đủ cho một mình tôi nghe thấy.

Hết giờ làm, bỗng nhiên trời nổi gió, bụi dày đặc thổi mù mịt, làm người ta không thở nổi, chỉ có thể bắt xe về nhà.

Có lẽ tại thời tiết không tốt nên rất ít taxi trên đường, thỉnh thoảng mới có một xe chạy qua, thì bên trong đã có người ngồi rồi.

Người đứng bên đường rất đông, cũng đều không bắt được xe. Lòng tôi chán nản, cúi đầu đếm các ô gạch dưới đất.

Một chiếc xe màu xanh ngọc đỗ bên cạnh tôi, rồi nghe thấy tiếng của Tiêu Viễn, “Lên xe đi! Anh đưa em về!”

Tôi lắc đầu, “Không cần đâu, anh cũng không thuận đường”.

“Thời tiết xấu thế này, em không bắt được xe đâu. Mau lên xe đi”.

Tôi nhìn bầu trời xám xịt, do dự một chút, đành lên xe của Tiêu Viễn.

Ra đến làn đường đôi, bắt đầu tắc đường, Tiêu Viễn giảm tốc độ chậm lại.

“Phía trước có cửa hàng ăn của Tứ Xuyên được lắm, ăn cơm xong rồi anh đưa em về nhé”. Tiêu Viễn đánh xe vào trong.

“Cho em xuống đây được rồi”, tôi chỉ vào ngã rẽ trước mặt, “Em không đói, nên không đi ăn với anh đâu”.

“Em thay đổi từ lúc nào vậy? Nhớ hồi trước buổi chiều chưa đến bốn giờ đã kêu đói mà”. Tiêu Viễn nhăn mặt cười, “Mà còn ăn rất khỏe nữa, lượng cơm ngang với anh”.

“Bây giờ em không ăn nhiều nữa, sợ béo”. Bây giờ đi làm, ngày nào cũng ngồi ở văn phòng, ăn nhiều thêm một miếng là béo ngay.

“Nhưng mà, em từ trước đến giờ có béo đâu”.

“Đó là vì trước đến giờ không phải lúc nào anh cũng ở bên em, nên không biết. Hồi em béo nhất là 70kg đấy”.

Hồi đó, vì nhớ như điên một người, lại không có cách nào trút ra được, chỉ có thể ăn thật nhiều đồ ngọt, cơ thể cứ nở phình ra như bột nở vậy.

Xe phía sau không ngừng bấm còi, Tiêu Viễn mới để ý đến xe đang dừng ở giữa đường, “Anh đói rồi, trước mặt lại có hàng ăn chính gốc Tứ Xuyên, thôi em ăn với anh một chút đi”. Giọng anh nài nỉ khiến tôi khó mà từ chối.

Quả là đồ ăn Tứ Xuyên chính gốc, vừa bước vào cửa hàng ăn đã ngửi thấy rõ vị cay nồng, tôi tuy là người miền Bắc, nhưng lại thích ăn cay hơn cả người miền Nam.

Lên tầng hai, chúng tôi vào một phòng rộng rãi trang nhã, trong phòng ngát hương chè thơm làm cho tinh thần người ta trở nên dễ chịu hẳn.

“Hay là đổi chỗ đi, ở đây quá sang trọng, chắc chắn không rẽ đâu!” Tôi nói nhỏ với Tiêu Viễn.

“Không sao, anh vẫn đủ sức trả tiền ăn”. Anh cười cười, khuôn mặt tỏ ra không hề quan tâm.

Từ khi tôi quen anh, anh đã thích tốn kém xa xỉ, bao nhiêu năm trôi qua, vẫn không hề thay đổi.

Nhìn Tiêu Viễn trước mặt mà trong tim vô cớ dâng đầy những nỗi niềm thương cảm không tên.

Thời gian làm biến đổi rất nhiều thứ, nhưng không thể nào biến đổi được trái tim yêu thương thuở ban đầu.

“Ha ha, Tiêu Viễn à, cậu đến sao không nói với anh em một tiếng?” Ngoài cửa có tiếng nói từ xa tiến lại gần, rồi thấy ở cửa xuất hiện một dáng người vạm vỡ.

“Mình chỉ tiện đường đi ngang qua, không muốn làm phiền đến thời gian nghỉ ngơi của cậu”. Tiêu Viễn cười.

Người đàn ông to cao ấy nhìn tôi, “Ồ, đây chẳng phải là cô em đi cùng với đại ca đến đánh bài sao?”

Thảo nào nhìn thấy quen thì ra đúng là đã từng gặp người này, lần đó cùng Chương Ngự đến khu giải trí đánh bài, cũng có mặt anh ta.

“Đại ca, đánh bài?” Tiêu Viễn nghe mà chẳng hiểu gì cả, “Còn Thiếu từng gặp Tiểu Khả nhà mình à?”

“Thì ra là người nhà cậu”. Còn Thiếu cười thoải mái, “Thảo nào đến Chương Ngự cũng phải chăm sóc cô ấy cẩn thận thế chứ!”

“Tôi và Chương Ngự không thân nhau!” Tôi đứng lên để biện minh cho mình, cũng chỉ là gặp mặt vài lần, tiếp xúc qua vài lần thôi, ngay cả bạn bè cũng chưa được tính đến.

“Nhưng Tiêu Viễn và anh ấy thân nhau mà”. Còn Thiếu bá vai Tiêu Viễn, “Trở về chưa tìm anh cả uống rượu à?”

“Chưa”. Tiêu Viễn nói giọng nhàn nhạt, “Mình về ngoài báo với cậu ra, những người khác đều chưa báo”.

“Được, hôm nay không báo cũng phải báo rồi! Chương Ngự, Chương Sinh, Lão Châu, Thành Thiếu, bọn họ đều ở phòng bên cạnh”.

Còn Thiếu vừa dứt lời, đã nghe thấy một con hỗn loạn ngoài cửa, “Được lắm, Tiêu Viễn, trở về cũng không thèm thông báo cho anh em!” Trong phòng lập tức ủa vào không ít người, tôi vội vàng lùi ra một góc.

“Hôm nay là ngày gì vậy? Sao mọi người đều ở đây?” Tiêu Viễn hỏi.

“Chẳng phải ngày mai anh cả xuất ngoại sao, hôm nay mấy anh em có thời gian tụ tập ngồi với nhau, không lại phải năm ba tháng nữa mới gặp mặt được”. Có người nói.

“Đúng rồi, Tiêu Viễn, lần trước ông già nhà mình nhìn ở Anh quốc nhìn thấy cậu với bạn gái đi xem triển lãm tranh với nhau, cứ bảo mình hỏi bọn cậu khi nào thì tổ chức chuyện vui, để ông được tham dự”.

“Thành Thiếu, cậu uống nhiều rồi thì phải?” Tiêu Viễn vừa gấp thức ăn cho anh ta vừa nháy mắt, “Nào, ăn nhiều đồ ăn chút đi”.

“Uống nhiều rồi là thế nào? Đây, chẳng phải đã mang bạn gái về rồi sao?”

“Thành Thiếu, cậu làm nhầm gì thế?” Tiêu Viễn cuống lên, ném mạnh đĩa xuống.

Tôi kéo anh lại, mềm mỏng nói: “Người ta có lẽ nhìn nhầm mà!”

Tiêu Viễn quay đầu lại nhìn tôi, sắc mặt lo lắng, “Em không được tin cậu ta!”

Tôi gật đầu, tôi sẽ không tin anh ta, tôi và anh ta gặp nhau lần đầu, dựa vào cái gì để tin anh ta chứ?

Cái thế giới này ngay cả người bên cạnh cũng không thể tin tưởng được, ai lại đi tin lời nói vô nghĩa của một người xa lạ chứ.

Một nhóm người huyền ảo cả buổi, tôi hơi mệt mỏi, muốn chuồn ra ngoài, khổ nỗi, cái túi lại bị Tiêu Viễn giữ chặt, “Đừng nói với anh là ra nhà vệ sinh, em đã dùng cái cơ này để chuồn đi mấy lần rồi!”

“Em ra gọi điện thoại cho mẹ em, ở đây ồn quá, muộn thế này mà em chưa về, mẹ em sẽ lo lắng!”

“Em phải hứa, không được bỏ về! Lát nữa anh đưa em về!” Tiêu Viễn thấp giọng nói.

“Em hứa”.

“Mẹ ạ, đừng đợi con nữa nhé, mẹ ăn cơm một mình đi, con ăn xong rồi về. Bây giờ bụi lớn lắm, lại là giờ tan tầm cao điểm, không bắt xe về được!” Tôi dựa vào bức tường hành lang, bàn chân như không đỡ nổi trọng lượng cơ thể, lưng trượt dọc xuống bờ tường. Đá Granit lạnh buốt ngấm qua cả quần áo thấm vào người, tôi gục đầu xuống hai đầu gối, từ từ xua tan hơi lạnh trong cơ thể.

Một bàn tay to đặt lên đầu tôi, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, hỏi bằng giọng trầm khàn: “Em dùng dầu gội đầu của hãng nào vậy? Dưỡng tóc thật tốt”.

Tường là đến an ủi tôi, lại đi hỏi một câu chẳng vào đâu như thế.

“Đừng có sờ rồi lên, tóc tôi quý lắm đấy, sờ hỏng rồi anh không đền được đâu”. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đi ra lại là Chương Ngự.

“Tại sao là anh?”

“Sao không thể là tôi? Em nghĩ là ai?”

“Tiêu Viễn đâu?”

“Đang uống rượu với Chương Sính ở trong đó”.

Tôi xách túi vội vã xuống lầu, lúc này không về còn đợi lúc nào nữa.

“Bên ngoài đang nổi bão cát bụi, không bắt được xe đâu”. Anh ta đứng sau lưng tôi nhắc nhở.

“Thế thì tôi đi bộ về”.

“Có thể thử xem”. Anh ta búng ngón tay, “Em lúc nào cũng khác người”. Cá Mực đáng ghét toàn nói giọng châm chọc.

Bão cát đến thật dữ dội, cát bụi thổi từng cơn trên đường.

Tôi lấy tay bịt mũi và miệng, men theo lề đường đi thẳng. Mắt bị bụi thổi đến nỗi không mở ra được, nước mắt cứ thế trào ra. Thời tiết khi gió này thật khó mà chịu đựng.

“Em ơi, cần xe không? 50 tệ một km”. Phía sau là chiếc xe Mer Benz của Chương Ngự đang vẫy chào.

“Hắc quá đây!”

“Tôi cho em nợ là được chứ gì?” Chương Ngự cười.

Ngồi trong xe của Chương Ngự, tôi mới dám hít thở thoải mái.

Trong mắt hình như có hạt bụi, nước mắt cứ nhòe nhoẹt không thôi.

“Em cứ khóc mãi thế, có phải lo lắng cho tôi ngày mai xuất ngoại bị người nước ngoài bán mất không?”

“Tôi lo anh xuất ngoại mang bán người nước ngoài mất thôi! Anh dính lông lên người thì còn khôn hơn khi, ai lại có thể bán anh được!”

Chương Ngự cười vang, “Em đang khen tôi hay mỉa tôi đây?”

“Tất nhiên khen anh rồi!”

“Ồ, lại có kiểu khen người như em nữa! Biết rõ thế rồi, chẳng qua, tôi lại vẫn thích nghe”.

“Anh thích nghe, tôi lại không thích nói đây!”

Chương Ngự nói: “Ngày mai tôi đi rồi, ước tính ít nhất cũng phải ba tháng mới có thể trở về”.

“Vừa nãy tôi đã nghe hết rồi!” Tôi cũng không điếc, vừa nãy cả nhóm người nói oang oang vậy, rồi lại chúc rượu, lại từ biệt, muốn không biết cũng khó.

“Thế sao em không có chút biểu hiện gì?” Chương Ngự cười rất gian xảo.

“Lại cần phải biểu hiện? Có cần lát nữa đi qua cửa hàng tạp hóa dưới lầu nhà tôi mua chút bánh ngọt, sữa chua gì đó mang đi không?” Bình thường đi đâu xa, tôi đều thích mang theo những đồ này.

Chương Ngự cười rất khỏ sở, “Tôi thấy thôi miễn được rồi”.

“Vậy tốt quá, tôi đỡ tốn tiền”.

“Hay là... chúng ta hôn tạm biệt nhé?”

“Cái gì? Đợi đã...” Có phải tôi đã nghe nhầm không.

“Hôn tạm biệt!” Anh ta dừng xe lại, nâng đầu tôi lên và nhìn một cách nghiêm túc.

Có lẽ tôi đã sợ dẫn mặt ra, nếu không thì cũng mất hồn rồi, ngay cả mắt cũng không động đậy, nhìn anh ta chăm chăm.

Đầu anh ta dần hướng gần về phía tôi, một luồng hơi nóng phả lại, “Này này!” Tôi hét lên.

Anh dừng lại, bỏ tôi ra, đột nhiên cười lớn, “Đùa em cho vui thôi!”

Cá Mực chết tiệt, đùa cái gì không đùa, lại đùa cái kiểu xấu xa ấy.

Lúc về đến cửa nhà tôi, Chương Ngự hỏi: “Tâm trạng tốt hơn chút nào chưa?”

“Tốt nhiều rồi!” May mà có anh ta.

“Vậy thì lau khô nước mắt đi, xuống xe”. Anh ta dừng xe lại, giúp tôi mở cửa xe rất lịch lãm.

“Chương Ngự, cảm ơn anh!” Tôi nói rất thành thật.

“Lời nói suông thì miễn đi, làm cái gì thực tế hơn đi”. Ánh mắt của Chương Ngự đảo rất nhanh, có vẻ lại nghĩ ra trò quỷ gì đó.

“Tôi không có tiền!” Tôi vội thanh minh.

“Tôi cũng chẳng thiếu tiền, lấy tiền của em làm gì?”

“Vậy anh cần gì?” Tôi đề cao cảnh giác, người này toàn xuất những chiêu không theo quy tắc gì cả, phải đề phòng chút.

5. Màu xanh ngọc là phong cách của Tiêu Viễn

Anh giro chùm chìa khóa trước mặt tôi lắc lắc, “Đây là chìa khóa nhà tôi, em cầm lấy”.

Tôi ngược lên nhìn xuống thăm dò anh, “Anh chưa bị ám đầu chứ? Rồi việc nên tùy tiện mang chìa khóa ra đưa cho người ta à!”

“Tất nhiên không ám đầu! Đưa chìa khóa cho em là để em giúp tôi một số việc”.

“Việc gì?” Biết ngay anh ta là người không chịu bị thiệt mà.

“Giúp tôi cho ăn, định kỳ thay nước cho chúng!”

“Nhà anh nuôi cá à? Không phải là cá mực chứ?” Tôi đã từng đến nhà anh ta, chẳng thấy con cá nào cả.

“Tất nhiên có cá rồi, đều là cá nổi tiếng của vùng nhiệt đới đấy”. Anh ta vênh mặt tự hào.

“Sao tôi lại không nhìn thấy?”

“Ngoài cái sofa nhà tôi ra, em còn nhìn thấy cái gì nữa đâu?”

“Cũng phải!” Hôm đó uống nhiều quá, đến nhà anh ta là lăn ra sofa nằm khóc, khóc chán thì ngủ. Sáng ngày thứ hai dậy lại cuống cuống đi làm, đúng là không để ý nhà anh ta rốt cuộc có những gì.

“Nhưng mà, tôi với anh không hề thân quen mà! Sao anh lại có thể yên tâm giao chìa khóa nhà cho tôi?”

“Chính vì không thân quen nên mới yên tâm để em đến. Để người quen đến, giới báo chí lại dòm ngó phỏng đoán”. Chương Ngự nói rất có lý lẽ.

“Để Chương Sính đến, chắc chắn người ta sẽ không nói gì được”. Tôi đề nghị.

“Nó đến để làm loạn nhà tôi lên à, tôi trở về lại phải thu dọn mất mấy ngày!”

“Nhưng mà...”

“Sao em “nhưng mà” nhiều thế?”

“Nhưng mà, tôi chưa từng nuôi cá đâu! Cho cá ăn giúp anh, lỡ chết rồi phải làm sao?”

“Có vấn đề gì thì gọi điện cho tôi!”

“Cước gọi đường dài quốc tế đấy!”

“Sẽ hoàn trả cho em phí điện thoại, phụ cấp phát sinh, tiền mua thức ăn cho cá cũng sẽ trả! Em mà còn “nhưng mà” nữa là tôi bực mình đấy, bảo em giúp một việc mà khó khăn thế à?” Chương Ngự tỏ ra nghiêm trọng, lại có vẻ dọa nạt.

Tôi còn có thể nói gì được nữa chứ, chỉ có thể nhận chìa khóa của anh ta, “Nếu mà cho cá ăn bị chết rồi thì anh đừng có nổi giận đấy!”

“Chỉ là mấy con cá thôi mà? Tôi có thể giận gì chứ!”

Thấy tôi ngoan ngoãn cầm chìa khóa, Chương Ngự cười, “Như thế là tôi yên tâm rồi!”

Buổi tối đi ngủ quên không tắt điện thoại, ngủ đến nửa đêm, nó bắt đầu kêu loạn lên.

“Ai đấy?” Không biết bây giờ đang là giờ ngủ sao, gọi điện phiền nhiễu giữa đêm, tội đáng từ hình.

Đầu điện thoại bên kia im ắng một khoảng lặng mơ hồ.

Tôi không sợ ồn, sợ nhất là lúc tỉnh dậy, im ắng không một tiếng động thấy có cảm giác kỳ dị.

Mấy giây trôi qua vẫn không có giọng nói, tôi ngồi bật dậy.

“Làm ơn nói một câu, nếu không dọa chết người anh phải đền mạng đấy!” Tôi hét vào di động.

“Khả...”, là giọng nói của Tiêu Viễn, tôi nín thở, lần này đến lượt tôi không nói gì.

“Em, em chưa tắt máy di động”. Giọng nói của Tiêu Viễn dịu dàng, dịu dàng đến nỗi làm tôi ngây ngất, tôi cẩn thận lắng nghe hơi thở của anh, cảm giác hơi nóng đang lan tỏa trên mặt.

Cả hai người im lặng hồi lâu, vẫn là Tiêu Viễn mở lời trước, “Ngủ ngon”.

Tôi giữ chặt điện thoại di động, mãi không chịu bỏ xuống. Đến lúc cơ thể cảm thấy lạnh mới biết là chăn đã rơi xuống khỏi giường rồi.

Buổi sáng, khi trời vẫn còn tờ mờ, gió lạnh không ngừng thổi, mở cửa sổ ra thấy bụi bám dày thành lớp trên bề cửa.

Dưới lầu, không biết cún con của nhà nào mặc bộ quần áo ngộ nghĩnh đang chạy lăng quăng, cái mông tròn mồm mồm ngoe nguẩy, cực kỳ đáng yêu.

Cún con chạy đến dưới một chiếc xe con màu xanh ngọc, muốn đánh dấu lãnh địa, ngửi ngửi mùi thấy không phải lại từ bỏ đi.

Chiếc xe ấy rất giống chiếc xe Tiêu Viễn lái ngày hôm qua, màu xanh ngọc thâm trầm sâu sắc, thật hợp với phong cách của Tiêu Viễn.

Tôi chạy như bay xuống dưới lầu, phóng đến chỗ chiếc xe, qua lớp bụi phủ ngoài cửa kính nhìn thấy Tiêu Viễn ở trong xe.

Cả người anh ngồi dựa trên ghế, ngủ thiếp đi, chỉ có di động vẫn để ở bên tai, dáng điệu như đang gọi điện thoại.

Tôi gõ gõ vào cửa xe, sau đó thấy Tiêu Viễn tỉnh dậy.

“Tại sao anh lại ở đây?” Tôi hỏi.

Anh dụi dụi mắt, không trả lời tôi.

“Anh ở đây cả một đêm à?”

“Đâu có, hơn hai giờ sáng mới ra khỏi chỗ Côn Thiệu!” Anh mở cửa xe, “Em có lạnh không? Vào trong nói chuyện đi!”

“Còn nói gì nữa, không có chuyện gì mau về nhà ngủ đi!” Tôi đứng ở bên ngoài không nhúc nhích.

“Có chuyện”.

“Có chuyện thì mau nói, nói xong rồi về đi ngủ!” Tôi cảm thấy hôm nay tôi cần nhẫn quá, giống một bà lão tám mươi vậy. Tiêu Viễn im lặng nhìn tôi, “Em đang giận à?”

“Em giận cái gì chứ? Máy người các anh thích gì thì làm, liên quan gì đến em chứ?” Đúng là tôi đang giận, giận anh sao lại không biết quý bản thân mình như thế, trời lạnh mà không về nhà, còn ngủ ở trên xe.

“Nhìn anh chăm chăm như vậy, còn nói là không giận à?” Tiêu Viễn nhìn tôi cười với vẻ nuông chiều.

“Em giận, là tự giận bản thân mình! Trời lạnh thế này, chạy xuống quán anh làm gì?” Tôi quay người muốn lên nhà, không để ý anh nữa chắc anh sẽ bỏ về thôi.

“Đợi đã!” Tiêu Viễn xuống xe kéo tôi lại, “Anh muốn nói với em, tất cả đều không như em nghĩ thế đâu!”

“Cái gì mà không như em nghĩ?” Tôi nghĩ cái gì chứ? Lời nói của Tiêu Viễn làm tôi nghi hoặc.

Tiêu Viễn thờ dãi khề nói: “Thôi vậy, có một số chuyện anh cũng không biết nên nói thế nào”.

“Vậy thì đừng nói nữa!” Đã không biết nên nói thế nào thì còn nói gì nữa, chúng tôi đều không phải là những người quá gượng ép.

Tiêu Viễn rõ ràng rất mệt, ngáp dài một cái rồi nói: “Bây giờ anh về đi ngủ, buổi tối đến đón em, sẽ cho em một bất ngờ thú vị”.

“Buổi tối em có việc...”. Tôi nay tôi phải đi xem buổi biểu diễn của Lưu Đức Hoa với mẹ, lớp trưởng Chương Sính chẳng để gì mới kiếm được vé.

“Nếu mà không quan trọng thì hủy đi!” Tiêu Viễn giọng nài nỉ khiến tôi suyt nửa mềm lòng, nhưng nghĩ lại, tại sao mỗi lần người bị thỏa hiệp đều là tôi?

“Không hủy được!” Tôi hăm hừ nói, buổi diễn ca nhạc không vì tôi mà hoãn lại được, mà cũng đã hứa chắc chắn với mẹ rồi, mẹ vì chuyện này mà vui

sướng mấy ngày liền.

“Ừ, thế thôi vậy”. Tiêu Viễn có vẻ thất vọng, “Nhưng hy vọng lần sau còn có cơ hội”.

Còn có cơ hội gì, tôi muốn hỏi anh, nhưng thấy đáng về anh mệt mỏi, lại không đành lòng, có lẽ thôi vậy. Nói đến đây là được rồi, nên nhanh chóng về nhà đi ngủ đi.

Công sân vận động người đông như mắc cửi, rất nhiều người không mua được vé, túm tụm ở cổng để mua vé chợ đen.

Có người nhìn số ghế vé của tôi, hỏi: “Cô gái, có bán vé không?” Tôi lắc đầu, lớp trưởng chẳng dễ gì kiếm cho, làm sao có thể bán?

Bên cạnh, cũng có rất nhiều người vây lấy mẹ tôi, có người nói: “Chị ơi, cái vé này chị cứ nói giá đi, bao nhiêu tiền tôi cũng lấy”.

Lúc này tôi mới biết, thì ra chỗ ngồi của hai chiếc vé này cực kỳ tốt, lúc về phải cảm ơn Chương Sính từ tế mới được.

Chỗ ngồi của chúng tôi là khu ghế VIP, ở hàng thứ ba, rất gần sân khấu, có thể nhìn rõ cả mặt của nhân viên làm công tác điều khiển thiết bị trên sân khấu, lại còn được cung cấp miễn phí nước uống và đồ ăn nhẹ.

Hàng thứ hai trước mặt chúng tôi có hai chỗ ngồi luôn để trống, trên mặt bàn của ghế trước mặt tôi đặt một bó hoa ly xen hoa hồng.

Khi buổi biểu diễn bắt đầu, hai ghế trước mặt vẫn trống. Tôi cứ nghĩ, người nào lại đốt tiền như vậy? Đã mua vé rồi còn không đến.

Buổi biểu diễn vừa bắt đầu, tôi và mẹ đã nhanh chóng bị cuốn hút, cùng với mọi người hét gọi tên Lưu Đức Hoa, trạng thái cuồng nhiệt chưa có bao giờ. Thậm chí mẹ tôi còn lấy máy chụp ảnh không ngừng chụp các động tác và biểu hiện của Lưu Đức Hoa.

“Cái máy ảnh này của mẹ chụp lên ảnh không nhìn rõ đâu, đừng mất công nữa!” Tôi bảo mẹ.

“Nhìn rõ mà! Không tin con nhìn xem!” Mẹ tôi rất tự hào đưa máy ảnh cho tôi nhìn.

“Ngày mai trên mạng sẽ có đầy ảnh đẹp của các thợ chụp ảnh chuyên nghiệp chụp, con tải về cho mẹ xem”.

“Không thích bằng ảnh mẹ tự chụp!” Mẹ tôi tự tin nói.

Tôi không tranh luận với mẹ nữa, ngày mai xem ảnh của thợ chuyên nghiệp chụp thì sẽ khỏi nói luôn.

Xem xong buổi biểu diễn, tâm trạng của tôi và mẹ vô cùng thoải mái. Mẹ tôi nói: “Nhân tiện trung tâm thương mại chưa đóng cửa, chúng ta đi lượn chút, xem đồng hồ!”

“Con có bao giờ thích đồng hồ đâu? Cũng chẳng dùng đến”. Thời đại của chúng tôi bây giờ đại đa số đều lấy di động để xem giờ rồi, vốn không có hứng thú với món đồ đeo tay ấy nữa.

“Sắp đến mùa xuân rồi, mặc áo lộ cánh tay trần ra cũng không đẹp”.

“Vậy mua cho con chiếc vòng ngọc bích đi, thế mới đẹp”. Tôi đùa mẹ.

“Nếu con thích, đợi hôm sau mẹ rút tiền tiết kiệm để mua nhà ra mua cho con một chiếc!” Mẹ tôi cười.

“Thôi đừng ạ, mẹ dành tiền để mua nhà cho con đi!”

Mua cho tôi một căn nhà luôn là tâm nguyện của mẹ. Mẹ thường nói, con gái nhất định phải có nhà riêng của mình, nếu không sau này cãi nhau với chồng cũng không có chỗ mà đi. Logic thật kỳ quặc, nhưng cũng rất thực tế.

Khi mẹ và bố ly hôn, mẹ chẳng có chỗ nào để mang tôi đến ở, đành phải sống chen chúc mãi trong không gian phòng khách bé tí của nhà bà ngoại, mãi đến nhiều năm sau, khi tôi có thể nhớ được mọi chuyện, cơ quan của mẹ mới cấp cho một căn hộ nhỏ hai buồng. Nhưng trước sau thì vẫn là cơ quan cấp, không chắc ngày nào lại thu hồi, chúng tôi lại không có chỗ ở nữa, cho nên mẹ không yên tâm, luôn ghi nhớ việc mua một căn nhà riêng của chúng tôi.

“Khoản chi mua nhà mẹ vẫn giữ cho con mà, đủ rồi!” Mẹ khoác tay tôi đi về phía siêu thị Hoa Đường.

“Mẹ thấy chúng ta khoác tay nhau đi lượn siêu thị có giống hai chị em không?” Tôi trêu đùa mẹ.

“Nếu giống được thì tốt”. Mẹ thờ dãi nói.

“Giống, không tin mẹ thử hỏi người khác xem”. Tôi cố ý dựa sát vào mẹ.

“Hôm nào chúng ta đi chụp cái dán gì đó đi? Cái đó gọi là gì đấy nhỉ? Dán lên điện thoại di động của con”.

“Ảnh đề can”.

“Đúng, chính là nó, con đưa mẹ đi nhé!” Lúc mẹ tôi hưng phấn thì giống như một đứa con nít già.

“Được, không vấn đề gì! Mẹ đúng là sành điệu quá đấy, con còn chưa từng chụp bao giờ”.

Ở bên mẹ, luôn vui vẻ như vậy, mẹ chính là chỗ dựa cho tâm hồn tôi.

6. Táo Phú Sĩ rơi đầy dưới đất

Lúc xem biểu diễn ca nhạc, tôi để điện thoại di động ở chế độ yên lặng, có mấy cuộc gọi đến nhưng đều không biết, mở danh sách cuộc gọi nhờ thấy đều là của Tiêu Viễn.

Tôi quay lưng với mẹ để gọi lại cho anh, giọng Tiêu Viễn mệt mỏi ở đầu bên kia, “Không có việc gì đâu!”

“Vâng!” Tôi đáp, quay đầu lại thấy mẹ đang nhìn tôi dò hỏi, thế là vội vàng dập máy.

Thứ hai đi làm, nhận được thông báo của Cục, sẽ đến kiểm tra tiến độ dự án.

Tôi đưa thông báo cho Tổ trưởng xem, ông bảo tôi trực tiếp mang đến cho Tiêu Viễn và Ngô Duyệt.

Bộ dạng Tiêu Viễn như không được nghỉ ngơi đủ sức, “Em không trốn tôi nữa à?” Đây là làm việc, có thể trốn tránh sao?

Tôi nhìn trên bàn anh đặt hai tấm vé xem biểu diễn ca nhạc, trên vé in hàng 2 số 8, số 10, chẳng lẽ...

Tôi chợt hiểu ra, thì ra đây chính là điều ngạc nhiên thú vị mà anh đã nói!

“Anh cũng đi xem buổi biểu diễn ca nhạc à?” Tôi hỏi thăm dò.

“Không, anh chưa bao giờ thích Lưu Đức Hoa”. Anh lạnh lùng nói.

“Thế lấy vé này để làm gì?” Thật phí chỗ ngồi tốt như vậy.

“Người khác tặng, tiếc là tặng nhầm người rồi”.

Vẫn còn nói cứng, không nói thì thôi.

“Tiêu Viễn, em cần nói chuyện với anh về quy hoạch lắp đặt cáp điện của dự án này”. Ngô Duyệt đang ở cửa, trên tay cầm một tệp bản vẽ phác thảo.

“Tôi còn có việc khác, xin phép về trước ạ!” Tôi vội vàng nhường đường cho Ngô Duyệt.

“Em cũng ngồi ở đây, nghe cùng!” Tiêu Viễn ra lệnh cho tôi, hôm nay sắc mặt anh không được tốt, chắc là do chưa được nghỉ ngơi đầy đủ.

Ngô Duyệt nhú mày, nói: “Tiểu Khả có thể không cần nghe”.

“Đúng, đúng! Tôi không cần phải nghe ạ!” Tôi cười theo.

“Cô ấy từng học khoa tự nhiên, mà đây lại chính là chuyên ngành cô ấy học, tại sao lại không thể nghe?” Tiêu Viễn có vẻ cố bắt ép tôi ở lại.

“Tại sao anh biết?” Ngô Duyệt ngạc nhiên nhìn tôi và Tiêu Viễn.

“Tại sao không biết? Bọn anh học cùng một trường Đại học”.

“Tổng giám sát Tiêu!” Tôi muốn ngăn anh lại.

Nhưng Tiêu Viễn liếc nhìn tôi, vẫn tiếp tục nói: “Hơn nữa cô ấy từng là bạn gái của anh, anh có thể không hiểu cô ấy sao?”

Sắc mặt Ngô Duyệt đột nhiên trắng bệch.

Phó tổng giám sát, đừng nghe anh ấy nói nhảm”. Tôi vội vàng giải thích, “Hồi đi học chỉ là đùa vui thôi”.

“Ai đùa vui với em chứ?” Sắc mặt Tiêu Viễn càng khó coi, giận dữ nhìn tôi.

“Tiêu Viễn, sao anh lại có thể đối xử với em như vậy?” Ngô Duyệt bật khóc, sau đó chạy vụt ra ngoài.

“Tại sao anh lại cứ phải nói với cô ấy điều đó? Tại sao còn nói ra trước mặt em?”

Tôi cũng khóc, mối quan hệ phức tạp thế này, bảo tôi sau này còn tiếp tục làm việc ở đây thế nào được chứ. Tiêu Viễn anh không để ý, vì chỗ dựa phía sau anh vững chắc, hoàn toàn có thể nói đi là đi, tôi thì làm thế nào được đây?

“Anh xin lỗi, anh không thể không nói ra!” Tiêu Viễn lắc vai tôi, “Nếu còn không nói, người nhà sẽ bắt anh đính hôn với cô ấy”.

“Hai người đính hôn được rồi, tại sao phải kéo em vào?” Tôi khóc.

“Ngốc ạ, chẳng lẽ em không hiểu sao? Từ trước đến nay người anh yêu chỉ có mình em!” Tiêu Viễn ôm chặt lấy tôi, giọng nói tha thiết.

Tim đau gần như muốn nghẹt thở, tại sao? Tại sao bao nhiêu năm trôi qua rồi mới nói với tôi những điều ấy?

Hai chân tôi rã rời, dựa sát vào ngực Tiêu Viễn.

Ngô Duyệt mấy ngày liền không lộ diện ở Tổ dự án.

Tổ kiểm tra của Cục do đích thân Cục trưởng dẫn đầu xuống kiểm tra dự án, giáo sư Điền Duy Niên đóng vai trò cố vấn. Tiêu Viễn và Tổ trưởng đi cùng đến các nơi, tôi đi phía sau phụ trách ghi chép.

Đi hết một vòng, mọi người ngồi lại nghỉ ngơi, Cục trưởng và Tiêu Viễn ngồi phía trước tôi, ngược lại, giáo sư Điền ngồi bên cạnh tôi.

“Tiêu Viễn này, có phải cháu với Duyệt Duyệt cãi nhau không?” Cục trưởng ân cần nói chuyện gia đình với Tiêu Viễn.

Tiêu Viễn không nói gì.

“Thanh niên với nhau không tránh được việc cãi cọ, đừng bận tâm. Cháu cũng biết tính cách Duyệt Duyệt rồi đấy, tính còn trẻ con, chuyện gì cũng thích chấp nết, nhường nhịn nó chút, dù sao cũng sắp đính hôn rồi mà!”

Tiêu Viễn quay xuống liếc nhìn tôi, ánh mắt đen thẫm lộ ra vẻ cương nghị, sau đó quay sang nói với Cục trưởng Ngô: “Bác Ngô... cháu nghĩ cháu và Ngô Duyệt không hợp nhau!”

“Thằng bé này, nói cái gì ngớ ngẩn? Hai đứa là thanh mai trúc mã, là một đôi quá đẹp”. Cục trưởng vỗ vai Tiêu Viễn cười ha hả nói: “Mấy ngày trước bố cháu còn gọi điện hỏi bác đặt tiệc đính hôn ở đâu nữa”.

“Thưa bác Ngô, cháu nghĩ sẽ không có tiệc đính hôn đâu ạ!” Tiêu Viễn nói nhỏ.

“Đúng là giận dữ thật rồi!” Cục trưởng vẫn cười ha ha, “Nhưng, hai đứa cãi nhau mấy ngày rồi lại ổn thôi”.

Nghỉ ngơi xong rồi, mọi người lại tiếp tục đi, đến hiện trường xem tình trạng thi công. Tôi đi cách xa phía sau, tâm trạng thật khó tả.

Giáo sư Điền vỗ vai tôi nói: “Này, bạn trẻ, lấy lại tinh thần đi nào”.

Tôi nhìn ông cảm kích, kìm chế những cảm xúc bộc phát muốn òa khóc.

Tranh thủ thời gian đến chỗ ở của Chương Ngự, giúp anh ta cho cá ăn.

Có tiền đúng là tốt thật, có thể một mình ở trong ngôi nhà to thế này, riêng phòng khách đã có hai cái, mỗi phòng đều đặt một bể cá to. Trong bể cá có đủ loại màu sắc hình dáng, chủng loại đa dạng, tôi không có kinh nghiệm nuôi cá nên không phân biệt cụ thể được lũ cá này giống gì, chỉ biết rất nhiều loại chưa thấy bao giờ, có thể đúng là rất quý hiếm.

Thức ăn của cá để trên bàn, tôi lấy một ít thả xuống, lũ cá nhỏ bắt đầu tranh nhau ăn, một lúc thôi đã ăn hết sạch, tôi lại đổ vào một ít, lại ăn hết. Xem ra lũ nhóc này đúng là đói rồi, tôi quyết định đổ cả gói to vào, cho bọn chúng ăn no.

Cho cá ăn xong, ra khỏi nhà Chương Ngự, tôi gọi điện cho Tiêu Viễn, “Chúng ta đến trường ăn cơm căng tin đi”.

Tiêu Viễn mặc trên người bộ thể thao màu trắng, đứng ở cổng trường đợi tôi.

Nhà ăn căn bản không thay đổi gì, chỉ là không còn cung cấp canh trứng cà chua miễn phí nữa. Tôi và Tiêu Viễn mua hai suất cơm rưới sốt thịt gà, tìm một chỗ vắng người ngồi xuống.

Vẫn là cảnh tượng của năm đó, chỉ có vị của món cơm rưới là hoàn toàn không giống năm đó nữa.

Ăn cơm xong, Tiêu Viễn nói: “Chúng ta ra sân vận động đi, xem anh bây giờ còn có thể chạy 1500m nữa không”. Lúc này tôi mới chú ý đến anh đi đôi giày thể thao Nike cũ đó.

“Anh vẫn đi đôi giày này à?”

“Muốn thay đôi mới, vẫn chưa có người đưa anh đi mua”. Anh nhìn tôi cười.

Tôi cúi đầu lần tránh ánh nhìn trêu mến của anh, “Đội có thời gian lại đưa anh đi mua đôi mới nhé, nhưng anh phải tự bỏ tiền”.

“Điền Khả Lạc, em thật là keo kiệt”. Vẫn nguyên văn lời phê phán tôi năm đó.

Tôi đứng bên đường biên chạy giúp anh bấm thời gian, rất nhiều sinh viên trên sân vận động nhìn chúng tôi, nhất là các cô gái, nhìn Tiêu Viễn bằng đôi mắt rạng rỡ.

Tôi kéo Tiêu Viễn, “Đi thôi, cơm xong không được vận động mạnh”.

Tôi và Tiêu Viễn nắm tay nhau lặng lẽ đi dọc theo bờ sông, dường như trở lại thowif điểm mới quen nhau của nhiều năm trước.

“Đội dự án này kết thúc, chúng ta đi đăng ký kết hôn nhé”. Tiêu Viễn đột nhiên nói.

“Kết hôn?” Tôi không có một chút chuẩn bị tâm lý gì, “Tại sao?”

“Tất nhiên là vì anh yêu em!” Tiêu Viễn dừng lại, hôn lên môi tôi.

Lần đầu tiên anh hôn tôi như vậy, tôi sững sờ kinh ngạc.

“Sao vậy, vẫn muốn nữa à?” Anh như bị nghiện, lại sấn tới hôn tôi.

Môi Tiêu Viễn có vị se se ngọt, mịn màng, ẩm ướt, mềm dịu ấn trên môi tôi.

“Tiêu Viễn, anh sẽ không rời xa em chứ?” Tôi luôn cảm thấy điều tuyệt diệu thế này lại không phải là sự thật.

“Sẽ không bao giờ nữa!” Anh giữ chặt miệng tôi, “Tập trung đi, đừng nói nữa...”

Tiêu Viễn đưa thẳng tôi về đến cửa nhà, “Anh muốn vào gặp mẹ em!” Anh lần chần ở đó không muốn đi.

“Lần sau nhé, em về nói với mẹ một tiếng trước đã, tránh làm mẹ giật mình, mẹ vẫn luôn nghĩ anh đang ở nước ngoài”.

“Chúng ta làm cùng ở một cơ quan, em đã không nói với cô à?”

Tiêu Viễn dùng hai cánh tay giữ tôi lại một góc nhỏ.

“Em sợ mẹ không thích anh đấy”.

“Mẹ vợ gặp con rể, có gì mà không thích?” Anh đắc ý nói.

“Được rồi, lần sau anh hãy đến”. Tôi đẩy anh ra, “Nhanh về nhà ngủ đi, ngày mai còn đi làm chứ”.

Mẹ tôi đã ngủ rồi. Tôi nhẹ nhàng mở cửa sọt đánh thức mẹ, gần đây, mẹ toàn ngủ sớm.

Tắm xong, nằm trên giường, trái tim rộn rã mới chịu trầm lắng xuống.

Tiêu Viễn, chúng ta thật sự có thể ở bên nhau không? Tại sao trong lòng tôi cứ thấp thỏm không yên?

Ngày hôm sau đi làm, tổ dự án cũ Tiêu Viễn và tôi đến công trường khảo sát tiến độ thi công.

Lúc xuất phát, Tổ trưởng năm lần bảy lượt nhắc nhở lái xe nhất định phải đảm bảo an toàn cho tổng giám sát Tiêu.

Trên đường đi, tôi nói đùa với Tiêu Viễn, “Xem, đó chính là sự cách biệt giữa tổng giám sát và nhân viên. Tổng giám sát thật là đáng quý, ra khỏi cửa là cần phải bảo đảm an toàn”.

“Em chẳng phải càng đáng quý hơn sao, có một tổng giám sát khôi ngô tuấn tú, uy phong凛冽, là anh đây đảm bảo an toàn cho em!” Tiêu Viễn nhìn tôi cười hì hì.

“Em sao dám làm phiền anh?”

Đến công trường, Đội trưởng đội thi công dẫn tôi và Tiêu Viễn đi xem xét tình trạng đắp đê kè đường. Tiêu Viễn lúc lúc lại chỉ ra các phương diện cần chú ý, đội trưởng đều ghi chép lại cẩn thận.

Đi đến một nơi gấp ghe, có hồ nước. Người lái xe đi cùng chỉ lo bảo vệ Tiêu Viễn, do muốn giữ Tiêu Viễn không tiến về phía trước mà đã lỡ va vào người tôi.

Một cú vấp ngã, tôi rơi luôn xuống. Nước ngập sâu đến tận thắt lưng, lạnh tê tái, quần áo trên người đều bị ướt sũng.

Tiêu Viễn thấy vậy, lập tức vứt bỏ áo khoác ở trên người, định lao xuống kéo tôi.

Tôi hét: “Tiêu Viễn, anh đừng xuống, em có thể tự lên được”.

Người lái xe va phải tôi, thấy có lỗi, nói: “Tổng giám sát Tiêu, hay để tôi xuống đi”.

Tiêu Viễn giận dữ nhìn anh ta, ánh mắt còn sắc lạnh hơn cả dòng nước, “Đứng sang một bên”.

Người lái xe sợ hãi không dám nói gì, lùi sang một bên.

Tiêu Viễn không ngại nước lạnh, từ từ đến gần tôi, giữ chặt tay tôi, nói: “Đi theo anh, chậm thôi kéo ngã”.

Sau khi Tiêu Viễn kéo tôi ra khỏi hồ nước, tổ trưởng tìm cho chúng tôi một lều trại có lò sưởi điện để hong khô quần áo. Tiêu Viễn sợ tôi lạnh, cởi luôn cả áo khoác ngoài đắp cho tôi, “Cái tên lái xe tay chân hậu đậu ấy, thật bực mình”.

Tôi cười anh đã làm to chuyện, tôi chẳng qua cũng chỉ bị ướt quần áo thôi, không đáng để nổi cáu với người ta.

Tiêu Viễn ngồi hơi xa lò sưởi, tôi bảo anh lại gần chút, để tránh lạnh, anh không chịu: “Em còn đáng quý hơn anh”.

Tôi nhìn anh, mỉm cười, trong lòng ấm áp vô ngần.

Quay về tổ dự án, Tiêu Viễn cứ hắt hơi suốt, tôi cho anh uống một cốc thuốc giải cảm, nhưng không có tác dụng.

Ngày hôm sau, vừa sáng ra, điện thoại của Tiêu Viễn đánh thức tôi dậy: “Khả Lạc, anh sốt cao, có chút triệu chứng bị viêm phổi, nhập viện rồi”. Giọng nói khàn khô, không còn êm ái như những ngày trước nữa.

“Ở đâu vậy?” Tôi hỏi.

“Bệnh viện cảnh sát vũ trang”.

“Anh đợi nhé, em đến tổ dự án điểm danh, rồi xin phép nghỉ đi thăm anh”.

“Ừ”. Tiêu Viễn ngoan ngoãn đáp, có vẻ sốt nặng không còn sức nói nữa rồi.

Tôi mua một giò táo Phú Sĩ, vừa to vừa đỏ, nghĩ rằng Tiêu Viễn sẽ rất thích ăn.

Tôi chưa đến bệnh viện Cảnh sát vũ trang bao giờ, bước vào thấy thật rộng lớn, ở đại sảnh hỏi mấy lượt, mới biết được khu nhập viện chỗ nào. Vừa nhắc đến tên Tiêu Viễn với các y tá của khu nhập viện, mấy cô gái trẻ đều hào hứng nói: “Để tôi dẫn cô đi”.

Tiêu Viễn nằm ở phòng bệnh riêng cao cấp, cửa phòng bệnh mở ra, bên trong thấy có mấy bóng người đi lại.

Tôi nhanh chóng nhận ra Ngô Duyệt đang ngồi ở đầu giường, nâng cốc nước cho Tiêu Viễn uống. Tiêu Viễn lộ rõ vẻ dịu dàng cười với cô ấy.

Tôi đứng ở lối đi rất lâu, chăm chú nhìn Ngô Duyệt, cô ấy và Tiêu Viễn cư xử với nhau như thế, nhất định đã có thời gian rất dài bên nhau.

“Thư ký Tổng, cô gái này muốn tìm Tiêu Viễn”.

Người được gọi là thư ký Tổng đó liếc nhìn tôi, quay đầu đi, “Bộ trưởng Tiêu và phu nhân đã dặn rồi, trừ cô Ngô Duyệt ra, Tiêu Viễn không gặp bất kỳ người nào”.

Trừ Ngô Duyệt ra, người khác đối với Tiêu Viễn đều là “người bất kỳ” sao?

Tôi không biết nên lý giải như thế nào về hàm ý của câu nói này, chỉ cảm thấy trái tim tràn đầy nhiệt huyết bỗng chốc nguội lạnh đi, bị đông cứng lại như nước đá. Đồng thời, cơ thể co thắt lại, các ngón tay run rẩy.

Y tá gọi tôi, “Cô làm sao vậy?”

Tôi cố gắng để làm cho mình không run lên nữa, quay đầu lại nhìn cô ta cảm kích, run run môi nói: “Không sao đâu”.

Người y tá ngạc nhiên nhìn thái độ của tôi, chỉ tay xuống dưới đất, không biết từ lúc nào, giò táo trên tay đã lăn xuống đất rồi.

Tôi lại nhìn vào trong phòng, Ngô Duyệt đang nhẹ nhàng nâng đầu Tiêu Viễn, đặt lên gối, sau đó đắp chăn cho anh.

Tôi định thần lại, cúi đầu xuống nhìn những quả táo lăn trên đất, đập nát đến thế này, xem ra không thể ăn được nữa rồi.

Mỉm cười, trong lòng thầm nói với Tiêu Viễn: Bảo trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vứt Bỏ Anh Là Điều Dững Cảm Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đòi người đều là duyên mỏng, phận bạc

Tiêu Viễn, em đã từng yêu anh, từng yêu anh bằng cả trái tim thuần khiết. Bây giờ, em vẫn yêu anh, nhưng là yêu anh bằng một trái tim có muôn ngàn lỗ thủng.

1. Chăn cá hay là chọi cá

Vài ngày sau, Tiêu Viễn lại đến tổ dự án đi làm, nhìn thấy tôi liền hỏi: “Em nói đến bệnh viện thăm anh, sao lại không đến”.

“Công việc bận quá, không đi được”. Tôi giải thích với anh.

“Biện bạch”. Tiêu Viễn không để ý đến lời nói của tôi, tiếp tục nói: “Ở bệnh viện mấy ngày ăn cơm dành cho bệnh nhân, ngán chết rồi, tối nay mình cùng đi ăn thịt nhúng được không?”

“Không đi”. Tôi lắc đầu.

Tiêu Viễn có chút thất vọng, “Không thích ăn lẩu à? Vậy đổi chỗ khác, lẩu Hồng Tân thấy thế nào?”

“Đầu bếp nhà anh chắc không kém gì so với đầu bếp những chỗ đó chứ?” Tôi nói một câu chế nhạo.

Tiêu Viễn cần nài: “Ở nhà ăn chẳng có gì thú vị, lại không được nhìn thấy em”.

Trái tim tôi trùng xuống, nghẹn giọng nói: “Thế thì đi ăn thịt nhúng vậy, ai bảo anh tham ăn chứ”.

Tiêu Viễn cười ngay, “Bây giờ anh đi đặt chỗ luôn”.

Ăn lẩu xong, Tiêu Viễn đòi tiễn tôi về nhà, xót anh người đang không khỏe, nên tôi cương quyết tự đi về một mình.

Về đến nhà, điện thoại di động reo, phản xạ đầu tiên là nghĩ đến Tiêu Viễn.

“Về đến nhà rồi à?” Tôi dịu giọng hỏi.

Đối phương một chút trầm mặc, “Không, tôi còn ở nước ngoài, tạm thời chưa có dự định trở về”.

“Trời ạ, Chương Ngự?”

“Thật vinh hạnh, em còn nhớ ra tôi. Tôi gọi điện là muốn hỏi xem em có đến giúp tôi cho cá ăn không?”

“Tất nhiên có đến rồi, tôi là người rất có trách nhiệm mà”.

“Vậy thì tốt”.

“Ha ha, con cá hoa ban của anh ăn thật khỏe, nửa túi thức ăn mà nó ăn hết rồi”.

“Chắc là đã chết trương rồi”. Tiếng cười khi khi của Chương Ngự nghe như không hề có chút tức giận nào, “Con cá đó không thể cho ăn nhiều thức ăn, nó ăn tuy được nhiều, nhưng dạ dày rất bé, mỗi lần cho nó ăn vài hạt thức ăn nhỏ là đủ rồi”.

“Làm sao bây giờ?”

“Không sao đâu, lần sau em cho bọn chúng ăn ít đi là được”. Chương Ngự rất kiên nhẫn nói.

“Được, tôi nhất định sẽ làm theo lời anh”. Tôi hứa với anh ta.

Con cá hoa ban quả nhiên chết thật, lúc tôi đến, nó đã nổi lên phình trên mặt nước, các con khác đang vây quanh nó như truy điệu.

Tôi vớt nó ra, cho vào thùng rác, song lại thấy không thỏa, dù sao cũng là một sinh mệnh mà, nên tìm cho nó một nơi có thể yên nghỉ.

Dưới lầu nhà Chương Ngự có một bãi cỏ rộng, tôi tìm được một chỗ kín đáo, đào một hố nhỏ, định sẽ chôn con cá xuống.

Hố đã đào xong, nhưng không sao tìm ra thi thể cá đâu, quay người ra mới phát hiện có con mèo hoang không biết ở đâu đến đang gặm mất con cá hoa ban đó.

“Đề con cá xuống!”

Con mèo đó nhìn thấy tôi, bỏ chạy, tôi vội vàng đuổi theo.

Bảo vệ khu vực thấy tôi đuổi con mèo, hỏi: “Nó gặm đồ gì của cô thế?”

“Một con cá”. Tôi nói với họ.

“Sống hay chết vậy?”

“Chết rồi”.

“Vậy còn đuổi làm gì?”

Tôi không để ý đến bảo vệ, đuổi theo con mèo còn quan trọng hơn, nhưng bảo vệ giữ tôi lại, “Này cô, chúng tôi chưa từng nhìn thấy cô đâu? Cô sống ở đơn nguyên nào, nhà số mấy?”

“Tôi không sống ở đây, tôi đến để chăm cá cho Chương Ngự”. Tôi giải thích với họ.

“Cá của anh Chương Ngự? Sai cô không nói sớm?” Mấy người bảo vệ không quản tôi nữa, đều hùng hục đi kiếm con mèo đó.

“Đừng tìm nữa, chẳng phải chỉ là một con cá chết sao?” Tôi nói với họ, họ mới chịu dừng lại.

“Sau này cô có việc gì cứ gọi cho chúng tôi”. Khi sắp đi, anh bảo vệ nhiệt tình tiễn tôi một đoạn dài.

Xem ra mối quan hệ xã giao của Chương Ngự ở đây cũng không tồi.

Ngô Duyệt quay trở lại tổ dự án làm việc, thần sắc đã có thêm nhiều tự tin hơn.

Nhìn thấy tôi liền ra lệnh: “Tiểu Khả, pha cho tôi cốc trà!”

Công việc pha trà có do tôi phụ trách đâu. Trong tổ dự án chưa có tiền lệ này mà, nhân viên làm việc ở văn phòng cần phải pha trà cho tổng giám sát sao? Thôi kệ, phó tổng giám sát đã giao thế thì pha vậy.

Trong phòng pha trà nước có hồng trà, trà xanh, trà hoa và trà sữa, tôi thấy khó xử, vị phó tổng giám sát này cũng không nói pha trà gì nữa. đành mỗi thứ bỏ một chút vậy.

Ngô Duyệt nhận lấy cốc trà, uống một ngụm... phì. Nhổ hết cả ra ngoài, “Trà gì thế này?”

Phí lời, đã cố tình kiểm soát, chẳng phải pha trà gì mà cô chẳng nhổ ra sao?

Tôi cười nói với cô ta, “Đây là trà hỗn hợp, mỗi loại lá chè đều có bỏ một chút, uống có ngon không? Hay là do cô vốn không quen uống?”

Ngô Duyệt tức giận nhìn tôi, “Điền Khả Lạc, cô cũng đừng đắc ý quá sớm”.

“Tôi đắc ý cái gì? Tôi là một nhân viên làm việc bình thường, trước mặt một đại tiểu thư là cô có thể đắc ý cái gì chứ?”

Ngô Duyệt chăm chăm nhìn tôi, cười lạnh lùng, “Cô phải biết, người không đầu lại được số mệnh”.

Tôi biết, tôi biết tất cả mọi thứ, mà tôi cũng đã chuẩn bị sẵn tư tưởng rồi.

Ở phòng giải lao, giáo sư Điền cứ nhìn tôi chăm chú, “Quan hệ của ba đứa cháu thật quá rắc rối”.

Ông già thông thái này, chỉ nhìn sơ qua là đã thấu rõ chúng tôi rồi.

“Cháu cũng không muốn như vậy”.

“Nếu buông tay được thì cũng phải học cách buông tay, để mình được vui vẻ trở lại, mới không phụ với ý nghĩa cái tên mà mẹ cháu đã đặt cho cháu”.

Buổi tối về nhà, mẹ tôi đang ngồi trong phòng khách, lật xem quyển album cũ.

“Mẹ, con đói rồi”.

Mẹ gấp cuốn album lại, “Buổi trưa mẹ đi có chút việc, về muộn quá, chưa nấu cơm cho con được, không thì hôm nay ra ngoài ăn đi”. Giọng nói của mẹ lộ rõ sự uể oải, có vẻ như rất mệt.

“Vậy mẹ mời nhé”. Tôi cố ý trêu mẹ.

Chúng tôi chọn một quán lẩu ở gần hà, gọi rất nhiều đồ ăn.

Mẹ tôi ăn rất ít, cứ ngồi nhìn.

“Mẹ, sao mẹ không ăn chứ? Dạo này mẹ gầy đi rồi, có phải đang giảm béo không ạ?”

“Giảm béo? Đúng thế, người có tuổi rồi mà béo là dễ mắc bệnh ba cao (1), thôi thì mẹ ăn ít đi chút, để đề phòng”. Mẹ hiền từ nhìn tôi cười.

“Mẹ, con nói với mẹ một chuyện, mẹ không được giận đấy! Gần đây, con và Tiêu Viễn...” đến chỗ then chốt, tôi không biết nên mở lời như thế nào.

“Bọn con gặp nhau rồi à?”

“Thực ra, anh ấy từ lâu đã là tổng giám sát kỹ thuật của tổ dự án bọn con, con chưa nói với mẹ, sợ mẹ phải nghĩ nhiều”.

“Mẹ không phản đối bọn con đến với nhau, nhưng chỉ sợ con mẹ sẽ bị tổn thương”.

“Tiêu Viễn rất yêu con”.

“Nhưng gia đình của cậu ấy không chấp nhận con”.

“Con chưa nghĩ nhiều đến thế...”

“Khả Khả, mẹ chỉ hy vọng con được hạnh phúc suốt đời”. Mẹ nhìn tôi mỉm cười.

“Làm con gái của mẹ, đã rất hạnh phúc rồi”. Tôi dùng cái miệng ăn dính đầy mỡ hôn mẹ một cái.

“Nghịch ngợm!” Mẹ không hề lấy tay lau vết mỡ dính đầy mặt, chỉ chăm chú nhìn tôi.

Đi đến trung tâm thương mại mua giày thể thao với Tiêu Viễn, anh thích một đôi Nike màu đen, tôi lại thích một đôi Adidas màu trắng.

“Em trả tiền thì mua Adidas”. Anh cố tình trêu tôi.

“Thôi thì anh mua đôi Nike đi”. Đôi giày đắt như thế tôi không trả tiền hộ anh đâu.

“Thôi anh trả tiền mua Adidas vậy...” Anh nói về tức giận.

“Tại sao lại chuyển thành mua Adidas?”

“Tại vì nó màu trắng, anh đi vào, em cúi đầu là có thể tìm thấy anh trong đám đông”. Tiêu Viễn cười nói. Tôi cười anh mắt công lo nghĩ, “Tìm anh, tại sao phải cúi đầu?”

“Vì đó là thói quen của em, nhìn xem, anh vừa nói một câu em lại cúi đầu rồi”>

“Được rồi, nhanh mua giày đi”.

Một buổi trưa, vừa ăn cơm xong, bác ở phòng văn thư gọi tôi: “Ồ cửa có người tìm”.

Ra khỏi cửa, nhìn thấy một người đàn ông trung niên, ông ta nhìn tôi gật gật đầu, “Xin hỏi có phải cô Điền Khả Lạc không?”

“Tôi đây”.

“Cục trưởng Thẩm của chúng tôi, thân mẫu của đồng chí Tiêu Viễn muốn tìm cô nói chuyện”. Ông ta giơ tay làm động tác xin mời.

Tôi đi theo ông ta một đoạn khá xa, lên một chiếc xe. Khoảng chừng 15 phút đi xe, xe dừng ở cửa một túp hợp viện, “Cô Điền, xin mời”. Có người khách khí ra mời tôi vào.

Túp hợp viện không lớn, sắp xếp rất ngăn nắp. Cánh cửa phòng bên đang mở, có người dẫn tôi vào trong, liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên ngồi trong phòng, dùng ánh mắt nghiêm nghị quan sát tôi.

“Cô là cô Điền?” Bà ta hỏi, giọng nói không to, nhưng lộ rõ vẻ uy nghiêm.

Tôi gật gật đầu.

“Tôi là thân mẫu của Tiêu Viễn”. Mẹ thì gọi là mẹ, lại còn nói là thân mẫu, luận đến nửa ngày chẳng phải đều cùng một nghĩa cả sao.

“Mời cô Điền đến đây là muốn nói với cô, tháng sau Tiêu Viễn và Ngô Duyệt sẽ đính hôn”. Ngờ khí của bà ta thăm dò, thái độ đầy vẻ khinh thị.

Có phải tôi nên nói câu chúc mừng?

“Có lẽ cô Điền cũng biết, Tiêu Viễn nhà chúng tôi không phải là con nhà bình thường. Tìm đối tượng không thể tùy tiện được. Cô Điền tuy đã tiếp xúc

khá thân cận với Tiêu Viễn của chúng tôi, nhưng rốt cuộc thân phận địa vị ở đây xem ra...”

Không đợi bà ta nói hết, tôi bèn cười nói: “Tiêu Viễn yêu cháu”.

“Yêu cô thì làm sao? Chẳng lẽ cô chấp nhận sống mãi với nó mà không có danh phận gì sao?”

“Chúng cháu sẽ kết hôn”.

“Đúng là còn quá trẻ, ý nghĩ cũng thật giản đơn”. Mẹ Tiêu Viễn lắc đầu.

“Cô có muốn xem ảnh cưới của Tiêu Viễn và Ngô Duyệt không? Năm ngoái chụp ở nước ngoài đấy. Ngô Duyệt và Tiêu Viễn là thanh mai trúc mã, cô ấy luôn bên cạnh Tiêu Viễn khi nó học ở nước ngoài. Nếu năm ngoái Tiêu Viễn không bị tai nạn giao thông, chúng nó đã đính hôn rồi”.

Tìm tôi gần như tê cứng lại, “Tiêu Viễn sẽ không yêu người khác. Anh ấy yêu cháu”. Tôi ấp úng nói.

“Tiêu Viễn chỉ nhất thời mê muội cô thôi, đó không phải là tình yêu”.

“Cho dù bác nói gì, cháu vẫn tin Tiêu Viễn, cháu tin Tiêu Viễn. Bác không thể chia cắt chúng cháu”.

Ra khỏi nhà Tiêu Viễn, tôi gọi điện đến tổ dự án, anh Điền nghe máy, “Tổng giám sát Tiêu tìm em đây”.

“Buổi chiều em không đến nữa, anh giúp em tìm lý do xin nghỉ nhé”. Tôi nhờ cậy anh Điền.

“Em sao thế? Tại sao lại như khóc vậy?” Anh Điền hỏi tôi.

“Không sao đâu, cổ họng em bị đau ạ”.

(1) Huyết áp cao, mỡ trong máu cao, đường trong nước tiểu cao.

2. Nỗi đau không thể chịu đựng

Trên đường về nhà, nhìn thấy mẹ tôi ở xa. Mẹ vội vàng vàng như bận đi đâu đó, tôi chỉ cần đi nhanh vài bước nữa là đuổi kịp, thì nhìn thấy mẹ bước vào bệnh viện.

Lấy số đăng ký xong, mẹ đi thẳng vào phòng trị liệu nội khoa, tôi sát lại cửa phòng, nghe thấy bác sĩ nói:

“Tình hình này của chị, xem tấm phim chụp đã thấy rõ là rất nghiêm trọng rồi, cần nhanh chóng thu xếp thực hiện phẫu thuật ngay”.

“Có thể không làm được không? Dù sao tình trạng này của tôi làm phẫu thuật hay không làm phẫu thuật cũng không có sự khác biệt gì”. Giọng mẹ tôi có chút run rẩy.

“Chúng tôi vẫn khuyên chị nên làm. Bây giờ kỹ thuật rất phát triển, tỷ lệ điều trị được ung thư đã rất cao rồi”.

“Để tôi suy nghĩ đã...”

“Cần phải nhanh chóng quyết định đi. Người nhà của chị đâu? Họ có ý kiến gì không?”

“Con gái tôi vẫn chưa biết, bây giờ không thể nói với nó được”. Tiếng mẹ như đâm thủng màng nhĩ của tôi, tôi hầu như đứng không vững nữa, lao đảo bước ra khỏi bệnh viện.

Về nhà, giặt hết tất cả quần áo và chăn màn, vẫn thấy chưa đủ, còn lau chùi hết một lượt nhà bếp, nhà vệ sinh, vẫn còn cảm thấy tâm trạng hoảng loạn.

Khi mẹ về nhìn thấy tôi ở nhà, không khỏi giật mình, “Tại sao không đi làm?”

“Buổi chiều không có việc, bận xong rồi thì coi như hết giờ làm ạ”. Sao mình nói dối mà không hề đỏ mặt chứ?

“Tại sao lại giặt nhiều quần áo thế này?” Mẹ nhìn quần áo phơi ngoài ban công hỏi tôi.

“Chẳng phải là tại không có việc gì làm sao?” Tôi vừa lau các đồ dùng trong nhà vừa nói.

“Có phải là cãi nhau với Tiêu Viễn rồi không?” Mẹ nhìn tôi.

“Tiêu Viễn. Ồ, cũng có thể coi như vậy”. Tôi tiện miệng đáp vậy. Tôi thà cãi nhau với Tiêu Viễn, như vậy tôi cũng chỉ tức giận một chút mà thôi, còn như bây giờ lại cảm thấy tim gan ruột phổi cứ quặn thắt lại với nhau, đau đến không thờ được nữa.

Mẹ vào trong phòng rót một cốc nước, vừa uống vừa nói: “Sau này, phải thông cảm cho người khác nhiều hơn, đừng cứ giận dỗi mãi”.

Tôi nghe tiếng mẹ mở lọ thuốc, liền nhìn vào trong phòng, “Mẹ uống gì thế?”

“Vitamin và Canxi”. Mẹ do hơi hoảng sợ, nên làm lọ thuốc rơi xuống đất, đổ ra mất hơn một nửa.

Tôi giúp mẹ nhặt từng viên từng viên một, tôi vẫn nhận ra đó là những viên thuốc giảm đau, chỉ là không muốn để mẹ biết tôi đã phát hiện được điều gì, “Mẹ dạo này đúng là rất chú trọng đến việc dưỡng sinh”. Tôi cố gắng mỉm cười.

Mẹ vội vàng giật lấy lọ thuốc trong tay tôi, “Những người già khác đều uống cả”.

Tôi không nói gì, trở về phòng mình, trùm chăn khóc.

Công việc ở tổ dự án làm được một nửa, tôi bị điều trở lại cơ quan cũ.

Tổ trưởng ái ngại nhìn tôi, nói: “Ở trên có sắp xếp để cô xuống cơ sở đào tạo hai năm, có thể là có trọng dụng khác. Cho nên bắt đầu tháng sau, cô xuống làm ở xưởng sản xuất số 3 nhé”.

Lý do mới vinh dự đường hoàng làm sao, vẫn là câu nói đó, đến đâu chẳng phải làm cách mạng, đi thì đi thôi.

Lúc vào nhà vệ sinh, vô tình nghe thấy các đồng nghiệp đang phát huy tinh thần văn hóa truyền thôngWC.

“Nghe nói ở tổ dự án đang đưa với cháu rể Cục trưởng, bị phạt trở về rồi”.

“Tiểu Khả đó nhìn thật thà thế, tại sao lại là người như vậy nhỉ?”

“Trưởng khoa Hường, trước đây tôi còn nghe cô ta từng nói xấu chị nữa”.

“...”

Nghe đến đây, người tôi ớn lạnh.

Về tổ dự án thu dọn đồ đạc đúng lúc gặp được giáo sư Điền. Làm cùng nhau lâu như vậy, chúng tôi cũng được xem là thân quen, ông gọi tôi lại, “Con gái, nói chuyện chút đi”.

Tôi ôm một thùng carton các đồ tạp nham đi với ông đến phòng khách VIP, may mà giờ này Tiêu Viễn và Ngô Duyệt không có ở đó.

“Thật đáng tiếc không thể giữ cháu lại được”. Ông nói thẳng vào việc hiến tôi ngạc nhiên, chẳng lẽ ông biết trước là tôi phải đi? Nhưng mà, tại sao ông phải giữ tôi lại chứ?

Tôi lắc lắc đầu, không hiểu nổi những suy nghĩ lộn xộn của mình, dù sao tất cả đều chẳng là gì cả, đến đâu cũng có quan hệ gì?

“Nghĩ thoáng một chút, cuộc đời có ai thuận buồm xuôi gió được đâu?”

“Bác không cần an ủi cháu đâu, cháu vốn không phải lo lắng vì chuyện này”. So với công việc, tôi lo lắng cho sức khỏe của mẹ tôi hơn.

“Có thể nói ra những gì không vui trong lòng cháu không? Có lẽ chia sẻ với nhiều người, cháu sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút”. Thái độ của ông khá chân thành.

“Cháu không muốn để bác phải lo cho cháu ạ”.

Ông lấy giấy bút ra, viết vội lên một dãy các số điện thoại của văn phòng, số di động, số PHS (1), tôi nhìn hoa hết cả mắt.

“Có khó khăn gì gọi điện cho bác nhé”.

“Cháu cảm ơn bác ạ”. Tôi lễ phép cảm ơn ông, sau đó ôm đồng hồ của mình, quay người bước đi.

Lúc ra đến cửa, ông đột nhiên gọi giật tôi lại: “Khả Lạc...”

“Vâng?” Tôi quay đầu lại, thấy ông đang nhìn tôi cười, tỏ ra rất hài lòng.

“Mẹ cháu đã dạy cháu rất tốt”. Ông nói.

Tôi có một người mẹ tốt nhất trên đời mà.

Buổi chiều, chạy đến bệnh viện, dò hỏi bệnh tình của mẹ tôi.

“Bà ấy bị ung thư vú giai đoạn cuối, rất nghiêm trọng rồi”. Bác sĩ cho tôi biết.

“Còn có thể điều trị không ạ?” Tôi lo lắng nhìn bác sĩ chờ đợi.

“Hy vọng không nhiều”.

Trước mắt tôi bất chợt tối sầm, tôi ngất xỉu đi.

“Cô Điền, cô Điền”. Bác sĩ ấn vào nhân trung của tôi, “A, cuối cùng cũng tỉnh lại rồi”.

“Mẹ cháu không muốn cháu biết việc này, xin đừng nói với bà là cháu đã đến đây tìm bác sĩ ạ”. Tôi nhờ cậy bác sĩ.

“Thật là một cặp mẹ con kỳ lạ”. Bác sĩ khó hiểu.

Nếu ông biết tôi và mẹ tôi sống dựa vào nhau, nếu ông biết chúng tôi không thể chấp nhận được sự rời bỏ của người kia, ông sẽ không nói như vậy.

Lúc về nhà, tôi gặp Tiêu Viễn ở cửa, “Anh không đi làm mà chạy đến đây làm gì?” Tôi hỏi.

“Anh bỏ việc rồi, chuyển ra khỏi nhà rồi”. Tiêu Viễn cố cười một cách thoải mái.

“Tại sao anh có thể bỏ việc chứ?”

“Họ điều em ra khỏi tổ dự án, lại thâm lên đăng tin đính hôn của anh với Ngô Duyệt lên báo”.

“Em chưa đọc báo...” Mấy ngày nay không hề có thời gian đọc báo, đều vì bệnh tình của mẹ và việc điều động công tác mà phát rầu rồi.

“Anh sẽ không để cho họ được như ý”. Tiêu Viễn kéo tay tôi lại.

“Tiêu Viễn, anh về đi đã, có một số việc em cần suy nghĩ”. Gần đây đầu óc cứ như một mớ bong bong.

Tiêu Viễn do dự nhìn tôi, “Khả, em sao vậy?”

Đột nhiên nhớ lại câu nói của Ngô Duyệt, con người, đâu không lại số mệnh.

Tiêu Viễn có vẻ định tuyệt giao đến cùng với bố mẹ anh, anh không chỉ bỏ việc, mà còn tự thuê một căn nhà bên ngoài. Lúc anh dẫn tôi đến xem, tỏ ra khá tự hào, “Anh phải sống dựa vào bản thân rồi”.

“Nhưng mà, anh đã nghĩ đến trước đây anh sống như thế nào chưa? Bố mẹ anh đã nuôi dưỡng anh lớn như thế này, sao có thể nói tuyệt giao là tuyệt giao được?”

“Họ đối với em như thế, em không hận họ sao?” Tiêu Viễn ôm lấy tôi.

“Không hận, em có thể hiểu được tình cảm đó của họ đều là vì lo nghĩ cho anh. Trên đời này có bố mẹ nào không muốn tốt cho con mình?” Giống như mẹ tôi, bệnh đã nặng đến như vậy rồi, còn giấu vì sợ tôi đau lòng.

“Cô bé ngốc, tại sao em lại lương thiện đến thế?” Tiêu Viễn hôn tôi.

Mẹ tôi dạo này ngày nào cũng có hẹn ra ngoài với bạn.

“Mẹ và cô Hứa hàng xóm ra ngoại thành xem nhà rồi”. Mẹ hào hứng nói với tôi, “Nhà đó thiết kế và diện tích đều được, lại rẻ nữa”.

“Bây giờ đang có chỗ rồi, sao phải vội mua ạ?” Tôi nói với mẹ.

“Không được, vị trí của khu nhà đó tốt lắm, bây giờ không mua về sau sẽ lên giá đấy”. Mẹ nói có vẻ rất chắc chắn.

“Mẹ thích thì mua đi”. Tôi nuốt không nổi cơm, lại không dám thể hiện ra, ôm bát cơm giả vờ đang xem ti vi.

Tôi hỏi mẹ: “Nếu như bây giờ gặp bố con, mẹ có hận ông không?”

Mẹ lặng đi một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Sao mẹ phải hận ông ấy, đối với mẹ, ông ấy từ lâu đã là một người không liên quan rồi. Nhưng mà trong người con lại mang dòng máu của ông ấy, con có hận ông ấy không?”

Mẹ hỏi ngược lại tôi, lại làm tôi khó xử, tôi có hận ông không nhỉ? Một người đã hai mươi mấy năm chưa từng xuất hiện, có lý do gì để tôi hận không?

Mẹ tôi hành động rất nhanh, chưa đầy hai ngày đã hỏi chứng minh thư của tôi, “Mẹ lấy tên con để đặt căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách, hai ngày nữa làm thủ tục, con bắt buộc phải đi cùng”.

“Mẹ có thể bớt lo lắng đi không?” Tôi lo lắng, to tiếng với mẹ.

Mẹ tôi mãi không nói gì.

Được một lúc, tôi lại cảm thấy mình thật quá đáng, mẹ là người bệnh, tại sao lại cẩu mẹ chứ?

“Mẹ, hôm nào làm thủ tục, con xin nghỉ đi cùng mẹ nhé”. Tôi dỗ mẹ.

Mẹ tôi rút hết số tiền tiết kiệm, mua cho tôi một căn nhà. Làm thủ tục xong, mẹ dặn dò tôi: “Sau này, phải sống tiết kiệm một chút đấy, con còn phải tự lo trả góp cho căn nhà của mình nữa”.

“Con biết ạ”. Lòng tôi vô cùng khổ sở, suốt cả dọc đường, tôi khóc suốt, lại không dám để mẹ nhìn thấy.

Khi về đến nhà, tôi nhìn thấy chiếc xe màu đen Audi đỗ ở dưới lầu. Tôi đã từng ngồi trên chiếc xe đó, lần trước đến nhà Tiêu Viễn, vẫn còn nhớ biển số xe, ở đuôi có bốn số 8.

Người đứng cạnh xe nhìn thấy tôi và mẹ tôi về, liền đến trước mặt tôi nói: “Cô Hiền”.

“Tôi đưa mẹ tôi về rồi xuống nói chuyện với các anh”. Tôi thấp giọng thì thầm với anh ta.

Mẹ tôi đi phía sau, không nghe rõ chúng tôi nói chuyện vừa rồi nói điều gì, mới hỏi tôi: “Người vừa nãy nói gì thế?”

“Anh ta hỏi đường ạ”. Tôi giả vờ nói như không có chuyện gì xảy ra.

(1) Viết tắt của Personal Handy-phone System.

3. Đùng đến làm phiền mẹ tôi

Mẹ của Tiêu Viễn ngồi trong xe, sau khi tôi lên xe, bà ra lệnh cho lái xe đến sân golf.

Ra đến sân bãi, bà hỏi tôi có biết chơi golf không.

Golf là một trò tiêu khiển của người giàu, người nghèo đến nhìn còn rất ít khi được nhìn thấy, thì sao mà biết chơi được?

Bà ta nói: “Cô xem, giữa cô và chúng tôi có khoảng cách quá lớn, môn thể thao mà Tiêu Viễn thích nhất là golf, thì cô không biết chơi, Ngô Duyệt lại chơi rất giỏi”.

Tôi không có lòng dạ nào nghe bà ta lái nhai, mẹ tôi còn đang ở nhà chờ tôi, lúc tôi đi chỉ nói với mẹ là xuống cửa hàng tạp hóa dưới lầu để mua đồ, sẽ về ngay lập tức, cho nên tôi không định để bà ta làm mất quá nhiều thời gian.

“Mục đích của bác chính là chia rẽ cháu và Tiêu Viễn, đúng không ạ?” Tôi hỏi thẳng vào vấn đề.

“Cô rất thông minh”.

“Trên thế giới này bác là người đầu tiên khen cháu thông minh”. Lớn bằng ngần này, những người gặp tôi đều nói tôi ngốc, chỉ khi không nói tôi ngốc thì lại bảo tôi đàn, hôm nay có người khen tôi thông minh, tôi làm sao có thể không cảm thấy vinh hạnh cơ chứ.

Bà ta cười nhạt, “Thông minh cũng được, ngu xuẩn cũng được, tóm lại cô tránh xa Tiêu Viễn nhà tôi ra một chút”.

“Được, sau này gặp Tiêu Viễn, cháu sẽ cố gắng giữ khoảng cách từ 100m trở lên với anh ấy. Bác cảm thấy đủ chưa, hay là vẫn muốn xa hơn chút nữa?” “Cô...” Bà chỉ tôi, không thốt nên lời, cả khuôn mặt nhăn nhúm lại.

Tôi làm sao, tôi rất dễ bắt nạt phải không?

“Cháu và Tiêu Viễn là việc riêng giữa bọn cháu, bác vốn không cần phải can thiệp, cháu cũng biết cách giải quyết việc này, hơn nữa sẽ làm bác hài lòng.

Cháu và Tiêu Viễn học đại học đã quen nhau rồi, năm đó anh ấy lựa chọn xuất ngoại, cháu đã cảm thấy chúng cháu về sau sẽ không còn bên nhau được nữa, ngay cả đến bây giờ, cháu cũng chưa bao giờ nghĩ rằng chúng cháu sẽ ở bên nhau. Bác chỉ biết bày ra trăm phương nghìn kế để ngăn cản chúng cháu đến với nhau, nhưng bác lẽ nào không phát hiện ra, chúng cháu có ở bên nhau cũng không giống tình nhân, thứ cảm giác này sớm muộn gì cũng sẽ dẫn đến mâu thuẫn.

Giữa anh ấy và Ngô Duyệt đã phát sinh chuyện gì, cháu không nói rõ được, nhưng cháu có thể nhận thấy mối quan hệ của họ nhất định không bình thường, cái kiểu tình cảm thấp thoáng ám muội đấy, kẻ ngốc đến mấy cũng có thể nhìn ra được. Lần Tiêu Viễn bị ốm đấy, cháu đến thăm, bị trợ lý của bác chặn bên ngoài, từ xa nhìn vào phòng bệnh thấy cảnh Ngô Duyệt ngồi bên anh ấy, cháu đã nghĩ rằng họ là một đôi vô cùng tương xứng.

Đúng vậy, cháu thích Tiêu Viễn, anh ấy là người đàn ông đáng yêu nhất mà cháu từng gặp, anh ấy lương thiện, dũng cảm, kiên cường, có chính kiến, nói một cách chính xác, anh ấy thật ưu tú. Mà cháu chỉ là một cô gái bình thường đến độ không thể bình thường hơn, cháu cảm thấy mình không xứng với Tiêu Viễn. Chính vì có những khoảng cách thế này hay thế kia, cháu thường tự đánh giá mỗi quan hệ giữa cháu và Tiêu Viễn, cũng thường tự nhắc nhở mình rằng người đàn ông như Tiêu Viễn không phải là của cháu, bây giờ ở bên anh ấy chỉ là duyên phận nhất thời mà ông trời đặc biệt ưu ái cháu.

Thời gian trước đây, mẹ cháu đã nói cho cháu biết, thì ra nhiều năm trước, bác và gia đình bác đã không đồng ý chúng cháu ở bên nhau, nếu đã như vậy, cháu càng không thể dễ dàng đón nhận tình cảm của Tiêu Viễn, cháu không thể để anh ấy phải sống đau khổ mãi giữa người yêu và bố mẹ, như vậy, cả đời này anh ấy sẽ không được giải thoát. Cháu không thể để anh ấy chịu khổ như vậy, bởi vì cháu yêu anh ấy.

Cháu nguyện tác thành cho anh ấy, cháu nguyện để anh ấy từ bỏ cháu để chọn một gia đình hoàn mỹ, một người vợ có thể làm chỗ dựa cho anh ấy, một tình yêu trọn vẹn.

Cháu đã chuẩn bị hết như vậy. Nhưng chính các bác đã kích động vào trái tim phản loạn của anh ấy, chính các bác đã khiến anh ấy rời bỏ mình mà ra đi”.

Nói hết những lời ấy, tim tôi đập nhanh hơn, cảm xúc trào dâng, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nói trôi chảy đến thế, cũng chưa bao giờ sắc bén đến như vậy. Tôi nghĩ hôm nay đã giận bốc hỏa lên cao quá đầu rồi, nên mới có thể phát ngôn bừa bãi không phân biệt đối tượng, không phân biệt hoàn cảnh như thế này.

Mẹ của Tiêu Viễn tròn tròn mắt nhìn tôi, “Cô, cô... lời cô nói đều là thật chứ?”

Tôi gật đầu, “Cháu hiểu nỗi khổ của cha mẹ đối với con cái”.

“Cô đồng ý rời xa Tiêu Viễn?”

“Nếu cháu rời xa mà anh ấy có thể sống tốt hơn, cháu đồng ý”. Tôi trầm giọng nói.

Nếu không có sự tồn tại của tôi, Tiêu Viễn có thể càng hạnh phúc hơn, tại sao tôi không đồng ý. Tình yêu đích thực không phải là sở hữu, mà là chúc phúc. Tôi yêu Tiêu Viễn, cho nên không đành lòng để anh phải lựa chọn giữa tôi và bố mẹ anh, không đành lòng để anh sau này phải cảm thấy có chút ảm ức nào.

Tôi đã khóc, vì Tiêu Viễn, vì số phận muốn yêu anh mà không thể yêu.

“Xin lỗi, con gái, mong cháu hiểu cho trái tim của một người mẹ, chúng ta sẽ bồi thường cho cháu”. Mẹ của Tiêu Viễn giúp tôi lau nước mắt. Nhìn xem, khi không còn những xung đột về quyền lợi, người ta biến đổi nhanh đến thế nào.

“Không cần đâu, xin cho cháu giữ lại một chút tự trọng đi”. Tôi ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh trên cao, bầu trời thuần khiết mà tuyệt đẹp.

“Cháu có yêu cầu gì, có thể nói với bác”.

“Cháu chỉ có một thỉnh cầu – đừng đến làm phiền mẹ cháu”.

Buổi tối, mẹ tôi thường ngủ không ngon giấc, có lúc nửa đêm tỉnh dậy tựa người trên sofa lật xem những tấm ảnh cũ ngày xưa. Thuốc giảm đau trong lọ vui đi rất nhanh, mẹ đang nhẫn nhịn đau đớn để chạy đua với thời gian.

Tôi không dám ra làm phiền mẹ, sợ mẹ biết tôi đã phát hiện ra bệnh tình của mình, như vậy trong lòng mẹ lại càng khổ sở, vì mẹ sẽ không chịu nổi khi thấy tôi đau buồn, cũng giống như tôi không chịu được cảnh mẹ phải đau lòng vậy.

Hai mẹ con cứ giấu nhau những cảm xúc phức tạp như vậy, mỗi người tự đau khổ một mình.

Mẹ kéo tôi đi trung tâm mua sắm, “Không phải con thích một chiếc vòng tay phi thủy?”

“Con cần thứ đồ vương vãi ấy làm gì chứ, lúc đó chỉ là đùa với mẹ thôi. Bây giờ con lại thấy đồng hồ cũng được đấy, có thể xem giờ mà cũng có thể làm đồ trang sức”. Chẳng phải mẹ lúc nào cũng tâm niệm việc mua đồng hồ cho tôi sao?

“Vậy được, mua cho con một chiếc”. Ở thời đại của mẹ ngày trước, đồng hồ là thứ đồ trang sức không thể thiếu, cho nên mẹ rất thích đồng hồ.

Mẹ chỉ chăm chăm giúp tôi chọn đồng hồ, tôi thì lơ đãng nhìn dòng người ở xa.

Ánh mắt bất gặp một dáng hình quen thuộc, là Tiêu Viễn, hình như đang chọn trang sức.

Tiêu Viễn cũng nhìn thấy tôi, lúc đầu ngạc nhiên, sau đó lại cười, đi đến nắm tay tôi, nói: “Anh muốn chọn một chiếc nhẫn, lại sợ mua không hợp, bây giờ em đến rồi, may quá đi thử xem”.

Thì ra anh đến mua nhẫn cho tôi, kìm chế nỗi buồn, tôi mỉm cười nhẹ nhàng, nhẫn của anh tôi không bao giờ có dịp để đeo rồi.

Tôi gỡ tay anh, nói: “Đừng kéo em, mẹ em ở phía sau kia”.

“Cô cũng đến à?”

Lúc đó mẹ tôi cũng đi lại, tôi vội vàng khoác tay mẹ, “Mẹ, anh ấy là Tiêu Viễn”. Tôi giới thiệu họ với nhau.

“Cháu chào cô ạ”. Tiêu Viễn cúi người xuống một góc 90 độ.

Mẹ tôi vui vẻ nói: “Đã nghe Khả Khả nhắc đến cháu, có thời gian đến nhà chơi nhé”.

Tiêu Viễn mặt tươi như hoa nở, “Cảm ơn cô, cháu nhất định sẽ đến ạ”.

Tôi thè lưỡi trêu anh, nói: “Em với mẹ đi mua đồ, anh tự lượn đi nhé”.

Tiêu Viễn đứng là nghe lời, ngày hôm sau đã đến nhà tôi rồi.

Tôi đang trong bếp xào rau, nghe tiếng anh nói chuyện với mẹ ở phòng khách, một câu cô ạ, hai câu cô ạ, gọi sao mà ngọt thế.

Tôi gọi anh: “Tiêu Viễn, anh lại đây”.

“Sao thế?”

“Anh đừng cứ gọi mẹ em mãi thế, anh gọi một câu cô ạ, mẹ em lại phải đáp lại một câu, mệt lắm, mệt mỏi thì làm thế nào?”

“Gọi cô cũng không được? Hay là anh gọi mẹ theo em, xem cô có đồng ý không nhé?”

“Ở nhà em phải thật thà chút, đừng có luyên thuyên”. Tôi cảnh cáo anh.

Ăn cơm xong, mẹ tôi có vẻ mệt, tôi để mẹ nghỉ ngơi sớm nên tiễn Tiêu Viễn xuống lầu.

Dưới lầu có một hàng ghế đá, tôi và Tiêu Viễn ngồi xuống, ánh đèn đường vàng vọt chiếu lên mặt Tiêu Viễn, nhìn thế nào cũng không thấy giống người thật.

Tôi nói: “Tiêu Viễn, anh đừng làm căng với gia đình anh nữa, hay là quay về đi”.

Anh không để ý đến tôi, lặng thinh châm thuốc.

“Họ làm như vậy đều là muốn tốt cho anh”. Tôi tha thiết khuyên nhủ anh mà nghe sao cứ như thuyết giảng vậy.

“Em được lợi gì từ họ chứ? Tại sao lại nói giúp cho họ?” Tiêu Viễn nghiêm nghị nhìn tôi.

Tôi có thể được lợi gì chứ? Để Tiêu Viễn đi, tôi cũng thấy không nỡ mà.

“Tình thân cha mẹ, anh cuối cùng cũng không thể trốn chạy được đâu, không thể đối chọi với họ cả đời chứ? Có lẽ đến một ngày, anh sẽ thấy hối hận, nhưng hối hận thì đã không kịp nữa rồi”. Tôi điềm đạm nói. Giống như tôi đây, vô cùng hy vọng trước đây tôi có thể đối xử với mẹ tốt hơn một chút, không làm mẹ phải lo lắng cho tôi, không để mẹ phải tức giận, không để mẹ phải làm nhiều việc nhà đến thế, không để mẹ...

“Về cái nhà đó, anh và em không còn hy vọng gì nữa. Em vẫn không hiểu sao?” Tiêu Viễn đứng lên, quay lưng lại với tôi.

“Anh không quay về, chúng ta cũng không có tương lai...” Tôi thở dài.

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt kinh hoàng, “Em làm sao thế, Khả, có phải họ đã uy hiếp em?”

“Không ai uy hiếp em cả, là tự em không thể chấp nhận được tình cảnh như thế này. Em không muốn nhìn thấy anh tuyệt giao với gia đình anh, như vậy, cho dù chúng ta ở bên nhau, em cũng sẽ không cảm thấy hạnh phúc”.

Tiêu Viễn chán nản ôm đầu, “Ông trời tại sao lại bắt tôi ở cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này?”

Số phận đã sắp đặt để chúng ta được gặp nhau nhưng lại quên an bài duyên phận, anh không thể không buộc phải lựa chọn từ bỏ, cho dù con tim đang chảy máu.

Mấy ngày trôi qua, đến cơ sở báo danh, lãnh đạo sắp xếp cho tôi công việc tương đối nhẹ nhàng, lại phù hợp để tôi có thời gian chăm sóc mẹ, làm việc ở cơ quan không có thực quyền có khi lại là một việc tốt.

Tiêu Lưu thay tôi làm công việc cũ ở tổ dự án, liên tục than phiền: “Phó tổng giám sát đúng là làm khó người ta, bao nhiêu số liệu thế này, tôi một lúc xử lý làm sao?”

Tôi vội ngắt lời cô ta, “Nếu muốn yên ổn ở đây, thì nói ít lời đi, làm nhiều việc lên”. Cũng xem như đã từng là đồng nghiệp, tôi chỉ có lời khuyên duy nhất với cô ấy.

4. Một tờ giấy trắng luôn hơn hẳn những vết mực đen

Công việc mới, môi trường mới, khởi đầu mới, tất cả đều phải thích ứng lại, tiếp thu lại.

Lớp trưởng Chương Sinh cách năm ba hôm lại liên lạc với tôi, nói đến chỗ làm cũ tìm tôi không được, dò hỏi mới biết tôi đổi chỗ làm rồi, tức giận đến không chịu nổi, “Họ dựa vào cái gì mà đối xử với cậu như vậy?”

“Thôi mà, như vậy cũng rất tốt”. Tôi nói.

“Khả Lạc, cậu không thể cứ nhượng bộ mãi được”. Chương Sinh đặt tay lên vai tôi, cảm giác giống như người anh cả.

“Đây không phải là nhượng bộ, chỉ là tự mình lựa chọn”. Nếu có khả năng khác, tôi sẽ không lựa chọn cách kết thúc tình yêu của mình như thế này.

Vé buổi diễn ca nhạc của Lưu Đức Hoa khiến tôi thấy nợ Chương Sinh một mối ân tình, vốn định mời cậu ấy đi xem thi đấu bóng rổ, nhưng do lịch thi đấu không trùng, nên chỉ có thể đi xem phim.

Tôi nói mời cậu ấy đi xem phim, cậu ấy lập tức rút hai chiếc vé từ túi áo ra đưa cho tôi, “Minh hình như có vé lần trước người ta cho, cậu mời mình xem nhé”.

Tôi cứ buồn cười, vé của cậu ấy, tôi lại mời cậu ấy xem? Cậu ấy ngớ ngẩn rồi à.

Là bộ phim cũ hồi đại học đã từng xem “The Shaw shank Redemption”, rất thú vị, cũng rất kinh điển.

Lần đầu tiên xem, chính là đi cùng với Tiêu Viễn đến xem ở rạp chiếu phim Hoa Hưng. Cả buổi chiếu phim, anh đều cầm tay tôi, làm tôi không có cách nào để ăn bỏng ngô, “Xem phim mà không được ăn bỏng ngô, thì còn gọi gì là xem phim nữa?”

Tiêu Viễn ôm túi đồ ăn hộ tôi, “Ăn, ăn, ăn, cả ngày chỉ nghĩ đến ăn, cẩn thận lại thành heo đấy”.

Thấy tôi xem quá nhập tâm, Chương Sinh nói nhỏ: “Có cần mình mua bỏng ngô cho cậu ăn không?”

Tôi lắc đầu, “Không cần đâu.”

Xem xong phim, Chương Sinh lại lái xe đưa tôi về nhà. Lớp trưởng là một người tốt, việc gì cũng rất nhiệt tình, chu đáo, tôi thực sự rất cảm kích cậu ấy.

Ở hành lang có một người đang ngồi, nhìn thấy tôi đi lại, liền chồm dậy, làm tôi giật mình hoảng sợ/

“Tiêu Viễn, tại sao anh lại ở đây?” Tôi kinh ngạc.

Anh thì trong một tư thế hung hăng, “Em và Chương Sinh hẹn hò à? Mẹ em nói bọn em đã đi xem phim”. Tôi sợ mẹ lo lắng, cho nên đã nói với mẹ đi xem phim với lớp trưởng.

“Anh đã vào nhà em rồi à?”

“Tất nhiên vào rồi, đợi em ba tiếng đồng hồ, thật sự ngại làm phiền cô nghỉ ngơi nên mới ra ngoài đợi em”.

“Tìm em có việc gì vậy?” Tôi hạ giọng.

Anh kéo tôi xuống lầu, tìm một nơi yên tĩnh, nói:

“Anh sẽ không đính hôn với Ngô Duyệt”.

“Ừm?”

“Anh nguyên từ bỏ cái nhà đó, vĩnh viễn không quay trở lại”. Anh trịnh trọng nói, “Chúng ta đi đăng ký kết hôn, sau đó anh tìm một công việc bình thường, cùng em làm một cặp vợ chồng bình thường”.

“Tiêu Viễn, anh không làm được đâu”. Tôi nói nhỏ.

“Em phải tin tưởng anh”. Anh dường như cuống lên thuyết phục tôi.

“Nếu anh có thể từ bỏ cuộc sống hiện tại, thì năm đó đã không lựa chọn ra nước ngoài du học, đã không bắt vô âm tín trong hàng ngàn ngày ấy, thời điểm chúng ta gặp lại nhau anh sẽ càng không bị động đến thế, thậm chí trong khoảng thời gian chúng ta bên nhau, anh cũng sẽ không do dự như vậy. Tiêu Viễn, tuy rằng anh không nói, nhưng em đều biết hết”.

Tiêu Viễn chăm chăm nhìn tôi, ánh mắt thật lạ lẫm, giọng anh khàn đặc.

“Năm đó anh đi là vì anh muốn được nhìn thấy thế giới bên ngoài, nhưng vừa mới đi anh đã hối hận rồi, anh nên ở lại bên em... Ở nước ngoài, lúc nào Ngô Duyệt cũng ở cạnh anh, cô ấy dịu dàng, ân cần, hiểu biết, rộng lượng, anh thừa nhận, anh đã bị cô ấy thu hút, cũng đã có dự định quên em để làm lại từ đầu với cô ấy. Nhưng mà, chính là thời điểm bọn anh sắp đính hôn, anh đột nhiên ý thức ra, giữa anh và cô ấy hình như không phải tình yêu, đó chỉ là tình thân nương tựa nhau giữa một nơi xa lạ.

Những ngày tháng ấy, anh nhớ em như điên dại, chỉ muốn được trở về gặp em, nên đã xảy ra tai nạn xe cộ, phải nằm trên giường hai tháng. Cơ thể vừa

có thể cử động, anh liền trở về, mới có lần gặp gỡ bất ngờ ở cuộc họp đó. Gặp lại em khiến anh một lần nữa cảm nhận được em rất quan trọng đối với anh, chỉ khi có em ở bên anh, anh mới có thể được cười từ tận đáy lòng mình. Cho nên, anh quyết định dù có thể nào đi nữa, sau khi tốt nghiệp sẽ nhất định về nước.

Vừa đúng lúc trong nước có dự án, biết em làm trong tổ dự án này, anh bèn xin bố mẹ nghĩ cách cho anh tham dự vào, anh muốn được gần em hơn, gần hơn nữa... nhưng sau khi gần bên em, anh mới phát hiện rằng, thì ra thời gian thực sự khiến chúng ta có khoảng cách. Tuy em cười với anh, nhưng anh cảm thấy giữa chúng ta ngày càng xa, anh sợ, anh muốn làm điều gì đó, để giữ em lại.

Khả, anh không biết họ đã nói gì với em, hoặc đã làm điều gì, nhưng em nhất định phải tin tưởng anh, tin tưởng rằng anh yêu em”.

Ánh đèn điện làm cho bóng của Tiêu Viễn bị kéo ra rất dài, nhìn vào thấy anh gầy guộc và mỏng manh, khiến tôi cảm thấy lời nói của anh cũng nhạt nhòa như thế.

“Em tin, lúc nào cũng tin tưởng...” Tôi hít một hơi dài, tin hay không tin có gì khác biệt không? Em lựa chọn tin tưởng thì sẽ thế nào?

“Vậy chúng ta đi đăng ký kết hôn”.

“Không”. Tôi lắc đầu.

“Tại sao? Tại sao lại từ chối?” Tiêu Viễn nhìn tôi với vẻ khó hiểu.

Tại vì em yêu anh, cho nên không thể dễ dàng làm việc khiến anh sẽ hối hận.

“Tiêu Viễn, quay về đi”. Chúng ta đều có trách nhiệm và nghĩa vụ của mình, tình yêu không phải là tất cả của cuộc sống.

“Khả, em có yêu anh không?” Lời nói hoài nghi của Tiêu Viễn làm tổn thương tôi.

Tôi trầm mặc. Tiêu Viễn, em đã từng yêu anh, từng yêu anh bằng cả trái tim thuần khiết. Bây giờ, em vẫn yêu anh, nhưng là yêu anh bằng một trái tim có trăm ngàn lỗ thủng.

Biết rõ rằng yêu anh như thế sẽ không có kết quả, nhưng vẫn như con thiêu thân lao đầu vào lửa, không chịu quay lại.

Hoặc có thể tình yêu của chúng ta không đủ kiên trì, mối duyên phận không đủ sâu, chúng ta quá dễ ý đến những thứ bên ngoài tình yêu, mà bỏ qua mất tình yêu đích thực.

Tiêu Viễn, đã có lúc, em rất muốn được nắm tay anh, cùng nhau đi đến lúc bạc đầu, đáng tiếc là, anh đã bỏ tay em ra trước, để em lơ lửng một thời gian quá dài.

Đã có lúc, em còn mơ ước một ngày gặp lại, chúng ta sẽ cùng nắm tay ngắm nhìn bầu trời rộng mở, nhưng hiện thực suy cho cùng vẫn thật tàn khốc, chặn đường phía trước đầy trắc trở, chúng ta không thể tiếp tục mãi sự lãng mạn của tuổi trẻ.

Không phải không dễ ý chuyện giữa đường anh đi lạc, điều đó chứng tỏ rằng tình yêu của chúng mình không đủ kiên định.

Bỗng nhiên lúc đó, tôi thấy mình lớn hơn, trưởng thành hơn, biết rằng mọi việc không phải đều phát triển như ý ta muốn, biết rằng khi bắt lực cần phải buông tay ra, biết rằng tình yêu cũng có lúc không thể nào viên mãn...

Chúng tôi cũng có thể gượng ép để được ở bên nhau, nhưng khi đã phải gượng ép thì thường mang lại kết quả không đúng như ý muốn.

Ông Các Mác đã nói quá đúng, “Cơ sở kinh tế quyết định cấu trúc thượng tầng”, cơ sở như thế nào sẽ quyết định quan niệm về tình yêu như thế đó, cơ sở như thế nào sẽ quyết định kết quả như thế đó.

Không phải tôi không muốn phấn đấu để đạt được, chỉ là quá trình này quá mệt, khiến tôi không thể chịu đựng nổi.

Hoặc là, bây giờ đã đến lúc nên buông tay.

Không biết nên nói tạm biệt như thế nào... Cuộc sống luôn có lúc đau đớn đến mức không thể nói lời chia tay.

Tôi quay người đi lên lầu, chỉ muốn lưu lại cho anh một hình bóng cuối cùng.

Nhìn tờ báo trên bàn có mục thông báo đính hôn, nhìn tấm ảnh đính hôn đẹp nhưng không thật, tuy tôi không thể thản nhiên nói lời chúc phúc, nhưng đã có thể bình tĩnh đối diện.

Không phải gia đình anh hay giai cấp của anh không chấp nhận tôi, mà ngay từ đầu, tôi đã bị loại ra ngoài vòng tuyển chọn.

Nếu như năm đó không gặp Tiêu Viễn, nếu như không yêu Tiêu Viễn, có lẽ tôi sẽ sống rất hạnh phúc?

Một tờ giấy trắng luôn hơn hẳn những vết mực đen.

Nếu như, tôi và Tiêu Viễn sớm cắt đứt sự găng co, nếu như, chúng tôi đã chọn cách quên người kia đi, có lẽ tôi sẽ rất vui vẻ chứ?

Không có trái tim rồi bời, thì sẽ yên tĩnh, thờ ơ.

Nếu như, tôi chịu quên đi quá khứ, nếu như, Tiêu Viễn không quay trở lại, chúng tôi đều có thể tìm thấy hạnh phúc của riêng mình chứ?

Định nghĩa về hạnh phúc rất đơn giản.

Nếu như, bố mẹ anh ấy không phản đối, nếu như, chúng tôi có thể yêu nhau bền chặt hơn một chút, có lẽ tình yêu của chúng tôi đã tu thành chính quả rồi chẳng?

Nhưng mà, trong thực tế không có nhiều “Nếu như” đến thế, mọi điều giả thiết đều không tồn tại.

Đời người, đều là duyên mỏng phận bạc.

Tiêu Viễn, thực sự đã nói lời tạm biệt với tôi rồi.

Cho dù đã yêu, nhưng rốt cuộc tình yêu như vậy không phải là điều chúng ta mong muốn, chúng ta cũng không phù hợp.

Trên bàn bày mô hình chiếc đàn dương cầm mà Tiêu Viễn tặng, nhiều ngày không lau chùi, bụi đã phủ đầy.

Tiêu Viễn cứ đứng ở dưới lầu, tôi đứng trước cửa sổ trong phòng, chỉ có thể nhìn thấy hình bóng anh mông lung.

Tôi nuốt nước mắt mím cười với anh, anh sẽ không nhìn thấy.

Mẹ tôi và Tiêu Viễn là hai người tôi yêu nhất trong cuộc đời này, bây giờ họ đều sắp rời bỏ tôi rồi.

Mẹ tôi, tôi giữ không được.

Tiêu Viễn, tôi giữ không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vứt Bỏ Anh Là Điều Dững Cảm Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bao nhiêu tình yêu, được định sẵn rồi xa chúng ta

Ngày tháng đã trở về theo đúng chu kỳ xoay của nó, chỉ có con người là biến đổi. Nhìn đàn ngỗng trời bay ngang qua bầu trời, biết rằng mùa thu đã trôi qua, mùa đông lại sắp đến.

1. Anh ấy đã mang về cho tôi người bạn thân thời thơ ấu

Màn hình máy di động lấp lánh sáng, trong đêm tối phát ra ánh sáng xanh mờ ảo.

“A lô”. Tôi lau sạch nước mắt trên mặt, nhưng không thể che giấu được giọng nói nức nhen.

“Tôi đã bảo rồi, đây là cuộc gọi quốc tế đường dài, chờ đợi lâu như vậy, tốn bao nhiêu cước phí điện thoại của tôi chứ?” Giọng Chương Ngự đều đều nói.

“Chương Ngự? Sao anh lại gọi điện cho tôi?”

“Nhớ em mà! Gọi điện hỏi thăm một tiếng”.

“Làm sao có thể? Là nhớ cá của anh chứ gì?” Chúng tôi vốn chẳng thân quen, anh ta nhớ ai cũng chẳng đến lượt nhớ tôi được.

“Đúng, đúng, đúng. Nhớ cá của tôi, cho nên quyết định ngày mai trở về xem sao”. Tôi luôn cảm thấy anh ta đang cười ở đầu dây bên kia.

“Chẳng phải anh nói sẽ sang đó ba đến năm tháng rồi mới về sao?”

“Nhớ đồng bào tổ quốc rồi. Cứ thế nhé, ngày mai nhớ đón tôi, trưa mai một giờ rưỡi tôi về đến sân bay Thủ đô đấy”.

“Xin lỗi, tôi không thể đón anh được”. Tôi nói lời xin lỗi, “Ngày mai tôi còn phải đi làm, với lại ngay cả ô tô tôi cũng không biết lái, mà cũng không thể đập xe đập đi đón anh được, phải không?” Tôi cố gắng tìm một số lý do khách quan.

“Chỉ cần người đến là được, rồi ngồi xe của tôi về”.

Thế chẳng phải mất công đi một lượt sao?”

“Xét trên cương vị của một người bạn, em mất công đi một lượt đi, nếu không tôi về không có người đón thì sẽ mất mặt lắm”.

“Người muốn đón anh e rằng còn phải xếp hàng ấy, không có tôi chắc vẫn đông vui? Hơn nữa, chúng ta thật ra vẫn chưa được xem là bạn bè”.

“Điền Khả Lạc, con người cô tại sao lại vô tình đến thế?” Chương Ngự nổi giận đùng đùng, “Không đón thì thôi”.

Tôi đã gây chuyện với ai chứ, tại sao lại tức giận với tôi?

“Chương Ngự, nếu ngày mai tôi có thể xin nghỉ làm thì nhất định sẽ đi đón anh, như thế là được chứ gì”.

Ngày hôm sau ăn cơm trưa xong, tôi xin phép nghỉ nửa ngày, gọi chiếc taxi chạy thẳng ra sân bay. Trên đường bị tắc xe kinh khủng, nhìn đồng hồ đã hai giờ rồi, mà xe vẫn đang tắc ở trạm thu phí.

Chương Ngự chắc đợi sốt ruột lắm.

Hai giờ rưỡi mới tiến được vào đại sảnh của sân bay, từ xa xa đã nhìn thấy một nhóm người vây quanh Chương Ngự như quần tinh tụ nguyệt, vốn không hề thiếu người chào đón mà, hại tôi phải chạy một lượt giữa buổi trưa.

Cô gái mặc áo khoác đỏ đứng bên cạnh Chương Ngự, dáng người không cao, béo mập, xem ra rất giống người bạn thân thời thơ ấu của tôi, Viên Viên, ngay cả dáng khuyu chân vòng kiềng cũng giống hệt.

“Trần Viên Viên” Tôi từ xa gọi vọng đến.

Đừng hiểu lầm nhé, Viên Viên này không phải là Viên Viên kia đâu, ái phi của Ngô Tam Quế là một đại mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành, còn Viên Viên của chúng ta lại không giống thế, dáng cao 1,55m, cân nặng hơn 100kg, nhìn thế nào cũng thấy đúng như tên gọi “Viên Viên”.

Trần Viên Viên quay lại nhìn theo tiếng gọi của tôi, sau đó lao về phía tôi như tên bắn “Khả – Lạc!”

Hai chúng tôi ôm chầm lấy nhau, chỉ biết ngẩn người mà cười.

“Tại sao cậu lại đến đây?” Viên Viên mừng rỡ xong, mới nhớ ra hỏi tôi.

“Minh đến đón người. Cậu tại sao lại đi cùng với họ?” Tôi chỉ nhóm người bên cạnh hỏi.

Tiếng của Chương Ngự ồ ồ cất lên, “Điền Khả Lạc, em đến đây đón tôi hay đón phiên dịch của tôi hả?”

Tôi cười, “Đón anh, không ngờ gặp được cô ấy. Thật là niềm vui bất ngờ không tưởng tượng được”.

Chương Ngự kéo tôi đến giữa đám đông, trịnh trọng nói: “Nào, giới thiệu với mọi người, đây là bạn của tôi – Điền Khả Lạc”.

Tôi từ lúc nào đã trở thành bạn của anh ta?

“Chỉ là quen biết thôi”. Tôi đính chính.

Chương Ngự lia mắt nhìn tôi, ánh mắt sắc lẹm như cảnh cáo tôi hãy bớt lời.

Nhóm người chia nhau lên xe, tôi bị xếp ngồi với Chương Ngự một xe, Viên Viên ngồi ở phía sau xe.

“Tôi muốn ngồi cùng với Viên Viên”.

“Cô Trần, cô ngồi lên phía trước đi”. Chương Ngự phân công thẳng thừng luôn tại chỗ.

Trên đường, tôi không ngừng lú la lú lo với Viên Viên, Viên Viên lấy tôi ra hiệu cho tôi, còn nhỏ giọng nói, “Tổng giám đốc trên đường đi chưa được nghỉ ngơi, để anh ấy nghỉ ngơi một lúc đi, chúng ta khi về nói chuyện sau”.

Sắc mặt Chương Ngự mặt mội, tôi lấy chiếc gối tựa sau lưng đưa cho anh ta gối lên cổ, “Gối vào sẽ dễ chịu hơn đấy”.

Anh nhìn tôi cười, trong mắt có vẻ vui vui.

2. Mạnh mẽ rồi cũng có lúc yếu đuối

Chương Ngự bảo lái xe đưa thẳng anh về nhà. Khi về đến cổng nhà anh, lái xe nói: “Cô Điền, Tổng giám đốc nói cô xuống nhanh để mở cửa cho anh ấy, anh ấy không có chìa khóa”.

“Ồ!” Lúc này tôi mới nhớ ra, tôi đang cầm chìa khóa nhà của Chương Ngự.

Viên Viên ngạc nhiên tròn mắt nhìn tôi, con ngươi mắt suyt chút nữa thì lòi hẳn ra.

Chương Ngự hét: “Nhanh đến mở cửa”.

Tôi vừa xuống xe vừa nói: “Viên Viên, cậu đợi chút nhé, mình đi một lát sẽ trở lại ngay”. Kết quả là tôi vừa đặt hai chân xuống đất, Chương Ngự đã xua tay bảo người lái xe, “Đưa phiên dịch Trần về nghỉ ngơi đi”.

Cá Mực chết tiệt, cố tình không cho tôi và người chị em tốt của mình đoàn tụ đây mà.

Tôi lấy chìa khóa mở cửa cho Chương Ngự, quay người định đi, nhưng bị anh ta kéo lại, “Em phải giúp tôi sắp xếp đồ trong va li ra đã”.

“Tôi có phải là người giúp việc của anh đâu, dựa vào cái gì chứ?”

“Tôi đã mệt thế này rồi, mà em cũng nhìn löt mắt à?” Chương Ngự dựa người trên ghế sofa, lim dim mắt, khuôn mặt mệt mỏi, xem ra anh ta đã mệt lắm rồi, cảm giác mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay cũng không phải dễ chịu.

Lòng tôi thấy khó xử, đành phải động tay kéo va li của anh ta đến gần ghế sofa, “Mệt mà?”

Chương Ngự cười ha ha nhìn tôi, “Quên rồi”.

“Chương Ngự, anh cố tình phải không?” Tôi hất mặt, lớn tiếng nói, “Muốn trêu chọc cũng phải tìm lúc tâm trạng người ta thoải mái chứ”.

“Tâm trạng của em không thoải mái à?” Chương Ngự chống tay lên trán, chăm chú nhìn tôi.

“Thôi bỏ đi”. Dù sao cũng không liên quan đến anh ta.

Anh ta quên mật mã của va li, tôi cũng thấy vui, nhẹ cả người, không cần giúp anh ta sắp xếp đồ đạc nữa, “Vậy tôi đi đây, anh nghỉ ngơi đi nhé”.

“Đợi đã”. Chương Ngự lại giữ tôi lại.

“Lại gì nữa thế?” Cá Mực chế tiệt, thật là lảm chuyện.

“Giúp tôi nấu gì ăn đi, đói quá rồi”. Chương Ngự kéo mạnh tôi lại, sức lực đó không có gì giống với người đang đói là cả.

“Anh có thôi đi không?” Tôi hơi bực rồi, gần đây nhiều việc không vui, tâm trạng rất bực bội, bị anh ta trêu chọc như thế, rất muốn nổi cáu.

“Tốt bụng thì giúp tôi nấu chút mì hay gì đó đi, ăn xong có sức sẽ đưa em đi gặp Viên Viên”.

Nghe anh bảo đưa tôi đi gặp Viên Viên, thì tôi không còn để ý tranh cãi gì với anh nữa, ai bảo mình chỉ lo nói chuyện với Viên Viên mà quên không lấy số điện thoại của cậu ấy chứ, “Nhưng không được nói mà không giữ lời đấy nhé”.

“Đương nhiên”.

Bếp nhà Chương Ngự thật sạch sẽ, trong tủ lạnh ngoài nước ngọt ra, đồ ăn dự trữ gì cũng không có.

Gái đảm cũng khó mà thổi com thiếu gạo được, tôi hỏi Chương Ngự làm thế nào để nấu mì? Chương Ngự tự mở tủ lạnh xem, cũng ngẩn mặt, “Hay là, em giúp tôi gọi điện bảo mang pizza đến nhé”.

“Ngay cả điện thoại anh cũng không biết đường gọi sao?” Tôi chưa gặp ai khả năng sống tự lập lại kém đến thế.

“Em đã thấy có nhân vật tầm cỡ nào tự gọi điện đặt đồ ăn ngoài không?” Anh ta nheo nheo mắt, đặc ý nhìn tôi cười cười.

“Tôi cũng chưa từng thấy nhân vật nào tầm cỡ đến mức không tự mình ăn được”. Nếu mà không đợi anh ta dẫn tôi đi gặp Viên Viên, chắc chắn tôi đã quay đầu bỏ đi rồi, nhìn anh ta lâu thêm chút nữa, thì tôi đã trở thành một đứa đại ngốc rồi.

“Gọi hay không?”

Tôi nhún nhún không nói gì, rầu rầu cầm lấy điện thoại anh ta đưa, “Ăn xong là phải đưa tôi đi gặp Viên Viên đấy”.

Tôi nói với nhân viên phục vụ của cửa hàng Pizza: “Cần một chiếc Pizza khó ăn nhất ở chỗ các anh, làm ơn mang đến trong thời gian nhanh nhất, nếu mang đến kịp thời, anh Chương sẽ trả gấp đôi giá tiền”. Sau đó mới bảo với người đưa hàng địa chỉ và số nhà.

Chương Ngự dựa trên ghế sofa, nói: “Tôi chọn mất một lúc đã”.

Chưa đầy hai phút, Chương Ngự đã ngủ rồi, tiếng mũi thở nhẹ nhẹ.

Tôi rón rén tay chân đi ra cửa phòng khách, muốn nhân cơ hội anh ta ngủ mà chuồn đi, vừa định mở cửa, thì nghe giọng nói mẽ sàng của anh ta, “Đi thế này rồi, thì sẽ không gặp được cô bạn phiên dịch của em đâu”.

Tôi hậm hực cắn răng, lại rón rén trở vào, ngồi đối diện với anh ta.

Cửa hàng Pizza quả nhiên đã nghiêm túc thực hiện công việc theo yêu cầu, nhìn dáng điệu Chương Ngự vừa ăn Pizza vừa nhăn mặt, tôi khẳng định mùi vị của nó chắc chắn không ra làm sao, buồn cười không chịu nổi.

Chương Ngự hình như đã phát giác ra ý tưởng của tôi, cũng cười theo, vừa cười vừa nói: “Đúng là để em đắc ý rồi”.

Chương Ngự ăn xong, tinh thần tôi cũng hứng khởi theo, “Đi thôi”. Tôi thúc giục.

“Không phải vội, tôi nghỉ ngơi thêm mấy phút nữa”.

Mấy chục phút đã đợi rồi, cũng chẳng ngại phải đợi thêm vài phút nữa, tôi nhắc nhở mình cần phải kiên nhẫn.

Chương Ngự loanh quanh vài bước trong phòng khách, cuối cùng dừng lại trước bể cá.

Hai bể cá to cộng lại chỉ còn lựa thừa mấy con cá bé, Chương Ngự hỏi: “Cá đâu?”

“Tôi đã nói không biết chăm rồi, anh lại cứ bắt tôi chăm”.

“Tôi hỏi cá đâu?”

“Ha ha”. Tôi cười một cách cứng nhắc.

“Đi đâu rồi?”

“Anh muốn biết thật hả?”

Anh ta gật đầu.

Tôi cũng đã sẵn sàng rồi, sớm muộn gì chẳng phải nói với anh ta?

“Đi theo tôi xuống lầu”.

“Đi xuống lầu thì có liên quan gì?”

“Liên quan rất nhiều”.

Chỉ tay vào các mô đất nhỏ nhấp nhô trên bãi cỏ, tôi nói: “Mặc dù không phải hy sinh cùng một lúc, nhưng đều đã được chôn cất tại đây, trừ con cá hoa ban to nhất, bị một con mèo hoang gặm đi rồi...”

Chương Ngự kìm chế hồi lâu, cuối cùng cũng phải phá lên cười, “Em không đuổi bắt nó à?”

“Đuổi rồi, cả bảo vệ cũng đuổi giúp nữa, nhưng không kịp”.

Chương Ngự cười ngật nghẻo cả buổi, lại tỏ ra đau lòng, buồn bã nói: “Ôi. Đáng thương cho mấy con cá của tôi”.

Chương Ngự không nuốt lời, đưa tôi đến khách sạn tìm Viên Viên.

Ngày hôm sau, tôi mời Viên Viên về nhà chơi, mẹ tôi nhìn thấy Viên Viên vô cùng sung sướng, “Năm đó cháu mà không xuất ngoại, thì đã thành con gái nuôi của cô rồi”. Mẹ nắm tay Viên Viên nói cười không ngớt.

Tôi ở bên cạnh tị nạnh nhìn, bĩu môi ý kiến, “Viên Viên đến, là con thành người ngoài rồi, mẹ thật là thiên vị”.

Viên Viên nhìn thấy mẹ tôi cũng mừng, “Cô ơi, hay là bây giờ cháu nhận cô làm mẹ nuôi nhé? Bù đắp lại cho cô nỗi phiền muộn năm đó”.

“Viên Viên, cậu có ý hay là thật lòng vậy? Cậu bây giờ còn thân hơn cả con gái ruột của mẹ rồi, nếu như còn nhận làm con nuôi nữa, vậy có lẽ mình phải đi rửa bát mất?” Con của chính chủ đã phải ý kiến ngay rồi đây.

“Đi, đi rửa hoa quả cho Viên Viên ăn đi, đừng có gây rối nữa”. Mẹ la tôi.

“Xem đấy, con đã nói Viên Viên vừa đến là địa vị của con sẽ bị hạ thấp ngay mà”. Tôi vội vàng xuống bếp rửa hoa quả, thấy mẹ tôi vui như vậy, đáng lẽ tôi cũng phải vui mới đúng nhưng lại không cảm được muốn khóc, nếu sau này những ngày vui vẻ của mẹ kéo dài được một chút thì tốt biết mấy.

“Trời ạ, ngay cả ‘tiểu Bạch tuyết’ cô cũng biết nữa”. Viên Viên ở trên nhà kêu lên, giọng the thé, ồn tới mức khiến tôi muốn bịt chặt lỗ tai.

“Khả Khả suốt ngày nói: tiểu Bạch cộng tiểu Bạch bằng tiểu Bạch (tooo) thô, thế là cô nhớ. Mẹ tôi cười ha ha trêu lại Viên Viên.

Tôi mang hoa quả ra phòng khách, Viên Viên đang kể mẹ nghe hoàn cảnh tôi và cậu ấy gặp nhau ở sân bay.

“Lúc đó còn cứ nghĩ là nằm mơ chứ”. Tôi nói.

“Tổng giám đốc của bọn mình đợi ở sân bay gần một tiếng đồng hồ cậu mới đến, bọn mình còn cứ nghĩ anh ấy đợi nhân vật quan trọng nào chứ, hóa ra là đợi cậu à. Nhưng mà, cậu cũng quan trọng thật, là bạn gái của Tổng giám đốc à?” Viên Viên vừa ăn vừa hỏi.

“Bạn gái quái gì chứ? Minh tình cờ quen anh ta thôi”.

“Ai tin chứ, lừa trẻ con à? Cậu còn có cả chìa khóa nhà anh ấy mà”.

Tôi đúng là có mười cái miệng cũng không kêu oan được, “Có chìa khóa nhà anh ta thì là bạn gái anh ta sao? Anh ta nhờ mình chăm cá hộ thôi”.

Mẹ ngạc nhiên không hiểu gì, nhìn chúng tôi, “Bạn trai của Khả Khả chẳng phải là Tiêu Viễn sao?”

Buổi tối, tôi và Viên Viên chen nhau trên một chiếc giường.

Viên Viên nhắc tôi, “Khí sắc của cô vẫn luôn như vậy sao? Hình như không được bình thường”. Viên Viên xuất thân trong gia đình đông y, bản thân tuy không học đông y, nhưng mắt thấy tai nghe nhiều cũng hiểu chút ít về y học.

Tôi dựa vào vai cậu ấy, “Mẹ mình bị ung thư vú, giai đoạn cuối rồi”.

Viên Viên lặng người, “Tại sao không đi bệnh viện? Cô có biết không?”

“Biết, mẹ nghĩ rằng mình không biết, còn giấu mình nữa. Để mẹ yên tâm, mình chỉ có thể giả vờ không biết...”

“Tại sao lại thành ra thế này?” Viên Viên giúp tôi lau nước mắt, “Đừng khóc nữa, để cô nghe thấy sẽ buồn lắm”. Nhưng chính cậu ấy lại khóc thút thít.

Liên tục lo buồn vì chuyện của mẹ, chuyện của Tiêu Viễn, chuyện công việc, tuy nhiên, tôi luôn nhắc nhở mình phải mạnh mẽ, nhưng mà con người cũng có lúc yếu đuối.

Tôi bị cảm, sốt cao. Không dám làm kinh động đến mẹ, nên chỉ có thể tự mình đến bệnh viện.

Nằm truyền dịch, cứ mơ mơ màng màng, ngay cả chuông điện thoại reo cũng không biết, để cho người nằm truyền nước bên cạnh tốt bụng nhắc nhở, “Cô gái ơi, di động của cô đổ chuông bảy tám lần rồi đấy, tại sao không nghe máy đi?”

Tôi mở di động, gọi lại cho số điện thoại hiển thị trên màn hình, nghe thấy tiếng của lãnh đạo: “Cô Điền, cô làm sao thế, chưa xin nghỉ phép đã không đi làm rồi? Điện thoại cũng không nghe, có còn chút kỷ luật nào nữa không hả? Cô xem chúng tôi ở đây là gì chứ, muốn đến thì đến muốn đi thì đi à?”

Tôi nghe ông ta hét một cách vô thức, không hề nói được lời nào. Sáng nay tôi đã gọi điện cho bộ phận nhân sự xin nghỉ phép rồi, ông ta không biết sao?

“Bây giờ cô phải về cơ quan ngay, cấp trên đến tìm cô có việc rất quan trọng đấy”. Ông ta dập máy rầm một tiếng.

Tôi không thể về được, dịch truyền còn hai phần ba nữa mới truyền xong, với lại hôm nay tôi đã xin nghỉ phép cả ngày rồi.

Chưa được vài phút, ông ta lại gọi đến, “Cô Điền à, vừa rồi tôi đã nghe nhầm, lãnh đạo trên Cục nói là lúc nào cô tiện thì đến một chút, tìm Cục phó Tôn, phòng làm việc của ông ấy là 601...”

Tôi không quan tâm đến lời ông ta nói, tắt luôn điện thoại.

Một lúc sau, Viên Viên gọi điện thoại cho tôi, nói giọng thì thà thì thầm: “Khả Khả này, mình vừa nghe thấy Tổng giám đốc của bọn mình nói câu đấy, nhắc cho ông Tôn, công Ngô Cục trưởng một trận âm ỉ. Còn nghe thấy tên cậu nữa, cậu không phải là đặc tội gì với cấp trên của bọn mình đấy chứ? Cậu phải cẩn thận đấy, lúc nào cũng liều lĩnh”.

Tôi làm sao có thể đặc tội với cấp trên của cậu ấy được chứ? Tội lớn nhất cũng chỉ làm chết mấy con cá đó mà thôi, anh ta cũng đã nói không tính toán rồi.

“Khả Khả, sao cậu không nói gì?”

“Viên Viên, mình đau đầu quá, đợi mình đỡ hơn rồi gọi điện lại cho cậu nhé”. Tôi ôm di động, giọng mê mẩn.

“Cậu đang ở đâu thế?” Viên Viên cuống cuống hỏi.

“... Bệnh viện, mình bị cảm rồi”. Tôi sợ cậu ấy đến tìm, vội tắt điện thoại đi, còn tháo cả pin điện thoại ra.

“Điền Khả Lạc”.

Tôi cảm thấy người đứng trước mặt rất quen, mãi hồi lâu mới nhớ ra, anh ta là Quách Phẩm Tự.

“Tại sao anh lại ở đây?”

Anh ta cười ngược ngạo: “Tôi được điều đến đây làm phó viện trưởng”. Thăng quan tiến chức cũng nhanh thật đấy.

Truyền dịch xong, anh ta cứ đòi đưa tôi về, tôi nói, “Thôi khỏi đi, làm ảnh hưởng tới công việc của anh, nếu tiện thì giúp tôi gọi một chiếc taxi với”.

Anh ấy rất tốt bụng, chạy ra bệnh viện gọi xe.

Hôm nay do trời mưa nhỏ, thời tiết không tốt, nên taxi cũng ít, chờ một lúc lâu cũng không thấy có chiếc nào.

Tôi ngồi chờ ở đại sảnh của bệnh viện, bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng cãi nhau.

Nhìn qua cửa sổ, hóa ra lại là Viên Viên và Quách Phẩm Tự đang tranh cãi.

Trời ạ, hai người này làm sao lại đụng nhau chứ?

Nhìn dáng vẻ của Viên Viên, như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, còn Quách Phẩm Tự cũng chẳng kém, cứ chửi Viên Viên là mụ lẩm đầu.

Tôi hoảng quá, vội vàng chạy ra nói, “Hai người đừng cãi nhau nữa”.

Viên Viên và Quách Phẩm Tự đồng thời nhìn tôi, “Khả Lạc”.

Tôi vỗ trán, không biết nên khuyên giải ai trước.

Viên Viên phẫn nộ nhìn Quách Phẩm Tự, anh ta cũng đang trợn mắt nhìn lại. Viên Viên tiến đến, một chân đi giày cao gót đá mạnh vào bắp chân của Quách Phẩm Tự.

Quách Phẩm Tự đau điếng kêu “ô” lên một tiếng, sắc mặt biến đổi.

“Đừng làm âm nữa, có chuyện gì vậy?” Tôi vốn đã không khỏe, bị họ làm ồn, đầu đau kinh khủng, nói xong thì đã ngất xỉu rồi.

Lúc tỉnh lại, Quách Phẩm Tự và Viên Viên đều đang lo lắng nhìn tôi, “Cậu bị tụt huyết áp”. Hai người đồng thanh nói, Viên Viên trừng mắt với Quách Phẩm Tự, “Nhanh lấy chút nước đường lại đây đi”.

“Đây là phòng làm việc của tôi, cô hét cái gì?”

“Chính vì là phòng làm việc của anh, mới bảo anh đi. Nếu ở chỗ của tôi, còn đến lượt anh sao?”

“Cậu tính khí nóng giận thế, nguôi chút đi, mình không sao đâu?” Tôi xoa dịu Viên Viên.

“Đều tại cậu ấy, tự dưng tắt di động làm gì. Mình chạy đến bốn bệnh viện rồi, bắt xe trên đường cũng không dễ, đành nhất quyết bắt lái xe phải đợi ngoài cổng, mình vào trong tìm. Ồ, cái người không biết điều này, cứ đòi ngồi chiếc xe đó của mình, cậu bảo thế chẳng phải là kiếm chuyện sao? Mình có thể để anh ta ngồi được sao?”

“Anh ấy gọi xe giúp mình đấy”. Tôi yếu ớt nói.

“Hả? Sao không nói sớm?”

Cuối cùng, vẫn phải là Quách Phẩm Tự đưa tôi và Viên Viên về.

Trên đường đi, hai người này vẫn còn cãi nhau, tôi bịt tai cầu trời cho nhanh về đến nhà.

Mẹ nhìn thấy tôi không khỏe, ngồi ở đầu giường chăm tôi cả ngày, lòng tôi không khỏi quặn thắt.

Tiêu Viễn biết tôi ốm, đến thăm tôi.

Tôi dựa vào đầu giường, cố gắng mỉm cười với anh, “Anh xem, em có sao đâu, anh về đi thôi”.

Anh cũng cười, nhưng cười có vẻ miễn cưỡng quá, “Anh trở lại tổ dự án làm việc rồi”. Anh nói.

Lòng tôi trào dâng nỗi thất vọng, sống mãi cay cay, không cảm được muốn rơi nước mắt. Thảm cảnh mình vô dụng, kết cục như thế này chẳng phải tất cả mọi người đều mong muốn sao?

Tôi cúi đầu, các ngón tay vò chặt một góc chăn, nói nhỏ: “Anh làm vậy là đúng, đó là sự nghiệp của anh”.

“Tiêu Viễn. Anh rất bận, sau này đừng đến tìm em nữa”. Tôi tiến anh đến cổng, nói ra những lời luôn đè nén mãi trong lòng.

“Em có thể không yêu anh, nhưng đến hay không lại là quyền tự do của anh chứ?” Tiêu Viễn tuyệt vọng nhìn tôi, trong mắt rõ ràng đang ngấn lệ.

Tôi đóng mạnh cửa, đi thẳng vào bếp rót cho mình một cốc nước cam to, uống một hơi, nước chua quá làm tôi phải nhăn mặt.

Viên Viên đứng là lấm mồm, có thể ví giống như đài phát thanh được, “Phiên dịch Trần nói em sốt ca, đã đỡ chút nào chưa?” Máy điện thoại truyền đến giọng nói quan tâm của Chương Ngự.

“Vâng, đỡ nhiều rồi, cảm ơn anh”. Tôi đang đau đầu, chẳng có tâm trạng nói nhiều với anh ta.

“Giúp tôi cho cả ăn thời gian lâu thế, cũng chưa cảm ơn em từ tể được. Tôi đang ở dưới lầu nhà em, để tôi lên lầu, hay là em xuống dưới này? Nhân tiện tôi có việc tìm em nữa”. Tôi nhìn qua cửa sổ thấy chiếc xe Mer Benz của anh.

Người này lúc nào cũng độc đoán, không hỏi cảm nghĩ của người khác, đã bắt người khác phải làm thế nọ thế kia.

Nhưng tôi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi xuống, để tránh anh ta lên nhà làm phiền mẹ tôi.

Anh ta đứng ngoài xe, dáng người cao lớn đã thu hút những người hàng xóm đi ngang qua phải dừng chân, người có khuôn mặt thế này quả thật là mối hiểm họa.

“Đã cảm sốt rồi, cũng không biết mặc nhiều vào!” Chương Ngự khoác áo comple của anh lên người tôi.

Anh ta chỉnh lại nhiệt độ vừa đủ ấm ở trong xe, tôi mới uống thuốc nên lú thiu buồn ngủ, “Chúng ta đi đâu đây?”

“Ăn cơm! Em chọn mất một lúc đi, đến nơi rồi tôi gọi”. Anh nhẹ nhàng nói.

Cảm thấy rất yên tâm, tôi dần dần ngủ thiếp đi.

3. Sau này mẹ đừng giấu con nữa

Lúc tỉnh dậy, xe vừa dừng lại ở cửa nhà hàng Kerry.

“Đến đây ăn cơm sao? Tại sao không nói sớm? Tôi vẫn đang mặc áo len cartoon và đi dép này”.

Chương Ngự nhìn tôi cười, “Không sao, thế này rất đẹp”.

Vào trong rồi mới biết, hôm nay đến không chỉ hai người tôi và Chương Ngự, mà còn có một phòng đầy người. Nhìn kỹ mới giật mình sợ hãi, cục trưởng của chúng tôi và mẹ Tiêu Viễn cũng ở đây.

Mọi người đều chào hỏi Chương Ngự, thân thiết gọi tổng giám đốc Chương, tôi cười thầm, mấy ông bà già vây quanh lấy chàng thanh niên mà gọi tổng giám đốc, chẳng ra thể thống gì cả.

Chương Ngự kéo tôi ngồi xuống, mới nói: “Cô Điền Khả Lạc đây là bạn tôi. Mọi người quan tâm hơn một chút nhé”. Giọng điệu lạnh lùng lộ ra ẩn ý cảnh cáo.

“Vâng, vâng”. Cục trưởng Ngô gật đầu liên tục.

Một vị lãnh đạo có vẻ già hơn đứng dậy nói: “Tôi đã nói với họ rồi, điều cô Điền trở lại cục. Mấy năm nay, Điền... đồng chí Tiểu Điền thành tích công tác xuất sắc, sớm đã nên cất nhắc rồi. Bây giờ phòng nhân sự ở cục còn thiếu chức trưởng phòng, cũng không biết đồng chí Tiểu Điền có quan tâm không?”

Trưởng phòng? Tôi chẳng làm nổi đâu.

Chương Ngự nhìn tôi cười: “Có được không? Cục phó Tôn đang đợi em trả lời đấy?”

Tôi lắc đầu, nói nhỏ: “Con người làm sao có thể làm công việc súc sinh được chứ?”

Chương Ngự cười to, nói: “Được rồi, cứ quyết thế đi. Cục phó Tôn, mấy ngày nữa để cô Điền đến chỗ anh báo cáo nhé, anh xếp cho cô ấy làm phó phòng được rồi, để tránh trên dưới phải khó ăn nói”.

“Phải, phải”. Cục phó Tôn liên tục gật đầu.

Sắc mặt của mẹ Tiêu Viễn thật khó coi, hằm hằm nhìn tôi, “Cô Điền, đi với tôi ra phòng rửa tay một chút được không?”

Chương Ngự giữ tôi lại, liếc nhìn bà ta. Tôi vội rút tay ra khỏi Chương Ngự, nói nhỏ: “Không sao, tôi cũng muốn đi”.

Tôi đứng dậy đi theo bà ta.

“Cô nghĩ rằng dựa vào Chương Ngự là có thể đến với Tiêu Viễn được sao?”

“Cháu chưa bao giờ dựa vào ai để làm cứu viện cả, sự việc hôm nay cháu vốn cũng không hề biết”.

“Đồng kích cũng giỏi lắm. Cô đã đồng ý với tôi, là sẽ chia tay với Tiêu Viễn”.

“Cháu đã đồng ý rồi, mà cũng đã làm như thế, chỉ là cháu không làm gì được quan điểm của Tiêu Viễn”. Trong người không khỏe, tôi chẳng muốn tranh luận với bà ta.

“Bố mẹ cô dạy cô như thế nào? Đúng là nói một đường làm một nẻo, nói lời mà không biết giữ lời sao?” Bà ta sùng sộ ức hiếp, “Xem ra đúng là hôm nào phải đi tìm họ hỏi cho ra nhẽ, ồ, mà tôi mới nhớ ra, cô vốn không có bố mẹ...”

Từ “bố” đối với tôi thật xa lạ, còn không nhớ nổi ông ấy là người như thế nào nữa, bà ta nói tôi không có bố, tôi cũng chẳng thấy đáng giận. Khi mắng chửi và sỉ nhục người khác, phải xem đôi phương có bận tâm đến những nội dung đó không, nếu mà người ta vô tâm, cho dù bạn mắng thế nào, cũng không hề phản ứng, như vậy khác gì sỉ nhục mình. Mẹ Tiêu Viễn đã sống đến từng này tuổi rồi, lại không hiểu được lý lẽ đó.

“Chúng cháu sẽ chia tay”. Tôi cảm thấy đầu đau dữ dội, “Đừng đến làm phiền mẹ cháu”. Đây mới chính là điều mà tôi bận tâm nhất.

“Nếu như cô vẫn còn dây dưa vương vấn với Tiêu Viễn nhà chúng tôi, tôi nhất định sẽ đến thăm bà ta, và sẽ không đảm bảo sẽ có chuyện gì đâu”. Bà ta lạnh lùng nói.

“Bác đang uy hiếp cháu à? Cháu biết bác có quyền có thế, đối phó với những người dân nhỏ bé như chúng cháu dễ như trở bàn tay. Nhưng bác quá tráo trắng trơn rồi, nếu như Tiêu Viễn biết, sẽ không tha thứ cho bác đâu, còn sẽ gây mâu thuẫn giữa hai người. Cháu đã nói chia tay với anh ấy, thì sẽ làm được”.

Bà ta cuối cùng cũng có chút ôn hòa, “Vậy cô nhất định phải chia tay với Tiêu Viễn đấy”.

Trở lại ghế ngồi, Chương Ngự nhìn tôi, cười hỏi: “Đi với bác gái tâm sự những chuyện gì rồi, sao lâu thế?”

“Tôi nói với cô Điện chuyện Tiêu Viễn và Ngô duyệt sắp訂 hôn, cô ấy rất vui mừng”. Mẹ Tiêu Viễn cười tí mắt, nói.

“Oa, bác có tin tốt như thế cũng không nói cho cháu được biết trước? Tiệc訂 hôn tổ chức ở đâu thế ạ? Đến lúc đó cháu và cô Điện cũng sẽ đến chung vui”. Chương Ngự nói.

“Hoan – nghênh”. Mẹ Tiêu Viễn nghiêng răng nói.

Ngồi một lúc, Chương Ngự nói: “Mọi người cứ dùng đi, tôi có chút việc, nên không tiếp mọi người được, tháng sau ông già nhà chúng tôi mừng thọ, mọi người cùng đến nhé”.

“Tổng giám đốc Chương về trước ạ”. Có người đứng dậy định tiễn anh ta, Chương Ngự kéo tôi đứng lên, “Đừng tiễn nữa, ăn xong mọi người đổi địa điểm giải trí đi, nhớ là tôi thanh toán nhé”.

Bị Chương Ngự kéo ra, tinh thần tôi vẫn còn đang hoang mang, anh ta bảo: “Làm sao thế? Đừng có kiêu không có việc gì cũng cứ nhăn mặt nhủ mày thế”.

Tôi nói: “Anh đúng thật có thể diện, chỉ loáng cái đã san bằng họ rồi”.

“Họ đâu có giữ thể diện cho tôi, họ giữ thể diện cho tiền và quyền đấy chứ”.

Tôi không nói gì, đúng thế, thời buổi này, đồng tiền và quyền lực thật là đáng sợ, có thể khiến người ta làm được bất cứ điều gì họ muốn. Chương Ngự có tiền, điều này tôi biết, nhưng quyền lực đâu? Tôi lắc lắc đầu, nền tảng của Chương Ngự chắc chắn không mỏng, nhưng rốt cuộc là dày đến mức nào, tôi lại không muốn biết nữa.

Chương Ngự thúc vào người tôi, “Sao lại mất hồn rồi? Vừa nãy tôi còn chưa ăn no, chúng ta tìm chỗ khác ăn chút gì đi”. Đúng là đại gia lắm tiền, “Còn ăn gì nữa?” Tôi hỏi.

“Nhìn em thế này, thôi thì ăn chút gì đậm bạc vậy”. Anh ta đưa tôi đến một cửa hàng cháo nổi tiếng, gọi hai bát cháo và mấy món ăn nhẹ rất ngon. Cháo ninh vừa độ, tỏa ra mùi gạo thơm nồng. Tôi húp hế một bát to, người toát hết mồ hôi, cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn hẳn.

Nhìn Chương Ngự chăm rãi ăn từng thìa cháo, động tác cử chỉ thật thanh nhã, tôi đột nhiên ý thức được rằng, thì ra anh ta và Tiêu Viễn là cùng một tầng lớp, đều là con cháu của cán bộ cấp cao, so với những người dân thường chúng tôi, có cả một trời khác biệt.

“Tại sao cứ nhìn tôi mãi thế?” Anh ta ngẩng đầu lên. Chương Ngự các nét đều đẹp, khuôn mặt sáng sủa. Khi anh ta nghiêm túc, khuôn mặt này cực kỳ hấp dẫn.

“Chương Ngự, cảm ơn anh”. Tôi nói.

“Cảm ơn gì? Nếu em cảm thấy áy náy không yên, thì lấy thân đền đáp là được rồi”. Anh ta nửa đùa nửa thật nói.

“Anh chết đi”. Con người này có lúc quá xấu xa, khiến không thể khách khí với anh ta được.

“Tôi chết rồi em có đau lòng không?” Anh ta hỏi tôi về mong chờ.

Tôi lắc đầu, “Trái tim của tôi không có chỗ để đau nữa”.

“Vô tình vô nghĩa”. Anh ta bĩu môi nói, “Biết sớm đã không giúp em”.

“Đừng giúp tôi, tôi cũng không nhờ anh phải giúp”. Luôn sợ phải nợ anh ta quá nhiều tình nghĩa, tôi trả không được.

“Hi, lần sau em có nhờ tôi cũng không giúp nữa”. Anh ta không nói nữa, tiếp tục ăn cháo, hình như đang giận.

Một hồi lâu sau, tôi gọi anh ta cũng không để ý, lại giờ tính khí công tử bột ra với tôi rồi.

Tôi thấy mất hứng, đứng dậy định đi.

“Em đi đâu?” Anh ta hỏi tôi.

“Về nhà”. Đã không phải đi làm, thì phải dành thời gian ở bên mẹ nhiều hơn, mẹ bây giờ qua một ngày là ít đi một ngày, chẳng biết ngày nào bảo đi là đi rồi, đến lúc đó, tôi có thời gian muốn ở bên mẹ cũng không còn cơ hội nữa.

Chuong Ngự nói: “Tôi đưa em về nhé”.

“Không cần”. Tôi lao ra khỏi cửa hàng cháo, ra đầu đường tìm bến xe bus. Chuong Ngự là người như thế, không cùng tầng lớp với tôi, tôi không với cao được người bạn như thế.

Trời âm u, như sắp sập xuống đầu, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt. Gió vẫn thổi mạnh, tôi co ro kéo chặt áo len, muốn cho người ấm hơn, vẫn cảm giác gió lạnh tê tái.

Bến xe chẳng có mấy người, xe bus cũng ít. Đứng hồi lâu, nhìn thấy Chuong Ngự ôm chiếc áo comple hàng may đo đắt tiền, chạy đến trước mặt tôi, khoác áo lên người tôi, “Em nói đang sốt thì đừng có giận dỗi với tôi nữa”. Anh xoa xoa mái tóc rối bời của tôi như đồ trẻ con vậy.

Tôi có giận dỗi đâu? Chỉ là trong lòng thấy buồn thôi. Tôi sục sục mũi, nói: “Chuong Ngự, anh đừng tốt với tôi như thế, tôi không trả nổi lòng tốt của anh đâu”.

“Ngốc ạ, ai bắt em trả chứ?” Về mặt anh dờ khóc dờ cười, “Được rồi, mau về nhà thôi, tôi đưa em về”.

Về đến nhà, nhìn thấy mẹ nằm bất động trên giường, tim tôi thất lại, nước mắt vỡ òa, “Mẹ, mẹ, mẹ làm sao thế?”

Mẹ tôi mở mắt, nói: “Nằm đọc báo rồi ngủ mất, còn làm sao mà khóc ra thế này?”

Tôi không nhịn được nữa, “Mẹ, chúng ta đi bệnh viện nhé, mẹ về sau đừng giấu con nữa”.

Nói thế nào mẹ tôi cũng không chịu nhập viện.

“Chúng ta không làm phẫu thuật, chỉ là nằm viện mấy ngày thôi”. Tôi dỗ mẹ.

Mẹ nắm tay tôi, nói: “Khả Khả, mẹ xin lỗi con, từ nhỏ đã không để con có một gia đình hoàn thiện, bây giờ lại bị bệnh, sau này không thể chăm sóc con được nữa...”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa”. Tôi đau khổ khóc không thành tiếng.

. Tôi là người nghèo không cần tiền như thế đấy

Mẹ tôi đã nhập viện, nhưng nói thế nào cũng không chịu chấp nhận điều trị. Bác sĩ cũng không có cách nào với mẹ nữa, chỉ có thể chiều theo ý mẹ, thỉnh thoảng tiêm cho mẹ chút Pethidine (1), để giảm đau.

Tôi đến Cục báo cáo, được sắp xếp đến phòng nhân sự làm phó trưởng phòng. Trên đời lại có nhiều chuyện hài hước đến thế, lúc thăng lúc trầm, lên voi xuống chó.

Cục trưởng đối với tôi rất khách khí, tôi xin nghỉ 7 ngày phép nằm để vào bệnh viện chăm mẹ, ban lãnh đạo đều thấy lý do rất chính đáng, còn chủ động hỏi tôi phép năm có đủ không, nếu không đủ có thể nghỉ trước phép năm sau cũng được.

Từ phòng nhân sự đi ra, đúng lúc nhìn thấy xe của Tiêu Viễn tiến vào.

Tôi không muốn nhìn thấy anh, cũng không muốn để anh nhìn thấy dáng điệu tiêu tụy của mình, nên vội vàng đi ra ngoài.

Vừa đi đến cổng chính, vẫn bị anh đuổi theo, anh túm tay tôi kéo đi.

Tìm đến một nơi yên tĩnh, Tiêu Viễn nói: “Em không thể tránh anh cả đời chứ?”

Tôi nói: “Tiêu Viễn, chúng ta chia tay đi”.

“Anh biết em sẽ nói như vậy, nhưng không ngờ được lại nhanh đến thế...” Tiêu Viễn nhắm chặt mắt, rồi mở ra.

Tôi không cho mình bất kỳ một cơ hội nào để hối hận, quay người bước đi.

Sau lưng là tiếng gọi tuyệt vọng của Tiêu Viễn, “Diễn Khả Lạc, anh yêu em, cả đời này chỉ yêu mình em”.

Tôi không dừng bước, vẫn cúi đầu bước đi.

Bên tai, chỉ lặp đi lặp lại câu nói, “Ngốc ạ, anh thích em”.

Cũng không biết mình đi mất bao lâu, thì đến được bệnh viện chỗ mẹ tôi nằm, sợ mẹ nhìn thấy mắt tôi mọng đỏ lại đau lòng, nên chưa dám vào.

Tôi ngồi trên chiếc ghế dài bên hồ nước nhân tạo ở trong công viên, mặt nước trong xanh soi rõ bóng liễu rủ bên hồ, như vẫy gọi, dụ dỗ người ta nhảy xuống. Tôi đứng dậy đi đến bên hồ, cảm thấy đôi chân mềm nhũn ra, nếu như không có đám cỏ dày đặc mọc chen kín bên hồ, chắc tôi đã rơi xuống rồi.

Tôi kiệt sức ngồi trong lùm cỏ, toàn thân vã ra mồ hôi lạnh toát, tôi đang muốn làm gì đây?

Phải hết bụi cỏ trên người, vội vàng đứng dậy chạy vào bệnh viện, mẹ còn đang trong đó đợi tôi vào chăm.

Vào bệnh viện, trong căn phòng bệnh rộng lớn ồn ào, người đầu tiên nhìn thấy là Viên Viên: “Sao cậu lại ở đây, mẹ mình đâu?”

“Cô xuống siêu thị dưới lầu giúp mình mua nước ngọt rồi”. Viên Viên cầm quả táo đang gọt dở, từ từ chuyển động.

“Tại sao để mẹ mình đi, sức khỏe của bà như thế...”

“Cô cả ngày nằm trên giường bệnh mới không tốt ấy, mình cố ý bảo cô xuống lầu đi lại vận động đấy, cho tinh thần cô được thoải mái đôi chút”.

Tôi không nói được lời nào, chỉ biết cúi đầu khóc.

“Đấy, lại thế nữa. Có phải muốn để cô nhìn thấy cũng khóc theo cậu không?”

Tôi lau nước mắt, cố gắng gượng cười, mí mắt không mở ra được lại ướm nhẹp.

Viên Viên trách tôi, “Cậu phải giả vờ đi”.

“Mình giả vờ gì?”

“Cậu giả vờ cũng phải giả vờ cho giống chút, giả vờ không giống, cô sẽ lo cho cậu đấy”.

“Mình giả vờ không giống cái gì?” Nghe đến nửa ngày tôi vẫn hoang mang chẳng hiểu chuyện gì.

“Nhìn cậu, giống như đang bị thất tình ấy”.

Thăm mẹ xong, nhân tiện đi luôn đến trung tâm môi giới bất động sản. Tôi muốn mua xong căn nhà mới là sẽ lập tức sang tay bán luôn, để tiện cho mẹ tôi trị bệnh. Tiền tạm ứng cho mẹ nhập viện còn chưa nộp đủ, nói không chắc lúc nào sẽ bắt đóng hết, tôi một lúc lấy đâu ra nhiều tiền thế, để mẹ tôi trong viện lại phải chịu khổ.

Mẹ tôi nằm viện ngày thứ năm, mẹ Tiêu Viễn sai người mang đến 10 vạn tệ, được đựng trong phong bì hồ sơ. Tôi cầm trên tay nâng lên ước lượng, nặng trình trịch khiến tôi thấy khó chịu.

Mười vạn tệ là có thể mua đứt được tình cảm tôi dành cho Tiêu Viễn sao?

Mười vạn tệ là có thể bịt kín miệng tôi ư?

Tôi uất hận ném bịch tiền vào trong xe của bà ta, “Tôi không cần số tiền thối này của các người”.

Bên cạnh tự nhiên có tiếng người vỗ tay, tiết tấu âm thanh rành rọt kích thích máu nóng trong người tôi sôi sục.

Quay người lại, thì nhìn thấy Chương Ngự và Viên Viên. Tôi không biết nên thể hiện cảm xúc như thế nào khi đối diện với họ, chỉ có thể vừa khóc vừa cười nói: “Mọi người xem, tôi bây giờ đã giàu đến mức lấy tiền ném người rồi”.

Viên Viên lao đến ôm lấy tôi, nói: “Đừng khóc, chẳng phải còn có bọn mình đây sao”.

Chương Ngự cũng lặp lại đồng tác và lời nói của Viên Viên, “Em còn có chúng tôi”.

Sau khi Chương Ngự đến bệnh viện, y tá lập tức chuyển mẹ tôi từ phòng bệnh phổ thông sang phòng bệnh cao cấp, chuyện thu lệ phí cũng không nhắc đến nữa.

Tôi dựa vào hành lang bệnh viện, nói “Chương Ngự, anh đừng như vậy, anh làm tôi cảm thấy chúng ta ở hai thế giới khác nhau, về sau tôi không bao giờ có thể đứng ngang hàng với anh được nữa...”

Anh ta nhìn tôi, mỉm cười nói: “Tôi nghĩ rằng em học toán không tốt, sẽ không biết tính toán rõ ràng đến như thế”.

“Có lúc, tôi hơi ngốc thật, nhưng hầu hết thời gian còn lại đều rất thông minh đấy”. Tôi nói.

“Thông minh vậy, chẳng lẽ không nhìn thấy đây là tôi đang đầu tư sao?”

“Đầu tư vào tôi á, cẩn thận không lỗ vốn đấy”. Tôi cảnh cáo anh ta, tôi giống như một loại cổ phiếu đang bị tụt giá vậy, sắp bị out khỏi sàn chứng khoán rồi, chẳng có bất kỳ tiềm năng nào để tăng giá.

“Vậy xem như tôi có tiền đem đốt đi”. Anh ta vẫn cười.

“Người có tiền đem đốt như thế này cũng không nhiều”. Lòng tôi không thể không cảm kích Chương Ngự.

Lễ đính hôn của Tiêu Viễn và Ngô Duyệt tổ chức tại một khách sạn năm sao, tôi đã nhận được giấy mời, do chính mẹ Tiêu Viễn sai người đích thân mang đến cơ quan tôi.

Những người khác ở cơ quan chẳng ai xa lạ gì Tiêu Viễn và Ngô Duyệt, dù sao cũng là cháu gái và cháu rể của vị lãnh đạo đầu ngành, mà gia thế nổi bật của Tiêu Viễn thì ở đây đã quá rõ.

“Còn sai người đặc biệt mang thiệp mời đến nữa à, xem ra phó phòng Điền cũng có chút quan hệ với hai nhà họ nhĩ”. Trưởng phòng nhìn cái tên được mạ vàng trên tấm thiệp mời to, đỏ, nói đùa với tôi.

“Đương nhiên”. Quan hệ rắc rối giữa tôi với Tiêu Viễn và Ngô Duyệt làm sao có thể chỉ dùng mấy từ “có chút quan hệ” để diễn tả chứ?

Tìm tôi sớm đã chai sạn rồi, không còn cảm giác đau đớn nữa.

Hết giờ làm việc, đến bệnh viện đi dạo với mẹ ở vườn hoa bệnh viện.

Mẹ bước mỗi bước đi ngắn trên đường đều thở dốc khó nhọc, tôi dìu mẹ, cẩn thận bước qua vết bùn lầy.

Mẹ bảo: “Nếu mà con đường này có thể đi mãi thì tốt biết mấy”.

Chương Ngự lại xuất hiện ở bệnh viện, chào hỏi mẹ tôi, khách khí điềm đạm, mà cũng rất khiêm nhường, mẹ tôi tỏ ra rất vui mừng vì thấy tôi có người bạn như vậy.

“Cô ạ, chúng cháu có người bạn hôm nay đính hôn, cháu muốn đưa Khả Khả cùng đến tham dự buổi tiệc đó”. Mỗi phút mỗi giây anh ấy đều cười tươi, ảm áp, nhẹ nhàng, ai mà nghĩ được rằng anh ấy lại là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, còn có chỗ dựa chính trị hùng hậu.

“Đi đi, mau đi đi”. Mẹ tôi nói, “Đỡ phải lúc nào cũng lượn lờ trước mặt mẹ, quản nọ quản kia”.

“Con không đi đâu hết, chỉ ở đây với mẹ thôi”. Tôi nhõng nhẽo với mẹ.

“Hôm nay mẹ thấy rất khỏe, không phải ở bên mẹ”. Mẹ nói, “Con đi nhanh đi, mang về cho mẹ ít bánh chèo”.

“Được ạ”. Tôi tuy đồng ý, nhưng trong lòng vẫn không tình nguyện.

Nếu như mẹ biết đó là buổi tiệc đính hôn của Tiêu Viễn và người khác, liệu mẹ có bảo tôi đi không?

(1) Pethidine Hydrochloride: thuốc giảm đau tổng hợp, có tính chất giống morphin, nhưng Pethidine có tác dụng nhanh hơn và thời gian tác dụng ngắn hơn so với morphin.

“Em không đi thì mất vui rồi”. Chương Ngự có vẻ thích thú với nỗi buồn của người khác.

“Chẳng lẽ anh muốn được xem cảnh ồn ào à?”

“Dù sao người ta đã gửi thiệp mời cho em, không đi chẳng phải chứng tỏ là em sợ sao?”

Tôi nói: “Chương Ngự, anh đừng khích tôi, tôi việc gì phải sợ, lẽ nào tôi đã nợ ai cái gì sao?” Nếu nợ, cũng là mẹ Tiêu Viễn đã nợ Tiêu Viễn, có người bố người mẹ như thế, cuộc đời Tiêu Viễn sau này sao có thể hạnh phúc được?

Lòng tôi buồn náo nê, buồn cho mình, lại càng buồn cho Tiêu Viễn hơn. Cho đến lúc này, tôi vẫn yêu anh tha thiết, thật không có chút chí khí gì cả.

“Em sợ nhìn thấy Tiêu Viễn à?”

“Tôi sợ nhìn thấy mẹ Tiêu Viễn, rõ ràng rất xấu xí, mà còn cứ nghĩ mình là mỹ nữ”.

“Em đến thì đừng nhìn bác ấy, chỉ nhìn tôi là được rồi”.

“Ngất mắt, thôi tôi nhìn trần nhà là được rồi”.

“Thế, đi chứ?”

“Đi vậy. Chẳng phải sống hay chết cũng chỉ bị một nhát dao, ai biết được sau nhát dao đó rồi sẽ thành ma hay thành Phật chứ?”

“Đúng, nhưng vẫn có chút lệch lạc”.

Chương Ngự gật đầu, “Tôi thấy cảnh em ăn mặc như thế này đi đến, người khác đều nghĩ em đã thành ma rồi”.

“Chẳng lẽ để không thành thì tôi phải tắm rửa thay đồ sao?” Nói xong tôi mới thấy hối hận, trước mặt đàn ông tôi lại nói gì đến chuyện tắm rửa thay đồ chứ?

Anh ta huýt sáo miệng, “Đúng, tắm rửa thay đồ”.

Tôi lấy gối tựa ở xe ném anh ta, “Anh nhắc lại cái gì chứ?”

“Đừng làm âm, cẩn thận hai mạng sống nhỏ nhoi của chúng ta không thờ được nữa đấy”. Chương Ngự né người, tránh sự tấn công.

“Ai sợ ai”.

“Em tình nguyện chết chung với tôi, làm một đôi uyên ương tuyệt mệnh à?” Chương Ngự toàn hỏi những câu chẳng có ý nghĩa thực tế gì, muốn làm uyên ương tuyệt mệnh cũng không đến lượt tôi, sau lưng anh ta ít nhất cũng có cả binh đoàn.

Chẳng hỏi đâu mà trả lời câu hỏi ngớ ngẩn như thế, tôi chỉ trợn mắt với anh ta, “Cá Mực chết tiệt, anh nói ít đi thì cũng chẳng ai nghĩ anh bị câm đâu”.

Chương Ngự lái xe phóng thẳng về nhà, nói: “Em đi vào thay quần áo với tôi”.

“Anh còn thay quần áo làm gì nữa?” Tôi ngắm nhìn trang phục của anh ta, cả cây comple màu xám bạc, rất phù hợp để tôn lên vẻ sang trọng của anh ta, thiếu một chiếc cà vạt thắt trên cổ, lại càng làm lộ rõ tính ngạo mạn bất cần của anh ta, “Chẳng lẽ muốn đến cướp ngôi đầu bảng của Tiêu Viễn à?”

“Tiểu thư, là thay đồ cho cô”. Anh ta chỉ vào bộ quần bò áo len mặc ở trên người tôi.

“Người đính hôn không phải là tôi, tôi cảm thấy mình mặc như thế này chẳng có gì không ổn cả.

“Chẳng có gì không ổn?” Chương Ngự chỉ vào mặt tôi, “Em xem xem, trên mặt vẫn còn dính vết cháo khô này, quần áo cũng bẩn lem nhem, thật chẳng nhìn thấy chỗ nào ổn cả”.

“Chẳng có ai nói phóng đại như anh”. Tôi vô thức lau lau miệng, “Lừa gạt người khác cũng phải ra dáng chuyên nghiệp chút, được không? Sáng nay tôi chưa hề ăn sáng, vết cháo khô ở đâu ra?”

Anh ta nhún mày nhìn tôi, “Dù sao hôm nay em là nhân vật nữ đi cùng với tôi, thì phải nghe theo sự sắp đặt của tôi, nếu không người mất mặt sẽ chính là Chương Ngự tôi đấy”. Anh ta lôi mạnh tôi vào nhà.

Tủ quần áo đặt ở phòng khách nhà Chương Ngự treo mấy bộ váy dài, trên móc đều là biểu tượng tiếng Anh, đang suy đoán xem mấy cái này là thương hiệu quốc tế gì, thì Chương Ngự lấy xuống một chiếc váy, dúi vào tay tôi, “Tắm rửa đi, rồi mau thay đồ”.

“Tại sao anh có những bộ đồ phụ nữ này, không phải là của bạn gái anh chứ?”

Anh ta bị tôi hỏi làm cho đỏ mặt, “Chính là cho bạn gái tôi đấy, làm sao? Thấy em không có đồ, hôm nay cho em mượn mặc tạm”.

“Ồ”. Tôi ngấm từng chiếc, nhưng không có ý định đi thay.

“Ngán người ra thế làm gì, nhanh lên đi”. Chương Ngự đẩy tôi đi về phía phòng tắm.

“Đợi chút, đợi chút”. Tôi bám vào thành cửa, “Sao tôi phải tắm với thay đồ ở nhà anh?”

“Ồ nhà tôi thì làm sao? Có gì không tiện à?” Chương Ngự nói về tính bơ, anh ta hình như không hiểu gì về ý tứ của con người, là ai cũng không thể ngang nhiên tắm rửa thay quần áo ở nhà một người bạn chưa được xem là thân quen chứ.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, “Tôi... tôi cảm thấy không được tiện lắm”.

Con mắt đen láy của Chương Ngự ánh lên, giọng đầy ẩn ý: “Có phải em sợ tôi có ý đồ gì với em không? Yên tâm đi, tôi không có hứng với người có thân hình bằng phẳng như em đâu?” Nói xong, anh ta đi về phía thư phòng, “Tôi đợi em mười phút, nhanh lên”. Hoàn toàn là những câu mệnh lệnh, có thể thường ngày hay nói như vậy, ngay cả bản thân anh ta cũng không biết rằng ngữ khí như vậy rất uy nghiêm.

Tôi trước giờ đã quen bị người khác chỉ đạo, đến nỗi quên cả phản kháng, ôm lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm.

Quần áo đặt lên giá bên ngoài bồn tắm, tắm rửa xong đi ra, tìm không thấy khăn tắm, đành phải lấy ga trải giường để trong tủ quần áo trùm lên, dù sao ga trải giường nhà anh ra mỗi ngày đều có người phục vụ theo giờ đến thay mà.

Quần tắm ga trải giường to rộng, vừa đi vừa lau tóc, bỗng nhiên chân bị trượt một phát, vấp ngã xiêu vẹo, sau đó không cẩn thận lại vướng vào một góc chân, cả người ngã nhào xuống nền nhà. Uỳnh một tiếng, thể hiện mức độ rơi khá trầm trọng. Tôi không dám kêu to, chỉ có thể rên rỉ, xem ra, số phận xui xẻo từ trước đến giờ vẫn không được xoay chuyển.

Tôi trần trụi nằm xấp trên nền đất trơn bóng, đầu gối và khuỷu tay đều đau khủng khiếp.

Càng xui xẻo hơn, cánh cửa ngoài phòng tắm bị đẩy ra, Chương Ngự xuất hiện ở cửa, đang thích thú nhìn tôi chằm chằm, “My god, tại sao toàn có kiểu ngạc nhiên thú vị thế này?”

“Đi ra”. Tôi hét loạn lên.

“Nhưng mà, em chắc chắn có thể đứng dậy chứ?” Chương Ngự khép hờ cửa, thích chí cười nói.

“Tôi bị như thế này, anh còn cười à”. Tôi ghét nhất loại người cười vui trên nỗi đau khổ của người khác.

“Xin lỗi, xin lỗi”. Chương Ngự liên mồm xin lỗi, nhưng tôi lại chẳng nghe thấy chút thành ý nào.

Tôi gắng gượng quần chiếc ga trải giường vào, cánh tay cố chịu đau để thay đồ.

Váy đầm lụa màu đen, kết hợp với một chiếc khăn choàng nhỏ bằng lông chồn, giày da mềm gót hơi cao đang là kiểu mốt thịnh hành năm nay, đều vừa hợp với người tôi, xem ra dáng người và cân nặng của bạn gái anh ta đều xấp xỉ với tôi.

Da tôi vốn trắng nhợt, lại mặc đồ đen, cảm giác càng trắng hơn. Lúc bước ra khỏi phòng tắm, Chương Ngự cố ý oa lên một tiếng kinh ngạc, giống như ca ngợi mà cũng như cười nhạo.

Tôi tức giận chuyện anh ta lúc này đột nhiên xông vào phòng tắm nên cũng không thêm đề ý.

Ngược lại Chương Ngự lại rất thoải mái, nhún vai nói: “Lúc này, tôi lao đến là sợ em nhất thời nghĩ quần, đã xảy ra chuyện gì”.

Tôi có thể xảy ra chuyện gì? Nghĩ quần, nếu tự sát thì cũng không ở nhà anh”. Tôi trừng mắt nhìn anh ta.

Chương Ngự cười cười, “Tôi vừa rời cái gì cũng không nhìn thấy”.

“Anh muốn nhìn thấy cái gì?” Cá Mực chết tiệt đúng là được đằng chân lân đằng đầu.

“Thôi, tha cho tôi đi, em có gì đẹp chứ, có khuôn mặt của Audrey Hepburn (1), hay có thân hình của Cindy Crawford (2)?” Anh ta trắng trợn hỏi dồn tôi, làm như tôi tranh giành lợi thế gì với những người kia vậy.

“Không cố ý nhìn thì anh cũng đã nhìn thấy hết rồi”. Tôi yếu ớt phản kháng lại anh ta.

“Trên bãi biển Hawaii có đầy người không mặc quần áo, tôi cũng đến rồi, có gì kỳ lạ chứ? Cứ làm như tôi muốn xem lắm ấy”. Chương Ngự bủi môi nói.

Tôi tức giận không nói nên lời, chỉ có thể hằn học nhìn anh ta.

“Được rồi, đừng tức giận nữa, nếu em cảm thấy không công bằng, tôi cũng coi hết ra cho em nhìn nhé?” Chương Ngự cười gian xảo.

“Ai cần nhìn anh chứ, thật không biết xấu hổ”. Tôi ngượng đến đỏ hết cả mặt, nhưng anh ta lại xem như không có chuyện gì vậy, “Em có còn muốn tham dự lễ đính hôn của Tiêu Viễn không?”

Ra khỏi nhà Chương Ngự, anh ta cứ im lặng lái xe, tôi thì vẫn còn ngại, không nói lời nào. Lúc đi ngang qua tiệm bánh ngọt Dao Hương (3), Chương Ngự dừng xe lại, nói: “Đợi một chút, tôi quay lại ngay”.

Tôi thì lại hy vọng Chương Ngự đừng bao giờ quay trở lại nữa, như vậy tôi sẽ có thể không phải đến chứng kiến lễ đính hôn của Tiêu Viễn.

Chương Ngự xách ra một túi giấy hiệu Dao Hương và một thùng sữa hộp.

“Đây không phải là quà anh định tặng Tiêu Viễn và Ngô Duyệt chứ?” Tôi muốn làm tan đi bầu không khí ngại ngùng.

Đôi lông mày đang nhíu lại của Chương Ngự bỗng giãn ra, anh cười vang: “Không phải, là đồ ăn sáng của em đấy, chẳng phải em chưa ăn sáng sao?”

Tôi cảm động, lẽ lười đùa với anh ta, “Nhờ có suất ăn sáng này, nên tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm hình sự vừa nãy của anh nữa, nhưng mà cả thùng thế này, tôi uống làm sao hết được?”

“Uống thay nước đi!”

Đến khách sạn, lòng tôi thấp thỏm không yên.

Hội trường được trang hoàng long lẫy, hương thơm ngào ngạt, tòa ánh sáng lấp lánh khiến mắt người phải hoa lên. Tôi tìm một góc khuất để ngồi xuống, chỉ muốn âm thầm dự xong lễ đính hôn này, rồi lặng lẽ bỏ đi.

Vị chủ hôn bắt đầu thử micro, phát ra tiếng rè rè, giống như micro đang khóc.

“Hôm nay, là lễ đính hôn của anh Tiêu Viễn và cô Ngô Duyệt...”

“Xin mời chú rể tương lai và cô dâu tương lai của chúng ta tiến vào lễ đường!”

Tiêu Viễn và Ngô Duyệt từ từ bước vào, Tiêu Viễn đảo mắt nhìn quanh hội trường hết một lượt, ánh mắt dừng lại trên người tôi. Tôi vội vàng nắm chặt tay, mồ hôi lạnh đầm đìa khắp trán.

“Xin mời chú rể tương lai nói một vài lời!”

Tiêu Viễn đứng trên lễ đài, liếc nhìn tôi, ánh mắt quả quyết.

“Hôm nay, là ngày hạnh phúc nhất của tôi, bởi vì người tôi yêu có thể yên lặng đứng ở đây nghe tôi nói – Tôi yêu cô ấy”. Giọng nói của anh trầm trầm, từ tốn và điển cảm, khiến mọi người giác lặng im và trang nghiêm.

Anh rút từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ, tay run run mở ra. Bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim bình thường, tôi nhận ra chiếc nhẫn này, thì ra anh vẫn mua nó...

Tiêu Viễn, sao anh lại phải làm như vậy? Sao phải mua chiếc nhẫn không thể đeo vừa vào ngón tay áp út của em chứ? Bây giờ, anh sẽ đeo chiếc nhẫn đó cho Ngô Duyệt sao...

Tôi nín thở, chờ đợi giờ khắc định đoạt của số phận sắp đến.

Nhưng, Tiêu Viễn lại lồng chiếc nhẫn vào một sợi dây chuyền mảnh, sau đó đeo lên cổ, cẩn thận vuốt ve nó thật lâu, sau đó mới lấy từ túi áo khác ra một chiếc nhẫn kim cương thật to, đeo cho Ngô Duyệt.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tôi không khỏi cay đắng, muốn quên đi tất cả mà lao ra ngoài, nhưng Chương Ngự giữ tôi lại, “Em không được đi”.

Tiêu Viễn nhìn sâu thẳm xuống dưới hội trường, cúi gập người, tôi nhìn thấy rõ nước mắt đọng trong khóe mắt anh, mỗi một hạt đều là pha lê.

(1) Audrey Hepburn (1929 – 1993): Nữ diễn viên điện ảnh huyền thoại của những thập niên 1950, 1960, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ 20.

(2) Cindy Crawford (20/02/1966): Người mẫu nổi tiếng của Mỹ.

(3) Dao Hương: Thương hiệu Fast food nổi tiếng ở Bắc Kinh.

6. Bởi vì, anh không đủ yêu em

Cuối cùng tôi cũng vùng thoát khỏi Chương Ngự, lao ra ngoài hội trường, chạy đến nhà xe òa khóc nức nở.

Chương Ngự ôm chặt lấy tôi nói: “Khóc đi, khóc ra được sẽ cảm thấy thoải mái hơn...”

Khóc xong rồi có thật sẽ thấy thoải mái được không? Tại sao trong lòng lại dâng đầy nỗi đau đớn tuyệt vọng?

Sau khi về đến nhà, tôi gói bánh chèo nhân thịt lợn với hành tây, mang đến bệnh viện cho mẹ.

Nhìn bộ dạng của tôi, mẹ đau lòng hỏi: “Mất làm sao mà sưng húp thế này?” Tôi chỉ bánh chèo, “Tại hành tây làm cay mắt, lúc thái bị bắn vào”.

“Con mua vài cái không phải là được rồi sao, mẹ cũng chẳng ăn nhiều”. Mẹ trách tôi.

Đúng lúc mẹ đang nói thì Chương Sinh vào, cậu ấy nói: “Thật có lỗi quá, bây giờ mới biết cô bị bệnh, nên mình đến thăm”.

“Cảm ơn lớp trưởng”. Tôi nói.

Chương Sinh muốn nói với tôi điều gì đó, về mặt lúng túng không nói thành lời, nghĩ một hồi mới bảo: “Ở gần đây có quán trà, chúng ta đi uống cốc nước được không?”

“Cậu đợi chút, mình đi nói với mẹ một câu”.

Quán trà kinh doanh không được tốt lắm, hầu như không có khách.

Chương Sinh nói, “Tiêu Viễn và Ngô Duyệt đính hôn rồi”.

“Mình biết, mình đã đến tham dự buổi lễ”.

“Cậu?” Chương Sinh nhìn tôi vẻ khó tin.

“Buổi lễ này đã đặt dấu chấm hết cho tình cảm của mình và Tiêu Viễn”.

“Nhưng mình không nhìn thấy cậu mà”.

“Tại vì mình rất nhanh đã ra khỏi đó rồi...”

“Khả Lạc, thôi thì mọi việc đều kết thúc rồi, cậu phải mạnh mẽ lên, đừng cảm đối mặt”.

Đúng thế, tôi đã dũng cảm đối mặt rồi, chỉ là tôi không đủ mạnh mẽ, nên mới tự làm cho mình bị thương tích đầy người.

“Kỳ thực, kỳ thực...”. Lớp trưởng lấp ba lấp bấp cả buổi cũng không nói hết câu.

“Kỳ thực cái gì?”

“Kỳ thực, mình vẫn luôn thích cậu”. Cậu nói.

Công ty bất động sản thông báo với tôi, căn hộ của tôi đã bán được rồi, đối phương đồng ý trả giá gấp đôi, hy vọng có thể nhanh chóng sang tên.

Xem ra ông trời vẫn còn thương tôi.

Lúc sang tên căn hộ, tôi không nhìn thấy bên mau, chỉ gặp được luật sư của họ. Luật sư rất khách khí, lấy ra một tập văn bản bắt tôi ký, ký xong bảo tôi, “Nếu ngày nào cô hối hận, có thể liên hệ lại với tôi”.

Tôi sẽ không hối hận đâu, vì mẹ tôi, một căn nhà có đáng gì chứ!

Cầm được tiền bán nhà tôi gọi điện cho Chương Ngự, điện thoại vừa đổ chuông, anh đã nghe máy, “Hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi”.

Tôi ôm máy di động không biết nên nói gì, trầm ngâm một lúc, mới nói: “Chương Ngự, tôi mời anh ăn cơm nhé”.

“Đúng là nên mời tôi ăn một bữa cơm”. Anh ta cũng không từ chối.

Địa điểm do anh ta chọn, tại một sơn trang rất heo hút.

“Ăn cơm xong, em không trả tiền là để em lại rửa bát”. Anh ta nói.

“Họ sẽ không đồng ý đâu, vì tôi rửa không sạch”. Tôi tay chân vụng về mà, sẽ liên lụy đến việc kinh doanh của người ta.

Ăn uống ở đây thật là thú vị, cá phải tự mình đánh bắt, gà vịt phải tự mình đi đuổi, ngay cả rau cũng phải tự mình hái, rất DIY! (Do It Yourself).

Tôi và Chương Ngự bắt được một con cá hồi Rainbow Trout rất to, tôi nói nướng lên ăn, anh ta nói ăn gỏi, tôi nói: “Hôm nay tôi mời, để tôi quyết. Nướng một nửa, ăn gỏi một nửa”.

Chương Ngự xắn tay áo cắt từng lát cá, động tác điêu luyện, tôi đứng xem bên cạnh, không khỏi thần phục, “Hóa ra anh lại biết cắt cá lát à?”

Người phục vụ đứng bên cạnh nói: “Những lát cá này cắt đẹp y như đầu bếp của chúng tôi vậy, vừa mỏng vừa đều”.

Chuong Ngự cười cười, “Hôm nay xem như em có số được ăn rồi, bình thường tôi không tự tay làm đâu”.

Ngồi dưới chiếu, ăn cá nướng và gỏi cá, lại gọi thêm vài món phụ ăn kèm với rượu Mông Cổ Vương, tôi và Chuong Ngự ngồi đối diện nhau, cứ anh một chén, tôi một chén mà uống, rượu mạnh uống vào, nóng cháy ruột, nhưng lại thấy sáng khoái lan tỏa.

Tôi nói to với Chuong Ngự: “Cảm ơn anh đưa tôi đến một nơi tuyệt như thế này”.

Chuong Ngự nhìn tôi cười, nói: “Em đừng nhắc với tôi hai từ đó, tâm thường quá”.

“Thế nào thì không tâm thường? Anh bảo tôi”.

“Thế này”. Khi tôi chưa hiểu ra chuyện gì, anh ta ôm lấy tôi, đặt đôi môi nóng bỏng như lửa cháy lên môi tôi.

Tôi thấy nóng như thiêu như đốt, muốn đẩy anh ta ra mà không đẩy được, chỉ có thể dùng sức cắn mạnh vào đầu lưỡi của anh ta, đến lúc bị đau, anh ta mới buông tôi ra.

Tôi nói: “Chuong Ngự, anh nhầm rồi, tôi là Điền Khả Lạc”.

Anh ta vỗ trán, “Ồ, Điền Khả Lạc. Khả Lạc, nào, cạn chén”.

Tôi và Chuong Ngự ăn hết hơn hai cân cá Rainbow Trout, uống mất hai chai rượu Mông Cổ Vương 56 độ, mới thôi.

Tôi vẫn còn nhớ mình khi chưa ngủ, nằm trên chiếc thảm Yurt của người Mông Cổ hát bài “Chia tay” của Lý Bích Hoa:

“Nếu mà nói chia tay đơn giản như vậy,

Lúc nào cũng có kẻ đến người đi,

Tôi tại sao lại phải buồn đau rơi lệ,

mà nhân duyên vốn do trời định,

hợp tan đều có lý lẽ riêng của nó,

sớm muộn cũng phải đành lòng...”

Tôi vừa hát vừa khóc.

Chuong Ngự vỗ nhẹ vào tay tôi nói: “Đừng hát nữa, giọng hát của em khàn đặc như thế, làm tôi phát buồn bực”.

“Giọng hát của tôi rất hay, hồi học đại học từng được giải nhất cuộc thi hát karaoke toàn trường đấy, Tiêu Viễn...” Tôi định nói, Tiêu Viễn nói tôi có giọng hát hay nhất thế giới, nhưng bị hai chữ đó chặn ngang cổ họng rồi, câu nói phía sau không sao phát ra được.

Chuong Ngự nói, “Hồi tôi du học, cũng từng đạt giải nhất cuộc thi hát karaoke, nhưng là bài hát tiếng Anh”.

“Vậy anh hát đi, tôi nghe lấy hoi. Tôi cảm thấy mình đang bay bổng rất xa ở giữa những tầng mây, trong lòng lo sợ không còn trở về được nữa.

Chuong Ngự ngân lên một điệu nhạc mà tôi vốn chưa từng được nghe qua, giọng anh ta trầm lắng trang nhã, giống như tiếng đàn violin độc tấu. Cứ nghe, cứ nghe cho đến khi tôi cảm thấy mơ hồ.

Khi tỉnh lại, xung quanh đã tối đen rồi.

Chuong Ngự nhìn tôi cười, “Em ngủ thế nào mà chảy cả nước dãi?”

“Ngủ mơ thấy có đồ ăn ngon, ăn không được, tất nhiên chỉ biết chảy nước dãi rồi”. Tôi bực bội nói với anh ta. Con người này rồi việc hay sao cứ thích nhắc những chuyện làm người ta khó xử.

Chuong Ngự uống rượu nên không thể lái xe, son trang phải kiếm người đưa chúng tôi về thành phố.

Trên đường về tôi không nói gì, Chuong Ngự giống như đứa trẻ mắc lỗi, cắn cắn môi hỏi nhỏ tôi: “Em giận à?”

Tôi nói: “Anh đừng giả bộ đáng thương trước mặt tôi, một bữa ăn tốn hết của tôi 1800 tệ”.

Anh ta lại cười, nói: “Hóa ra là vì chuyện này à?”

“Còn có thể vì chuyện gì nữa? Tất nhiên, từ sau lần này, tôi sẽ không bao giờ uống rượu với anh nữa. Mỗi lần đều chúc cho tôi say, rồi biến tôi thành thằng hề”.

“Là em tự chúc cho em đấy chứ”.

“Vậy thì anh cũng phải ngăn lại, đừng để tôi uống nhiều chứ”.

“Được, lần sau tôi sẽ thử xem”.

Về nhà tắm rửa xong mới dám đến bệnh viện thăm mẹ, nhưng vẫn bị mẹ ngửi thấy mùi rượu: “Khả Khả, con đã đi đâu? Mùi rượu nồng nặc thế”.

“Tiếp khách, tiếp khách”. Tôi cười lấy lòng, “Mẹ không biết là con đã thắng chức rồi sao, bạn lắm”. Tôi nhìn mẹ chớp chớp mắt.

Mẹ biết tôi được làm phó trưởng phòng của phòng nhân sự ở Cục, cứ vui mãi, “Thắng chức là việc tốt, nhưng khi đi tiếp khách đừng uống rượu nhé, con gái như con dễ bị thiệt lắm”.

“Con không để người khác bị thiệt là tốt lắm rồi, mẹ đừng lo nữa”. Tôi gọt một quả táo, đưa cho mẹ, tay mẹ run run, hình như không cầm nổi quả táo.

“Mẹ, mẹ làm sao thế? Cánh tay bị đau à?”

Mẹ cố gắng để giữ được nửa quả táo, “Nửa bên vai của mẹ bị tê”.

“Để con mát xa cho mẹ”.

Tôi nhẹ nhàng xoa bóp vai mẹ, nhớ lại lời bác sĩ nói, “Tình trạng đã trở nên trầm trọng hơn, các khối u đã lan đến bạch huyết”.

“Làm phẫu thuật có hy vọng không ạ?”

“Hy vọng không nhiều, khối u ác tính này nếu như được phát hiện ở giai đoạn đầu, mà lập tức phẫu thuật cũng không đảm bảo cứu chữa hoàn toàn, huống hồ, bệnh nhân được phát hiện có khối u đã ở giai đoạn cuối, ngay cả làm phẫu thuật, cũng chỉ là một sự động viên tinh thần, mà còn làm tăng sự đau đớn cho người bệnh”.

Tôi tuyệt vọng đứng nguyên một chỗ, cảm thấy bất lực hơn bao giờ hết.

Mẹ nắm tay tôi, nói: “Nghĩ gì thế?”

“À, con đang nghĩ xem tối nay ăn gì”.

“Con bé này, tại sao cứ nghĩ đến ăn vậy?”

“Còn có thể nghĩ gì nữa ạ?”

Mẹ tôi cười cười, “Con không phải lại cãi nhau với Tiêu Viễn đấy chứ? Tại sao lâu rồi không nhìn thấy cậu ấy đâu?”

“Đâu có, anh ấy đang làm việc ở tổ dự án, bạn lắm. Đợi anh ấy hết bận rồi, con sẽ nói anh ấy đến thăm mẹ nhé”. Tôi dỗ mẹ, không muốn mẹ biết tôi và Tiêu Viễn đã chia tay, như thế, mẹ sẽ cảm thấy tôi bị tổn thương mà lo lắng cho tôi.

“Cháu biết là cô sẽ nhớ cháu mà”. Tôi vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng Tiêu Viễn, quay đầu lại, nhìn thấy anh đứng ở cửa phòng bệnh.

“Tiêu Viễn”. Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

Tiêu Viễn xách một giỏ hoa quả bước vào, “Thời gian vừa rồi cháu bận quá, nên không đến thăm cô được, mong cô bỏ qua ạ”.

Mẹ tôi vui mừng nhìn anh, “Đến được là tốt rồi”.

“Tiêu Viễn à, bây giờ Khả Khả cũng lên chức phó trưởng phòng rồi, mọi người gia đình cháu sẽ không phản đối chuyện cháu và nó nữa chứ?” Mẹ tôi hỏi.

Tiêu Viễn gật đầu, “Không phản đối nữa, từ lâu đã không phản đối nữa rồi ạ”.

“Khả Khả có lúc quá cố chấp, cũng vô tâm, cháu phải lo cho nó nhiều một chút, để ý chăm sóc nó, xem như cô nhờ cháu”. Mẹ nắm tay Tiêu Viễn nói.

“Mẹ, mẹ nói gì thế?” Tôi sà xuống cạnh mẹ.

Tiêu Viễn ôm vai tôi, nói: “Cô ạ, cô cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ yêu cô ấy suốt đời”.

Mẹ tôi cười, nhắm mắt lại, nói: “Hai đứa ra ngoài đi dạo đi, mẹ mệt rồi, phải nghỉ ngơi một lúc”.

Ngoài trời đang là tiết mùa tháng ba, gió đêm nhẹ thổi mát lạnh, chính là thời khắc lạnh nhất của mùa xuân.

“Tiêu Viễn, cảm ơn anh đã đến thăm mẹ em”.

Khá lâu, anh mới mở lời, “Đây chính là lý do em chia tay phải không?”

“Phải hay không phải rất quan trọng sao?” Tôi hỏi.

“Đối với anh, rất quan trọng”. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy biểu hiện suy sụp đến như vậy của Tiêu Viễn, giống như rơi vào một vực thẳm rất sâu, không sao thoát ra được.

Bệnh tình của mẹ tôi ngày càng trở nên trầm trọng, sau hai tháng nhập viện, đã không thể ăn được bất cứ thứ gì, chỉ có thể dựa vào việc truyền chất dinh dưỡng để duy trì thể lực.

Vì toàn thân mẹ đau nhức, nên không thể ra khỏi giường được. Nhìn máy hô hấp ở đầu giường, tôi không dám tưởng tượng ngày ly biệt sẽ đến, mẹ sẽ ngừng thở, không thể nói chuyện với tôi được nữa, trên thế giới này chỉ còn sót lại một mình tôi sống đơn độc.

Bạn bè, người thân cũng lục tục biết tin mẹ tôi nằm viện, đều đến thăm hỏi. Người đến ngày càng đông, mẹ tôi càng mệt mỏi, tinh thần còn tệ hơn, cho nên sau này tôi bèn trực tiếp nói với mọi người: “Đừng đến làm phiền bà, để bà yên tĩnh sống nốt quãng thời gian cuối cùng đi”.

Bác dâu cả người Đường Sơn ôm lấy tôi khóc, “Con gái ơi, mệnh của mẹ con sao mà khổ thế, con cũng lớn rồi, vừa có thể hiểu thuận với mẹ mà, tại sao nắc phải căn bệnh này? Đây đúng là ông trời không có mắt mà”. Bác vừa khóc, đã thu hút mọi người ở các phòng bệnh xung quanh đổ ra xem, tưởng là hiện trường quay tiểu phẩm.

Tôi lại phải an ủi bác, “Bác dâu, bác đừng khóc nữa, để mẹ cháu nghe thấy, lại đau buồn”.

Bác dâu cả vừa lau nước mắt vừa nói: “Không khóc nữa, khóc cũng chẳng ích gì đúng không, để hai chị em già chúng tôi nói chuyện thêm một lúc đi”.

Liên tục mấy ngày, tình trạng của mẹ tôi không tốt hơn, bệnh viện đã ba lần gửi giấy thông báo tình trạng nguy kịch, tâm lý phòng ngự của tôi cũng theo đó sụp đổ. Cùng mẹ không ăn không ngủ, chỉ biết nở nụ cười tê cứng với mẹ.

Buổi tối, ngồi trên ghế đã ở vườn hoa bệnh viện, nhìn ánh đèn sáng của mọi nhà phía xa, tôi không khỏi suy nghĩ, căn bệnh quái ác đáng sợ sẽ cướp đi mạng sống của mẹ tôi, đưa mẹ đến một thế giới đau khổ khác, để lại tôi sống cô đơn ở thế gian này, cuộc sống như vậy đối với tôi còn gì là ý nghĩa nữa?

Gần đây Chương Ngự thường đến bệnh viện, có khi ngồi im lặng hồi lâu trong phòng bệnh của mẹ tôi, có khi, tìm bác sĩ y tá của bệnh viện nói chuyện. Có rất nhiều người quen biết anh, đi đến đâu cũng có người nói chuyện với anh.

“Biết ngay là em ở đây mà”. Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, hoàn toàn không để ý đến chiếc quần đất tiền sẽ bị dính bụi bẩn.

“Anh đừng để ý đến tôi”. Tâm trạng tôi rất không ổn, bất cứ lúc nào cũng đều muốn khóc.

Chương Ngự mặt lạnh tanh nói: “Em nghĩ rằng tôi muốn để ý đến em ư?”

“Vậy thì tránh xa tôi ra một chút”. Tôi không muốn để anh ta nhìn thấy tôi nhu nhược, như thế rất mất mặt.

Tôi ôm chặt đầu gối, vùi đầu xuống, khóc cả buổi, khóc đến mức buồn nôn, dạ dày cuộn lên từng cơn. May mà buổi tối chưa ăn gì, nếu không chắc đều nôn ra hết.

Thấy tôi dừng lại thở, Chương Ngự thở dài một tiếng, nói: “Em nói xem, tại sao con người em lại thích khóc đến thế chứ?”

Nhìn thái độ thương hại của anh ta, tim tôi như bị gai nhọn đâm, nắc nhen nói: “Chương Ngự, anh có biết tôi ghét nhất hai loại người, loại thứ nhất là suốt ngày nói người khác là người thích khóc, loại thứ hai là thích lo chuyện của người khác, loại thứ ba là...”

Chương Ngự dùng ngón tay để gõ nhịp lên ghế đá bên cạnh, thở hắt ra, nói: “Được rồi, tôi ghét nhất là người không biết đếm...”

Chương Ngự lắc đầu tỏ vẻ bất lực, “Cũng không biết là loại người thứ ba của em ở đâu ra, còn nói ghét nhất hai loại người chứ”.

Anh ta vừa nói như vậy, tôi mới phát hiện ra sự logic của mình vốn có vấn đề.

Tôi không phải là ghét Chương Ngự, mà là ghét chính con người mình lúc này.

“Được rồi, đừng khóc nữa, làm mẹ em cũng lo theo. Mấy ngày trước than thở với tôi, cô không yên tâm được nhất chính là em, em suốt ngày khóc lóc như vậy, làm sao xứng đáng với nỗi khổ tâm của người già cả như cô”. Chương Ngự trách mắng tôi.

“Mẹ tôi đã nói gì với anh?”

“Nói rằng nếu như em sống không tốt, cô chết không nhắm mắt được”. Chương Ngự nói thẳng thừng.

Tim tôi run lên, chịu không nổi lại muốn khóc, nhưng lần này kìm nén không bật khóc.

Nhìn thấy giáo sư Điền Duy Niên ở bệnh viện, cảm thấy thật ngẫu nhiên.

Ông đang đứng ở cửa vào tòa nhà chính của bệnh viện chào tôi, “Khả Lạc, nghe nói cháu sau khi rời khỏi tổ dự án được điều đến làm phó trưởng phòng phòng nhân sự”.

Xem ra, ông chỉ biết mà không biết hai, “Chỉ là đổi chỗ công tác thôi, tính chất cũng không có gì thay đổi ạ”. Tôi không phải là khiêm tốn, chỉ là nói ra sự thật mà thôi.

Vị giáo sư già gật gật đầu, “Bác biết cháu không xem trọng những thứ đó”.

Xem trọng làm gì cho đâu đâu, tôi vẫn chưa ngu đến mức đó.

“Thưa giáo sư, sao bác lại đến đây?” Tôi lễ phép hỏi.

“À...”, ông lấp ba lấp bắp nói, “Đến hỏi thăm tình trạng của một người bạn”.

Thôi thì người ta không muốn nói, tôi cũng chỉ cười cười nói lời tạm biệt với ông.

“Tạm biệt”. Ánh mắt ông nhìn tôi tỏ vẻ khó hiểu, lộ rõ chút bối rối.

Tôi đã đi được một đoạn khá xa, ông vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Đột nhiên, ông gọi tôi: “Khả Lạc, có khó khăn gì thì gọi điện cho bác nhé”.

Con người này nhiệt tình quá, thân thiện quá.

Tiêu Viễn lại đến thăm mẹ lần nữa, tiếc là buổi trưa hôm ấy tôi không ở đó, mà lại bị Viên Viên bắt gặp. Cậu ấy hào hứng nói với tôi: “Thảo nào cậu bỏ qua người tốt như Chương Ngự, hóa ra đúng là đã tìm được một người bạn trai lý tưởng đến thế. Tiêu Viễn của cậu có thể chấm được 90 điểm đấy”.

Cho dù Tiêu Viễn có thể chấm được 100 điểm thì đã sao, tôi cũng chẳng có hứng. Tình trạng của mẹ tôi bây giờ không mấy lạc quan, bắt đầu từ hôm kia, mẹ đã liên tục ho ra máu, bác sĩ nói các tế bào ung thư của mẹ đã lan rộng ra khắp cơ thể.

Buổi tối hôm mẹ tôi ra đi, tôi đã nói chuyện với mẹ suốt cả một đêm.

Tôi cũng không biết vì sao mình cứ luyên thuyên mãi không hết, nói từ chuyện cười ngày bé đi mẫu giáo cho đến những chuyện liêu lĩnh sau thời đại học. Nhìn trên mặt mẹ hiện ra nét cười ấm áp, lòng tôi cũng cảm thấy yên tâm.

Lúc gần rạng sáng, mẹ gọi tôi: “Khả Khả, Khả Khả”.

Âm thanh rất yếu ớt, nhưng tôi lại nghe thấy rất rõ ràng, mẹ nói: “Mẹ đi rồi, con đừng đau khổ, nếu không mẹ đi sẽ không yên lòng”.

“Vâng”. Tôi khó nhọc gật đầu.

Mẹ từ từ nhắm mắt lại.

Tôi ôm cánh tay mẹ mà khóc, cảm thấy bàn tay mẹ mát dần hơi ấm.

Đun mấy ấm nước nóng, dùng khăn mặt lau sạch người cho mẹ, mẹ rất thích sạch sẽ, tôi không thể để trên người mẹ dính một chút bụi bẩn nào.

Làm xong những việc đó, đã là ba giờ rưỡi sáng rồi, tôi gọi bác sĩ, nói với họ là mẹ tôi đã đi rồi, sau đó vội vàng trở lại phòng bệnh ngồi bên mẹ.

Khoảng mười phút sau, tôi tưởng bác sĩ đến, không ngờ rằng, người bước vào lại là Chương Ngự.

Anh ấy ôm tôi vào lòng, nói: “Đừng sợ, em vẫn còn có anh đây”.

Tôi đã không khóc thành tiếng được nữa, chỉ còn nấc nghẹn.

Chương Ngự luôn ở bên cạnh tôi, cho đến khi trời sáng.

Tôi chưa từng nếm trải qua sự mất mát nào, đây là lần đầu tiên, nên khiến ruột gan tôi như tan nát, buồn đau đến mức không muốn sống nữa.

Khi an táng di thể mẹ tôi, giữa đoàn người, tôi nhìn thấy Tiêu Viễn, nhìn thấy giáo sư Điền Duy Niên, nhìn thấy gia đình bác cả, nhìn thấy rất nhiều cô chú ở cơ quan cũ của mẹ.

Tôi cúi đầu cảm tạ mọi người đã đến để tiễn biệt mẹ tôi.

Viên Viên luôn đứng bên cạnh tôi, cùng chào khách. Mấy ngày nay, cậu ấy không chỉ giúp tôi lo liệu hậu sự của mẹ, còn luôn lo lắng cho tôi, đã đủ mệt rồi. Tôi nói với cậu ấy: “Viên Viên, cậu đi nghỉ ngơi một lúc đi, ở đây một mình mình ứng phó được rồi”.

Viên Viên lắc đầu, “Tổng giám đốc Chương của mình đã giao việc rồi, bảo mình chăm sóc cậu cẩn thận, nếu xảy ra chuyện gì, thì sẽ cắt thưởng của mình”.

“Đó chỉ là Chương Ngự dọa đùa cậu thôi”. Viên Viên từ bé đã béo, mấy năm nay trọng lượng có thể cũng không giảm xuống, so với người bình thường sẽ càng mập hơn, tôi không thể để cậu ấy mập quá, ảnh hưởng sức khỏe.

Viên Viên hiểu ý bèn ôm vai tôi nói: “Mình biết cậu lo gì rồi. Không sao đâu, nếu một mình sẽ về nghỉ ngơi”.

Tang lễ xong cho mẹ tôi, Tiêu Viễn đến bên tôi, sâu trong mắt anh như chứa đựng ngàn vạn lời nói.

Tôi nói: “Cảm ơn anh, Tiêu Viễn, nếu mẹ em biết anh đến tiễn bà, bà nhất định sẽ rất vui”.

Tiêu Viễn nắm chặt tay tôi, gật gật đầu, “Đúng thế, cô luôn nghĩ rằng anh là con rể của cô mà”.

“Tiêu Viễn, đừng nói nữa”. Tôi rút tay về ngăn anh lại, “Mẹ em nghe thấy, biết em nói dối, mẹ sẽ không hài lòng đâu”.

Tiêu Viễn mở rộng vòng tay, ôm lấy tôi, “Khả, em biết mà, trái tim anh sẽ không bao giờ thay đổi”.

“Không, Tiêu Viễn”. Tôi lắc đầu, “Đều đã qua cả rồi”.

“Tiêu Viễn, Khả Lạc, thì ra các cậu ở đây”. Chương Sính mặc bộ đồ comple đen trông rất điềm đạm.

“Lớp trưởng”. Tôi đẩy Tiêu Viễn ra, đi đến trước mặt Chương Sính, “Sao cậu cũng đến đây?”

“Chương Ngự gọi mình đến giúp tiếp khách, sợ cậu một mình không xoay sở được”. Chương Ngự từ sáng sớm đã đi Bát Bảo Sơn để lo thu xếp việc mộ phần, lúc sắp đi còn bảo tôi đừng lo lắng, sẽ tự có người đến giúp đỡ, thì ra người mà anh nói chính là Chương Sính.

“Vậy cậu đứng đây tiếp Tiêu Viễn một lúc đi, mình đi xem xem người khác thế nào”. Tôi vội có đề tách khỏi Tiêu Viễn.

Tôi nhìn thấy giáo sư Điền Duy Niên ở giữa hàng lang, ông nhìn tôi gật đầu.

“Sao bác lại đến ạ?” Vừa hỏi dứt lời, tôi bỗng nhiên giật mình, cũng có thể mình đã hỏi một câu thật ngu ngốc.

“Con gái, con phải tự chăm sóc mình, biết không?” Ông tha thiết dặn dò tôi.

Tôi nhìn ông, nhìn sâu qua khuôn mặt ông, dường như lại nhìn thấy chính mình.

“Giáo sư Điền, mẹ cháu từng nói, bà sẽ không hận một người không liên quan”. Ông đến, có phải để có được câu trả lời này không?

“Con có hận ta không, con gái?”

Tôi lắc đầu, “Bác từng nói, mẹ cháu đã dạy dỗ cháu rất tốt”.

Lo xong việc hậu sự cho mẹ, lúc trở về nhà, mới ý thức được rằng sau này chỉ còn có mình tôi. Chương điện thoại reo liên tục, tôi vô thức nhắc lên nghe, nhưng tiếng máy bận. Tiếng chuông vẫn cứ reo, tiếng nọ nối tiếp tiếng kia, hóa ra là chuông cửa, tôi chạy ra mở cửa, tưởng tượng rằng mẹ đã trở về.

7. Tất cả đều kết thúc

Nhưng đứng ở ngoài cửa lại là Chương Ngự.

“Nặng chết mất, nhanh cho anh vào nhà đi”. Anh nói.

“Anh mang gì thế?” Tại sao mà túi lớn túi bé loạn cả lên thế?

“Hôm nay bố anh mừng thọ, anh thấy có nhiều đồ ngon, tiện thể gói mang cho em”. Chương Ngự đứng ở cửa cười hi hi nhìn tôi.

“Em không đói”.

Anh đặt đồ ăn lên bàn, “Em không đói nhưng anh đói, mình anh ăn trước vậy. Chỉ lo gói đồ cho em, anh cũng chưa ăn gì”. Anh vừa ăn vừa nói, “Nếu mà có thêm chút rượu nữa thì sẽ càng tốt”.

“Chương Ngự, nhà anh tổ chức mừng thọ, anh không ở nhà dự, đến chỗ em làm loạn cái gì? Không nhìn thấy em đang buồn sao?”

“Có thằng nhóc Chương Sính hào hiệp thể hiện là đủ rồi, hôm nay anh ở đây với em”. Anh mời chào tôi, “Em lại đây thử xem, món thịt viên này thật là ngon, đặc biệt mang đến cho em đây”.

Tôi nhìn vào bếp thấy mớ rau khô mẹ treo trên đó, nhớ mỗi lần mẹ làm món dưa muối trộn thịt đều nói như vậy, “Món thịt mỡ này không ngấy chút nào, con lại đây thử xem”. Tôi bỗng nhiên òa khóc.

Chương Ngự nói: “Đừng khóc nữa, khóc mấy ngày rồi vẫn còn chưa đủ sao?”

“Anh đừng quản em”. Tôi to giọng quát.

“Anh muốn quản em à?” Anh vứt đồ ăn xuống, “Em có giỏi thì đừng khóc nữa”.

Tôi gào khóc giống hệt một đứa trẻ, nước mắt nước mũi chảy tùm lum.

“Có phải anh rồi hơi kiểm việc không?” Chương Ngự lấy khăn lau mặt cho tôi, “Đến tìm em làm gì chứ?”

“Ai mượn anh đến tìm em chứ? Em cũng chẳng đến cầu xin anh”. Tôi vừa khóc vừa nói.

“Đều là tại anh không tốt, biết em đang buồn rồi còn nổi cáu với em”. Anh nhẹ nhàng vỗ vào lưng tôi, “Chúng ta nghỉ giữa hiệp một chút có được không?”

Khóc xong một trận, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn hẳn, Chương Ngự lấy món điểm tâm đã mang đến cho tôi ăn, “Thử một miếng đi, đều là của Dao Hương đặc chế đấy, bên ngoài không có mà ăn đâu”.

Tôi miễn cưỡng ăn vài miếng, tâm trạng cũng đã bình tĩnh một chút. Tôi nói với Chương Ngự: “Mấy hôm nay may mà có anh”.

“Đừng khách sáo với anh như thế, xa cách quá”. Anh tựa người trên giường tôi, lim dim mắt hút thuốc.

Có nhiều khi tôi thật sự rất ngạc nhiên, tôi và Chương Ngự vốn không thuộc một kiểu người, thân phận địa vị cũng cách xa nhau, tại sao lại ngồi cùng với nhau chứ?

Chương Ngự đã luôn ở bên cạnh tôi cho đến khi thoát dần ra khỏi sự đau khổ. Nhìn dáng anh ấy mệt mỏi dựa trên giường nửa thức nửa ngủ, tôi cảm thấy đã không phải với anh.

Mấy hôm nay, anh ấy còn mệt hơn tôi, không chỉ giúp đỡ lo lắng cho rất nhiều việc, mà còn phải xoa dịu những cảm xúc bất ổn của tôi.

“Chương Ngự, nếu anh mệt thì hãy nằm xuống ngủ một lúc đi”. Tôi gọi anh.

Trả lời tôi chỉ là tiếng ngáy của anh.

Nhìn đường nét khối ngũ và hàng râu mờ trên khuôn mặt anh, tôi nhận ra rằng tôi đã không hiểu gì về anh.

Một người đàn ông xuất sắc như thế này tại sao bỗng nhiên lại xâm nhập vào cuộc sống của tôi? Cái người luôn bên cạnh tôi những khi tôi thất vọng nhất, giúp đỡ tôi, an ủi tôi, anh ấy cần gì?

Cần tiền? Anh ấy không thiếu; Cần sắc? Tôi cũng không có. Phụ nữ bên cạnh anh ấy không phải người mẫu thời trang, thì cũng là ngôi sao màn bạc, thiên kim tiểu thư, xem bất kỳ chương trình ti vi, sách báo, tạp chí nào đó thì biết ngay anh ấy được hâm mộ thế nào trong giới phụ nữ.

Hoặc có thể anh ấy chỉ vì lòng tốt bụng thôi, thấy thông cảm với hoàn cảnh của tôi. Chỉ như thế mới có thể giải thích được những hành động của anh.

Nghỉ ngơi mấy này, rồi đến cơ quan làm việc, bắt đầu lao vào vòng xoáy những bận rộn lo lắng của công việc.

Ngày tháng đã hồi phục lại, để tiếp tục theo chu kỳ xoay của nó.

Tôi thỉnh thoảng mới nhìn thấy Tiêu Viễn và Ngô Duyệt ở tầng dưới của cơ quan. Nhìn thấy từ xa, liền vội vàng tránh đi.

Nhìn đàn ngỗng trời bay ngang qua bầu trời, biết rằng mùa thu đã trôi qua rồi, mùa đông lại sắp đến.

Buổi tối, tôi thường không ngủ được, suy nghĩ rất nhiều chuyện, lặp đi lặp lại, nhưng không sao có thể nghĩ thông suốt được việc gì.

Ví dụ như tại sao mẹ lại ly hôn với bố? Tại sao mẹ không bao giờ nhắc đến ông trước mặt tôi? Lại còn rõ ràng sống trong cùng một thành phố mà cho đến lúc chết cũng không liên lạc với nhau?

Nằm trên giường, lăn qua lăn lại, nằm nghiêng, nằm ngửa, nằm sấp, đã thử đủ hết mọi tư thế mà vẫn không thể nào ngủ được. Mắt mở trừng trừng nhìn vào bóng đêm, tâm trạng lo lắng sôi sục.

Tôi quên không tắt máy di động, để ở kệ ti vi ngoài phòng khách. Đang lúc đêm khuya thanh vắng, nó bỗng reo lên, âm thanh vô cùng nhức tai.

Lười không muốn ra nghe, ban đêm tìm tôi chỉ có thể là Tiêu Viễn, anh gọi điện thoại đến có thể chỉ là muốn nói với tôi rằng máy di động của tôi quên chưa tắt.

Tiền Viễn ơi là Tiền Viễn, đêm khuya như thế này, có phải anh cũng mất ngủ không?

Nếu như không vì sợ rơi vào người đi đường, tôi thật sự muốn vứt chiếc điện thoại đáng ghét đó qua cửa sổ. Tôi đành phải nhắc người dậy, lướt mắt qua số hiển thị cuộc gọi, thì lại là một kẻ rồi hơi khác, Chương Ngự.

“Có việc gì mà gọi giữa đêm hôm thế này vậy?” Đang nằm lâu, tự nhiên đứng dậy, tôi cảm thấy trước mắt tối đen.

“Hội đánh bài vừa tan cuộc, hỏi xem em đã ngủ chưa, nếu chưa thì ra đây...”

Anh chưa nói hết lời, chân tôi đã mềm nhũn ra, quỵ sụp xuống dưới đất.

“Sao thế? Điền Khả Lạc?”

Phải qua khoảng năm sáu phút, tôi mới cảm thấy mọi thứ xung quanh trở lại bình thường, đi tìm máy di động, nó đã bị văng xuống gầm tủ.

Tôi bò ra dưới đất, muốn với lấy nó, nhưng cánh tay ngắn quá, không tài nào với tới được.

Ngoài cửa, giọng nói của Chương Ngự vô cùng sốt ruột vọng vào, “Khả Khả, anh đếm đến 10, em không mở cửa là anh gọi cảnh sát đấy”.

“Đừng”. Tôi vô cùng khổ sở cuống cuồng ra mở cửa.

Chương Ngự đang đi đi lại lại ngoài cửa, thở hổn hển.

“Sao anh lại đến đây?” Tôi lau bụi dính trên mặt, hỏi. Lúc này vì cố lấy di động, mặt úp sát xuống gầm tủ đầy bụi.

“Anh đến để xem em lại diễn trò gì mới?” Chương Ngự ngang nhiên bước vào trong nhà.

“Nửa đêm rồi, anh đừng vào nữa”.

Tôi đi theo sau anh, hắt hơi một cái rõ to, đều là do bụi bám ở dưới gầm tủ gây ra cả, hôm sau nhất định phải quét dọn sạch sẽ một lượt.

“Nói cho anh biết, em một mình ở nhà bận rộn việc gì hả?” Thái độ của Chương Ngự khiến người ta không biết là anh đang tức giận hay đang cười nữa.

“Không, không... gì cả”. Tôi ấp úng gãi đầu.

“Thảo nào mà rối tung lên thế. Đầu tiên phải kéo mở ăng ten bù xù này ra đã, nếu không bắt tín hiệu sẽ rất tạp nham”. Chương Ngự chỉ vào tóc tôi nói.

“Ở đâu có ăng ten?” Tôi vuốt vuốt mái tóc lòa xòa trước trán. Kỳ quặc, chúng dựng ngược lên từ lúc nào thế này? Không phải là do lúc này nằm sát xuống giường nên bị đè ngược lên đấy chứ?

Tôi xoa xoa đỉnh đầu, nhắc anh, “Điện thoại của anh đang kêu kìa”.

Chương Ngự nghe điện thoại, nói: “Tôi có chút việc, không đi ăn nữa, cậu nói với bọn Châu Bằng một tiếng nhé”.

“Có phải anh chơi bài đến giờ vẫn chưa ăn tối không?”

“Ăn tối rồi, nhưng lại đói rồi, em ở đây có gì ăn được không?” Chương Ngự nhìn quanh.

Nhà tôi trừ mì tôm ra chẳng có gì cả, tôi dạo này chán ăn, nên cũng không nấu cơm.

“Hay là, em nấu giúp anh gói mì tôm đi?” Chương Ngự miễn cưỡng nói.

“Miệng anh lại có hề hợp với mì tôm sao? Nhanh tìm mấy người bạn bài bạc đó của anh mà đi ăn yến sào vậy cá đi, em còn phải đi ngủ”. Tôi đẩy anh đi ra ngoài.

“Đồ không có lương tâm”. Chương Ngự vừa đi vừa lải nhải, “Trừ cho em ngủ luôn không dậy nữa”.

“Cảm ơn lời trừ eo của anh”. Tôi mong ngủ luôn không tỉnh lại còn chưa được đây.

Viên Viên từ nước ngoài về, không mang theo quần áo, kéo tôi đi Satech Plaza mua áo phao. Tôi không tán thành bừa bãi nói: “Mua áo phao việc gì phải đi Satech, ra chợ Song An mua không được sao?”

“Nhiều khi người ta mặc quần áo, không chỉ là mặc bản thân cái quần áo đó, mà là mặc thương hiệu, đẳng cấp, giá cả của nó, để thể hiện một kiểu thân phận... Ôi dào, nói với cậu, cậu cũng không hiểu được”.

Quần áo của Viên Viên từ trước đến nay đều không dễ mua, chúng tôi đã chọn lựa tất cả các nhãn hiệu nước ngoài rồi, mà vẫn không tìm được chiếc áo thích hợp.

Mỗi lần nhìn thấy bộ quần áo nào đẹp, Viên Viên đều bắt tôi phải thử trước, cũng không biết là mua cho cậu ấy hay mua cho tôi nữa.

Nhìn thấy Tiêu Viễn và Ngô Duyệt từ xa, tôi kéo Viên Viên trốn thật nhanh sang khu đồ nữ, để tránh khỏi ngại ngùng.

Nhưng Viên Viên không biết ý tôi, hét to lên với họ: “Hey, Tiêu Viễn”.

Tiêu Viễn và Ngô Duyệt cùng nhìn lại phía chúng tôi, tôi thầm cầu nguyện, “Các người xin dừng lại đây”.

“Đi thôi, Viên Viên, cậu nhìn nhầm người rồi”. Tôi kéo Viên Viên đi thật nhanh.

“Làm sao có thể? Cậu nhìn xem, anh ấy đã đến rồi”. Viên Viên vẫy tay với Tiêu Viễn.

Tiêu Viễn và Ngô Duyệt đứng sững trước mặt tôi và Viên Viên, cánh tay Ngô Duyệt vòng qua eo Tiêu Viễn, cao ngạo ngược nhìn tôi và Viên Viên.

Tôi chịu không nổi ánh mắt thù địch như vậy của cô ta, nhẹ nhàng mỉm cười, nói với Viên Viên: “Giới thiệu với mọi người, Tiêu Viễn và vị hôn thê của anh ấy Ngô Duyệt, đây là bạn thân của tôi Trần Viên Viên”.

Viên Viên ngạc nhiên nhìn tôi và Tiêu Viễn, nhất thời không kịp phản ứng gì, chỉ lắp bắp nói: “Anh ấy... cô ấy... cậu?”

“Xin lỗi, làm phiền rồi”. Tôi kéo Viên Viên bỏ đi.

“Khả...”

Tôi chỉ cố để không nghe thấy tiếng gọi của Tiêu Viễn, Viên Viên lúc này dường như đã hiểu hết tất cả, nhìn tôi quát lên: “Cậu vội trốn tránh cái gì chứ? Bên cạnh Tiêu Viễn không phải cũng chỉ có nhiều thêm một vị hôn thê thôi sao?”

Lẽ nào điều này không đủ để tôi phải trốn chạy sao?

“Xem bộ dạng chẳng ra gì của cậu kìa”. Viên Viên lấy một chiếc ghế để tôi ngồi, “Có cần thiết phải như thế không?... Hôm nay nếu cậu dám khóc, cẩn thận mình đánh cậu đấy”.

Tôi không khóc, những gì cần khóc thì đã khóc xong cả rồi, lúc không nên khóc thì cũng không nên lãng phí nước mắt của tôi.

Ở cùng tôi một thời gian, công việc của Viên Viên ở trong nước cũng đã kết thúc, cần điều về công ty chi nhánh ở nước ngoài, tôi vô cùng lưu luyến, không nỡ rời xa cô bạn gái thân thiết của mình.

Tiền Viên Viên ra sân bay, cô khóc nức nở, nước mắt nước mũi ròng ròng, dặn dò tôi hết cái này đến cái khác.

“Được rồi, tôi sẽ giúp cô chăm sóc Khả Lạc, yên tâm đi”. Chương Ngự lên tiếng, Viên Viên mới ngừng lại, ôm lấy tôi đầy vẻ lưu luyến, rồi bước vào khu vực kiểm tra an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Vút Bỏ Anh Là Điều Dững Cảm Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Vút bỏ anh là điều ngu ngốc nhất em đã từng làm

Sau khi Chương Ngự đi, tôi khóc thật lâu, vừa cảm động, vừa đau lòng. Cảm động là vì, dù sao trên thế giới này vẫn còn có người quan tâm đến tôi, thật đáng mừng! Đau lòng là vì, tôi đã đắc tội với người cuối cùng còn quan tâm đến tôi.

1. Khoảng cách không chỉ là về chiều cao

Tiền Viên Viên đi, khoảng trống rỗng trong lòng lại tăng thêm, tôi càng cảm thấy cô đơn hơn.

Chương Ngự thấy bộ dạng không vui của tôi, nói: “Anh mở một trường đua ngựa ở Mật Vân, em có muốn đi xem không?”

“Không đi, em có biết cưỡi ngựa đâu”.

“Ai bảo em đến cưỡi ngựa chứ? Anh muốn em giúp anh kiểm tra xem hoạt động phục vụ ở trường đua có còn thiếu sót gì không, nếu thực sự mở cửa kinh doanh, để cho khách hàng tìm ra sai sót, sẽ ảnh hưởng đến công việc kinh doanh của câu lạc bộ”. Chương Ngự ôm vai, nhìn tôi về thất vọng.

Thì ra là muốn tôi giúp đỡ, tôi không tiện từ chối, dù sao Chương Ngự cũng giúp đỡ tôi khá nhiều việc.

“Vậy thì đi”.

Ngồi trên xe, tôi hỏi Chương Ngự: “Ồ trường đua ngựa, có ngựa không?”

“Trường đua ngựa mà không có ngựa thì đua cái gì?” Anh dặn tài xế rẽ, đi thẳng đến Mặt Ván. Hôm nay Chương Ngự không tự lái xe, mà gọi tài xế đến lái.

Anh cùng ngồi ở ghế sau với tôi, nói: “Tiếc là lúc này không phải là mùa xuân, nếu không, trời xanh mây trắng, cộng thêm bãi cỏ xanh ròn, chắc chắn sẽ khiến em thích thú không muốn về cho mà xem”.

“Em thích thú không muốn về, thì ai đi làm thay em chứ?” Tôi cứ muốn đôi co với anh.

Nói đến công việc của tôi, Chương Ngự thoáng trầm mặc, nghĩ một lát rồi hỏi tôi: “Em ở đó ổn chứ, có cần đổi chỗ không?”

“Rất tốt”. Nếu như không có sự tồn tại của Tiêu Viễn và Ngô Duyệt, tôi nghĩ sẽ tốt hơn nữa.

“Em thấy tốt là được rồi”. Chương Ngự có vẻ như hơi mệt, dựa người vào lưng ghế.

“Hi, có phải anh thấy hơi khó chịu không?” Tôi sờ đầu anh, hơi nóng.

“Không sao”. Anh nheo mắt mỉm cười.

Ngồi xe suốt hơn hai tiếng đồng hồ, đường đi gập ghềnh. Tôi ôm lấy bụng đang bị lộn tung phèo, hít thở thật sâu, nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Mặc dù đã cuối thu, nhưng cảnh sắc ở đây vẫn rất đẹp, thỉnh thoảng đi lướt qua cây phong lá đỏ ối bên đường, những chiếc lá rụng rờ rờ như rắng mây chiều.

Chương Ngự chớp mắt một lúc, từ từ tỉnh giấc, nói với tài xế: “Chẳng phải đã nói với anh lái xe chậm một chút sao, sao vẫn lái nhanh như vậy?” Tôi nghĩ ngờ anh vẫn chưa ngủ đủ giấc, nên giữ khí mới nóng nảy thế.

Anh tài xế gật đầu về oan ức, không dám lên tiếng.

Tôi không thích tính khí đại thiếu gia của anh, cố gắng chịu đựng sự khó chịu vì say xe, nói thật nhẹ nhàng: “Anh tài xế lái không nhanh chút nào”.

Chương Ngự trừng mắt nhìn tôi một cái, rồi anh thò tay vào túi nhựa trên xe, lấy ra mấy chiếc kẹo Thụy Sĩ, đưa cho tôi: “Có ăn không?”

Đương nhiên là ăn rồi, kẹo hoa quả có thể trấn áp được cảm giác say xe mà.

Đến trường đua, tôi kêu lên kinh ngạc, “Rộng quá, sang trọng quá, sa si quá! Chương Ngự, đây thực sự là trường đua của anh sao?”

“Đương nhiên”. Chương Ngự gật đầu đầy khẳng định.

Nhân viên dẫn chúng tôi đi tham quan một vòng, trở về khu nghỉ ngơi, khu nghỉ ngơi được bố trí ở bốn phía trường đua, là biệt thự hai tầng.

Chương Ngự trông có vẻ thấm mệt, còn tôi lại cảm thấy hào hứng, “Em có thể đi xem những con ngựa đó được không?”

Chương Ngự gọi một nhân viên dẫn tôi đi, còn dặn dò tôi phải chú ý an toàn.

Trong chuồng ngựa có đủ các loại tuần mã, đang hí vang, rất uy phong. Nhân viên huấn luyện đang cưỡi ngựa chạy đi chạy lại trên bãi cỏ, trông thật phong độ, khiến tôi có cảm giác phấn khích.

Tôi nói khẽ với người bên cạnh: “Tôi có thể cưỡi thử được không?”

“OK!” Người nhân viên đó trả lời rất phóng khoáng, “Nhưng chị phải thay trang phục cưỡi ngựa, mặc váy không được đâu”.

Tôi vào phòng thay đồ, trong đó còn có cô một cô gái đang thay quần áo, mỉm cười chào tôi.

Ra khỏi phòng thay đồ, tôi không thể tìm thấy anh nhân viên đi cùng tôi, nên đành phải đứng đợi cạnh chuồng ngựa.

Cô gái thay quần áo cùng tôi đã ngồi lên ngựa và bắt đầu chạy, con ngựa đó có vẻ rất hung hăng, lao nhanh như bay qua trước mắt tôi, tôi nhìn thấy cơ thể cô gái đó đung đưa mấy cái, rồi bị ngựa hất xuống.

Khung cảnh vô cùng kinh hãi, tôi hoảng sợ kêu thất thanh.

Nhân viên vội vạy đến, vội vàng gọi cấp cứu qua máy bộ đàm.

Từ xa đã nhìn thấy Chương Ngự đầm đìa mồ hôi chạy thực mạng đến, chiếc áo sơ mi màu gạo cũng ướt sũng, dính sát vào ngực. Kể từ khi quen biết anh, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh hoảng loạn như vậy.

“Chương Ngự”. Tôi ở phía sau hét gọi anh.

“Khả Lạc”. Anh quay đầu lại, sự lo lắng trên khuôn mặt biến thành nỗi vui mừng, hưng phấn ôm chầm lấy tôi quay mấy vòng liền, “Anh cứ tưởng...”

“Tưởng gì cơ?” Tôi hỏi.

“Không có gì...” Anh cười, có vẻ như rất hân hoan, thanh thản. Tôi không hiểu vì sao Chương Ngự lại căng thẳng lo lắng như vậy, tâm trạng anh thay đổi quá nhanh, khiến tôi không thể nào nắm bắt được.

Tôi chỉ vào cô gái đó, “Em nhìn thấy cô ấy ngã từ trên lưng ngựa xuống, sợ quá đi mất”.

“Cô ấy là cao thủ, kỹ thuật cưỡi ngựa tinh thông, cô ấy tự biết bảo vệ mình, sẽ không sao đâu”.

Cô gái đó đã được nhân viên bế lên, đi về hướng bãi đỗ xe ô tô.

“Trên trường đua của anh xảy ra chuyện, anh không đi theo xem thế nào?” Tôi nhắc nhở Chương Ngự.

“Có giám đốc quản lý ở đây”. Chương Ngự tỏ vẻ không quan tâm.

Anh nắm tay tôi kéo về khu nghỉ ngơi, tôi mới chợt nhớ ra, mình thay đồ cưỡi ngựa mà chưa được ngồi lên lưng ngựa, thật là đáng tiếc.

“Lần sau còn có cơ hội mà”. Chương Ngự an ủi tôi.

Buổi trưa ngày cuối tuần, đang ăn cơm, Chương Ngự không mời mà đến.

“Ăn một mình mà cũng làm cả mâm con thịnh soạn thế này cơ à?” Thấy cả bàn đầy đồ ăn, anh cười nói.

“Ăn một mình thì cũng phải ăn ngon chứ”.

Anh lấy tay bốc mấy sợi măng cho vào miệng, “Ừm, mùi vị cũng được đấy”.

“Anh ra ngoài ăn sơn hào hải vị, đừng có mà giành ăn với em”. Tôi lấy đũa đánh vào tay anh, nhưng lại bị anh hất ra.

“Ăn chút đồ mà cũng bị em ám sát”. Anh hừ một tiếng, “Keo kiệt thế, chẳng qua cũng chỉ là thêm bát thêm đũa thôi mà”. Chương Ngự cướp lấy đũa của tôi, “Hôm nay đúng là tranh giành với em đấy, ăn xong đưa em đi đến Hoan lạc cốc là được chứ gì? Ai bảo anh thắng được tiền nên phải tiêu xài đi”.

Chương Ngự vừa ăn vừa nói, cả đĩa măng sắp bị anh ăn hết sạch.

“Để lại cho em một ít”.

Chương Ngự chép chép miệng nói, “Cô em mơ hồ này nấu ăn cũng khá đấy”.

Khoảng thời gian này, chính tôi cũng cảm thấy kinh ngạc vì tài nghệ nấu nướng của mình lại tiến bộ vượt bậc như vậy. Xem ra, tài nghệ nấu nướng càng luyện càng tinh thông, không giống như tình yêu, càng yêu lâu thì lại càng khó khăn.

2. Lần này em mời

Hoan lạc cốc vừa mới khai trương, nghe nói các trò chơi ở đây đều rất kích thích, đã muốn đến chơi từ lâu rồi, nhưng đến một mình thì chán ngắt. Chương Ngự muốn đến, tôi cũng vui vì có người bầu bạn.

Chương Ngự kéo tay tôi lên tàu lượn trên cao, “Cái này chắc là rất thú vị đây, dài hơn khu vui chơi Bát Giác nhiều”.

Tôi do dự, nói: “Em thấy, hay là không chơi trò này, nguy hiểm lắm”.

“Nhưng anh muốn chơi”. Nét mặt anh tràn ngập sự hưng phấn, khiến tôi không nỡ từ chối.

Tôi đành phải liều mạng chơi cùng, “Thế thì chơi nào”.

Tàu lượn trên cao khởi động, tôi cứ kêu thét mãi, cảm giác mới lạ như được bay bổng thay thế cho nỗi sợ hãi. Tôi cười, hét vang tên Chương Ngự.

Khi tàu lượn trên cao dừng lại, tôi kéo tay Chương Ngự, nói: “Kích thích quá, chúng ta chơi thêm lần nữa nhé”.

Mông anh như bị bén lửa, lao nhanh ra ngoài, tìm chỗ trống nôn thốc nôn tháo. Sắc mặt anh vàng như ánh nến, chỉ vào tàu lượn với bộ dạng thâm thù, “Hồi nhỏ anh chơi trò này bị choáng, không ngờ đến giờ vẫn bị”.

Em còn choáng hơn đây. Anh bị choáng mà còn bảo em chơi?

Tôi cười vang, thật không ngờ Chương Ngự là một người đàn ông trưởng thành, mà lại sợ trò chơi tàu lượn trên không.

Chương Ngự nhìn thấy tôi cười, nói: “Thì ra em cũng biết cười”.

Đương nhiên là tôi biết cười chứ, chỉ có điều, khoảng thời gian vừa rồi có quá nhiều chuyện không vui, nên tôi đã quên mất phải cười như thế nào.

Chương Ngự lặng lẽ ngắm nhìn tôi, nói: “Em cười trông xinh lắm”.

“Anh cười trông ngốc lắm”. Tôi gõ đầu anh.

“Anh có ngốc bằng em không?” Anh gõ lại đầu tôi.

Tôi nói: “Anh nhẹ tay một chút, gõ mạnh làm em ngốc thật, anh phải chịu trách nhiệm đấy”.

“Anh chịu trách nhiệm. Chỉ sợ em không đồng ý”.

Tôi ngăn người, “Em nói đùa mà. Khả khả”.

Chương Ngự cứ luôn miệng nói thắng được tiền phải tiêu bớt, buổi tối, tôi mang theo quyết tâm cứu khổ cứu nạn cho những người lao động vất vả, phải tiêu xài của anh món tiền lớn.

Anh cười tươi nhìn tôi ăn bát cháo tổ yến bé xíu giá mấy trăm tệ, chẳng hề bận tâm chút nào, còn tôi thì lại tiếc ngẩn tiếc ngơ.

“Còn chẳng ngon bằng món mì cay Thành Đồ”. Tôi vừa ăn vừa than phiền.

“Vậy ngày mai anh mời em ăn mì cay”.

“Đồng ý”. Tôi nhận lời luôn.

Ánh mắt Chương Ngự dừng lại ở một vị trí, tôi nhìn theo. Trời ơi, ở đó có một cô gái chỉ có thể hình dung bằng từ: đẹp, dáng người cao ráo, mắt đen răng trắng, lúc cười khuôn mặt rạng ngời, khiến tôi – cùng là phụ nữ cảm thấy hổ thẹn.

Chương Ngự nói: “Đợi anh một lát. Anh đi chào hỏi cô gái xinh đẹp, hai người cùng cười nói vui vẻ, rồi khỏi đó.”

Đúng là tên ham sắc quên bạn, tôi chửi thầm anh.

Đợi một lát, không thấy quay lại, tôi bỏ về luôn.

Ngày hôm sau, lúc tam lâm, vừa vặn gặp Tiêu Viễn đi từ ngoài vào. Hai người đối diện nhau, không chào hỏi thì có vẻ hơi ngượng ngao.

Tiêu Viễn nhìn tôi hồi lâu bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, hỏi: “Em vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn”. Tôi cười, nhưng lại cảm thấy cay mắt.

“Sống một mình, phải biết tự cách chăm sóc bản thân”. Anh thở dài, rồi nói: “Anh chưa bao giờ muốn vứt bỏ tình yêu, nhưng cũng không thể tìm được lý do để kiên trì đến cùng”.

Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ kiên trì đến cùng, nhưng tại sao khi vứt bỏ rồi lại có cảm giác không ổn?

Tôi mặc cho giọt nước mắt lăn dài giữa nụ cười. Tiêu Viễn lấy khăn giấy ra lau nước mắt cho tôi, nói: “Em cứ luôn dễ khóc dễ cười, không biết kiềm chế”.

Tôi gạt tay anh ra, lao nhanh ra khỏi cửa, nhìn thấy Chương Ngự đang nhàn nhã dựa người vào xe anh, vẫy vẫy tay với tôi.

“Sao anh lại đến đây?” Tôi lau nước mắt, hỏi anh.

“Chẳng phải hôm nay đã nói là mời em ăn mì cay sao?” Anh nhìn tôi vẻ suy tư, rồi lại nhìn bóng hình thấp thoáng phía sau cánh cửa.

“Ồ”, hôm qua cứ tưởng anh chỉ tiện miệng nói vậy thôi, “Sao anh không gọi điện thoại cho em trước?”

“Di động của em đang ở chỗ anh, sao mà gọi được?” Anh đứng đưa chiếc di động của tôi.

Chẳng trách mà hôm nay không nghe thấy tiếng di động đổ chuông, tôi cầm lấy di động. Chương Ngự nói: “Tối qua Chương Sính gọi điện thoại cho em đấy”.

“Anh không nghe máy à?”

“Đương nhiên là không, anh làm gì có thời gian mà nói chuyện với nó chứ? Bận chết đi được”.

Bận ôm gái chứ gì. Tối qua bỏ mặc tôi ở nhà hàng, cùng đi với người đẹp rồi không thèm quay lại.

Tôi ngồi trong xe Chương Ngự, gọi điện thoại lại cho Chương Sinh, “Lớp trưởng, tìm mình có việc gì vậy?”

Tiếng cười ha ha của Chương Sinh vang ra từ di động, “Thứ 6 tuần này có một trận đấu bóng rổ, có hai tấm vé, cậu đi xem với mình nhé?”

Trước đây tôi đã hứa phải mời cậu ấy đi xem trận đấu bóng rổ, thế nhưng, mãi không có cơ hội, lần này, dù thế nào cũng phải đi xem cùng với lớp trưởng.

“Cũng được. Lúc nào và ở đâu?” Tôi hỏi.

“Trưa thứ 6 mình đến đón cậu, rồi đi ăn, sau đó đi xem bóng rổ”. Cậu nói.

Tôi sợ không nhớ được, phải lấy bút từ trong túi ra, xé một tờ giấy, ghi lại lời cậu nói.

Sau khi nói chuyện điện thoại với lớp trưởng xong, tôi mãi nghĩ mãi về việc xem bóng rổ, cũng không để ý đến sắc mặt Chương Ngự đã thay đổi từ lúc nào, từ nắng chuyển sang âm u, còn chẳng có cơ hội đề xuất hiện nhiều mây.

“Em bảo này, em đã làm gì đắc tội với anh chứ?”

“Không có”. Anh lái xe chậm lại, rẽ sang một hướng, dừng xe lại trước cửa Tân Cửu Long.

“Chẳng phải là đi ăn mì chua cay sao?” Tôi hỏi.

“Ở đây mới có đồ chính tông”. Anh chỉ chú ý đến việc dừng, cũng chẳng thèm nhìn tôi, lạnh lùng nói một câu: “Xuống xe”.

Lại giờ thôi đại thiếu gia với tôi gì chứ. Tôi quyết định mặc kệ.

Mì chua cay rất chính tông, nhưng bữa ăn này thật sự quá khó khăn. Hôm nay là anh mời tôi đến ăn mì chua cay hay là để nhìn sắc mặt cau có của anh?

Biết anh không ăn cay, tôi đặc biệt cho anh món sùrôn, nhưng anh chẳng buồn động tới. Tôi cũng chẳng gây sự với anh mà. Chương Ngự có phải là mắc chứng tiền mãn kinh không?

Tôi cứ cúi đầu ăn, anh gọi hai chai bia, một mình uống hết, chẳng rót cho tôi giọt nào.

Bầu không khí quá nặng nề, tôi quyết định phá vỡ bầu không khí trầm mặc, “Phục vụ, tính tiền. Còn những thứ này, tất cả đều gói mang về”. Tôi chỉ vào đĩa sùrôn và cá trên bàn.

Chương Ngự nhìn tôi thờ dãi.

Một bữa cơm những 658 tệ, đúng là quá xa xỉ. Trong ví tôi có 1000 tệ tiền hỗ trợ cơ quan vừa mới phát, còn chưa kịp gửi vào thẻ ATM, trước khi Chương Ngự trả tiền, đã đưa toàn bộ số tiền cho cô nhân viên: “Không cần trả lại”. Tôi cũng muốn làm người hào phóng một lần.

Nhân viên phục vụ ngăn người nhìn tôi, nói: “Chị đưa 700 tệ được rồi”.

Tôi xách đồ ăn gói đem về ra khỏi cửa hàng, Chương Ngự ở phía sau gọi tôi: “Điền Khả Lạc, anh đưa em về”.

“Thôi thôi, uống hai chai bia, còn lái xe, anh dám lái, nhưng em không dám ngồi đâu”.

Đúng lúc đó, có một chiếc taxi chạy qua, tôi vẫy tay rồi lên xe, nói cho bác tài địa chỉ. Khi tôi sắp về đến nhà, mới phát hiện ra, túi của tôi đã để quên lại ở nhà hàng.

“Bác ơi, phiền bác chở cháu quay lại chỗ cháu vừa lên xe”. Tôi nói nhỏ với bác tài: “Túi xách của cháu để quên ở đó rồi”.

Bác tài là người tốt bụng, chẳng nói gì, quành xe quay trở lại.

Chương Ngự cầm túi xách của tôi đứng ở trước cửa, thấy tôi quay lại, nói: “Còn nhanh hơn sự suy đoán của anh năm phút”.

“Biết em để quên túi, sao không nói với em?” Tôi trừng mắt nhìn anh.

“Anh gọi em rồi, nhưng em không thèm để ý đến anh, vội vàng lên taxi đi mất”. Anh nói với vẻ mặt rất vô tội.

3. Tại sao tôi luôn là người thất bại

Thứ sáu, cùng lớp trưởng đi xem trận đấu bóng rổ. Cuộc thi đấu căng thẳng, kịch liệt, kích thích khiến dòng máu nhiệt huyết của chúng tôi như trào dâng. Kết thúc trận đấu, lớp trưởng muốn nắm tay tôi, tôi khéo léo tránh được, cậu lại khoác vai tôi, tôi cố tình cúi xuống buộc dây giày. Lớp trưởng nói: “Phía trước có một quán ăn đồ Tây mới mở, chúng ta đến ăn thử nhé”.

“Nếu như cậu muốn nói gì với mình, thì cứ nói thẳng ra”. Tôi đứng im, chăm chú nhìn cậu, đợi cậu mở miệng nói.

Chương Sinh ngừng một lát, nói: “Nếu đã chia tay với Tiêu Viễn, tại sao không thể tiếp nhận mình chứ?”

Tôi cười, “Đại nhân lớp trưởng, ngài đừng đùa nữa có được không?”

“Mình thật lòng đấy”. Cậu nói với vẻ rất nghiêm túc.

Tôi vẫn cười, “Bắt đầu từ năm thứ nhất, nữ sinh trong trường theo đuổi cậu nhiều vô kể, có dùng xe ô tô tải chở cũng không hết. Nếu mình và cậu ở bên nhau, chẳng phải sẽ trở thành kẻ thù địch của các nữ đồng bào sao? Các fan hâm mộ cậu chắc chắn sẽ cầm dao chém mình mất”.

“Nhưng, người mình thích là cậu”.

Tôi lùi lại mấy bước, “Đừng có đùa với mình”.

“Mình chưa bao giờ thực lòng như thế này”. Cậu nói: “Bao năm nay, mình không tỏ lộ với cậu, bởi mình biết cậu yêu Tiêu Viễn. Nhưng giờ đây cậu ấy đã đính hôn rồi, sao cậu không cho mình, đồng thời cho cậu một cơ hội chứ?”

Tôi nhìn Chương Sinh buồn rầu, “Tình yêu rất huyền diệu, không phải nói cho ai một cơ hội là có hề cho được. Yêu, là một thứ cảm giác, nếu như cảm giác không hợp, có cho thêm nhiều cơ hội cũng không có tác dụng gì. Trong lòng mình, cậu là lớp trưởng, loại cảm giác này đã được định hình, cho nên, cậu mãi mãi chỉ có thể là lớp trưởng”.

“Vậy Tiêu Viễn thì sao? Mãi mãi là người cậu yêu sao?” Chương Sinh hỏi.

“Không, mình đã quyết định không yêu anh ấy nữa”.

“Cậu không yêu cậu ấy nữa, nhưng cũng không tiếp nhận mình, có phải vậy không?” Cậu cười mĩa mai, nhưng trông còn tệ hơn cả khóc.

“Đừng ép mình...” Tôi không thể nào trả lời câu hỏi này, “Không phải là mình không muốn tiếp nhận cậu, mà là mình không thể tiếp nhận cậu... Tình yêu khiến mình hoảng sợ, đặc biệt là yêu một người quá xuất sắc, sẽ khiến con tim mình quá mệt mỏi, và một lần nữa lại bị tổn thương”.

Chương Sinh nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tôi, khẽ nói: “Mình xin lỗi”.

“Không, tại mình không tốt. Tại mình cả”. Tôi liên tục lùi lại phía sau, giẫm phải một viên đá lớn, chân trượt sang một bên, nghe rõ một tiếng rắc.

Cố gắng chịu đựng sự đau đớn, trở về nhà, chân đã bị sưng vù. Sau khi xoa bóp dầu đỏ, tôi gọi điện thoại cho Viên Viên, cô luôn miệng mắng tôi ngốc nghếch, khuyên tôi, mau đi gặp bác sĩ nắn gân, gọi điện thoại cho mình thì có tác dụng quái gì chứ.

Lẽ nào người nước ngoài không nghe được cô ấy đang dùng tiếng Trung Quốc thô tục để mắng người khác sao? Sao cô ấy lại không chú ý gì đến hình tượng của mình chứ.

Viên Viên nói: “Cậu đợi đấy, mình gọi Quách Phẩm Tự đến xem cho cậu”.

“Quách Phẩm Tự, các cậu thân quen như vậy sao?”

“Anh ấy là học sinh của bố mình, không ngờ phải không? Có cơ hội, mình sẽ nói tí mĩ cho cậu biết”.

“Bây giờ nói luôn đi, mình nóng lòng muốn nghe lắm”.

“Đồ ngốc. Chân của cậu ngày mai sẽ không bước nổi nữa đâu”.

“Ồ, thế thì cậu bảo bác sĩ Quách đến đây xem giúp mình với”.

Quách Phẩm Tự xoa nắn một lúc, rắc một tiếng, nắn xương lại vị trí ban đầu. Tôi đau đớn kêu rên. Anh nói: “Chịu đau một chút, nếu lần này không chữa khỏi, sau này rất dễ bị trật chân”.

Tôi cố gắng chịu đựng, chịu đựng hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Anh và Viên Viên rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Cô bé đánh đá đỏ đã mách tội tôi trước mặt thầy giáo tôi”.

“Cô bé đánh đá?” Tôi dám khẳng định, để Viên Viên nghe thấy, chắc chắn sẽ dằn cho anh một trận.

“Chính là cô Trần Viên Viên”.

Nhắc đến Viên Viên đã nghiêng răng nghiêng lợi? Tôi hỏi: “Tại sao sắc mặt lại vẫn ngọt ngào như thế?”

Bộ dạng bác sĩ Quách trông thật thâm trầm, “Chân em xoa thêm ít dầu đỏ, nghỉ ngơi mấy hôm là khỏi thôi. Ồ, tôi về đây”.

Có vấn đề!

May mà là cuối tuần, không phải đi làm, tôi giờ cao chân đặt lên ghế, xem tivi. Bộ phim “Trái tim mùa thu” tôi đã xem đi xem lại rất nhiều lần, nhưng vẫn thích xem, lần nào xem cũng khóc.

Di động vang lên âm ỉ: “Tôi là một bó rau chân vịt, rau rau rau rau rau... rau rau, nào nào, tôi là một miếng xoài, xoài xoài xoài...”

Tôi nhảy lò cò một chân, đi lấy di động, không cẩn thận đập vào ghế, ống đồng bị rách một ít da, máu chảy dốc xuống chân, tôi giữ chặt vết thương, nhẹ nhàng xoa vết bầm tím xung quanh, nếu không ngày mai lại bị thâm tím một vùng.

Là cuộc điện thoại của Chương Ngự, kể từ hôm giận hờn với anh ở Tân Cửu Long, đến hôm nay đã mấy ngày không liên lạc. Anh ta chắc không phải tìm tôi để xin lỗi chứ? Nếu đúng như vậy, thì thù mới hận cũ, cùng tính luôn một thể.

“Điền Khả Lạc, em đã làm gì Chương Sinh?” Giọng anh rành rọt, không có chút hơi ấm nào, toàn thân tôi bất giác ớn lạnh.

Tôi có thể làm gì Chương Sinh được chứ? Lẽ nào tôi có thể đánh cậu ấy, mắng cậu ấy, hay là tôi có thể cưỡng hiếp cậu ấy?

Hôm đó, khi chia tay lúc xem xong trận đấu bóng, cậu ấy còn cười nói tạm biệt với tôi nữa kia, nhưng lúc đó, chân tôi đau quá, muốn cười với cậu ấy, cũng không cười nổi.

“Nói đi”.

“Chương Sinh sao vậy?” Tôi cũng rất quan tâm lớp trưởng, không muốn cậu ấy có bất cứ chuyện gì.

“Sau khi nó xem xong trận đấu bóng với em, bèn nhốt mình trong phòng, không ăn không uống suốt hai ngày nay rồi”.

Tôi cũng không ăn không uống hai ngày nay rồi, từ lúc bị trọ chân chưa hề đi xuống tầng dưới, duy trì cuộc sống bằng mì tôm và cháo vùng. Xem ra tình thân mãi mãi vượt xa tình bạn, sao không có ai quan tâm tới tôi ra sao?

Việc của lớp trưởng, tôi cũng rất áy náy, nhưng tôi cũng chỉ có thể áy náy mà thôi. Tôi tôn trọng cậu ấy, cậu ấy luôn là một người nhiệt tình phóng khoáng, thành thực, lịch sự, chu đáo, tôi thích thứ hương vị tràn ngập ánh nắng toát ra từ cơ thể cậu ấy, rất thanh tân tươi mới, nhưng tôi không yêu cậu ấy.

“Điền Khả Lạc, bất luận là em có nghe anh nói hay không, phiền em hãy đến thăm Chương Sinh, có gì thì tốt nhất nói rõ ràng với nó”.

Ngờ kìa ra lệnh của Chương Ngự khiến tôi cảm thấy khó chịu.

“Còn nói gì nữa? Những gì cần nói thì đều đã nói rồi, những điều không nên nói thì có nói cũng không bao giờ nói cho rõ được, em không đi”.

Tôi tắt di động, rút dây điện thoại cố định tháo pin ở chuồng cửa ra. Tôi nằm trên giường, đắp hai chiếc chăn bông lên mình, đi ngủ.

Tôi biết Chương Ngự chắc chắn sẽ lao đến đây để chất vấn tôi, nhưng tôi không ngờ lại nhanh thế. Tôi nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập bên ngoài, tôi thờ dãi, nhủ thầm, có bản lĩnh thì phá cửa mà vào.

“Điền Khả Lạc, mau mở cửa ra. Anh biết em ở trong đó”.

Đương nhiên em vẫn ở trong đó, nếu không ở đó, vừa rồi là ma nói điện thoại với anh chắc.

Vì không muốn làm phiền hàng xóm, tôi đành phải gắng gượng trèo xuống giường, ngoan ngoãn ra mở cửa. Sớm biết có kết quả này, tôi đã không làm chim đá điều nữa.

Tôi không biết hình tượng của mình đáng sợ như vậy, trong khoảnh khắc cửa mở ra, tôi nghe rõ tiếng trù ẻo của Chương Ngự: “Nhìn thấy ma rồi”.

Tôi lò cò một chân trở về phòng, nếu như anh đến để đòi lại công bằng cho Chương Sinh, tôi quyết không đánh lại, không chửi lại.

Chương Ngự nhìn tôi hồi lâu, hỏi: “Chân em sao thế?”

Tôi không trả lời, gắng sức kéo vạt váy ngủ xuống dưới, che khuất vết thương ở ống đồng. Hành động này không thoát khỏi con mắt tinh tường của Chương Ngự. Anh lấy tay vén váy ngủ của tôi lên, phía trong váy ngủ, tôi chỉ mặc một chiếc quần lót voan mỏng, đã bị anh nhìn thấy hết rồi. Tôi nghe rõ thấy tiếng anh nuốt nước bọt. Đúng là đồ háo sắc.

Tôi cúi người, muốn đẩy anh ra, nhưng bị anh nhấc bổng lên, ôm trọn người tôi vào lòng. “Ngốc ạ, em không biết trên thế giới này còn có một nơi gọi là bệnh viện sao?”

“Quách Phẩm Tự đã đến khám cho em rồi”. Tôi dùng ánh mắt cảnh cáo anh hãy đặt tôi xuống.

Anh biết điều đặt tôi xuống ghế sofa, “Đừng cử động lung tung, để anh xem nào”.

“Anh không phải là bác sĩ, có thể xem được gì chứ?”

Tôi bấu môi, “Không phải là anh đến chất vấn em về việc của Chương Sính sao?”

Bàn tay Chương Ngự đặt trên chân tôi bỗng bóp chặt, trầm giọng hỏi: “Em và Chương Sính rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Em nói là không có chuyện gì, anh có tin không?”

Chương Ngự bắt lực lắc đầu, “Trước khi việc của em và Tiêu Viễn chưa được rõ ràng, đừng quấy nhiễu Chương Sính”.

Anh nhắc đến Tiêu Viễn, khiến con tim cô độc của tôi bỗng nứt toác, chảy be bét máu. Tiêu Viễn giờ đã là của người khác rồi, giữa tôi và anh còn có gì không rõ ràng nữa chứ, dù có không nở, cũng vẫn phải từ bỏ...

Nước mắt trào ra, Chương Ngự, anh thật quá tàn nhẫn, lẽ nào anh nhất định phải rạch vết thương của em, để chảy máu mãi không thôi sao?

“Chương Ngự, anh vốn không có quyền can thiệp đến chuyện riêng tư của em. Việc em vẫn nhớ nhưng Tiêu Viễn, việc em cắt đứt với Chương Sính, đều là việc riêng của em, Chương Ngự, anh có lập trường gì mà đến chất vấn em, đến yêu cầu em?”

“Được, tôi không can thiệp, tôi thừa hơi mới quản việc của em”. Chương Ngự phẫn nộ, hằm hằm nhìn tôi, hét lên: “Em là một kẻ vừa ích kỷ vừa yếu đuối, hãy mau đến bệnh viện khám chân ngay đi”.

Sau khi Chương Ngự đi, tôi khóc thầm thiết, vừa cảm động, vừa đau lòng. Cảm động là vì, dù sao trên thế giới này vẫn còn có người quan tâm đến tôi, thật đáng mừng. Đau lòng là vì, tôi đã đắc tội với người cuối cùng còn quan tâm đến tôi.

Điền Khả Lạc, tại sao mày luôn thất bại như vậy?

4. Chuyển đi Tây Bắc

Trưởng phòng nhân sự nghe thấy tôi bị trẹo chân, thật không ngờ đã tự mình lái xe đến đón tôi đi làm. Tôi nhận được sự sủng ái như vậy, vừa kinh ngạc, vừa hoảng hốt, luôn miệng nói cảm ơn. Ông nói: “Mọi người đều là đồng nghiệp, không phải quá khách sáo. Dự kinh phí của năm sau rút xuống, sẽ mua cho cô một chiếc xe ô tô”.

“Mua cho tôi một chiếc xe ô tô?” Tôi thấy việc này có vẻ gấp phiền phức lớn rồi, không chỉ mua cho tôi chiếc xe, mà còn phải cử riêng cho tôi một người tài xế nữa.

Chương Sính nghe thấy tin tôi bị thương, đến cơ quan tìm tôi.

“Đừng tưởng là cậu nói mấy câu đó là mình đã nhụt chí, sẽ rút lui”. Chương Sính đứng ở cửa văn phòng tôi nói.

Nếu như không phải chân tôi đang bị thương, tôi chắc chắn sẽ đá cậu ra ngoài, đây chẳng phải cố tình gây chuyện sao. Cậu dường như nhìn rõ tâm sự của tôi, nói: “Mình định xin chuyển đến làm bộ đội thường trú ở cơ quan các cậu”.

Tôi cười đau khổ, “Lớp trưởng, cậu thực sự muốn truy cùng đuổi tận tiểu nhân tôi đây sao?”

“Mình cảm thấy cậu chưa bao giờ hiểu về mình, muốn cho cậu có cơ hội nhận thức được một con người hoàn toàn mới về mình”. Chương Sính nói đầy sáng khoái.

Cho đến tận lúc tan ca, Chương Sính vẫn không chịu đi, xem ra cậu ấy dự định hao tốn thời gian ở đây rồi. Nhìn thấy tôi khóa cửa văn phòng, cậu kéo tôi, nói: “Buổi tối cùng đi ăn nhé?”

Lần trước đi ăn cùng đã như vậy, giờ sao tôi có thể dám đi ăn cùng cậu nữa.

“Không được, mình có việc bận”.

“Vậy ngày mai thì sao?”

“Ngày mai cũng vẫn bận”.

“Vậy ngày kia thì sao?”

“Lớp trưởng”. Tôi cuống lên, hét lên với cậu: “Cậu có thể đừng như vậy được không?”

“Khả Lạc, mình chỉ muốn cậu biết, tình yêu của mình đối với cậu không thua kém gì Tiêu Viễn”. Chương Sính nói một cách ngoan cố.

“Việc này không liên quan gì đến Tiêu Viễn”. Tôi nghiêm túc đính chính.

“Nhưng mình muốn biết, trong trường hợp, cậu không chọn lựa cậu ấy, cậu sẽ chọn lựa ai?”

“Bất cứ ai đều có khả năng, nhưng quyết không phải là cậu”. Không biết câu nói này có được coi là quá tuyệt tình hay không, thà rằng để cậu ấy tuyệt

vọng còn hơn là để cho cậu ấy hy vọng. Tôi không thể nào làm hại lớp trưởng, trong lòng tôi, cậu ấy giống như người anh em, là một thứ tình bạn chân thành nhất, không gì có thể thay đổi được.

“Lớp trưởng, mình xin lỗi, mình không đáng để cậu đối xử với mình như vậy”.

Chương Sinh bỗng ồ ột, khẽ nói: “Khả Lạc, xin hãy tha thứ vì mình đã làm phiền cậu”. Cậu từ từ bước ra ngoài, ánh nắng lúc hoàng hôn xuyên qua cửa sổ, chiếu xuống hành lang, tạo thành những mảng sáng lốm đốm, bóng hình cậu bị bao trùm bởi những tia sáng nát vụn đó, dần dần trở nên mơ hồ.

Tôi đối xử với Chương Sinh như vậy, chắc chắn Chương Ngự sẽ không tha cho tôi. Tôi bước cả nhấc tiến về phía trạm xe bus liền bị bắt ngay tại trận. Anh không lái chiếc xe Mer Benz choáng ngợp đó, mà lái một chiếc Volvo.

“Thưa ngài lãnh đạo, chuyện của Chương Sinh, tôi cũng rất buồn, lúc này xin anh đừng hỏi gì nữa, đừng nói gì nữa, có được không?”

Hai bàn tay tôi ghép thành hình chữ thập, ra hiệu cầu xin với Chương Ngự.

Anh thoáng nhíu mày, ngừng một lát, lạnh lùng nói: “Chỗ này không được dừng xe, em hãy lên xe rồi nói”.

Còn bảo tôi lên làm gì chứ, chỉ mong anh đi thật nhanh.

“Lên đây”. Ngực khí của anh không ổn, nghiêm khắc ra lệnh cho tôi.

Làm cho loại người gan to lớn mặt như tôi, suýt chút nữa sợ hãi bật khóc, có thể tưởng tượng được uy lực lớn mạnh đến nhường nào.

“Anh đếm đến 3, em không lên, thì anh sẽ xuống”. Chương Ngự lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi mặc kệ anh, vẫn bước cả nhấc về phía trạm xe bus.

“Chính em đã tự chuốc lấy đắng”. Chương Ngự dừng xe, bước xuống, nhấc bổng tôi lên và vút vào trong xe. Đáng người anh cao to, việc xách tôi lên dễ như trở bàn tay.

Chương Ngự mặc dù không hỏi thẳng chuyện của Chương Sinh, nhưng vẫn gián tiếp tỏ rõ ý của anh, “Anh đã nói, đừng có quấy nhiễu Chương Sinh, tên nhóc này đôi khi đầu óc không được bình thường”.

Chương Ngự dừng xe ở trước cửa hàng ăn Vương Phủ, nói: “Vào trong gọi chút đồ ăn đi”.

Tôi không dám phản đối, sợ anh nhấc bổng tôi lên.

Tôi từ từ đi theo sau anh, nghe thấy anh gọi điện cho ai đó, “Vừa rồi, tôi đi gấp quá, đã lái xe của Phó tổng giám đốc Từ, sau khi anh đi đón người trở về, hãy lái chiếc xe của tôi đến nhà hàng Vương Phủ, rồi lái xe của Phó tổng giám đốc Từ về”. Thì ra, chiếc xe Volvo không phải của anh.

Đây là một bữa ăn rất thịnh soạn, dù thế nào tôi cũng không thể nào nuốt nổi. Nhìn Chương Ngự ăn vội vế nhỏ nhả, trong lòng tôi thấp thỏm không yên. Chương Ngự cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn tôi, “Sao thế? Muốn nói gì thì nói đi”.

Tôi lấy hết dũng khí, chậm rãi nói: “Chương Ngự, có vài lời, em nói anh đừng tức giận. Khi gặp anh, em là người bị chết đuối, lao đầu xuống dưới sông, giữa giữa mải nhưng cũng không thể thoát ra, càng lúc càng chìm sâu, càng chìm càng nhanh, cuối cùng đã mất hết hy vọng, mất hết ý thức, chính anh đã vớt em ra khỏi nước, cứu mạng em”.

Chương Ngự kinh ngạc nhìn tôi, đợi tôi nói tiếp.

“Nhưng, tại sao anh nhất định phải phôi em thật khô chứ? Có phải là muốn cho em một kiểu chết khác không?”

“Anh sẽ không phôi em thật khô, nếu như có thể, anh sẽ trực tiếp bóp chết em luôn, để mọi người đỡ phiền phức”.

“Em không để tâm đâu, thật đấy”. Vì Chương Sinh, tôi hy vọng mình chưa bao giờ tồn tại ở trên đời này.

“Chuyện của em với Chương Sinh, tự em đi mà giải quyết, đừng có làm phiền anh”. Chương Ngự có vẻ hơi bức bối, “Mấy đứa bọn em sao lại đều ngượng nghịu như vậy chứ?”

“Anh đừng có ném đá, không cần phải tức giận vì em như vậy đâu, không đáng”. Tôi gắng gượng đứng dậy, miễn cưỡng nói lời tạm biệt với Chương Ngự.

Phòng nhân sự đang đăng ký danh sách đoàn khảo sát vùng phía tây, trọng điểm chính sách năm nay hướng về vùng tây vực, cho nên tổng bộ sẽ phái đoàn chuyên gia đến khảo sát một lượt, cũng coi như là bộ đội tiên phong chỉ viện cho phía tây.

Phòng chúng tôi cần một người đi, tôi xung phong, “Vậy tôi đăng ký nhé”.

“Không được, sức cô không chịu được”. Trưởng phòng lên tiếng phản đối.

“Tôi đã đi đến Tây Tạng rồi, còn có vấn đề gì chứ? Sức khỏe của tôi cũng khá tốt, chắc không có vấn đề gì đâu”. Tôi hiểu được sự lo ngại của trưởng phòng, bởi bây giờ tôi là đối tượng được chăm sóc đặc biệt, ngộ nhờ tôi xảy ra chuyện, ông không biết phải ăn nói thế nào với cấp trên.

“Cô Điền, để tôi suy nghĩ đã. Tôi cần phải hội báo với cấp trên mới quyết định được”.

“Thế thì cứ quyết định như vậy đi, tôi đảm bảo sẽ sống sót quay về, nếu như chẳng may không quay về được, thì cũng trở thành liệt sĩ chứ, thật quang vinh”. Tôi cố tình nói như vậy, để ông đỡ phải hội báo, nhờ may cấp trên không để tôi đi.

Đi cùng còn có giáo sư Điền Duy Niên được cục nhờ cậy, ông là thành viên được mời, trước lúc đi, tôi không hề biết.

Khi nhìn thấy ông ở bến xe, tôi rất kinh ngạc, ngượng ngùng chào ông, “Chào giáo sư Điền”.

Ông ngẩn ngơ, hỏi tôi: “Cháu... cháu đến đây...”

“Cháu cùng đi Tây Bắc với đoàn, làm nhân viên hậu cần cho hoạt động lần này”.

Ông gật đầu, “Đi nhiều nơi cũng có cái tốt”. Mặc dù lời nói có vẻ tán đồng, nhưng tôi không thấy có thành ý tán đồng.

Thứ tư, cả đoàn đến Ngân Xuyên. Đoàn khảo sát có kế hoạch đi thẳng từ Ngân Xuyên đến phía tây, đi bộ xuyên qua hai huyện, sau đó ngồi xe đi vào hẻm trong khu vực Tân Cương.

Tuyến đường lúc đầu được định sẵn là từ Ngân Xuyên đi Tây Ninh, tôi không hiểu tại sao đến giờ lại thay đổi tuyến đường, nhưng, chính trưởng đoàn thay đổi, thì chắc chắn có lý do của ông.

Suốt cả chặng đường, tôi vừa đi vừa ngắm nhìn, vừa ngắm vừa hỏi, vừa hỏi vừa ghi chép, tôi vô cùng bận rộn, quên bẵng tất cả những sự việc không vui.

Khi đến một thị trấn nhỏ ở vùng Tân Cương, bởi đoàn khảo sát không đặt trước nhà nghỉ, mọi người đành phải thuê mười mấy phòng của dân. Thời tiết thoát lạnh thoát nóng, khiến mọi người khó mà thích ứng được, đặc biệt là về đêm, chỉ có thể đắp ở mỗi phòng một bếp là sưởi ấm.

Tôi sợ than không đủ, đến quá nửa đêm bèn tỉnh dậy để gấp thêm than.

Bên cạnh chính là phòng của giáo sư Điền Duy Niên, nửa đêm, tôi nghe thấy trong phòng ông có tiếng cào tường, vội vàng chạy sang xem ông có chuyện gì. Gõ cửa hồi lâu cũng không thấy có phản ứng, tôi vội gọi trưởng đoàn cùng phá cửa.

Chúng tôi mất rất nhiều thời gian và công sức mới phá được cửa bước vào, nhìn thấy giáo sư Điền đã nằm bò dưới đất.

“Lão Điền bị bệnh tim”. Trưởng đoàn lập tức phản ứng.

Tôi vội vàng tìm thuốc trợ tim trên người giáo sư Điền nhưng không thấy, tôi cuống quá, mở va li hàng lý của ông. Ở dưới đáy va li có mấy lọ nhỏ, tôi lấy ra một hộp đưa cho trưởng đoàn, trưởng đoàn lập tức cho giáo sư Điền uống.

Tay tôi rút ra khỏi tầng dưới đáy va li, không may kéo theo một thứ gì đó, là một bức ảnh đen trắng cỡ 3×4. Ánh sáng trong phòng quá tối, tôi tiến lại gần bếp lò, nhờ vào ánh lửa, ngắm nhìn thật kỹ, bất giác ngẩn ngơ.

Khuôn mặt trẻ trung trong tấm ảnh, trải qua bao tháng năm, giờ đã trở nên mờ hồ, nhưng thần thái và nét mặt không bao giờ thay đổi.

Giáo sư Điền uống thuốc xong, từ từ tỉnh lại, nhìn tôi và trưởng đoàn, nói về hải hước, “Lại dạo qua Quý môn quan một vòng rồi”.

“Nếu không có Tiểu Điền, Lão Điền anh đây đã mất mạng rồi”. Trưởng đoàn chỉ vào tôi nói.

Tôi ngẩn ngơ, tấm ảnh trong tay bị rơi vào lò than mà cũng không hay biết. Ánh lửa xanh lướt qua trước mắt, định lấy tấm ảnh đó lại, thì đã không còn kịp nữa rồi.

Trưởng đoàn quạt quạt nhẹ luồng khói ở trong lò, “Đã đốt cháy thứ gì vậy?”

Tôi kinh ngạc nhận ra, vừa rồi mình đã vô tình đốt cháy không chỉ một tấm ảnh, mà còn đốt cháy cả ký ức của một con người.

Sắc mặt giáo sư Điền lại trở nên trắng bệch, nhìn tôi, miễn cưỡng mỉm cười, “Không sao, đốt rồi thì thôi”.

5. Bầu trời đầy sao ở Lan Châu

Trưởng đoàn về đi ngủ, còn tôi thì không tài nào chợp mắt được, đã sang phòng giáo sư Điền ở bên cạnh nhìn mấy lần. Ông nói với tôi, “Con à, chúng ta cùng nói chuyện nhé”.

Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh ông, cúi đầu nói: “Cháu đã từng nghi ngờ... nhưng giờ thì cuối cùng cũng có thể khẳng định rồi”.

“Con không có gì muốn hỏi ta sao?”

“Nếu như muốn nói, thì bác sẽ tự nói thôi”. Tôi không hề sốt sắng để biết được đáp án.

“Mẹ con là một người phụ nữ rất tốt, chính ta đã có lỗi với bà...” Giọng ông trầm xuống, và thật già nua, trong buổi đêm lạnh lẽo này, càng khiến ta cảm thấy bi thương. “Mẹ con và ta quen nhau qua sự giới thiệu của người khác, cô ấy làm y tá trong bệnh viện, còn ta vừa mới thi đỗ vào đại học, chính là khóa sinh viên đầu tiên sau khi phục hồi quy chế thi đại học, bọn ta có tình cảm với nhau và quyết định kết hôn”.

Về mặt ông dường như trở về thời khắc xa xưa, “Hồi đó, những người học đại học và những người không học đại học có sự khác biệt rất lớn về mặt tư tưởng, có rất nhiều việc ta không thể nào trò chuyện cùng mẹ con được. Mỗi lần ta về nhà, cô ấy đều chỉ biết làm việc nhà, mặc dù thu dọn nhà cửa rất sạch sẽ ngăn nắp, và cô ấy ăn mặc cũng rất gọn gàng hợp mốt, nhưng thường tiết kiệm lời. Ta thấy cô ấy quá trầm mặc, không theo kịp xu thế thời đại. Lúc đó, con gái học trường đại học Kỹ thuật cũng không nhiều, nhưng ở lớp ta có một cô gái, mọi người đều gọi cô là hoa khôi của lớp. Tất cả các nam sinh trong lớp đều rất ân cần quan tâm cô ấy, nhưng cô ấy lại chỉ chú ý tới mỗi mình ta. Có lẽ, đang đứng vào độ tuổi xuân phơi phới, có lẽ cũng là do thói hư vinh, dù sao cũng không biết mình bị thứ gì mê hoặc, dần dần ta đã xa cách với người vợ ở nhà, và bắt đầu qua lại với cô hoa khôi của lớp. Khi ta tốt nghiệp đại học và đang làm việc ở phòng nghiên cứu, mẹ con đã đề nghị chia tay. Thời kỳ đó, việc ly hôn vẫn còn chưa phổ biến, cô ấy không hề oán hận mà đã để cho ta được tự do. Thân xác đã được tự do, nhưng trong lòng luôn cảm thấy trống rỗng, khi quay lại tìm cô ấy, cô ấy nhất định không chịu gặp ta. Về sau, cô ấy đổi chỗ làm, chuyển nhà, từ đó bắt đầu vô âm tín”.

Ông thở dốc một cách khó khăn, rồi lại tiếp tục nói: “Cuối cùng ta không kết hôn cùng cô hoa khôi lớp, mà tổ chức đã giới thiệu cho ta một người, và cũng có một đứa con với nhau...”

Tôi lắng nghe lời ông, không biết trong câu chuyện này có bao nhiêu phần là sáng tác, bao nhiêu phần là sự thực. Dù sao, tôi chưa từng sống trong những năm tháng đó, nên cũng không thể hiểu được quan niệm về tình yêu hôn nhân của thời đại đó.

Câu chuyện đã kể xong, chúng tôi cùng lặng im hồi lâu.

Ông hỏi: “Con à, con có thể tha thứ cho ta không?”

Tôi ngoan cố lắc đầu, “Cháu chưa bao giờ oán hận bác, thì sao có thể nói đến tha thứ được đây?” Mẹ tôi nói, bà không hận người không liên quan gì đến mình, tôi đương nhiên cũng không có lý do gì để hận ông. Mỗi ân oán của thế hệ trước, hãy để cho họ tự hóa giải, cho dù có một số người, một số việc đã sớm trở thành cát bụi, trở về với đất rồi.

“Giáo sư Điền, bác mệt rồi, bác hãy nghỉ ngơi đi, ngày mai đoàn sẽ nghĩ cách đưa bác trở về Bắc Kinh”. Tôi đáp chần cho ông, sau đó trở về phòng mình.

Sáng sớm hôm sau, trưởng đoàn đề nghị đưa giáo sư Điền về Bắc Kinh, ông nhất định không chịu, kiên quyết đòi ở lại cùng mọi người hoàn thành công việc khảo sát.

Trưởng đoàn ra hiệu với tôi, khẽ khẽ nói: “Lão Điền này tính khí ngang ngạnh, Tiểu Điền, cô hãy đi khuyên nhủ, đêm qua, chính cô đã cứu mạng ông ấy, biết đâu ông ấy sẽ nghe lời cô”.

Khi tôi bước vào, ông đang định uống thuốc, nhìn thấy tôi, ông đặt cốc nước sang một bên, “Con cũng đến khuyên ta quay về sao?”

Tôi gật đầu, “Bác hãy quay về Bắc Kinh trước đi, để cả đoàn đỡ phải lo lắng”.

“Con có lo lắng cho ta không?” Ông hỏi.

Tôi suy nghĩ xem nên trả lời câu hỏi này thế nào, nghĩ một lúc, tôi mới chợt tỉnh ra, cho dù bất cứ ai trong đoàn không được khỏe, đương nhiên tôi cũng đều sẽ lo lắng, sẽ khuyên người đó quay về nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

“Cháu đương nhiên lo lắng cho bác”. Tôi trả lời rất thân thiện.

Ông cười ra chiều được an ủi, thở dài: “Ta thực sự đã già rồi...”

“Bác hãy về đi, buổi chiều cháu và trưởng đoàn sẽ tiễn bác”.

Sau khi tiễn giáo sư Điền Duy Niên, tôi theo đoàn khảo sát ở lại trong khu vực Tân Cương hơn 20 ngày rồi mới trở lại Lan Châu.

Suốt cả dọc đường, ăn ngủ ngoài trời, mọi người đều chịu không ít gian khổ, cho nên, khi trở về Lan Châu đã đặt khách sạn sang nhất.

Trở về khách sạn, thấy ở đại sảnh có mấy người trông rất phong độ, rõ ràng là những người phú quý, đặc biệt là bóng lưng của một người mặc áo sơ mi màu đỏ đẫm, chiếc quần âu màu đen đã gây sự chú ý của tôi. Nhìn thân hình đó, cứ có cảm giác quen quen, hình như đã gặp ở đâu. Anh ta vắt hờ chiếc áo lông cừu màu nâu nhạt lên vai, trông giống như người mẫu nam trên bìa tạp chí thời trang.

Anh ta quay người lại, nhìn thấy một đôi mắt lạnh lùng, tôi vui quá, thì ra là Chương Ngự. Ở nơi đất khách quê người, có thể gặp được bạn bè là một việc thật đáng mừng.

Nhưng thật không ngờ Chương Ngự lại nhìn tôi mà như không nhận ra tôi. Mấy người cùng đi về phía cầu thang máy, Chương Ngự tiến vào trước, những người khác bèn theo sát phía sau anh.

Trong khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, tôi vội lao đến, “Đợi đã”. Nhưng vẫn không kịp.

Khi cửa thang máy đóng lại, tôi nhìn thấy nét mặt kinh ngạc của Chương Ngự.

Đã trễ lỡ mất, coi như không có duyên, nếu đã như vậy, thì đừng làm phiền anh ấy nữa.

Chúng tôi vốn không phải là một dạng người, không chung một thế giới, cho nên, cũng khó có thể trò chuyện giao lưu được.

Tôi đợi thang máy đi xuống, cửa thang máy mở ra, lại nhìn thấy Chương Ngự đang đứng ở trong đó mỉm cười nhìn tôi, “Cô ngốc, có lên không đây?”

Tôi ngăn người, mỉm cười với anh.

Phòng của Chương Ngự là ở trên tầng cao nhất, tôi không biết có phải là phòng tổng thống hay không, một mình anh ở mấy gian phòng, cứ cảm thấy quá xa xỉ.

Tôi uể oải nằm bò trên ghế sofa trong phòng anh, để mặc anh bỏ dưa cho tôi ăn. Tài năng cắt thái của anh rất siêu, miếng cá sống có thể thái mỏng như tờ giấy, bỏ quả dưa đương nhiên là không phải bàn rồi, để lãng phí lực lượng lao động như vậy, chẳng phải là có tội sao.

Anh bỏ dưa thành những miếng nhỏ vuông vắn, lấy tăm xiên và đưa cho tôi, “Em ăn đi”.

“Ha ha, Chương Ngự, sao anh lại đến Lan Châu?” Tôi vừa hỏi vừa ăn.

Anh cũng cầm một miếng cho vào miệng, nói: “Anh đến mua ít xăng dầu”.

“Chẳng phải anh làm ăn với người nước ngoài sao? Anh đến đây làm gì vậy? Không phải là anh phe xăng dầu đấy chứ?” Tôi hỏi.

Anh cười, “Phe xăng dầu có thể kiếm được mấy đồng chứ? Anh phe vũ khí đạn dược”.

“Mẹ ơi, đây là việc phạm pháp đấy”.

Anh lắc đầu vô vọng, “Thế mà em cũng tin”.

“Dám đùa bỡn em à? Mặc kệ anh đấy”.

Anh vội nói: “Đừng, em đã mặc kệ anh cả tháng rồi, gọi điện cho em lúc thi tất mấy, lúc thi ngoài vòng phủ sóng, còn tưởng rằng em bị người sao hóa bắt đi mất rồi”.

Quảng thời gian này đang ở Tây vực, di động thường không có tín hiệu, về sau tắt máy luôn, tiết kiệm pin.

Nhìn thấy Chương Ngự, câu hỏi mà tôi muốn hỏi nhất đồng thời cũng không muốn hỏi nhất chính là Chương Sinh.

Tôi phải lấy hết dũng khí mới có thể mở miệng: “Chương Sinh dạo này vẫn ổn chứ?” Tôi không dám gọi điện cho Chương Ngự cũng bởi vì sợ anh vẫn còn tức giận tôi vì việc của Chương Sinh.

“Không ổn, nó sắp sửa ra nước ngoài, ra nước ngoài tìm cô vợ tây kết hôn, sinh con đẻ cái”. Chương Ngự nói nửa đùa nửa thật.

Dù thế nào cũng là vì tôi, “Em hy vọng, cậu ấy sẽ hạnh phúc”.

“Khoảng thời gian này nguy hiểm, đang bị bố mẹ anh ép đi gặp mặt mấy đám đấy”. Anh nói vẻ hào hứng như đang vui mừng trước tai họa của người khác.

Ha ha, xem ra, cậu ấy tha hồ mà bận.

Sau khi trò chuyện nói cười với Chương Ngự một hồi, Chương Ngự không ghi thù hận, tôi cũng càng không ghi thù hận.

Nhìn đồng hồ, thấy cũng không còn sớm nữa, tôi vừa ngáp vừa nói: “Em phải về đi ngủ đây”.

Anh chăm chú nhìn tôi, “Hôm nay em cứ ngủ ở đây đi, nhiều phòng như vậy, tùy em chọn”.

“Vậy thì nửa đêm, có lẽ đoàn khảo sát phải báo công an đi tìm người mất”, tôi lắc đầu, từ chối lời mời của anh.

“Khả Lạc”, anh dùng giọng khàn đặc gọi tôi.

“Gì vậy?”

“Anh muốn ôm em”. Anh giơ đôi tay ra ôm tôi vào lòng, mê hoặc tôi bằng thứ hương vị đầy nam tính của anh.

“Chương Ngự, hãy tránh xa em một chút, em buồn”. Tôi ngo ngậy người định né tránh, anh cố tình cù tôi, làm tôi cười ngặt nghẽo.

Tôi cười mệt quá mới dừng lại, anh nói với vẻ trầm ngâm: “Lâu lắm mới nghe thấy tiếng cười của em”.

Tôi ngủ trong phòng mình đến nửa đêm nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa, từng tiếng từng tiếng, rất khẽ. Chắc không phải có kẻ xấu đến cướp bóc gì chứ? Tôi cầm một chiếc ghế lên, đứng ở phía sau cửa, từ từ mở cửa ra.

Bóng người ở phía cửa cử động, đang định bước vào trong, tôi giơ ghế lên đập vào hấn. Thật không ngờ, bóng người đó giơ tay lên chặn, đôi tay của tôi lập tức bị kẹp chặt.

“Em muốn mưu sát à?” Giọng nói này, thật không ngờ là của Chương Ngự.

“Không có việc gì, đêm hôn khuya khoắt, đến gõ cửa làm gì chứ?” Tôi vỗ vỗ vào ngực mình để trấn tĩnh lại.

“Không ngủ được, chúng ta đi ngắm sao đi”. Chương Ngự kéo tay tôi để đi lên sân thượng.

“Bây giờ là nửa đêm”.

“Nửa đêm mới yên tĩnh”.

“Em muốn ngủ”.

“Không được, hãy cùng anh đi ngắm sao”. Lúc anh ngoan cố, thật không thua kém gì Chương Sính.

“Chương Ngự, em phải giết chết anh”. Làm tôi không được ngủ yên, tôi sao có thể không tức giận được chứ.

“Ngắm xong em hãy giết anh có được không?” Anh kéo tay tôi đi lên tận sân thượng.

Sắc trời tối đen như mực, xung quanh yên tĩnh một cách lạ thường, chỉ có tiếng côn trùng kêu. Bầu trời trong vắt đầy sao lấp lánh, ngôi sao nào cũng sáng rực. Đây là bầu trời sao đẹp nhất tôi từng thấy, vừa trong sạch vừa thuần khiết.

Tôi bất giác bị khung cảnh đẹp lạ thường này hớp hồn, lặng yên ngẩng đầu ngồi ngắm nhìn.

“Thế nào? Đẹp chứ?” Chương Ngự ngồi xuống cạnh tôi.

“Mau nhìn kia, sao băng”. Tôi giống như một đứa trẻ nhỏ, nắm chặt lấy Chương Ngự. Đáng tiếc luồng ánh sáng lung linh đó chỉ xuất hiện trong chốc lát.

Dưới bầu trời sao tuyệt đẹp lúc này, tôi nhớ đến Tiêu Viễn. Tình yêu của tôi và anh ấy giống như sao băng này, chỉ rực sáng trong một khoảnh khắc, cả quãng đời còn lại này đều u tối, không có chút ánh sáng, rồi dần dần sẽ biến mất.

“Nghĩ gì mà thần người ra thế?” Chương Ngự cứ nhìn tôi chằm chằm.

Tôi ôm chặt hai đầu gối, khẽ thốt ra tên Tiêu Viễn.

Khi nhìn sang Chương Ngự, trông thấy nét mặt có vẻ bức bối của anh, “Tôi hẹn cùng ngắm sao, không hy vọng cô ta lại luôn nghĩ đến người khác”.

Tôi lắc lắc đầu, cố ép mình không được nghĩ đến Tiêu Viễn nữa. “Hi, nghe nói mỗi ngôi sao chính là linh hồn của một người. Anh hãy giúp em tìm ra ngôi sao của mẹ em được không?” Lúc này đây, tôi tình nguyện làm kẻ mê tín.

Chương Ngự cười, chỉ về phía ngôi sao sáng nhất ở đằng xa, “Hình như là ngôi sao đó”.

Tôi cười thật tươi với ngôi sao đó, “Mẹ ơi, mẹ có thể nhìn thấy con không?”

Vì đi quá vội, tôi chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, gió lạnh thổi tới, không kim nỏ, hắt hơi mấy cái. Chương Ngự giơ hai tay ra, ôm tôi vào lòng, truyền hơi ấm cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vứt Bỏ Anh Là Điều Đáng Cảm Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Thứ tôi muốn chỉ là kỷ niệm

Số phận của con người rất là kỳ diệu, bí hiểm, lúc bạn gặp khó khăn gian khổ nhất, ông trời sẽ phái một vị thần bảo vệ bạn, cứu vớt bạn khỏi chốn khổ đau. Nhưng khi con đường bạn đi càng lúc càng bằng phẳng, vị thần bảo vệ này sẽ từ từ rời khỏi cuộc sống của bạn để đi cứu vớt những người khác.

1. Chiếc đồng hồ hàng độc trên thế giới

Từ Lan Châu quay trở về, tôi luôn bận rộn làm tổng kết báo cáo cuộc khảo sát, mỗi ngày đều vô cùng bận rộn, nhưng lại cảm thấy rất có ý nghĩa.

Tôi vẫn luôn muốn để cho sự bận rộn lấp đầy cuộc sống, để thời gian có thể xóa nhòa ký ức, để tất cả mọi việc trước đây có thể cuốn bay theo gió. Chưa bao giờ từng chủ động hồi ức lại, cũng chưa bao giờ cố ép mình lãng quên.

Đã nhiều ngày nay chưa liên lạc với Chương Ngự, anh là một nhân vật vô cùng bận rộn. Ngày nào cũng bận tiếp khách, đàm phán ký hợp đồng. Thế giới của anh cách tôi quá xa vời, vốn không phải dành cho những người như tôi có thể chạm tới được.

Tôi và Chương Ngự vốn là hai đường thẳng song song, vô tình vào một ngày nào đó, một đường nào đó đi nhầm quỹ đạo, từ đó dẫn đến một cuộc giao thoa nhầm lẫn. Sau khi giao thoa, chỉ có thể càng lúc càng cách xa, cho đến tận khi không còn nhìn thấy dấu vết của cả hai nữa.

Số phận của con người rất là kỳ diệu, bí hiểm, lúc bạn gặp khó khăn gian khổ nhất, ông trời sẽ phái một vị thần bảo vệ bạn, cứu vớt bạn khỏi chốn khổ đau. Nhưng khi con đường bạn đi càng lúc càng bằng phẳng, vị thần bảo vệ này sẽ từ từ rời khỏi cuộc sống của bạn để đi cứu vớt những người khác.

Tôi tin rằng, Chương Ngự chính là vị thần bảo vệ của tôi, cũng tin rằng, anh sẽ từ từ bỏ tôi, để đi bảo vệ người anh cần bảo vệ.

Vốn định gọi điện hỏi thăm anh, nhưng không tìm được di động. Có thể lại làm mất rồi, tôi vốn là người đăng trí để đâu quên đấy.

Vào đêm Noel, lại đúng vào ngày cuối tuần, một mình tôi ở nhà buồn chán, nên đã thu dọn một lượt khắp cả nhà. Nhìn thấy đồ đạc trong nhà như được khoác một tấm áo mới, bỗng trào dâng cảm giác thành tựu. Nếu như sắp xếp lại ký ức cũng đơn giản dễ dàng như sắp xếp lại căn phòng thì tốt biết mấy, cái cần thì giữ, cái không cần thì có thể tùy ý ném đi, nếu như có thể dễ dàng thoái mái đến như vậy, thì tuyệt biết bao.

Tôi ngắm người nhìn mô hình đàn violin bằng gỗ đàn hương để trên giá sách, thận trọng ôm lấy nó, rồi kéo một chiếc ghế đến, kiễng chân lên, đặt lên trên nóc tủ.

Có thể sau này, tôi sẽ vừa đánh đàn vừa kể cho các con tôi nghe câu chuyện xảy ra trong cuộc đời mẹ chúng.

Điện thoại vang lên, thật không ngờ Chương Ngự gọi tôi.

“Ha ha, em đang định gọi điện thoại cho anh đấy”. Tôi cười.

“Thật may là em vẫn còn nhớ đến anh”. Tôi tưởng tượng xem Chương Ngự sẽ có thái độ trách móc tôi như thế nào, bất giác mỉm cười.

“Di động của em mất rồi, cho nên không tìm được số của anh”.

“Em cứ làm mất đi, đến khi nào mất luôn được cả người thì tốt”.

“Em có ngốc đâu, sao lại tự làm mất mình được chứ”.

“Sau số 139 cộng thêm 8 con số y như nhau mà em cũng không nhớ được, còn có thể gọi là thông minh? Lợn con cũng có thể nhớ được đấy chứ?”

Chương Ngự đánh giá quá cao trí nhớ của tôi, mà đã đánh giá thấp khả năng phản bác và phản kháng của tôi.

“Nhị sư huynh, anh nhầm rồi, em là tam sư đệ, không phải lợn”. Tôi cười pha trò với anh.

Chương Ngự thông minh như vậy, nhưng lại không kịp phản ứng, “Em đang gọi ai là sư huynh đấy?”

“Em gọi ai à?” Cố nhịn cười, giả ngây giả ngô, có đánh chết cũng không chịu thừa nhận tôi gọi anh là Trư Bát Giới.

“Được đấy”. Chương Ngự cũng cười, xem ra có vẻ đã hiểu, “Anh là đại nhân, không chấp nhặt lỗi của tiểu nhân. Em ở nhà đang làm gì vậy? Có muốn ra ngoài đi chơi không?”

Tôi tỉnh bơ từ chối luôn, “Đi đâu cũng toàn người là người, em cứ ngồi yên ở nhà thôi”.

“Tùy em”. Chương Ngự lạnh lùng gác máy.

Tôi nắm lấy ống nghe, nghĩ hồi lâu, đã sắp đến Noel rồi, mình phải làm cái gì đó chứ nhỉ.

Quách Phẩm Tự nghe theo mệnh lệnh của Viên Viên, đem đến tặng tôi một chồng đĩa. Các băng đĩa ca nhạc đang thịnh hành, đã lỗi thời, chỉ cần là tác phẩm kinh điển đều có đầy đủ cả.

“Anh dự định đón lễ Giáng sinh như thế nào?”

“Tôi đã mua vé máy bay ngày mai, bay sang Mỹ thăm thầy cô”. Quách Phẩm Tự cười bẽn lẽn.

Thầy giáo của anh chính là bố của Viên Viên, anh nói là đi Mỹ thăm thầy cô, không biết có phải là mượn cớ này để đi thăm Viên Viên hay không.

Tôi ngán người cười, anh chàng Quách Phẩm Tự này có lẽ rất si tình với Viên Viên.

Theo lời giới thiệu của Quách Phẩm Tự, suốt buổi tối tôi ở nhà xem Đến thượng đế cũng phải cười, vừa xem vừa cười ngặt nghẽo. Mặc dù chỉ xem một mình, cũng có thể cười vang khắp nhà.

Nếu như linh hồn mẹ tôi ở trên trời, nhìn thấy tôi vui vẻ cười vang như thế này, chắc hẳn cũng có thể yên lòng.

Thứ hai đi làm, trường phòng thông báo cho tôi đi tham gia hội nghị đánh giá của tổ dự án mà Tiêu Viễn phụ trách.

Có một số việc, có một số người mãi mãi không thể nào né tránh được, có né tránh cũng không có tác dụng gì, cần đối diện thì vẫn phải đối diện.

Nói là cuộc họp đánh giá dự án, trên thực tế là lễ tổng kết chúc mừng. Nội dung phát biểu của mọi người từ việc bình luận về tình hình dự án dần biến thành bình luận thành tích nổi bật một vài cá nhân làm thế nào hoàn thành được dự án này.

Tiêu Viễn là tổng giám sát dự án, còn rất trẻ tuổi, mọi người đương nhiên đều ra sức nịnh nọt, toàn nói tốt về Tiêu Viễn. Tôi lắng nghe, cảm thấy mọi người có vẻ nói hơi quá lời.

Tôi rời khỏi phòng họp, đi pha trà, Tiêu Viễn lặng lẽ đứng phía sau tôi, cùng tôi ngắm nhìn từng lá chè trong cốc thủy tinh dâng lên rồi lại hạ xuống.

“Mọi người đều đang khen ngợi anh, nhân vật chính sao có thể ra ngoài?” Tôi không nhìn Tiêu Viễn, bởi vì không dám.

“Anh vốn chẳng thèm nghe người khác khen ngợi, em biết anh chỉ quan tâm...” Tiêu Viễn đột nhiên im bặt, dừng lại một lát mới nói, “Em gầy đi nhiều quá”.

Tôi béo hay gầy cũng không cần anh quan tâm.

“Nghe nói, quãng thời gian trước em cùng đoàn khảo sát đi đến Tây Bắc?” Anh cười vẻ giận dỗi, “Sáng sớm mấy hôm liền anh đều đợi em ở cổng cơ quan, muốn nhìn em một lát, không thấy em đâu, cứ tưởng em lại bị điều đi rồi...”

Tôi chẳng có được bản lĩnh lớn như vậy, muốn đi thì đi, muốn đến thì đến, nếu chẳng nhờ có Chương Ngự, tôi đã sớm một đi không trở lại rồi. Cơ quan này chính là sân sau của một bộ của quốc gia, sao có thể là vô đài của người bình thường được.

Tiêu Viễn lầm bầm nói: “Em biết không, anh vô cùng hối hận, thì ra một mối tình vô vọng cũng có thể duy trì lâu đến thế”.

Rất nhiều sự việc cho dù hối hận cũng không thể nào cứu vãn được, tôi và Tiêu Viễn đã lặng lẽ để lỡ mất nhau.

Trong một câu chuyện cổ tích, cơ thể hồi trái tim: “Tôi bị bệnh thì có bác sĩ, còn anh bị bệnh thì phải làm sao?” Trái tim trả lời: “Tôi sẽ tự chữa cho mình”.

Tôi và Tiêu Viễn giống như cơ thể và trái tim, một người có bác sĩ chữa trị, một người chỉ có thể tự mình chữa trị mà thôi.

Tâm trạng rất tồi tệ, khi về nhà, đi qua trung tâm mua sắm, vào xem chiếc đồng hồ lúc trước mẹ tôi rất thích nhưng không kịp mua.

Yêu cầu nhân viên bán hàng lấy chiếc đồng hồ ra, đeo vào tay và ngắm mãi, thực sự quá đẹp. Những lúc tâm trạng khác nhau, nhìn cùng một sự vật có những hiệu quả khác nhau.

Lần sau đem đủ tiền, tôi nhất định sẽ mua nó về nhà, coi như cũng đã hoàn thành được một tâm nguyện của mẹ.

Cô gái bên cạnh cũng thích chiếc đồng hồ đó, chỉ đeo thử vào một lát rồi bảo nhân viên bán hàng gói lại. Nhìn cô ta bước thản nhiên đến quầy thanh toán quẹt thẻ không chút do dự, tôi bỗng cảm thấy ngưỡng mộ. Có tiền có khác, tiêu số tiền vạn tệ cứ như là tiêu mấy chục tệ vậy.

“Chiếc đồng hồ này có còn nữa không?” Tôi hỏi cô bán hàng.

“Đây là hàng độc trên thế giới, đây là chiếc cuối cùng”. Thái độ của nhân viên bán hàng rất nhã nhặn, tỉ mỉ giải thích cho tôi.

Tôi thất vọng ngán người nhìn vào chỗ trống trên tủ quầy.

“Hội Ninh, em mua gì thế?” Tôi nghe thấy tiếng Chương Ngự phía sau mình, con người này luôn bất chợt xuất hiện vào lúc tôi không muốn gặp anh nhất.

“Đồng hồ, anh nhìn này, đẹp lắm phải không?” Cô gái giơ đồng hồ cho anh xem, “Hàng độc trên thế giới, chiếc cuối cùng đây, chị này cũng muốn mua, đáng tiếc là không còn nữa rồi”. Cô chỉ về phía tôi.

Tôi vội rời khỏi đó, không muốn bị họ nhìn thấy, nhưng đã không kịp nữa rồi. Chương Ngự đứng chặn trước mặt tôi, khẽ cười, “Gặp mặt mà cũng không nở chào nhau một tiếng?”

“Ha ha, chẳng phải là vì không muốn làm phiền anh sao?” Tôi thấy anh mặc bộ comple chỉnh tề, hình như vừa mới diễn thuyết một cuộc họp trọng đại, mặc dù dáng vẻ mệt mỏi, nhưng tinh thần rất phấn chấn.

Cô gái đó bước tới, thân mật ôm lấy cánh tay anh, nói: “Ngự,tôi nay chúng ta đi đâu ăn nhĩ?”

Anh hất tay cô gái ra, “Đừng đùa nữa”.

Cô gái đó lại khoác tay anh, nhìn anh, cười hi hi: “Đi đâu ăn cơm đây?” Mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt cô lại lạnh lùng liếc về phía tôi, như thể tôi cướp mất món đồ thuộc về cô vậy.

Mối quan hệ giữa tôi và Chương Ngự không giống như cô ta nghĩ đâu. Không muốn cô ta hiểu nhầm, tôi nói luôn, “Em còn có việc bận”, rồi bèn định đi khỏi đó. Chương Ngự kéo tay tôi lại, nói: “Em đừng hiểu nhầm, nó là em họ anh, Hội Ninh”.

2. Thăm bệnh

Qua lễ Noel là đến tết dương lịch, bắt đầu một năm mới.

Hôm 31 tháng 12, Bắc Kinh có tuyết rơi, khắp đất trời là một vùng mênh mông tuyết trắng, trông rất sạch sẽ và náo nhiệt.

Sau khi xem xong buổi biểu diễn chúc mừng năm mới, đã gần nửa đêm. Tôi gọi điện cho Viên Viên, Viên Viên thì thầm nói với tôi: “Khả Lạc, xin lỗi nhé, bọn mình đang đàm phán với công ty sản xuất, lát nữa mình gọi lại cho cậu”.

Khoảng một giờ đồng hồ sau, tôi đang lúc mơ màng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, Viên Viên mới gọi điện thoại tới.

Tôi ôm ống nghe, cười ngớ ngẩn, “Cậu biết không, Bắc Kinh tuyết rơi rồi. Mình rất nhớ những giây phút bọn mình ngồi nện người tuyết hồi còn nhỏ, cũng rất nhớ cậu”.

Viên Viên không nói gì, tôi tiếp tục nói, dù sao giữa hai chúng tôi, nếu cô ấy không phản nản thì là tôi phản nản.

“... Cũng rất nhớ mẹ mình”. Tôi còn nhớ cả Tiêu Viễn, nhưng không nói ra, sợ nói ra, Viên Viên lại mắng tôi là không có chút ý chí gì, “Không có mẹ và cậu, mình cảm thấy rất cô đơn, giống như một khúc gỗ trôi nổi giữa biển cả mênh mông...”

“Em còn có anh”. Tôi bị giật mình bởi giọng nói của nam giới, “Sao em không nói với anh câu chúc mừng năm mới? Em không biết rằng anh ở nơi đất khách quê người cũng rất cần sự an ủi của đồng bào sao?”

“Chương Ngự?” Mấy hôm trước còn gặp anh ở trung tâm mua sắm, sao mới có mấy ngày mà đã sang Mỹ rồi?

“Bắc Kinh thật sự rơi tuyết rồi sao?” Có vẻ như anh rất hào hứng.

“Đúng vậy, bây giờ vẫn còn đang rơi”. Tôi ngáp một cái, thuận miệng nói một câu, “Chúc ngủ ngon”. Nói xong mới nhớ ra, ở chỗ anh lúc này đang là ban ngày, bất giác tự cười nhạo mình ngớ ngẩn.

Chương Ngự không hề cười, mà nói với tôi rất nghiêm túc: “Chúc ngủ ngon”.

“Vậy năm sau gặp nhé”.

“Tạm biệt”.

Tết dương lịch được nghỉ một ngày, tôi bèn đi đến trung tâm đồ điện tử mua di động, đến tận tối muộn mới về nhà.

Khi đang chuẩn bị mở cửa, bèn nhìn thấy trên cửa dán một tờ giấy, viết: “Anh tìm em để đi nện người tuyết, sao em không ở nhà?”

Góc bên phải tờ giấy còn vẽ hình một con cá mực đang há miệng, tua uốn lượn.

Tôi bật cười.

Tôi lấy máy di động mới mua gọi cho Chương Ngự, đã gọi cho anh vô số lần, nếu tôi còn không nhớ được thì tôi đúng là thành nhị sư huynh thật.

Giọng Chương Ngự rất uể oải, “Ai đấy?”

Tôi cố nín cười, ra sức hần giọng, nói: “Ta là yêu tinh Cá Mực đây”.

“Em cứ hù dọa anh đi, còn đắp người tuyết nữa chứ, đợi em thì tuyết đã tan hết rồi”.

“Anh bảo ai đến dán tờ giấy trên cửa nhà em đấy? Rất sáng tạo”. Tôi cười hi hi, hỏi.

“Anh tự dán đấy”. Giọng anh chậm rãi và ảm áp.

“Anh lừa ai chứ? Anh còn đang ở Mỹ kìa”. Thật hiển được một lần thông minh như vậy.

“Thì anh chẳng phải đã về rồi sao...”

“Anh nói anh đã về rồi?”

“Về rồi. Không tin, em đến đây mà xem”. Giọng nói của Chương Ngự có vẻ như không phải đang đùa, nhưng cũng không giống thật.

“Em chẳng thèm đến đâu, có khi anh lại đang nghĩ cách để bốn cọt em”.

“Em thật là người vô lương tâm, anh tranh thủ thời gian quay về thăm em, em lại nói anh lừa em”.

“Nghe anh nói như vậy, càng khó tin, anh là người vô cùng bận rộn, có thể tranh thủ thời gian về thăm em sao? Có đánh chết em, em cũng không tin”.

“Tin hay không tùy em”.

“Đây là số điện thoại mới của em, liên lạc với anh sau nhé”. Tôi tắt máy, ngắm nghía tờ giấy dán trên cửa, nét chữ rồng bay phượng múa và một con mực sống động, thật thú vị.

Tôi vẫn luôn ở trong căn hộ mà cơ quan mẹ tôi phân cho, bởi vì sắp bị dỡ và di dời, nên cơ quan hữu quan ra lệnh cho mọi người chuyển đi.

Tôi vẫn cứ cố nhùng nhằng không chịu chuyển đi, không phải không có nơi nào để đi, mà là không nỡ rời khỏi nơi này.

Nơi đây có quá nhiều kỷ niệm giữa tôi và mẹ.

Từng vật dụng, đồ trang trí trong nhà đều do tôi và mẹ cùng chọn lựa, từng vị trí trong căn phòng đều có bóng dáng mẹ tôi. Cũng chính ở nơi đây, mẹ đã dõi theo sự trưởng thành của tôi, có bức tranh hai mẹ con tôi cùng vẽ, đây không chỉ đơn giản là một căn hộ, mà là một ngôi nhà, sao có thể nói đi là đi được?

Cô bé nhà cô hàng xóm tưởng tôi chuẩn bị chuyển nhà, chạy sang xem tôi có cuốn tiểu thuyết hay truyện tranh nào bỏ đi không.

Tôi mời cô bé vào phòng chơi, cô bé nhìn thấy tờ giấy tôi dính ở trên lịch treo tường, nói: “Tờ giấy này chính là em đã đưa cho chú ấy đấy. Chú ấy đợi ở trước cửa nhà chị rất lâu, sau đó xin em tờ giấy và vẽ con cá mực này cho chị”.

“Chú nào cơ?” Tôi hỏi.

“Chú ấy rất cao, mắt to, lúc cười trông như người quảng cáo kem đánh răng vậy. Răng chú ấy đều tăm tắp, còn trắng nữa”. Cô bé vì răng khấp khểnh, nên phải đeo bộ chỉnh răng, nhìn thấy răng người khác đều tăm tắp, đương nhiên là có ấn tượng sâu sắc.

Lẽ nào Chương Ngự đến đây thật?

Tết nguyên đán, tôi đến nhà bác ở một đêm, đến sáng mùng hai mới về nhà.

Khi trở về nhà, tôi mới phát hiện ra quên đem theo di động, tôi còn đang nghĩ, sao mấy hôm nay, đôi tai lại yên tĩnh đến thế.

Mở di động ra, thật không ngờ có tới hơn 20 cuộc gọi nhỡ, trong những dãy số lộn xộn đó, nhiều nhất là tên Chương Ngự.

Tôi vội gọi lại ngay cho Chương Ngự. Di động của anh đổ chuông, nhưng lại không thấy anh nghe máy.

Mấy phút sau, tôi gọi lại lần nữa, vẫn không bắt máy, có phải anh đang giận tôi?

Tôi giận dỗi đặt di động lên bàn, đi tắm.

Khi tắm xong bước ra ngoài, di động của tôi đang kêu, có dùng ngón chân cũng đoán được là Chương Ngự gọi đến.

Người phía đầu dây bên kia tâm trạng vô cùng buồn bực hét lên với tôi: “Điền Khả Lạc, nếu em còn không nghe điện thoại của tôi, lần sau gặp em, tôi sẽ lột da em đấy”.

“Em đã làm sai điều gì để đến nỗi anh phải lột da em?” Tôi thực sự không thể hiểu nổi.

“Em còn dám hỏi nữa à, cũng chẳng thèm nhìn xem anh đã gọi cho em bao nhiêu cuộc điện thoại”.

“Chẳng phải em đã gọi lại cho anh rồi còn gì...” Tôi khẽ nói.

“Thế em không biết gọi nhiều thêm mấy lần nữa à? Em không nghĩ là anh đang ngủ sao?”

“Anh ngủ hay thức, sao mà em biết được? Cứ tưởng anh có việc gì quan trọng không tiện nghe máy”. Tôi còn nói lớn tiếng hơn giọng anh.

“Được rồi, được rồi, đón năm mới, cứ nhất định muốn cãi nhau với anh phải không?” Giọng nói của Chương Ngự thoáng dịu lại.

“Đây chẳng phải là do chính anh khơi ra sao?” Tôi xảo biện.

“Em đang ở đâu đấy?” Chương Ngự hỏi tôi.

“Em vừa từ nhà bác em về. Còn anh? Tết mà không về nhà thăm bố mẹ sao?”

“Không dám, anh đang bị cảm nặng, về nhà làm họ bị lây bệnh thì phiền phức to”.

“Anh bị cảm nặng?” Nghe giọng nói có vẻ không giống.

“Ôi, hôm kia đã về thăm bố mẹ rồi, cùng Chương Sinh mua chút quà, khi quay về là bị đau đầu, sốt cao...” Giọng Chương Ngự dần dần trở nên yếu ớt, xem ra đúng là không được khỏe rồi.

Ít ra Chương Ngự cũng đã nhiều lần giúp đỡ tôi, anh bị ốm, nếu không đi thăm, thì không yên lòng.

Thế nên, tôi hỏi: “Chương Ngự, anh đang ở đâu? Em đến thăm anh nhé”.

“Đang ở nhà. Em đến đi, tiện thể gọi cho anh chiếc bánh pizza, mấy bữa liền anh chưa ăn uống gì rồi”.

“Sao anh không biết đường mà tìm người chăm sóc mình”.

“Đang đúng dịp tết, ai không về nhà để đoàn tụ với gia đình chứ, sao anh có thể gọi người ta đến chăm sóc mình được?” Càng nói càng thấy đáng thương, khiến tôi cảm thấy đồng tình, nói: “Anh ốm thế, còn ăn pizza gì chứ. Anh đợi nhé, lát nữa em nấu cháo mang đến cho anh”.

Ra siêu thị mua ít gạo tẻ lùn và ruốc thịt, nấu xong cháo, đưa đến cho anh. Chương Ngự lão đảo bước ra mở cửa cho tôi, sau khi tôi bước vào nhà, anh bèn nằm gục xuống sofa, bộ dạng ỉu xiu.

Trán anh nóng rẫy, ít nhất cũng phải 39 độ. Khi tôi sốt, mẹ tôi thường cho tôi uống thật nhiều nước, tôi tìm khắp nhà anh, chẳng thấy bình nước lọc nào.

Trên bàn có chai nước khoáng, chắc mấy hôm nay anh chỉ uống chút nước này cảm hơi.

“Anh đã uống thuốc chưa?”

Anh không nói, chỉ lắc đầu. Tôi múc một bát cháo nhỏ cho anh, sau khi dứt cho anh xong, tôi dìu anh trở về giường, để anh nằm nghỉ.

“Hôm qua gọi điện thoại cho em suốt một ngày, sao em không nghe máy?”

“Em không mang theo di động”.

“Sau này em hãy dùng hai chiếc di động, một cái luôn đem theo bên người, một cái có thể vứt lung tung, để anh đỡ phải gọi cho em không được”.

Nể anh đang ốm, tôi không so đo với anh, chỉ nói một chữ: “Được”.

Chương Ngự cứ nhìn tôi cười, rồi ngủ thiếp đi.

Nhân lúc anh ngủ, tôi nấu chút mì tôm cho anh. Bên ngoài, hoàng hôn đã buông xuống, tiếng pháo nổ ngày tết lác đác vang lên.

Tôi nhớ đến cảnh ngày tết hồi còn nhỏ, tôi cùng mẹ đi đến Thiên An Môn xem bắn pháo mừng tết, đi một quãng đường xa chỉ để xem khói lửa lung linh, vẫn cảm thấy xứng đáng.

Vì sợ tiếng pháo nổ quá lớn, chúng tôi bèn bịt tai chạy trên quảng trường Thiên An Môn, giống như thỏ mẹ dẫn theo một con thỏ con vậy.

Nghĩ đến khung cảnh lúc đó, tôi bất giác tự mỉm cười. Mặc dù niềm vui không còn nữa, nhưng đã lưu lại những kỷ niệm đẹp mãi.

3. Con sói xám khó tính

Không biết Chương Ngự tỉnh dậy từ lúc nào, đứng mãi ở cửa bếp nhìn tôi. Tôi quay đầu lại, vừa vặn bắt gặp đôi mắt đen nhánh của anh, “Anh đỡ chưa?”

“Chẳng đỡ gì cả, anh sắp chết đói rồi”. Anh nhìn thấy mì tôi nấu, “Em định cho anh ăn thứ này sao?”

“Đúng vậy, mùng một ăn bánh chèo, mùng hai ăn mì tôm, ăn một miếng cá nầm thuận lợi, tốt quá chứ sao”.

Tôi múc bát mì, cho thêm lát dưa chuột được thái nhỏ, giá đỗ, trộn thêm tương đậu nành, tương vừng, bung đến cho Chương Ngự, “Anh ăn đi, người ốm ăn mì cho dễ tiêu hóa”.

“Anh không ăn giá, em nhặt ra đi”.

Nếu không phải vì thấy anh đang ốm, chắc chắn tôi sẽ mặc kệ anh, thích ăn thì ăn, miếng của anh, dạ dày của anh, có đói cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Tôi nhặt từng cọng giá đổ ra khỏi bát mì, rồi đưa cho anh, “Không còn giá đổ nữa rồi, anh ăn đi”.

Chuong Ngự ăn rất ít, vừa ăn vừa nói: “Tối nay em đừng về, được không? Em ngủ ở phòng dành cho khách”.

“Được, em không về”.

Sự đồng ý của tôi khiến Chuong Ngự có vẻ phần khởi, lại ăn thêm mấy miếng mì. “Sáng mai, anh vẫn muốn ăn cháo thịt ruốc, còn cả bánh chèo nước nhân tôm nữa”. Tôi chẳng biết nói gì, hai món này vốn chẳng hợp với nhau mà.

Có lẽ ban ngày Chuong Ngự đã ngủ quá nhiều, đến tối không ngủ được nữa. Anh không ngủ được cũng không để yên cho tôi ngủ, kéo tôi ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách nghe anh kể chuyện gia đình anh.

Anh hài hước hình dung gia đình mình là một gia đình nhà binh, để phối hợp với thói quen sinh hoạt của bố anh, để ông được vui, cho nên tất cả mọi sinh hoạt trong gia đình đều được thực hành quản lý quân sự hóa.

“Trong nhà sao có thể thực hành quản lý quân sự hóa?”

“Ví dụ phòng ăn không gọi là phòng ăn, gọi nhà ăn; phòng khách cũng không phải là phòng khách, mà là phòng họp. Phòng ngủ của anh và Chuong Sinh đương nhiên gọi là ký túc xá nam, của anh là số 1, của nó là số 2”.

Tôi cười vang, “Vậy phòng ngủ của bố mẹ anh thì sao?”

“Gọi là ký túc xá hỗn hợp thôi”. Anh rướn mày.

Tôi nhìn Chuong Ngự đầy ngưỡng mộ, “Nhà anh cái gì cũng có, thật hạnh phúc”.

“Nếu em thích, hôm nào anh đưa em đến tham quan doanh trại của bố mẹ anh”. Chuong Ngự nói tình bơ.

“Không... không cần đâu”. Đó không phải là một gia đình bình thường, sao có thể nói đến xem là đến xem được?

Mãi nói chuyện với Chuong Ngự đến tận khuya, không biết tôi đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Chuong Ngự bế tôi lên giường. Lúc anh bế tôi, tôi đã hơi tỉnh giấc, nhưng tỉnh dậy trong lúc đang trong vòng tay anh, thì hơi ngượng ngùng, nên giả vờ ngủ say.

Chuong Ngự cười ha ha ôm tôi vào phòng dành cho khách, ném búp tôi xuống giường một cách không hề thương hoa tiếc ngọc chút nào, trong miệng còn lẩm bẩm “Lộn”.

Tôi xin thề, tôi nghe rất rõ, anh chửi tôi là lộn.

Cho nên, bữa sáng hôm sau, đã thiếu món cháo ruốc thịt. Hơn nữa, bánh chèo nước nhân tôm mà anh yêu cầu cũng bị tôi bớt xén trở thành nhân rau cải. Tôi còn cố tình nói với anh về quan tâm: “Anh nên ăn nhiều rau xanh, bổ sung vitamin, như vậy mới khỏe mạnh được”.

“Anh không thích ăn rau cải”.

“Vì sao?”

“Không có dinh dưỡng”. Không biết anh muốn ám chỉ câu hỏi của tôi không có dinh dưỡng hay rau cải không có dinh dưỡng.

“Anh xem, em đã dậy từ sớm, tự mình làm, màu sắc và hương thơm đều rất tuyệt”. Tôi dụ dỗ anh.

Anh thử ăn một miếng rồi không chịu ăn nữa.

Tôi hơi bực, “Chuong Ngự, sao con người anh lại khó tính đến thế? Anh không ăn, em đồ hết”.

“Khi đi đồ, em tiện thể gọi cho anh bánh pizza”.

“Anh muốn ăn thì tự đi mà gọi”. Tôi nghi ngờ anh đang cố ý.

“Thế thì anh nhịn đói luôn”.

“Được”.

Tôi định ăn hết số bánh chèo nước, mặc kệ cho anh nhịn đói, nhưng lại cảm thấy không phù hợp, “Anh đợi đấy, em xem có còn tôm không, để nấu cho anh một bát”.

Vỏ bánh chèo và tôm bóc nõn đều có sẵn, nên làm bánh chèo nước cũng chẳng tốn bao nhiêu công sức và thời gian. Nấu xong, tôi cẩn thận múc ra bát,

bê đến phòng ăn, nhìn thấy Chương Ngự vẫn còn đang ngăn người nhìn bát bánh chèo nhân rau cải.

“Bánh chèo nhân tôm tươi vừa mới ra lò đây”. Tôi nói to.

Chương Ngự ngẩng đầu nhìn tôi, cười, “Thì ra, em cũng có lúc tính khí dễ chịu cơ đấy”.

Bát bánh chèo vừa mới nấu, khói bay nghi ngút, cách nhau lớp khói mù, tôi nói: “Chương Ngự, để em kể cho anh nghe một câu chuyện rồi hãy ăn nhé, không thì nóng lắm”.

Chương Ngự hào hứng gật đầu, ngồi ngay ngắn giống như học sinh, “Kể đi, anh đang nghe đây”..

Tôi háng háng giọng, nói: “Tiêu đề là Chú thỏ con nhện nhục bàn tính việc lớn”.

“Ngày xưa ngày xưa, có một chú thỏ trắng đáng yêu, chú ý, thông minh đáng yêu giống như em vậy.

Một hôm, thỏ trắng đang đi dạo trong rừng, gặp một con sói xám đang đi tới, nó tiến đến, tát hai cái vào tai thỏ con, nói: “Tao cho phép mày không đội mũ sao? Thỏ con oan ức lặng lẽ rời khỏi đó.

Hôm sau, thỏ trắng đội mũ và nhảy tung tăng ra khỏi nhà, lại gặp sói xám, nó tiến đến và hai cái vào miệng thỏ con, nói: Tao có mày đội mũ đâu!

Thỏ con rất buồn bực, sau khi suy nghĩ hồi lâu, quyết định đi tìm chúa sơn lâm – hổ để tố cáo.

Sau khi nghe rõ sự tình, hổ nói: Được rồi, ta biết rồi, ta sẽ giải quyết việc này, ngươi phải tin tưởng vào tổ chức.

Hổ đến gặp sói xám, nói: Ngươi làm như vậy không được thỏa đáng, làm ta khó xử. Nói xong, phui phui tàn thuốc rơi xuống bàn, Ngươi muốn đánh thỏ trắng thì ít ra cũng phải có lý do chứ? Ngươi có thể nói, thỏ con đến đây, đi lấy cho ta một miếng thịt. Nó đem đến miếng thịt mỡ, ngươi đòi thịt nạc, nó đem đến thịt nạc, ngươi đòi thịt mỡ, như vậy chẳng phải có lý do để đánh nó sao? Đương nhiên, ngươi cũng có thể nói, thỏ con lại đây, tìm cho ta một cô gái. Nó tìm người đẩy đà, ngươi nói ngươi thích thon thả, nó tìm được người thon thả, ngươi nói ngươi thích đẩy đà, là có thể đánh nó một cách có lý do đáng hoàng.

Sói xám liên tục gật đầu, vỗ tay khen ngợi, càng tăng thêm sự sùng kính đối với hổ.

Không ngờ, mưu kế vừa rồi bị thỏ con ở bên ngoài cửa sổ đang nhỏ cỏ cho nhà hổ nghe được, trong lòng vô cùng căm hận.

Hôm sau, thỏ con lại ra khỏi nhà, sói xám đi từ phía trước tới. Sói xám nói: Thỏ con, lại đây, đi tìm cho ta một miếng thịt!

Thỏ con nói: Vâng, ngài muốn thịt nạc hay thịt mỡ?

Sói xám nghe vậy, giật mình, nhưng lại vui mừng ngay, nghĩ thầm, may mà vẫn còn phương án B.

Sói xám nói: Thỏ con, mau đi tìm cho ta một người phụ nữ!

Thỏ con hỏi: Vâng, ngài thích đẩy đà hay thích thon thả?

Sói xám im lặng mấy giây, sau đó giơ tay lên tặng cho thỏ trắng hai cái bạt tai, Hừ, tao bảo mày không được đội mũ!”

Một câu chuyện cười cũ rích, nhưng Chương Ngự lại cười vang, “Ý em là, anh là con sói xám ngang ngược, còn em là thỏ trắng đáng thương chịu oan ức phải không?”

“Anh không phải là sói xám, em cũng không phải là thỏ trắng. Anh là cá mực, em là coca-cola, vốn không liên quan gì đến nhau”. Tôi nói.

“Ồ”. Chương Ngự khẽ than một tiếng, đẩy bát bánh chèo về phía tôi, “Em mau ăn đi, anh thấy em nấu mỗi một bát bánh chèo, nên anh mới không ăn. Anh nghĩ, nếu anh ăn, thì em lấy cái gì mà ăn?”

Tôi nhìn Chương Ngự, không thốt nên lời, con người này, có đôi khi khiến ta khó mà đoán biết được.

Kỳ nghỉ tết 7 ngày, thì tốn mất 6 ngày ở nhà Chương Ngự. Anh áp bức tôi giặt quần áo, nấu cơm cho anh, mỗi lần tôi hơi phản kháng, anh đều nói: “Anh đang ốm mà, chả lẽ em lại không làm giúp anh một chút?”

Chương Ngự ngày ngày sai bảo tôi giống như Châu Bát Bì (1). Muốn ăn gì, chỉ cần nói với tôi một tiếng, như thể tôi là đầu bếp của nhà họ vậy, ồ, không, là anh nuôi. Nhìn thấy căn phòng lộn xộn, anh lớn tiếng nói: “Khả Lạc, em hãy dọn dẹp phòng khách đi”. Tôi ngất, tôi có phải là bảo mẫu đâu.

Chương Ngự ngồi trên sofa nhìn tôi hút bụi thăm phòng khách, nói thân thiện: “Đội khi nào anh khỏi bệnh, anh sẽ cảm ơn em thật hậu hĩnh”.

Tôi chẳng mong gì anh cảm ơn tôi, tôi chỉ muốn trả món nợ ân tình cho anh, để sau này anh bớt áp bức tôi là được.

Tình trạng này kéo dài đến tận khi kết thúc đợt nghỉ tết, bắt đầu đi làm, những tháng ngày khổ nạn của tôi mới được tuyên bố chấm dứt.

Một hôm, vào lúc tan ca, Ngô Duyệt đứng trước cửa phòng nhân sự của chúng tôi. Trưởng phòng nói với tôi: “Hình như cháu gái của cục trưởng Ngô đang đợi người chờ chúng ta đây”.

Ngô Duyệt chẳng mấy khi giao thiệp với những người ở phòng tôi, cô ta đang đợi ai nhỉ?

Nghĩ hồi lâu, tôi mới chợt nhận ra đã bỏ sót mất mình, cô ta không phải đến tìm mình vì chuyện của Tiêu Viễn đấy chứ?

Thái độ và tư thế của Ngô Duyệt rất đoan trang sang trọng, con gái nhà quyền quý đúng là có khác, kiểu khí chất đó, người bình thường khó mà so được.

Cô ta gọi tôi: “Điền Khả Lạc”.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy chiếc xe Mer Benz của Chương Ngự lọt vào tầm mắt. Nhìn thấy cứu tinh rồi, từ trước đến giờ, chưa bao giờ cảm kích trước sự xuất hiện đột ngột của anh đến thế, tôi tươi cười rạng rỡ.

Chương Ngự cười, “Thưa cô, liệu tôi có được vinh hạnh mời cô ăn bữa tối không?”

(1) Châu Bát Bì: Nhân vật địa chủ ác bá trong tác phẩm “Gà gáy lúc nửa đêm” của nhà văn nổi tiếng Trung Quốc Cao Ngọc Bảo.

4. Yêu con người quyết không vứt bỏ

Tôi vuốt lại mái tóc lòa xòa, bỏ mặc Ngô Duyệt lại phía sau, nói đầy kích động: “Chương Ngự, đã lâu không gặp”.

“Nói một cách chính xác là 99 ngày 9 giờ đồng hồ”.

“Có phải là 4 phút 12 giây không?” Tôi buột miệng nói ra con số thành tích chạy 1500m nhanh nhất của Tiêu Viễn.

Anh lắc đầu, nhìn đồng hồ, nói: “13 phút 14 giây”.

“Anh cứ tha hồ mà lừa phỉnh em đi”. Tôi cười, cố ý phớt lờ sự bông đùa nơi đuôi mắt anh.

“Anh đã đặt chỗ ở Khải Thụy rồi”.

“Sao xa xỉ thế?” Không phải bắt tôi mời đấy chứ? Hôm nay tôi không đem theo ngân lượng đâu.

“Chỉ muốn được ăn một bữa cơm thật yên tĩnh với em thôi”.

Tôi khoác tay Chương Ngự một cách rất tự nhiên, giống như thể một đôi tình nhân đi qua Ngô Duyệt, có lẽ cô ta đã nhìn thấy và đang tròn mắt kinh ngạc rồi.

Khi đã đi xa, tôi mới rút tay về, nói với Chương Ngự về cảm kích: “Sao anh lại biết hôm nay em gặp nạn?”

“Gặp nạn gì?” Anh cầm lấy cánh tay tôi, đặt trở lại vào khuỷu tay anh, “Cứ khoác tay như vậy đi, cảm giác cũng tuyệt đấy”.

“Em chẳng cần, thế này thì giống gì chứ? Khéo lại bị người khác hiểu nhầm”. Tôi lại kiên quyết rút tay về.

“Vậy vừa rồi em muốn ai hiểu nhầm? Tiêu Viễn à?”

“Không phải”. Tôi rầu rĩ trả lời.

Bầu không khí trong nhà hàng Khải Thụy rất tuyệt, tâm trạng của Chương Ngự cũng khá tốt, luôn miệng cười, trò chuyện phiếm với tôi.

“Sao ở dưới khu chung cư của nhà em lại viết chữ tháo dỡ?”

“Anh đến khu nhà em lúc nào vậy?”

“Trước khi đến đón em”. Chương Ngự thân nhiên nói, “Sau khi đến, mới nhớ ra hôm nay em đi làm, cho nên lại đến cơ quan em... Lẽ nào thực sự sắp tháo dỡ?”

“Đúng vậy, miếng đất đó bán cho một cơ quan nghiên cứu khoa học của một bộ nào đó, họ muốn xây dựng tòa lầu thí nghiệm. Người trong khu tôi đã dò hỏi được về chủ đất mới”.

“Bao giờ tháo dỡ? Em dự tính thế nào?” Chương Ngự lo lắng cho tôi.

“Không rõ thời gian cụ thể, đi một bước, tính một bước vậy”. Xe đến chân núi ắt có đường, bây giờ lo lắng về điều này có lẽ còn quá sớm.

Tôi không muốn Chương Ngự quá bận tâm về việc của tôi, bèn cố tình giả vờ thờ ơ, hỏi Chương Ngự: “Không phải là hôm qua anh đánh mất chược lại thắng nên mới mời em đi ăn đấy chứ?”

“Đã ba tháng nay không sờ đến mặt chược rồi, đi đâu mà đánh thắng chứ?”

“Chẳng phải anh thường chơi mặt chược định kỳ sao?”

“Mấy tháng nay đều ở nước ngoài, bận rộn đợt hàng quân dụng...” Anh chợt nhận ra mình đã nói hơi nhiều, mỉm cười, “Nói cho em, em cũng chẳng hứng thú”.

“Thì ra anh ở nước ngoài à?” Tôi cứ tưởng anh vẫn ở Bắc Kinh.

“Chẳng quan tâm anh chút nào cả, phạt 3 ly rượu”.

Chương Ngự gọi chai rượu vang, vừa nhìn thấy màu sắc và độ trong là biết ngay loại rượu lâu năm

“Không cần phạt, em tự uống. Nhưng em nói trước, uống xong 3 ly này là em không uống nữa đâu đấy”.

“Tùy em”. Chương Ngự rút từ trong túi ra một chiếc hồ, “Phải rồi, cái này cho em”.

“Thứ gì vậy?” Tôi hiếu kỳ mở ra xem, là một chiếc đồng hồ đeo tay, hơn nữa còn là chiếc đồng hồ mà tôi đã từng muốn mua.

“Đợt trước đi Thụy Sĩ, vừa vận nhìn thấy, nên mua cho em”.

“Bao nhiêu tiền ạ? Đắt hơn hay rẻ hơn trong nước? Em lấy tiền trả anh”. Tôi biết anh không thiếu tiền, nhưng việc nào ra việc nấy.

“Vậy thì tốt nhất là em nên trả luôn tiền vé khứ hồi”.

Thế thì có khi còn đắt hơn chiếc đồng hồ này nhiều. Cá Mực chết tiệt, dám đục khoét tôi.

“Em chỉ trả tiền mua đồng hồ thôi”.

“Thế thì anh thiệt quá. Hay là đợt sau này anh thích món đồ gì, em mua cho anh nhé”. Anh đề nghị.

“Đồng ý”.

Nhìn bộ mặt tươi cười rạng rỡ của anh, tôi biết chắc chắn mình chẳng được lợi lộc gì.

“Loại rượu này vốn chẳng khác gì nước ngọt mà”. Vì nghĩ như vậy, nên tôi đã uống một cách hăng say.

Nhìn bóng dáng Chương Ngự trước mắt cứ đung đưa, tôi nói: “Anh phải dìu em đấy”.

Anh đứng vững vàng dìu vai tôi, cả người tôi lọt thỏm trong hai cánh tay anh.

Tôi mơ màng hỏi anh: “Trên người em có mùi rượu không?”

Anh ghé sát vào tôi, ngửi rồi nói: “Em đã uống nhiều quá rồi”.

“Vậy thì chúng ta hãy ở bên ngoài thêm một lát, nếu để mẹ em biết em uống rượu, sẽ lại mắng em đấy”.

“... Mẹ em qua đời rồi”.

“Không, mẹ em vẫn còn sống, anh nhìn này, đây chính là chiếc đồng hồ mẹ chọn cho em đấy”.

“...”

Sáng hôm sau tỉnh lại, Chương Ngự đang nhìn tôi vẻ thích thú, “Kiểu vận động kỳ quái này của em là gì vậy?”

Trời ơi! Sao tôi lại nằm trên giường trong nhà anh nhỉ?

“Em đã nói rồi mà, sau này nếu em uống rượu, phải ngăn em lại”. Tôi hét lên với anh.

“Chính em tự muốn uống mà”. Anh so vai.

Nếu không phải đã biết Chương Ngự là người phong lưu đa tình, không có hứng thú đối với tôi; nếu không phải đã biết cuộc sống của Chương Ngự rất nhàm chán, chỉ muốn tìm một người để cùng ăn cơm; nếu không phải đã biết Chương Ngự gặp tôi chỉ là sự đồng tình; nếu không phải đã biết... chắc chắn tôi sẽ không đường hoàng ở bên cạnh Chương Ngự.

Có lẽ, chính vì biết tôi chẳng có ý đồ gì với anh, anh mới không chút kiêng dè gì kết bạn vui chơi với tôi.

Chương Ngự đưa tôi đi làm, vừa lái xe vừa nói với tôi: “Sau khi khu nhà em bị tháo dỡ, em cứ dọn luôn đến nhà anh mà ở, hàng ngày anh có thể đưa em đi làm”.

“Không được”. Tôi kiên quyết phản đối, “Không phải anh định để giới truyền thông tha hồ mà đăng tải thông tin em là người tình mới của anh đấy chứ?”

“Bọn họ thích nói gì thì mặc kệ họ thôi”. Chương Ngự tỉnh bơ, “Em chuyển đến, chúng ta đều có bạn, không ai bị cô đơn”.

Lý do hay tuyệt, đáng tiếc, tôi không thể tin anh. “Không được, lời bàn tán của thiên hạ rất đáng sợ”. Tôi còn phải giữ lại chút danh tiếng tốt đẹp cho mình nữa chứ.

“Nhưng, em ở một mình đúng là khiến anh không thể yên tâm được”.

“Chẳng phải em vẫn ổn đó sao?” Hơn nữa, cho dù tôi có xảy ra chuyện gì, chỉ cần không phải là Chương Ngự anh hành hung, thì có liên quan gì đến anh chứ. Đừng nói tôi không biết điều, không biết cảm ơn, mà lịch sử và danh tiếng con người anh thực sự khiến người ta không thể tin phục được.

Xe của Chương Ngự và xe của Tiêu Viễn đi từ hai hướng chạm mặt nhau, đều dừng lại trước cổng cơ quan chúng tôi.

Tiêu Viễn và Chương Ngự cùng xuống xe một lúc, còn tôi thì ngồi co rúm ở ghế sau, không dám nhúc nhích.

“Sư huynh, chào buổi sáng”. Tiêu Viễn chủ động chào Chương Ngự trước. Tiêu Viễn gọi Chương Ngự là sư huynh vì hai người cùng học chung một trường đại học ở nước ngoài, Chương Ngự học xong trở về nước sớm hơn Tiêu Viễn mấy năm.

“Xin chào”. Chương Ngự nói, sau đó nhìn tôi đang ngồi ghế sau: “Khả Lạc, xuống xe chào Tiêu Viễn một tiếng đi chứ”.

Tên Cá Mực chết tiệt, anh ta cố ý đây mà.

Tiêu Viễn nhìn tôi vẻ kinh ngạc: “Thật không ngờ...”

Tôi khẽ cười, trên thế giới này, có bao nhiêu việc chúng ta không thể nào ngờ được chứ?

“Hôm nào cùng đi uống vài cốc nhé?” Chương Ngự vỗ vai Tiêu Viễn.

“Được”. Tiêu Viễn chỉ mãi nhìn tôi.

Tôi đau xót quay đi, chuyển hướng sang phía Chương Ngự, “Em sắp muộn rồi, anh mau về đi”. Tôi khẽ đẩy anh đi.

Anh cười với bộ mặt hơi kỳ quái, khẽ thom nhẹ một cái lên trán tôi, “Được, khi tan làm, chờ anh đến đón em nhé”.

Một động tác tùy hứng, nhưng lại khiến cho người khác những liên tưởng vô hạn.

“Anh đừng đùa quá đà”. Tôi thấp giọng cảnh cáo anh. Anh cười tươi hơn, ôm chầm lấy tôi, “Được, xin tuân lệnh”.

Trò đùa ác của Chương Ngự khiến tôi cảm thấy ngượng ngùng, Tiêu Viễn đang ngăn người nhìn.

Trước cảnh tượng này, dù anh có nghĩ như thế nào cũng không có gì là quá đáng cả. Tôi cũng chẳng muốn đính chính, trong lòng thầm mắng Chương Ngự: Tên Cá Mực chết tiệt, lần này anh đã đi quá giới hạn rồi đấy.

Buổi tối lúc tan ca, quả nhiên Chương Ngự đến đón tôi. Anh đến hay không đến, tôi cũng chẳng ôm ấp hy vọng gì, hai con người buồn chán cứ suốt ngày ở bên nhau, cũng chẳng phải là việc hay ho gì.

Tôi vẫn áy náy chuyện ban sáng, nên tôi không tha thiết gì nói chuyện với anh. Tiêu Viễn rốt cuộc là đã làm sai chuyện gì, sao phải lợi dụng tôi để dả kích anh? Tôi bất giác hoài nghi, Tiêu Viễn và Chương Ngự đã từng có khúc mắc với nhau.

Anh nói về thờ ơ: “Lát nữa có người bạn tới, em đi tiếp khách với anh”.

“Tại sao lại bảo em đi? Nên mời một người biết ăn nói mới phải”.

“Em đi là đủ rồi”. Tôi không đôi co với anh, có lẽ câu nói này không phải là sự xúc phạm tôi mà là sự coi thường bạn của anh.

Trong câu lạc bộ cao cấp, những người ra vào toàn là quan chức cấp cao, nhờ phúc của Chương Ngự, tôi mới được may mắn tận mắt chứng kiến những người có tiền ở Trung Quốc sống như thế nào.

Trong cái thế giới phồn hoa xa xỉ này, tầng lớp giàu sang tiêu tiền như đất, kiêu ngạo, xa xỉ, hoang dâm, vốn đã quên mất rằng trong đất nước chúng ta, có bao nhiêu người cơm không đủ no, áo không đủ mặc, không có chỗ ở, không có tiền khám bệnh, không được đi học...

Bạn của Chương Ngự ngồi giữa phòng hội nghị của câu lạc bộ, đang điềm đạm ngồi thưởng thức rượu vang giữa tòa kiến trúc nguy nga lộng lẫy. Hơn

nữa, chưa cần nói đến gương mặt tuần tú, chỉ riêng khí chất ung dung trấn tĩnh đó, cũng đủ để khiến cho tất cả mọi phụ nữ trên đời phải điên đảo.

Tôi ngăn người nhìn bạn của Chương Ngự, sao một người đàn ông lại có thể đẹp trai đến như vậy, lại còn có khí chất đến như vậy? Thật quá phi lý. Chẳng trách mà anh nói tôi là đù, tôi thấy, đổi lại thành ai thì cũng đều là đù, chỉ cần là nữ giới nhìn thấy người bạn này của anh thì đều tim đập dồn dập.

Chương Ngự nắm lấy tay tôi, nhìn tôi với vẻ tức cười, “Sao vừa nhìn thấy Phương Phở lại có thái độ giống như cún con nhìn thấy khúc xương vậy?”

“Cho dù em không đủ thông minh, không được linh hoạt, nhưng dù sao cũng phải hơn cún con chứ?”

“Thì em cũng chỉ hơn ở chỗ không chảy nước miếng mà thôi”. Chương Ngự bĩu môi.

Tên Cá Mực chết tiệt, anh nhìn thấy người đẹp chẳng phải cũng có thái độ như vậy sao?

Phương Phở rất kiệm lời, thái độ cũng rất lạnh lùng, chỉ vào một cô gái có nước da ngăm đen, nói: “Vợ tôi cũng đến rồi”.

Cô gái được anh giới thiệu là vợ trông cũng chỉ khoảng 18, 19 tuổi, buộc tóc đuôi gà, nụ cười rất ngọt ngào.

Chương Ngự bước tới chào cô, nói thêm mấy câu rồi quay lại. Tôi khẽ hỏi Chương Ngự: “Sao hai vợ chồng họ không ngồi chung với nhau?”

“Hai người nói chuyện không hợp”. Anh nói khẽ.

Vậy ít ra cũng phải ăn cùng nhau chứ? Khi chọn đồ ăn, tôi đề nghị gọi cô Phương tới.

Lúc đầu cô còn từ chối, nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười đầy thành ý của tôi dành cho cô, mới quyết định đến ngồi cùng, “Cô là Khả Lạc? Rất vui được làm quen với cô”. Tôi trừng mắt nhìn Chương Ngự, anh luôn giới thiệu với người khác tôi là Điền Khả Lạc.

“Cô có thể gọi tôi là Tiểu Khả”. Tôi lấy hoa quả cho cô, “Cô thích ăn táo hay dưa hấu?”

“Tôi chỉ ăn chuối”. Cô cười, nói.

“Vì sao?” Tôi hiếu kỳ.

“Bởi vì chuối có thể chữa được chứng trầm cảm”. Phương Phở luôn im lặng từ nãy đến giờ cuối cùng cũng mở miệng nói.

“Ồ, vậy thì số chuối này nên để dành cho anh Phương đây ăn hết”. Tôi cười hi hi đẩy đĩa chuối đến trước mặt Phương Phở.

Chương Ngự và cô Phương đều bật cười thành tiếng, chỉ có Phương Phở phẫn nộ nhìn tôi, “Tôi không ăn chuối”.

Tôi vẫn cười, “Anh có thể bỏ túi mang về ăn, mùi vị ngon tuyệt”.

Cô Phương chẳng trầm cảm chút nào, hơn nữa còn rất vui tươi, tôi và cô nói mãi không hết chuyện.

Phương Phở và Chương Ngự chắc là bàn về thế sự, về chuyện làm ăn, Phương Phở liên tục dỗi mắt về phía vợ, ánh mắt căm hận và phẫn nộ.

Ra khỏi câu lạc bộ, tôi hỏi Chương Ngự: “Giữa vợ chồng họ liệu có thể có mối thâm thù gì? Tại sao lại đối xử với nhau như vậy?”

“Ai mà biết được chứ? Cái thứ gọi là tình yêu không thể nói cho rõ được, biết rõ là nên vứt bỏ, nhưng lại không thể nào vứt bỏ được”. Anh có vẻ như rất có cảm xúc, “Phương Phở hận Văn Nhất, nhưng lại không để cho cô được tự do, bởi vì anh ta cũng yêu cô”.

“Thật là một đôi vợ chồng kỳ lạ, nếu là em, thà chết luôn cho nhẹ nhàng”.

Chương Ngự cười, “Nếu như là em, em đã nghĩ trăm phương nghìn kế để làm cho Phương Phở tức chết từ lâu rồi”.

“Em làm gì có bản lĩnh như thế?”

“Còn không có? Em bảo anh ta gói chuối mang về, không nhìn thấy mặt anh ta tức giận đến tái xanh đi à”.

“Đây gọi là dùng từng chiêu với tùy từng người. Em không giỏi ức hiếp người khác, nhưng cũng không giỏi để người khác ức hiếp, càng không thể để mặc cho người khác ý mạnh bắt nạt yếu, thái độ Phương Phở đối xử với vợ anh ta khiến em không vui, cho nên em mới xỏ xiên anh ta”.

Tôi hỏi Chương Ngự: “Trên đời này, có ai anh đã từng yêu tha thiết mà không nỡ vứt bỏ không?”

Rõ ràng anh ngăn người một lát, không trả lời câu hỏi của tôi, mà hỏi lại tôi: “Còn em thì sao?”

“Đương nhiên có”. Lại nghĩ đến Tiêu Viễn, mặc dù không muốn vứt bỏ anh, nhưng vẫn phải vứt bỏ.

Không giống với lời tâm sự chân thành của tôi, Chương Ngự suy nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn không trả lời câu hỏi của tôi. Người đàn ông khôn ngoan, sâu sắc, không bao giờ để lộ tâm sự của mình trước mặt người khác.

Đường từ cầu lạc bộ về nhà tôi đi qua khu nhà của Chương Ngự. Tôi nói, “Anh về nhà đi, đừng đưa em về, em bắt taxi được rồi”.

Anh không đồng ý, “Hoặc là anh đưa em về, hoặc là em theo anh về nhà”.

“Ngày nào anh cũng bận rộn bao nhiêu việc, đã đủ mệt lắm rồi”. Thôi không cần phải lãng phí thời gian vì em nữa.

Đương nhiên, câu nói cuối tôi không nói ra, dù sao, ngoài những lời trêu đùa, Chương Ngự chưa bao giờ tỏ thái độ ý tứ gì với tôi, nếu tôi tự nói trước, có vẻ như hời hợt đánh và giả tạo.

“Em đang quan tâm đến anh phải không?” Anh cười.

“Đương nhiên, em không hy vọng anh mệt quá lại xảy ra chuyện gì không hay, em còn mong muốn anh bay càng lúc càng cao, em có thể được thơm lây”. Tôi cố tình nói thật thoải mái.

“Em nói không thật lòng phải không?” Anh đi qua khu nhà nhưng không rẽ vào, lao thẳng lên vành đai 3, đưa tôi về nhà.

5. Thật không ngờ anh ngầm hãm hại Viên Viên

Quách Phẩm Tự và Viên Viên tiến triển khá thuận lợi, nếu không, giữa ngày hè nóng nực, Viên Viên cũng chẳng vội vàng về Bắc Kinh. Cô lấy danh nghĩa là về thăm tôi, thực ra là để gặp mặt tình lang.

Tôi cười đùa cô, “Mối tình quốc tế này, thật không dễ dàng chút nào”.

“Phì, còn chưa đâu vào đâu, cậu đừng đoán bừa”. Viên Viên nhất định không chịu thú nhận.

“Minh không đoán bừa, chờ khi nào các cậu chính thức rồi mới đoán”.

Buổi chiều ngày hôm sau, sau khi Viên Viên về nước, gọi điện thoại cho tôi, nói: “Tổng giám đốc Chương tối nay mời mọi người đi Shang-ri-la ăn thịt nướng để chiêu đãi mình”.

“Là việc của cơ quan các cậu, mình không đi đâu”. Tôi vội từ chối.

“Tổng giám đốc Chương bảo mình mời cậu đến, cậu không đến, mình biết ăn nói thế nào?”

“Có những ai đi nữa?”

“Tổng giám đốc Chương còn mời cả Quách Phẩm Tự và Chương Sính”. Viên Viên đã biết cả Chương Sính từ lúc nào vậy nhỉ?

“Được, khi tan làm, mình đến đó”.

“Đợi đã, tổng giám đốc Chương của bọn mình nói đến đón cậu”. Viên Viên luôn miệng nói “Tổng giám đốc Chương”, gọi rất thân mật. Tôi cảm thấy hơi buồn cười, rốt cuộc Chương Ngự có mê lực gì mà để Viên Viên sùng bái đến thế?

“Không cần, mình tự bắt taxi đến”. Tôi nói kiên quyết.

Suốt cả buổi chiều, trời âm u, còn có mưa nhỏ nhỏ, tôi nghi ngờ bữa tiệc thịt nướng của Viên Viên sẽ bị hủy bỏ.

Nhìn đồng hồ đã gần đến 7 giờ, tôi nhanh chóng thu dọn đồ, vội bước ra khỏi cơ quan, bắt một chiếc taxi bên đường, đi thẳng đến Shang-ri-la.

Đúng là tôi đã đoán trúng, tiệc thịt nướng ngoài trời đã bị hủy, thật không ngờ không có ai thông báo cho tôi biết.

Đang định quay người bước đi, lại nhìn thấy Chương Ngự cầm ô đi tới. Anh mặc một bộ comple màu xám, thắt cà vạt màu đỏ booc-đô. Hôm nay là ngày trọng đại gì? Hoặc có thể nói, Chương Ngự phải tham dự buổi gặp mặt quan trọng nào?

Tôi so so vai, hỏi anh: “Có phải là hoạt động bị hủy bỏ rồi không?”

“Chuyển thành trong phòng rồi”.

Tôi và Chương Ngự đi vào trong nhà hàng Shang-ri-la, ngồi xuống ghế quanh chiếc bàn bày đầy hoa ly trắng, không nhìn thấy Viên Viên và những người khác đâu cả.

“Bọn họ đâu rồi?” Tôi hỏi.

“Hôm nay họ không đến, chỉ có hai người chúng ta thôi”. Chương Ngự cười một cách đầy bí hiểm.

“Hai người chúng ta?” Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Em hãy nghe anh nói...” Nhân viên phục vụ đem lên món ăn đầu tiên, Chương Ngự nói gì, tôi không nghe rõ.

Chiều nay, tôi ở văn phòng uống khá nhiều nước, đột nhiên muốn đi vệ sinh.

Chương Ngự ngồi ở phía đối diện tôi, trông anh có vẻ hơi căng thẳng, mặc dù anh vẫn luôn mỉm cười, nhưng tôi lại nhìn thấy nụ cười của anh không được tự tin. Anh lắp ba lắp bắp: “Khả Lạc, anh...” Nhân viên phục vụ đưa món ăn thứ hai lên.

Chương Ngự nói với nhân viên phục vụ về bức bối: “Các cô chỉ cần mở sâm-banh thôi, thức ăn từ từ đưa lên sau”.

Trầm mặc hồi lâu, Chương Ngự lại định nói, nhưng tôi đã không thể nhìn thêm được nữa, nói câu xin lỗi rồi lao nhanh vào nhà vệ sinh.

Có thể Chương Ngự không ngờ được là tôi lại ra nhanh đến như vậy, thực ra, tôi cũng rất vội quay trở lại để nghe xem rốt cuộc anh muốn nói gì.

Vừa mới đi tới cửa phòng ăn, tôi liền nghe thấy tiếng di động của Chương Ngự vang lên, tôi không muốn làm phiền anh nghe điện thoại, bèn nhón chân đi vòng ra sau anh.

Thật không ngờ tôi nghe thấy tên Tiêu Viễn thốt ra từ miệng anh, “Tiêu Viễn không thể nào ở lại tổ dự án đó, tìm chỗ nào để cậu ấy đi. Ai hỏi đến thì nói dự án đã kết thúc, trong cục không thể giữ lại nhiều người đến thế”.

Nghe thấy những câu này, toàn thân tôi ớn lạnh, khuôn mặt con người có tình có nghĩa mà tôi quen biết dần trở nên mơ hồ, nhạt nhòa, đã biến mất rồi.

Trước đây tôi cũng đã từng nghi ngờ anh và Tiêu Viễn có hiềm khích với nhau, nhưng ngoài mặt lại có vẻ không giống. Lẽ nào là giả vờ cho người khác xem? Thật không ngờ anh lại hãm hại Tiêu Viễn sau lưng.

Tiêu Viễn, Tiêu Viễn, cái tên này gọi cho tôi biết bao nỗi đau.

Tiêu Viễn sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh đấu đá nhau, để người khác sắp đặt số phận của mình, nhưng lại không thể nào tự chủ được, chỉ có thể chìm nổi theo, đúng là càng lên cao càng thấy lạnh.

Bởi vì Chương Ngự không cho nhân viên phục vụ bê đồ ăn lên, nên bọn họ đều bê đồ ăn đứng từ xa nhìn chúng tôi. Họ không biết đã xảy ra chuyện gì, họ cũng không hiểu tại sao, tại sao chỉ trong khoảnh khắc, lòng tin của tôi đối với Chương Ngự đã hoàn toàn sụp đổ.

Tôi khê đẩy cửa bước ra ngoài, bắt một chiếc taxi đỗ trước cửa nhà hàng, ngồi trên xe, tôi nhắn tin cho Chương Ngự, “Tiêu Viễn vô tội, xin anh đừng gây khó dễ cho anh ấy. Cảm ơn anh về bữa tối, rất tuyệt”.

Cả buổi tối đều có mưa phùn, tiết trời vốn oi bức bỗng chốc trở nên mát mẻ, tôi ôm gối ngồi ở đầu giường, trong lòng trào dâng cảm giác bi thương chưa từng có.

Mới sáng sớm Viên Viên đã chạy đến tìm tôi, bộ dạng rất hào hứng, “Hoạt động tối hôm qua thế nào?”

“Còn có thể thế nào chứ? Mưa, hủy bỏ”. Tôi nói với cô.

“Hủy bỏ? Không phải chứ? Chương Ngự lẽ nào không nói gì sao?” Viên Viên dò hỏi.

Anh ta đúng là đã nói, nói yêu cầu cục chuyển Tiêu Viễn đi, tôi nghe rất rõ, hiểu rất rõ.

“Tổng giám đốc Chương là con người rất tốt”. Viên Viên hết lời khen ngợi, luôn miệng nói hay nói tốt cho Chương Ngự.

Chương Ngự giống như một con sói đội lốt cừu, nếu thời gian ở bên nhau không lâu, vốn không thể nào phát hiện ra sự ác liệt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Virt Bỏ Anh Là Điều Đáng Cảm Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Sự ấm áp không phải ai cũng có thể đem tới được

Tôi không thể không kéo giãn khoảng cách giữa chúng tôi, cố gắng cự tuyệt thứ tâm trạng thấp thoáng mơ hồ trong lòng mình, vì tôi biết, tôi và Chương Ngự mãi mãi là hai đường thẳng song song không thể nào gặp được nhau.

1. Tha thứ, không tha thứ

Những người làm công việc tháo dỡ di dời bắt đầu ngày ngày đến từng nhà để làm công tác tư tưởng, yêu cầu mọi người nhận tiền bồi thường và nhanh chóng rời khỏi đó. Nhưng, tiền bồi thường không thỏa đáng, nên mọi người đều không đồng ý.

Sự việc này gây ảnh hưởng lớn đến tâm trạng của tôi, nên lúc đi làm, tôi cứ thấp thỏm. Trong lòng đang buồn bực, nhìn thấy cuộc điện thoại Chuong Ngự gọi đến, cũng không nghe.

Buổi chiều đi đến bộ phận tài vụ họp, Tiêu Viễn chăm chăm nhìn tôi, trong đôi mắt vốn trong suốt dường như ẩn giấu vô số những điều khó hiểu.

Tại sao khi nhìn thấy anh, trong lòng tôi chỉ còn lại nỗi đau xót không thốt lên được thành lời. Những khung cảnh ngọt ngào vốn có giờ không thể tìm lại được nữa rồi.

Chuong Ngự lại gọi cho tôi rất nhiều lần, nhưng tôi vẫn không nghe. Cuối cùng, anh gửi một tin nhắn đến: “Anh không gây khó dễ Tiêu Viễn nữa, em có tha thứ cho anh không?”

Tôi có thể tha thứ cho anh không? Nếu như anh giờ trò với tôi, tôi sẽ chẳng để tâm, nhưng người anh ngầm hại là Tiêu Viễn – người tôi coi trọng hơn cả chính bản thân mình, người mà tình yêu của tôi đối với anh vượt qua cả tình yêu đối với bản thân mình.

Chuong Ngự, em thực sự rất oán hận anh...

Mãi không trả lời tin nhắn của Chuong Ngự, cho đến tận khi họp xong cuộc họp của bộ phận tài vụ, Viên Viên gọi điện đến, “Khả Lạc, rốt cuộc cậu đang bận gì vậy? Nếu cậu không trả lời tin nhắn hay gọi điện thoại lại, tổng giám đốc Chuong của bọn mình lo lắng đến chết mất”.

Anh ta còn chưa đến nỗi quá sốt ruột chỉ vì một cuộc điện thoại hay tin nhắn của tôi.

Phía bên kia điện thoại của Viên Viên đầy những tiếng ồn ào, “Vì sự an toàn của người bạn thân duy nhất của cậu, cậu hãy gọi điện lại cho anh ấy đi”.

“Viên Viên, nếu Chuong Ngự mưu sát cậu, mình sẽ thay cậu nói cho Quách Phẩm Tự để anh ấy đòi lại sự công bằng cho cậu”.

Lời an ủi của tôi làm Viên Viên giật mình, “Hai người các cậu đã có chuyện gì, sao lại căng thẳng sừng sùng như vậy?”

“Không có chuyện gì”. Giữa tôi và Chuong Ngự đúng là không có chuyện gì, có chuyện thì cũng chính là chuyện giữa anh và Tiêu Viễn, tôi chỉ là bị kẹt ở giữa mà thôi.

Tôi vắt óc để nghĩ ra mọi khả năng Chuong Ngự và Tiêu Viễn có khúc mắc gì với nhau, cuối cùng lại liên tục phủ nhận. Giữa Chuong Ngự và Tiêu Viễn không thể nào xảy ra mâu thuẫn, vậy thì khả năng xảy ra mâu thuẫn chính là Chuong Ngự và cha mẹ Tiêu Viễn rồi. Hơn nữa, khả năng lớn nhất chính là mẹ Tiêu Viễn không biết điều, đã đắc tội với Chuong Ngự, khiến anh nổi giận lay sang Tiêu Viễn.

“Khả Lạc, tổng giám đốc Chuong của bọn mình đang nổi giận đùng đùng, đi ra ngoài rồi”. Viên Viên thông báo cho tôi động thái của Chuong Ngự.

“Viên Viên, cậu hãy làm việc thật tốt, nếu như sợ bị trút giận, thì hãy xin nghỉ một hôm, gọi Quách Phẩm Tự đưa cậu đến nơi trò chuyện tâm tình, đừng có quan tâm đến những chuyện linh tinh giữa mình và Chuong Ngự, cậu không tài nào hiểu được đâu”. Ngay cả chính bản thân tôi cũng không tài nào hiểu được tại sao tôi lại thất vọng về Chuong Ngự đến thế, lại thương xót Tiêu Viễn đến thế?

Buổi tối sau khi tan làm, còn chưa kịp ăn cơm, đang định gặm miếng bánh bao, đã bị trưởng khu triệu tập, đến ngồi trước cửa văn phòng phụ trách việc tháo dỡ đề kháng nghị.

Đang nói chuyện với mấy người hàng xóm, điện thoại vang lên, có lẽ là do ảo giác, cứ cảm thấy chuông điện thoại kêu giục giã hơn bình thường.

Thì ra là Chuong Sinh, giọng cậu vô cùng lo lắng, “Khả Lạc, anh trai mình bị chìm ở bể bơi, vừa mới được đưa đi cấp cứu ở Tam viện, cậu hãy mau thay mình đi xem xem thế nào?”

Chuong Ngự bị chìm dưới bể bơi? Có phải là tôi nghe nhầm không nhỉ?

“Đợi đã, tại sao lại bảo mình đi? Lớp trưởng, cậu đang ở đâu vậy?”

“Mình giờ vẫn đang ở Hàn Quốc, mình đã mua được vé bay về chuyến tối nay. Tin tức này cần phải giữ kín, không được để người khác biết, cũng không được để truyền tin đến tai bố mẹ mình, nếu không sẽ xảy ra án mạng mất, một người bị bệnh tim, một người bị bệnh tiểu đường, đều rất nguy hiểm”.

“Tam viện nào?”

“Còn Tam viện nào nữa?” Chuong Sinh lo lắng hét lên với tôi. Đúng là anh em tình thâm, anh trai xảy ra chuyện, làm cậu ấy lo lắng đến nhường nào.

Tôi không thể ngồi kháng nghị cùng với mọi người được nữa, vội lao đến Tam viện. Gặp Côn Thiệu ngay ở cổng bệnh viện, hai người chúng tôi hỏi mãi xem phòng cấp cứu ở đâu, nhưng không ai biết cả. Khó khăn lắm mới gặp được một cô y tá, cô lại nói với chúng tôi: “Vừa rồi đúng là có một người chìm dưới nước được đưa đến đây, nhưng không cứu sống được, chết rồi”.

Tôi vừa nghe, bỗng chốc sục sạo, cảm giác máu trong toàn thân mình đang chảy ngược, mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ, không nhìn rõ được bất cứ khuôn mặt nào.

“Chuong Ngự chết rồi, sao có thể như vậy được chứ?” Tôi không dám tin, cả trái tim như treo lơ lửng, không tìm được chốn yên ổn.

Buổi chiều anh gọi điện thoại cho tôi, gửi tin nhắn cho tôi, tôi còn cảm hận anh, nhưng sao anh có thể dùng cách này để vĩnh biệt tôi?

Mặc dù con người này sống không được người khác yêu mến, nhưng chết đi là một việc quá đáng tiếc. Hơn nữa, tôi cũng không phải là thực sự không thích người bạn này, mặc dù anh đã làm những việc khiến tôi không tài nào chấp nhận được, tôi cũng có thể tha thứ cho anh.

Ai chẳng có lúc mắc sai lầm chứ? Tự nhìn lại chính mình, có lúc cũng làm những việc chưa hẳn đã đúng hoàn toàn. Nhưng, Chương Ngự còn chịu cho tôi cơ hội này không?

Tôi mặc kệ quy định phải giữ im lặng trong bệnh viện, tôi lập tức gào khóc, khóc nức nở như chịu nỗi oan ức. Sớm biết thế này, sao chiều nay tôi không gọi lại cho anh chứ? Cũng chỉ là một cuộc điện thoại thôi mà.

Sao con người cứ luôn để đến lúc mất đi mới biết trân trọng. . .

Một vị bác sĩ bước ra khỏi phòng cấp cứu, nói: “Cô gái này, cô hãy tránh ra một chút mà khóc, chúng tôi còn đang tiến hành cấp cứu đây. Người nhà của Chương Ngự đến chưa? Mau đến đây đi, bệnh nhân cần được đưa về phòng bệnh nghỉ ngơi”.

Một lần nữa nghe thấy tên Chương Ngự, tôi cảm thấy như đã cách xa cả thế kỷ.

Côn Thiều cũng ngăn người hồi lâu, rồi kéo tay tôi: “Đại ca vẫn còn sống”.

Chương Ngự đã tỉnh từ lâu, khi Côn Thiều đưa anh bước ra, anh đã có thể đi được rồi. Nhưng, trông bộ dạng của anh rất bi đát, chỉ mặc mỗi một chiếc quần bơi màu đen, lộ ra cơ bắp săn chắc ở phần ngực và đùi, khiến cho những người xung quanh đều chăm chú nhìn anh.

Tôi nghi ngờ anh nghe thấy tiếng khóc của tôi khi đang nằm trong phòng cấp cứu, bởi vì lúc đi ra, anh còn hướng khuôn mặt tái mét về phía tôi, cười, nói bằng khẩu hình với tôi: “Ôn quá”.

Chúng tôi đứng ngăn người bên ngoài phòng cấp cứu chừng hai phút, có người ôm khăn tắm và quần áo đến, “Phòng nghỉ ở tầng 6, chúng tôi sẽ đưa anh Chương lên đó”.

“Không cần”. Chương Ngự nhìn tôi.

“Đúng vậy, tôi đi là được rồi”. Những lúc như thế này mà vẫn còn muốn áp bức tôi.

Thân thể nặng nề của Chương Ngự dựa vào vai tôi, không hề cảm thấy có áp lực, ngược lại, trong lòng cảm thấy thanh thản, tinh thần dồi dào. Cho dù như vậy, nhưng vẫn không niềm nở với anh, “Anh có đi đứng cẩn thận không, không là em đá cho một cái bây giờ”.

Côn Thiều đi sau chúng tôi cứ cười rúc rích.

Phòng nghỉ là một căn hộ khép kín, bên trong có giường, có sofa, bên ngoài bố trí giống như phòng hội nghị nho nhỏ, Chương Ngự nằm ngửa trên sofa nói với Côn Thiều: “Mai sai người tìm đi động cho anh, ngộ nhờ ông già biết anh xảy ra sự cố, sẽ lo lắng đến chết mất”.

“Chương Sính đã dặn dò cả rồi, không ai nói gì cho người nhà anh đâu”.

“Vậy thì yên tâm rồi”.

“Anh nói xem, sao một mình anh lại có thể đến loại câu lạc bộ như vậy để bơi chứ?” Côn Thiều giáo huấn Chương Ngự.

“Anh vốn không định đi bơi, chẳng phải luyện xong Taekwondo thấy buồn bức sao? Thế nên xuống bể bơi lội một lát, thật không ngờ gặp bọn quỷ nước, nhất định kéo anh chìm xuống”.

“Anh có nhìn rõ bộ dạng của chúng không?”

“Đen sì sì, không nhìn rõ, chắc chắn không chỉ có một đứa, ngoài cái đứa bị chết đuối đó, có lẽ hai đứa đã chạy rồi”.

Lời nói của họ khiến tôi hơi khó hiểu, chỉ có thể ngồi yên bên cạnh.

“Em đi điều tra xem sao, anh cũng phải tự chú ý một chút, những nơi lộn xộn phức tạp đó, anh ít lui tới thì hơn”. Côn Thiều đứng dậy bước ra ngoài, đi đến cửa bên quay lại, “Bên ngoài họ vẫn đang đợi đây, có bảo họ đi không?”

“Đi, đi đi, đi hết cả đi, không ai được làm phiền tôi”. Chương Ngự giống như một con báo lười biếng, nhắm mắt nằm xuống, nhìn có vẻ như an toàn, nhưng thực ra lại rất nguy hiểm.

Sau khi Côn Thiều đi, trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Anh tháo chiếc khăn tắm quấn trên người ra, bước thẳng đến trước mặt tôi, làm tôi sợ hãi kêu lên: “Chương Ngự, anh làm gì vậy?”

Vẫn may, anh chỉ đứng yên ở đó không nhúc nhích, nói về thâm trầm: “Vừa nãy ở trong phòng cấp cứu, suýt nữa bị tiếng gào khóc ồn ào của em làm cho mất mạng, bây giờ lại nghe em kêu gào ở đây”.

“Vừa nãy, em... em tưởng anh chết rồi”. Tôi khẽ nói.

“Xem ra, anh chết em cũng sẽ khóc cơ đấy”. Anh cười khà khà quan sát tôi.

“Anh đừng nhìn em như vậy, người chết thì đương nhiên phải khóc rồi, không khóc tới đến sẽ nằm mơ thấy ác mộng”. Tôi nói bừa.

Nhìn thấy Chương Ngự đi lại nhanh nhẹn, tôi nghĩ cũng không cần thiết phải ở lại thêm nữa. “Nhiệm vụ lớp trưởng giao cho, em đã hoàn thành, em phải trở về báo cáo thôi”.

“Nếu em không quan tâm đến sự sống chết của anh thì em cứ về đi”. Chương Ngự mở cửa cho tôi.

“Hiện giờ anh chẳng phải rất ổn sao?” Tôi không hề nhìn thấy anh có chỗ nào không ổn cả.

“Ổn gì chứ?” Anh giơ tay lên che ngực, nói: “Bị kinh hải như vậy, sém chút nữa đã mắc bệnh tim rồi. Em không biết đấy thôi, cái hồ đen ở dưới đáy bể bơi, nước lạnh cóng, còn có cả quỷ chết đuối mặc áo dài trắng giữ chân anh lại, còn thế này...” Anh giơ tay ra hươ hươ trước mắt tôi để miêu tả.

Tôi nhắm mắt lại không dám nhìn, toàn thân rùng mình.

“Thôi, em cứ về đi”. Chương Ngự đẩy tôi ra ngoài.

“À... thôi, em ở lại với anh thêm lúc nữa vậy”.

Những người bị kinh sợ thần kinh đặc biệt yếu ớt, tôi không muốn bỏ mặc một mình anh ở lại bệnh viện. Đồng thời, chính tôi cũng cảm thấy sợ hãi, đặc biệt bây giờ là nửa đêm, về nhà chắc chắn không dám ngủ.

Một lát sau, tài xế của Chương Ngự đến đón, chúng tôi mới rời khỏi bệnh viện. Chương Ngự nhìn tôi đang ngái ngủ, nói: “Hay là hôm nay em tạm ở lại nhà anh ngủ một tối nhé?”

Tôi lắc đầu, “Em phải về nhà”. Những người hàng xóm trong khu tôi đang biểu tình với những người làm công tác tháo dỡ, kiểu gì tôi cũng phải quay về hỏi thăm tình hình ra sao chứ.

Khi đến dưới lầu khu chung cư nhà tôi, Chương Ngự tiễn tôi xuống xe, nói vô cùng nghiêm túc: “Thực ra, anh không hề muốn làm gì Tiêu Viễn cả...”

Tôi đã không còn muốn truy cứu điều này nữa, “Chương Ngự, đó là chuyện giữa anh và Tiêu Viễn, không liên quan gì đến em, em chỉ muốn yêu cầu anh đừng gây khó dễ cho anh ấy, bởi vì anh ấy cũng là bạn của em...”

“Chỉ là bạn thôi sao?” Chương Ngự hỏi.

“Chỉ là bạn thôi”. Tôi trả lời rất chắc chắn, dùng cạn sức lực và dũng khí của mình.

“Khả Lạc, có đôi khi em yếu đuối khiến anh xót xa”.

Chương Ngự thở dài, “Em về đi, anh không tiễn em lên lầu nữa”.

“Được, tạm biệt”. Tôi vẫy vẫy tay với Chương Ngự.

2. Đi thử vai, gặp người tình của anh

Nói đến Viên Viên của chúng tôi, đúng là tốt số, một hôm nào đó đi dạo ở trung tâm mua sắm Yến Sa, lọt vào mắt xanh của một vị đạo diễn nổi tiếng trong nước, mời cô đến quay thử, nghe nói có thể diễn một vai phụ khá quan trọng.

“Khả Lạc, cậu nói xem, mình có nên đi không?” Viên Viên hào hứng hỏi tôi.

“Đương nhiên là đi rồi”. Tôi vui thay cho Viên Viên, đây là cơ hội có thể giúp cho cuộc đời sau này của cô gây dựng được sự tự tin. Viên Viên về nước để nghỉ ngơi, bây giờ có một nghề phụ, được chơi lại có thể kiếm được tiền, đương nhiên phải đi rồi.

Buổi tối, tôi tranh thủ thời gian đi cùng với Viên Viên đến thử vai. Đến trường quay, những người đến thử vai đều là minh tinh xinh đẹp, người nổi tiếng nhất có lẽ là Giang Nhã – ngôi sao lớn trong ngành giải trí đã đóng vai chính rất nhiều bộ phim điện ảnh và truyền hình. Cảm giác mà Giang Nhã đem tới cho người khác là sắc đẹp kinh người hơn trên tivi, làn da trắng không chút tì vết, khuôn mặt nhỏ chỉ bằng bàn tay, đôi mắt to sáng lấp lánh như biết nói.

Tôi nói với Viên Viên: “Phụ nữ có những nét thể này đúng là quá đẹp”. Nhưng Viên Viên lại không tán đồng, “Vừa nhìn đã thấy bộ dạng hồ ly tinh, đàn ông chưa chắc đã thích”

“Thế đàn ông thích kiểu người như thế nào?” Tôi cười khà khà.

Cô nghĩ một lát, “Đàn ông à, thích phụ nữ tươi tắn xinh đẹp, còn phải đoan trang; thích phụ nữ hài hước thú vị, còn không được quá nghèo; thích phụ nữ rộng lượng, nhưng đôi khi cũng phải hẹp hòi, thích phụ nữ theo đuổi anh, còn không được đeo bám...”

“Trời ơi, những lý luận méo mó của cậu từ đâu ra vậy?” Viên Viên nói rành rọt, chẳng biết có đúng hay không.

Viên Viên lấy tay gõ vào đầu, giờ ngón tay trở, nói: “Đàn ông thích nhất là người phụ nữ vừa gần vừa xa”.

“Người phụ nữ như vậy liệu có tồn tại không?” Yêu cầu quá nghiêm ngặt, e rằng phụ nữ trên thế giới này đều quá bình thường, rất ít người có thể đạt tới được tiêu chuẩn đó.

“Sao mà không tồn tại chứ?” Viên Viên nhìn tôi chăm chăm, “Cô ngốc, cậu chẳng phải sao?”

“Cảm ơn lời khen ngợi của cô, tôi vẫn tự biết mình là ai mà”.

Khi kéo Viên Viên đi đến phòng hóa trang, lại gặp Giang Nhã, nhìn thấy người phụ nữ đẹp ít nhiều cũng nhìn kỹ hơn mà, để được ngắm cho thỏa mắt.

Nhân viên hóa trang của Giang Nhã đang tô thêm phấn nền và đường viền mi mắt cho cô, còn đánh thêm má hồng.

Cách đây rất lâu, vì đi xem cuộc thi chạy của Tiêu Viễn, tôi cũng đã bôi má hồng, nhưng hồi đó lấy son môi thay thế.

Viên Viên hích vào tôi: “Sao mà ngẩn người ra thế?”

“Không... không có gì, đến lượt chúng ta chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa đâu, chúng ta là nhóm sau”.

Có người tặng hoa cho Giang Nhã, một bó hoa hồng xanh to đẹp rực rỡ. Giang Nhã phấn khởi ra nhận, nói với nhân viên hóa trang:

“Chị xem này, của Chương Ngự tặng đây”.

Cái tên Chương Ngự trong miệng cô dường như mềm mại đến độ ép ra nước.

Tôi và Viên Viên không hẹn mà cùng ngẩn người.

“Tôi đã mời anh ấy tham gia lễ ra mắt cuốn Album ca nhạc tối nay”. Giang Nhã tiếp tục nói với nhân viên hóa trang.

Nhớ lần trước Chương Ngự cho tôi mượn quần áo của bạn gái anh, bây giờ xem ra, vóc dáng của Giang Nhã và tôi đúng là khá giống nhau, vừa vặn chứng thực sự suy đoán của tôi.

Giang Nhã là ngôi sao nổi tiếng, đương nhiên không thể rộng rãi công bố mình đã có bạn trai. Cho nên tôi đoán, họ là một đôi tình nhân lén lút. Nghĩ đến đây, bất giác trong lòng không tránh khỏi cảm giác chua chát, nhưng lập tức lại tự thầm mắng mình: “Điền Khả Lạc, mày nghĩ linh tinh gì vậy. Chương Ngự chẳng phải là người anh em sao?”

Thử vai là việc không hề đơn giản chút nào, cần phải làm theo yêu cầu của đạo diễn để thể hiện rất nhiều động tác và tình cảm.

Viên Viên đã hẹn trước với đạo diễn, nên đạo diễn cũng không gây khó dễ gì. Sau khi thử vai xong, đạo diễn lại hét lên với tôi: “Này, sao cô diễn viên kia còn không đi hóa trang đi”.

Viên Viên bỗng chốc bật cười, nói: “Đạo diễn, ông nhầm rồi, cô ấy là bạn đưa tôi đến thử vai”.

“Cứ trang điểm cho cô ấy, để cô ấy thử xem sao”. Đạo diễn nói to.

“Không đâu”. Tôi không thể ứng phó được với công việc diễn xuất, nên tôi kiên quyết từ chối.

“Thù lao của diễn viên chính tôi bầy con số cơ đấy”. Viên Viên khề nhắc nhở tôi.

Tôi lườm cô bạn một cái, “Cậu còn nói nữa, lần sau mình không thèm đi cùng cậu nữa đâu”.

Sau khi thử vai xong, cùng Viên Viên bước ra ngoài, nhìn thấy chiếc xe Mer Benz sang trọng của Chương Ngự, không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Chúng tôi đi vòng ra sau xe Chương Ngự để bắt taxi về nhà, tôi và Viên Viên lúc này không ai muốn gặp Chương Ngự cả. Viên Viên sợ Chương Ngự biết cô làm thêm công việc khác, tôi sợ nhìn thấy anh không biết nên nói gì.

Về nhà xem lễ ra mắt Album ca nhạc mới của Giang Nhã, trong ống kính máy quay không hề nhìn thấy Chương Ngự. Vị khách mời này chắc không để gì xuất hiện ở ống kính, thế chẳng phải đồng nghĩa với việc bỏ cáo thiên hạ, anh có quan hệ khác thường với Giang Nhã.

Tự cười nhạo mình vô vị và nhiều chuyện, thế nên tắt tivi, bật vi tính tham gia trò chơi ma quỷ và thú dữ. Khi đăng nhập, nhìn thấy số hiệu của Chương Ngự vẫn đứng im ở NPC (1) không hề nhúc nhích.

Tôi đăng ký thân phận nam giới, cho nên Chương Ngự không hề nhận ra tôi.

Tôi thử chào hỏi anh, anh trả lời lại ngay.

Tôi hỏi sao anh cứ đứng yên một chỗ, anh gửi lại cho tôi hình khuôn mặt cười: “Tôi đang suy nghĩ vấn đề”.

“Là vấn đề gì mà anh phải bỏ nhiều thời gian suy nghĩ đến thế?”

“Rất quan trọng, đang nghĩ xem nên tỏ tình với người mình thích như thế nào”.

Lẽ nào anh vẫn chưa tỏ tình với Giang Nhã? Thật khó mà tin nổi. Nhìn thái độ của Giang Nhã, sao có thể không biết được chứ?

“Có lẽ, người anh thích đã biết tâm ý của anh rồi”.

Hồi lâu không thấy trả lời, nhưng Chương Ngự vẫn đứng ở đó không cử động. Mãi lâu sau anh mới trả lời lại một câu: “Cậu biết không?” Cái gì mà lộn xộn thế? Có lẽ cùng một lúc nói chuyện với quá nhiều người, nên gửi nhầm.

Tôi mặc kệ anh, đi đánh quái cùng với những người bạn trên mạng. Chơi đến cuối cùng, khi thoát ra ngoài, nhìn thấy Chương Ngự vẫn đứng ở vị trí cũ, không hề nhúc nhích.

Hôm sau, Chương Ngự gọi điện thoại cho tôi, nói: “Chúng ta đi đến sông Bắc Đới nghỉ mát đi”.

Tôi còn phải làm việc, sao có thể nói đi là được? Thế nên từ chối ý tốt của anh, “Tiểu nữ đang bận muốn chết đấy, không đi được đâu”.

“Vậy thì đi đến trường đua, anh dạy em cưỡi ngựa, em thấy sao?”

“Có phải là cuối tuần đâu, tự hành hạ mình làm gì chứ?” Đến trường đua phải đi một quãng đường khá xa, lái xe cũng đủ mệt rồi.

“Vậy thì chúng ta đi đến nhà hàng Tây ăn đồ Tây nhé?” Chương Ngự đưa ra một loạt những lời đề nghị, khiến tôi nghi ngờ anh có mục đích gì đó.

“Có việc gì, ngài hãy nói thẳng luôn đi”. Tôi cười anh vòng vo tam quốc, rào trước đón sau không phải là phong cách của Chương Ngự.

“Cũng không có việc gì quan trọng”. Anh ngượng ngịu trả lời.

Không có việc gì, nói linh tinh nhiều thế. “Nếu lãnh đạo không có chỉ thị gì, tiểu nhân xin đi làm việc thôi”.

Vừa mới xem được hai bộ tài liệu, Chương Ngự lại gọi điện thoại đến, dạo này điện thoại của tôi đã trở thành đường dây điện thoại riêng của anh rồi.

“Anh có chuyện cần nói với em, tối nay tìm chỗ nào cùng đi ăn nhé”.

“Vâng. Anh đặt chỗ hay là em đặt?”

“Anh đặt, tan tầm đợi anh đến đón em, mặc đẹp một chút”. Nói chuyện gì nhỉ, còn bắt tôi mặc đẹp một chút?

Buổi tối khi tan làm, cứ tưởng Chương Ngự đang đứng ở trước cổng cơ quan đợi tôi, nên tôi đã ra khỏi cổng đợi, nhưng mãi vẫn không thấy anh tới.

Sau khi tôi bị người đi đường ngắm nhìn miễn phí hai tiếng đồng hồ, Chương Ngự mới gọi điện thoại cho tôi, “Ồ chỗ anh đang tắc đường, không nhúc nhích nổi”. Tôi cũng sắp không nhúc nhích nổi đây, đứng lâu chân đã tê dại rồi. Khi Chương Ngự đến, đã gần 8 giờ. Tôi ngồi lên xe anh, vỗ vỗ đôi chân tê cứng, nói: “Sau này không được đùa kiểu này nữa, hẹn ăn cơm thì phải hẹn trước thời gian”. Đường tắc ghê quá khiến tính khí anh cũng nóng nảy hơn, “Kế hoạch không theo kịp sự thay đổi”.

“Nếu có thay đổi cũng phải gọi điện thông báo một tiếng chứ”. Chờ đợi quá lâu, tôi cảm thấy rất oan ức, phùng mang trợn mỏ cãi nhau với anh. Chương Ngự luôn bình tĩnh hơn tôi, “Được rồi, lần sau nếu anh còn đến muộn, anh sẽ gọi điện trước cho em”.

(1) NPC: Non-player character.

3. Diễn tập cầu hôn

Chương Ngự đặt trước tại một nhà hàng đồ ăn Tây. Tôi không thích đồ Tây, có lẽ bởi vì ít có cơ hội, nên tôi không quen với hương vị lạ, đồng thời cũng không quen thuộc những lễ nghi rườm rà trong bữa ăn phương Tây, nghĩ đến đã thấy đau đầu.

Chương Ngự nhận ra vẻ mặt tự nhiên của tôi, nói: “Anh chọn chỗ này chỉ vì cảm thấy nơi đây không gian yên tĩnh”. Anh luôn thích ăn ở những nơi yên tĩnh.

“Anh mời thì khách phải theo chủ thôi, chẳng phải vậy sao?” Tôi nghịch dao đĩa, cười với anh, “Đi cả quãng đường xa đưa em đến đây, anh muốn nói chuyện gì với em đây?”

Anh dịu dàng nhìn tôi, lộ ra nụ cười say đắm lòng người, “Em muốn biết sao?”

“Đương nhiên muốn biết rồi, nếu không chẳng phải đến đây một cách vô ích sao?”

Thần sắc Chương Ngự trở nên trang trọng hơn nhiều, “Anh thích em!”

Tôi ăn một miếng sa-lát, đang ngậm trong miệng, xem chút nữa đã phụt ra ngoài, tiếp đến cười phì phì.

“Đây là câu nói hài hước nhất trong năm nay. Chương Ngự, có phải là anh đã nhìn nhầm người rồi phải không?”

Nụ cười trên mặt anh từ từ cứng lại, chăm chú nhìn tôi. Tôi cảm thấy hơi khó chịu trước cái nhìn của anh, trái tim khẽ nhói đau, ánh mắt do dự này lẽ ra không phải là của Chương Ngự mới phải.

“Nếu anh muốn diễn tập một chút để thổ lộ với người anh thích, em có thể làm mục tiêu tạm thời”.

Tôi tiếp tục ăn sa-lát, nhưng ăn rất chậm, có thứ gì đó chặn vào tim cảm thấy hoang mang.

“Anh thích em”. Chương Ngự lại nói một lần nữa.

“Ánh mắt này của anh không giống như thích một người, mà lại giống như muốn giết người”. Tôi đưa ra suy nghĩ của mình, giúp anh sửa chữa sai sót, “Thích một người, ánh mắt cần phải như thế này, tràn đầy tình cảm, dịu dàng như nước...” Tôi nhìn Chương Ngự giống như trước đây nhìn Tiêu Viên.

Anh quả nhiên là người thông minh, chỉ cần mấy giây đã học được ánh mắt của tôi, “Anh thích em”.

“OK, chính là như vậy. Nhưng, hình như vẫn không được giống lắm, trong tivi, khi bày tỏ thường có cả hoa tươi và nhẫn nữa, khi về, anh nhất định phải chuẩn bị cho kỹ nhé. Xem còn có gì nữa, để em nghĩ giúp anh... tốt nhất là có thêm nhạc. Phải rồi, chính là nhạc. Đàn Óc-gan hoặc đàn Violin, tốt nhất là anh tự biểu diễn, mới có thành ý...”

“Điền Khả Lạc”.

“Có mặt”.

“Em đã nói xong chưa?”

“Xong rồi”.

“Thế thì ăn cơm”. Về mặt thất bại của Chương Ngự khiến tôi bật cười, nhưng sau khi cười xong, lại thấy lòng mình trống trải.

Từ sau khi cùng đi ăn bữa cơm Tây hôm đó, một khoảng thời gian dài không gặp Chương Ngự, cũng không thấy anh đăng nhập trò chơi “ma quỷ và thú dữ”, tôi đoán anh rất bận, nên cũng không làm phiền anh.

Tôi không biết Chương Ngự đã dùng hình thức nào để thổ lộ với Giang Nhã, tôi, người thầy mèo ba chân này dạy không biết có hiệu nghiệm không? Giang Nhã có cảm động rơi lệ không?

Tin tức mật của Viên Viên khiến tôi cảm thấy kỳ lạ, “Cậu không nhìn thấy cái cô Giang Nhã đó, khóc thảm thiết ngày ở trường quay, tổng giám đốc Chương chẳng buồn liếc nhìn lấy một cái, quay người bước đi luôn”.

“Biết đâu là giả vờ”. Bây giờ đang thịnh hành việc gây ra đủ kiểu scandal khi ra mắt giới thiệu một bộ phim điện ảnh hoặc Album ca nhạc, rồi đăng tin rầm rộ, nhân vật chính nổi đình đám, thế là bộ phim điện ảnh hoặc Album ca nhạc sẽ hot lên thôi.

“Không giống đâu, tổng giám đốc Chương của bọn mình làm gì có thời gian mà diễn trò cùng bọn họ chứ”. Viên Viên nói với vẻ rất chắc chắn.

“Vậy thì Chương Ngự chẳng phải đã nhìn thấy cậu đi đóng phim rồi sao?” Tôi kinh ngạc kêu lên.

“Đúng vậy, còn động viên mình cố gắng nữa kìa”. Viên Viên tự hào nói.

Bỗng nhiên, một hôm, Chương Ngự lần đầu tiên xuất hiện ở trước công cơ quan tôi, dựa người vào chiếc xe Mer Benz sang trọng đó, tay chống cằm vẻ tùy hứng.

Có lẽ là do bầu trời quá trong xanh, ánh mặt trời tươi sáng, khiến người khác có thể nhìn thấy rõ thứ ánh sáng yếu ớt phản xạ từ chiếc áo sơ mi trắng như ngà voi của anh, khiến cho khuôn mặt nhẵn mịn của anh cũng phát sáng, cả con người, trông thật sạch sẽ sáng sủa như thể không phải người chốn phàm trần.

Nếu như không có đuôi mắt khẽ nhăn, chẳng ai có thể đoán được thực sự tâm trạng anh rất không vui.

Tôi thận trọng gọi tên anh, sợ rằng sẽ phá mất bầu không khí tĩnh lặng này. Anh dường như đứng im ở đó, một lúc lâu sau mới nở nụ cười.

“Hi, đã lâu không gặp”.

Đúng vậy, lâu lắm rồi, lâu đến độ chúng tôi đều cảm thấy khung cảnh này quá xa lạ, cò vè không quen.

Chương Ngự lấy từ trong xe ra một chiếc hộp chữ nhật dài, đưa cho tôi, “Món đồ này, không biết em thích không?”

Tôi từ từ mở hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền mặt phi thủy màu xanh lam, mặt hình ô-van, chạm khắc vô cùng tinh tế, dưới ánh sáng mặt trời, toát ra ánh sáng xanh dịu dịu, sáng trong nhưng không chói mắt.

Tôi vốn chẳng có khái niệm về mấy thứ này, chỉ biết rằng phi thủy rất đắt tiền. Tôi cầm sợi dây chuyền giờ lên cổ mình ướm thử, đùa với anh, “Hong nhan tri kỷ của anh không lấy à?”

“Không phải”. Anh có vẻ không vui, “Anh chẳng có ai là hong nhan tri kỷ cả”.

“Vậy tại sao bỗng dưng lại tặng em cái này?” Tôi cầm lấy mặt dây chuyền quan sát sự thay đổi màu sắc của nó dưới ánh mặt trời.

“Tặng cho em món đồ, sao có nhiều câu tại sao thế?”

“Không có công không nhận bổng lộc mà”. Tôi cười, sợi dây chuyền này xem ra không phải loại bình thường, món đồ quá đắt tiền, tôi chẳng dám nhận đâu.

“Không lấy thì ném đi”. Tính tình nóng nảy của Chương Ngự luôn bộc phát rất nhanh, miệng anh sắc mùi thuốc nổ.

“Anh nổi nóng cái gì chứ, ai đã làm anh nổi giận, mà trút giận lên em vậy?”

Tôi không hiểu tại sao tôi luôn là người hứng chịu cơn giận của anh.

“Ngoài em ra, làm gì có ai dám làm anh nổi giận?” Anh thở dài.

“Em đã gây chuyện với anh khi nào chứ?” Ít nhất cũng đã hai tháng không gặp, sao tôi có thể gây chuyện với anh được?

“Sợi dây chuyền này, anh mua nó trong một cuộc bán đấu giá ở Đài Loan, cứ tưởng em sẽ thích nó”. Anh ủ rũ nói.

“Con người em chỉ thích tiền, lần sau đừng mua những thứ linh tinh cho em, anh cứ đưa luôn tiền mặt cho em là được”. Tôi cười nói với anh.

“Ngoài tiền ra, không có thứ gì em thích nữa sao?” Anh hỏi.

Tôi thích gì thì liên quan gì tới anh chứ? Chúng ta chỉ là bạn bè, thứ mà tôi thích chưa chắc anh đã tặng được, hoặc là anh không thể tặng nổi.

“Anh không cần quan tâm xem em thích gì, thật đấy, em và anh không thân thích”.

“Sao em lại ăn nói kiểu làm tổn thương người khác như vậy?” Anh bực bội bước lên xe, rời khỏi đây với tốc độ nhanh nhất có thể.

Ngắm sợi dây chuyền mặt phi thủy đó, nhìn những hạt khói bụi nhỏ li ti đang bay lơ lửng trước mắt, tâm trạng tôi cũng trở nên mơ màng mù mịt theo. Là tôi làm tổn thương người khác sao? Tôi không thể không kéo giãn khoảng cách giữa chúng tôi, cố gắng cự tuyệt thứ tình cảm thấp thoáng trong tim mình.

Bởi vì, tôi biết rất rõ, tôi và Chương Ngự là hai đường thẳng song song không thể gặp được nhau.

Mấy hôm sau, Chương Ngự lại gọi điện thoại cho tôi như thể không có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn quên hết những chuyện không vui trước đây. “Em đến đây xem bọn anh đánh mặt chược đi, một mình em ở nhà chán chết đi được”.

“Không được, em bận”. Tôi khéo léo từ chối lời mời của anh.

Những ngày cuối tuần của tôi đều đã được xếp lịch, cục đã có kế hoạch phân cho tôi chiếc xe ô tô, nhưng với điều kiện tôi phải thi được bằng lái xe ô tô. Cho nên tôi đã đăng ký đi học, bắt đầu học lái.

Cùng đi đăng ký học lái với tôi có một giáo sư giảng viên đại học Tôn Trác, chúng tôi được xếp vào chung một nhóm, do cùng một thầy giáo hướng dẫn. Trước đây tôi đều nghĩ, giáo sư chắc chắn là một vị đứng tuổi đeo đôi kính dày cộm, trên đầu chẳng có mấy sợi tóc, nhưng thực tế lại không giống như vậy, trông rất trẻ trung, còn có thể ca hát khiêu vũ, ngoài giờ tập lái xe, thường xuyên đưa tôi đi hát, để thay đổi không khí. Cho nên quá trình học lái xe trở nên khá thú vị.

Sau khi kỳ thi bằng lái kết thúc, để chúc mừng việc chúng tôi đều thi đỗ một cách thuận lợi, anh đề nghị cùng đi ăn một bữa, địa điểm là ở Tiêu Hương. Lúc đầu nghe đến cái tên địa danh này còn cảm thấy xa lạ, nhưng sau nghe anh nói rõ tôi mới biết, chính là nhà hàng ăn Tứ Xuyên của Côn Thiếu ở khu vực thành cổ, Tiêu Viễn đã đưa tôi đến một lần.

Vì đã đồng ý với anh, nên cũng ngại đổi chỗ. Có mấy lần cố ý nói với anh nơi đó rất đắt, nhưng anh chỉ cười, vốn không để tâm.

Thời buổi này người có tiền nhiều thật, ngay cả giáo sư đại học cũng có thể dễ dàng đi đến những nơi đắt đỏ đó.

Khi tôi đến, Tôn Trác đã ở đại sảnh tầng 1 đợi tôi, nói: “Tôi đã dặn anh rồi, bố trí cho chúng ta một phòng riêng trên tầng”.

Đợi đã, lẽ nào Côn Thiệu là anh rể của anh?

Đi lên tầng trên, nghe thấy tiếng mặt chược sột soạt, sau đó một đám người hiện ra, có người hét: “Đánh suốt cả một ngày, mệt chết đi được”.

Cũng có người kêu: “Lưng đau nhức quá”.

“Phải ăn thịt bồi bổ thôi”.

“Lưng đau thì cần bồi bổ thịt cừu thiên”.

“Đại ca đau lưng có phải vì hôm qua vận động quá sức không, cần bồi bổ pin cừu, cô minh tinh mới quen hấp dẫn chứ?”

“Mệt chết đi được, lần sau những loại việc thế này các cậu tự xử lý”.

“Đại ca hôm nay thắng bạc, phải mời bọn em chứ?”

“Cho các cậu hết, tôi lấy tiền làm gì”.

“Đại ca ở tình trường và sòng bạc đều thắng lớn”.

“...”

Tôi nghe ù hết cả tai, trong đám người này, Côn Thiệu, Chương Ngự, còn có cả mấy người lần trước đánh mặt chược đã từng gặp, họ đều gọi Chương Ngự là đại ca. Tôi vẫn luôn ở phía sau bọn họ, còn Tôn Trác đã đi đến cuối hành lang, tôi không đi qua được, đành phải nói: “Xin nhường đường”.

Chương Ngự quay đầu lại, ánh mắt vừa vận bắt gặp ánh mắt tôi, “Là em à?” Anh kinh ngạc nói.

“Xin nhường đường”. Tôi mặc kệ anh, đi qua chỗ anh, theo sát Tôn Trác. Phía sau lưng có âm thanh truyền tới, “Sao vậy, đại ca, hôm nay chúng ta bồi bổ loại pin gì?”

“...”

Tất cả mọi thứ đều dần dần trở nên xa xôi, bên tai chỉ nghe thấy tiếng Tôn Trác nói: “Cứ tưởng em bị lạc đường rồi cơ”.

Tôi hoảng hốt, có thể tất cả cảnh tượng vừa xảy ra đều chỉ là tưởng tượng của tôi, không thực sự tồn tại.

Nhưng, sao lại có giọng nói rành rọt như vậy?

“Khả Lạc”.

Ôi, rốt cuộc không phải là cùng một kiểu người, đã bị trù định không thể nào lý giải và tiếp nhận một số quan điểm và hành vi.

4. Say rượu

Tôn Trác nói: “Đồ ăn ở đây không ngon sao? Sao em không động đũa vậy”.

“Không phải, em đang nghĩ xem, đợi chúng ta lại thi qua môn thực hành một cách thuận lợi như thế này, sẽ đi đâu ăn?” Tôi cười.

“Em nói xem, đợi khi nào tôi cảm được bằng lái, sẽ đưa em đi ăn, vừa vận luyện tập luôn”.

“Thôi đi, người mới tập lái, em sợ”.

Vừa ăn một miếng thịt rán, đúng lúc ăn vào miếng ớt cay, cay đến độ tôi chảy nước mắt, Tôn Trác vội gọi phục vụ lấy cho tôi một cốc nước trắng, “Ớt ở đây đều được trồng ở Tứ Xuyên, cay lắm, ai bảo em lại ăn luôn cả ớt chứ”.

Tôi lắc đầu, thè lưỡi không nói được gì.

Một lát sau, Côn Thiệu vào, nói với Tôn Trác: “Mượn Tiểu Khả một lúc nhé”.

Tôn Trác tròn tròn mắt nhìn tôi, “Em quen với anh rể tôi à?”

Tôi gật đầu, sau đó đi theo Côn Thiệu vào một gian phòng khác. Gian phòng này to hơn, sang trọng hơn gian phòng lần trước đi cùng Chương Ngự, còn thiết kế bàn đánh mặt chược riêng, xem ra chỉ để dành cho nội bộ sử dụng.

Chương Ngự ngồi trên ghế sofa, khói thuốc làm tôi sặc, rất khó chịu, họ liên tục cộng thêm vừa rồi bị ăn phải ớt cay, nước mắt thật không biết điều, lại chảy ra.

“Em khóc cái gì?” Chương Ngự đập điều thuốc, đứng trước mặt tôi. “Những điều em vừa nghe thấy không đúng như vậy đâu”. Mặt anh tối sầm.

Tôi vừa nghe thấy gì? Rõ ràng chẳng nghe thấy gì hết. Hơn nữa, cứ coi như tôi đã nghe thấy gì thì có sao chứ?

Anh ôm lấy tôi: “Hôm đó anh nổi giận với em, sợi dây chuyền đó là anh đặc biệt mua cho em trong cuộc bán đấu giá, anh đã phải thương lượng với một người nước ngoài bao nhiêu lâu, mua về em lại chẳng buồn để tâm, hơn nữa còn nói câu nói làm tổn thương người khác đến thế, anh có thể không tức giận được sao?”

Tôi bị anh ôm chặt khó thở, nghẹn ngào nói: “Chương Ngự, em xin anh, anh đừng đối xử tốt với em như vậy, được không?”

“Nhìn kìa, em lại thế nữa rồi”. Chương Ngự không thèm lấy giấy ăn, bèn lấy ống tay áo sơ mi lụa tơ tằm của anh lau nước mắt cho tôi, “Anh đối xử tốt với em thì đã sao? Đó là vì anh muốn thế”.

“Nhưng, em lại không trả nổi”.

“Anh đã bắt em trả bao giờ chưa?”

“Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Anh chỉ muốn làm em không có bất cứ áp lực gì, sống thật vui vẻ”.

“Được, em sống thật vui vẻ. Nhưng, anh làm như vậy, em thực sự có thể vui vẻ được sao?”

Chương Ngự biết tôi đang ăn cơm cùng với Tôn Trác ở phòng bên, bèn đi sang chào hỏi Tôn Trác, “Tôi cứ tưởng là ai, thì ra là tiến sĩ Tôn. Tiểu Khả nhà chúng tôi hồi nãy ngốc nghếch, anh phải bỏ quá cho, cùng học lái xe thì quan tâm tới cô ấy hơn một chút nhé”.

Tôi kéo tay Chương Ngự, “Tại sao gặp ai cũng đều bảo quan tâm tới em chứ? Em có phải là trẻ con đâu”. Hơn nữa, cái gì mà “Tiểu Khả nhà chúng tôi”? Tôi lúc nào trở thành của bọn họ rồi.

Tôn Trác cười miễn cưỡng: “Cô Diên là người thông minh nhưng không dễ lộ ra”. Ha ha, tôi thích nghe câu này, tôi vui lắm.

Chương Ngự nhìn lướt qua tôi, “Mới nghe một câu khen mà đã phồng mũi rồi”.

Đương nhiên phồng mũi, có người khen tôi mà.

“Lát nữa sau khi dùng bữa xong với tiến sĩ Tôn thì sang phòng bên cạnh tìm anh, anh đưa em về”.

“Không cần đâu, có Tôn Trác mà”.

“Sao lại có thể làm phiền người ta chứ?” Chương Ngự lại nhìn tôi bằng bộ mặt lạnh lùng.

“Được rồi”. Tôi nói miễn cưỡng, dù sao, so với Tôn Trác, đúng là tôi thân với Chương Ngự hơn. Ăn cơm xong, tôi áy náy nói với Tôn Trác: “Lần sau thì qua phần thực hành, em mời anh đi ăn hải sản nhé”.

Tôn Trác thờ dãi, “Có lẽ không có lần sau đâu”.

“Sao lại thế? Ngày tháng còn dài mà”. Tôi vẫy vẫy tay chào anh, ngoan ngoãn sang phòng bên tìm Chương Ngự.

“Ăn xong rồi à?” Chương Ngự lạnh lùng nhìn tôi.

“Vâng”. Tôi nhú mồm, chẳng phải vừa nói muốn đưa tôi về sao, sao lại tỏ thái độ khó coi này với tôi?

“Anh có đi không?” Tôi hỏi.

Chương Ngự lấy chìa khóa xe, nói: “Đi thôi”. Anh vừa mở miệng, tôi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

“Trời ơi, anh uống nhiều rượu thế, còn dám lái xe đưa người khác về?” Ngay cả đi đứng cũng lảo đảo, tôi còn phải đỡ anh.

“Không sao”. Anh đẩy tôi ra.

“Chương Ngự, hôm nay anh phải chịu sự kích động nào, sao lại giận dữ với em?”

“Anh nói không sao là không sao”. Anh hét lên với tôi.

“Được, không sao thì tốt, vậy đi thôi”. Anh là tổng giám đốc còn chẳng sợ, tôi sợ gì chứ? Tính mạng của anh đáng giá hơn tôi nhiều.

Thấy xe anh lái ngoằn ngoèo đi lên đường vành đai 2, trái tim tôi thấp thỏm theo.

“Sợ không?” Thật không ngờ anh còn quay sang hỏi tôi.

Nếu như nói không sợ, đó là nói bừa, ai chẳng biết sự đáng quý của tính mạng con người chứ.

“Chương Ngự, anh đang giận hờn ai vậy?” Hôm nay Chương Ngự giống như một đứa trẻ ngang ngạnh, không biết kiềm chế.

Anh lắc đầu, “Sau này không có việc gì em đừng có đi cùng Tôn Trác nữa”.

“Em và Tôn Trác chỉ là cùng học lái xe với nhau”. Tôi đi cùng ai thì có liên quan gì tới anh? Anh là gì của tôi chứ?

Nhưng câu nói phía sau, tôi không dám nói ra, anh đã uống quá chén rồi, tôi không dám dùng câu nói của mình để làm anh kích động thêm. Khó khăn lắm mới đến được dưới lầu khu nhà tôi, Chương Ngự luôn miệng kêu khát. Nếu như không rót cho anh tách trà, có vẻ như thiếu tình người, thế nên đành để anh cùng đi lên lầu với tôi.

Đúng là anh đã uống quá nhiều rượu, vừa đi vào nhà đã lao ngay vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Tôi bấm lưng cho anh, liên tục lầm bầm: “Không uống được nhiều, sao lại nốc nhiều rượu thế”.

Nôn hai lần, Chương Ngự dựa vào sofa, mắt khẽ nhắm lại, tôi pha cho anh cốc trà.

Trà vừa pha xong thì anh cũng ngủ mất rồi, lay gọi mãi cũng không tỉnh, nên cũng đành để mặc anh ngủ.

Tên Cá Mực chết tiệt, thật biết cách gây vò người khác.

Sau khi xem xong bộ phim chiếu lúc nửa đêm, Chương Ngự vẫn chưa tỉnh, xem ra hôm nay phải cố gắng sofa của nhà tôi rồi.

Sợ đêm anh khát nước, tôi lại đun chút nước nóng, thay cho tách trà đã bị nguội.

Vừa định đi ngủ, anh lại nói: “Khả Lạc, đừng đi”.

“Sao vậy, có phải là trong dạ dày nóng rất khó chịu không?” Tôi tưởng anh đã tỉnh, bèn ngồi xuống ghế sofa đối diện, nhưng nhìn hồi lâu mới nhận ra, thật không ngờ anh vẫn đang ngủ say.

Rất ít khi quan sát anh ở cự ly gần như thế này. Không thể phủ nhận Chương Ngự có tất cả các nét đẹp trên khuôn mặt, là một người đàn ông tuấn tú. Người đàn ông như vậy sẽ có không biết bao nhiêu cô gái sùng bái, cam tâm tình nguyện dâng hiến tình yêu của mình?

Chương Ngự trở người, tiếp tục ngủ say, “Khả Lạc, đừng...” Anh đang nói mê. Tôi cười, quay người bước vào phòng mình, để nguyên quần áo đang mặc, nằm luôn xuống giường, nhưng lại không tài nào chợp mắt được.

5. Con người này cứ ngang ngược bá đạo thế

Về sau, trong quá trình học lái xe, Chương Ngự cứ liên tục gọi điện thoại tới, như thể lãnh đạo kiểm tra sự chuyên cần của nhân viên.

Mỗi lần nhận điện thoại của Chương Ngự, tôi đều phát hiện ra Tôn Trác đang hào hứng nhìn tôi, tôi bắt lực lờm anh một cái.

Vốn hẹn Tôn Trác cùng đi ăn tối, nhưng Chương Ngự lại nhất định đến làm loạn. Khi kết thúc buổi học lái ở trường tập, Chương Ngự gọi điện thoại cho tôi, “Anh đến đón em nhé, dạo này không gặp em, anh toàn phải đi chơi một mình, chán chết đi được”.

“Nhưng em đã hẹn cùng đi ăn tối với Tôn Trác rồi”.

“Thế thì càng hay, càng đông càng vui mà”.

“Nhưng, em chỉ muốn ngồi ăn một bữa yên tĩnh với tiến sĩ Tôn, không muốn người khác làm phiền”.

“Sao anh có thể bị tính là người khác chứ?” Anh không hề khách sáo.

Tôn Trác bắt lực nhìn tôi, “Thôi, để lúc khác, sau này còn có cơ hội mà”.

Chương Ngự đợi ở trước cửa trường, ngồi trong xe liên tục gọi điện thoại, phần lớn là dặn dò công việc. Xem ra anh không hề giống người nhân rồi không có việc gì làm, tại sao lại cứ đến tìm tôi để tiêu tốn thời gian.

Gọi điện thoại xong, anh mới quay đầu lại nhìn tôi, “Mời Tôn Trác ăn cơm mà không thèm mời anh ăn, xem ra đúng là uống công đôi xử tốt với em”.

“Em mời anh vẫn còn ít sao?” Bữa cơm nào cũng tiêu tốn của tôi ít nhất vài trăm tệ, làm cho tôi xót ruột vô cùng, vẫn còn nhớ cả đấy.

“Có sao?” Anh hỏi tình bơ.

“Không có sao? Trước đây em đều mời... ăn rồi”. Tôi ngước đầu, “Thôi thôi mình vậy, hôm nay em mời anh ăn lần nữa”.

Chuong Ngự toét miệng cười, “Vậy thì cho em cơ hội đấy”.

Vừa đi vừa vất óc suy nghĩ xem nên ăn gì, đột nhiên nhớ ra, bèn hỏi Chuong Ngự: “Anh thích ăn sườn kho tàu hay gà hầm nấm hương?”

“Đều thích cả, dù sao mấy hôm liền cũng chưa ăn thứ gì nhiều dầu mỡ, bồi bổ chút cũng tốt”. Anh lái xe chậm rì rì, chậm đến nỗi tôi chỉ muốn xuống đẩy xe hộ anh.

Khi đi qua Carrefour, tôi bảo anh dừng xe, “Em đi mua mì tôm”.

“Chẳng phải nói mời anh ăn sườn kho tàu và gà hầm nấm hương sao, còn mua mì tôm gì chứ?” Chuong Ngự lấy làm lạ.

“Để mời anh ăn mà, sườn kho tàu và gà hầm nấm hương, mỗi loại mua cho anh một gói”. Tôi cười hi hi, nói.

“Điền Khả Lạc, em không định mời anh ăn mì tôm chứ?” Chuong Ngự lo lắng.

“Nếu không, anh còn định muốn ăn gì”. Có mì tôm là tốt lắm rồi.

Chuong Ngự trầm uất một lúc, cuối cùng nói: “Thôi, để anh mời em ăn...”

“Em không muốn lại ra ngoài ăn, ngoài việc lãng phí, còn ăn uống không được thoải mái”.

“Anh tự mình vào bếp mời em ăn, em thấy thế nào?” Nét mặt như muốn được thử sức của Chuong Ngự khiến tôi nghi ngờ.

“Anh biết nấu ăn?”

“Đương nhiên”. Đã sớm biết anh nói dối không đo mặt, nhưng thật không ngờ lại cách xa một trời một vực đến thế.

Thật không ngờ lại tin lời anh, tôi đúng là con ngốc.

Hai người đẩy chiếc xe chở đồ ào ào lấy đồ ăn trong siêu thị.

“Anh biết làm đầu cá sốt ớt”. Chuong Ngự nói. Tôi nghĩ trình độ cắt lát cá của anh siêu thế, chắc là biết làm cá thôi. Thế nên tôi đã chọn một đầu cá thật to, rồi lại lấy một túi ớt thái nhỏ đặt vào xe đẩy hàng.

“Anh cũng biết làm món sườn bò rán”. Từ nhỏ anh đã ăn đồ Tây, biết làm cũng không có gì ghê gớm. Thế nên tôi đã chọn một miếng sườn bò to.

“Anh còn muốn ăn măng em xào hôm trước, làm bằng nguyên liệu gì vậy?” Chúng tôi lại mua củ cải trắng, cà rốt, măng, củ nghệ non.

“Theo tiêu chuẩn của món ăn Tứ Xuyên, hay là làm thêm món cà tím xào?” Anh rất cầu kỳ về ăn uống, lại mua thêm cà tím, cà chua, ớt xanh... cho vào trong xe đẩy đồ.

“Canh trứng cà chua, món này là món sở trường của anh”. Chuong Ngự hào hứng giống như một đứa trẻ vậy.

Quyết không phải là do tôi kỳ vọng quá cao, mà là trình độ nấu nướng của Chuong Ngự thực sự khiến người ta phải nghi ngờ.

Anh bảo tôi ra phòng khách ngồi xem tivi, Chuong Ngự oai phong lẫm liệt bước vào nhà bếp. Đợi đến khi anh nấu nướng xong, tôi đã mơ màng sắp ngủ gật. Từng món ăn được đưa lên, tôi lần lượt thất vọng.

“Anh chắc chắn muốn mời em ăn những thứ này?” Tôi nghi ngờ anh muốn mượn cơ hội mời tôi ăn để tiến hành mưu sát.

“Em thử đi, mùi vị chắc cũng khá ngon”.

Nhìn món sườn bò đen sì, đầu cá trắng toát, tôi không dám ôm bất cứ hy vọng gì.

Món cà tím xào là món duy nhất có thể ăn được, nhưng anh lại quên cho gia vị.

“Em... em có thể ăn canh được không?”

Chuong Ngự ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, múc từng thìa canh nhỏ vào bát cho tôi. Vẫn may, trong canh có cà chua, trứng, còn có chút dầu vừng nổi lên trên, tôi hào hứng thử một miếng. Ôi trời ơi, dám cá rằng anh đã bỏ hết gia vị lẽ ra cho vào món cà tím xào cho cả vào nồi canh rồi.

“Em đột nhiên không có hứng ăn...” Tôi đặt bát xuống, nói với vẻ ái ngại.

“Thế sao được? Em học lái xe suốt cả ngày trời, phải ăn nhiều một chút”. Nói xong, còn gắp cho tôi rất nhiều đồ ăn.

“Những món này rất khó nuốt”. Cuối cùng tôi cũng không kìm chế được việc nói thật lòng.

“Khó nuốt cũng phải nuốt, bởi vì là anh làm”. Chương Ngự, con người này cứ ngang ngược bá đạo thế.

Tôi ăn mà không biết mùi vị gì, cổ nhét vào miệng.

“Đây là lần đầu anh nấu cho người khác ăn, em không thể đã kích anh”. Anh còn nói lý nữa cơ đấy, sớm biết thế này, dù thế nào tôi cũng không để anh mời tôi ăn cơm, dễ tạo thành con ác mộng và nỗi ám ảnh cho cuộc sống vui vẻ hòa bình của tôi.

Ngày đầu tiên khi cầm bằng lái xe ô tô, Chương Ngự còn hưng phấn hơn cả tôi, cho tôi lái chiếc xe Mer Benz của anh để luyện.

Tôi nói: “Anh đừng chiều hư em, nhớ sau này em quen lái xe Mer Benz, không lái được xe bình thường khác mất”.

“Cùng lắm là anh cho em mượn xe này để lái”. Chiếc xe Mer Benz hàng triệu nhân dân tệ chứ không phải là xe đạp, có thể nói mượn là mượn sao? Là anh quá thoáng hay là tôi quá keo kiệt? Tóm lại, nếu như chiếc xe Mer Benz là của tôi, tôi quyết không cho bất cứ người nào mượn.

Xe cơ quan cấp cho tôi là xe Bắc Kinh hiện đại, Chương Ngự chê, nói: “Đợi em lái xe thạo rồi, anh sẽ đổi cho em chiếc xe tốt hơn”.

“Có phải là anh nhiều tiền đến độ hỏng cả não rồi không?” Tôi sờ trán anh, vẫn may, không nóng.

“Lấy được bằng lái một cách thuận lợi, cơ quan lại cấp cho xe riêng”, Chương Ngự nói, “Liệu có phải là em nên mời một bữa không nhỉ?”

Ngẫm ra thấy cũng phải, tôi có được mọi thứ ngày hôm nay, đều là nhờ Chương Ngự ban phát cho cả đấy. Thế nên, tôi đề nghị mời anh đi hát ở Tiền Cự, Chương Ngự nghe vậy lắc đầu nguây nguẩy, “Nơi đại chúng kiểu này, đừng có làm mất thời gian của anh”.

“Lẽ nào Chương đại thiếu gia có chỗ nào khác hay hơn?”

Anh nghĩ một lát, “Côn Thiểu có một chỗ rất hay ở Thông Châu, có điều hơi xa một chút”.

Tôi lái xe đi theo anh, lái hết hơn một tiếng đồng hồ, mới tìm đến được tòa biệt thự Côn Thiểu xây dựng ở ngoại ô.

Nhìn thấy tôi và Chương Ngự, Côn Thiểu ngăn người, “Ồ, hôm nay là ngày gì vậy, sao đều chạy đến chỗ tôi cả thế này?”

“Còn có ai nữa?”

“Tiêu Viễn”.

Nghe thấy cái tên này, vẫn làm đau nhói sợi dây thần kinh mẫn cảm nhất trong lòng tôi. Chương Ngự nắm lấy tay tôi, nói: “Mỗi người tự chơi trò của mình, không sao đâu”.

Tôi và Chương Ngự vào một gian phòng khác, đi vào trong, chính là phòng hát, thực sự vô cùng xa hoa, chẳng trách mà những người này không thích Tiền Cự.

Tôi giả bộ như không có chuyện gì, cùng Chương Ngự chọn bài hát. Bởi vì anh từng du học ở nước ngoài, phần lớn chọn bài hát tiếng anh, tôi lặng lẽ ngồi nghe, thỉnh thoảng cũng ngâm nga theo vài câu.

Phòng bên cạnh thấp thoáng truyền tới giọng hát, giọng vang hồn hậu, vừa nghe đã biết ngay là Tiêu Viễn. Anh đang cao giọng hát bài “Người yêu tôi và người tôi yêu”.

Người yêu tôi si tình với tôi, không hề hối hận, nhưng tôi lại tình nguyện đau thương cả đời vì người tôi yêu...

Giọng ca truyền đến tai rành rọt, gây vò trái tim tôi, khiến tôi khó mà chịu đựng nổi, tôi cầm túi xách lên, nói với Chương Ngự, “Em không chơi nữa”. Sau đó phóng như bay ra khỏi tòa biệt thự đó, lái xe lao đi vun vút.

Chỉ nghe thấy tiếng hét đầy lo lắng của Chương Ngự ở phía sau, xe của anh cũng lao theo.

Tốc độ của xe Bắc Kinh hiện đại không thể sánh được với Mer Benz, anh nhanh chóng vượt qua tôi, chặn tôi ngay lối rẽ ở đường cao tốc.

Nét mặt Chương Ngự bình tĩnh đến độ đáng sợ, “Em không thể vứt bỏ Tiêu Viễn được sao?” Tôi không dám nói, sợ mình vừa mở miệng là sẽ òa khóc.

“Em nói ngay cho tôi”. Chương Ngự lắc mạnh vai tôi, đây là lần đầu tiên anh chính thức nổi nóng với tôi.

Tôi nói thế nào đây? Tôi còn có thể nói gì đây?

“Nếu như không thể vứt bỏ thì quay lại tìm nó”. Chương Ngự kéo mạnh tôi quay trở về.

“Em không muốn”. Tôi khóc, liên tục lùi lại phía sau, lùi đến tận đường dây cách ly của đường cao tốc, “Em không yêu anh ấy nữa rồi”. Tôi gào khóc.

Chương Ngự thờ dãi, ôm chặt tôi vào lòng anh, dịu dàng nói: “Khả Lạc, đừng yêu Tiêu Viễn nữa”.

Đúng vậy, không yêu Tiêu Viễn, tôi mới có thể vui vẻ được, tôi mới là Khả Lạc.

“Mở mắt ra nhìn xung quanh, người yêu em vẫn còn rất nhiều mà”. Chương Ngự dịu dàng vuốt mái tóc rối bù của tôi.

Trong khoảnh khắc này, tôi muốn được dựa vào lòng anh để tìm kiếm sự an ủi.

Sau này, cả hai người chúng tôi không ai nhắc đến sự việc xảy ra tối hôm đó.

Quan hệ giữa tôi và Chương Ngự nhanh chóng trở nên thân thiết hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vút Bỏ Anh Là Điều Đáng Cảm Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tấm lòng chân thật đã bị tôi hiểu nhầm

Tôi và Chương Ngự nhìn nhau cười vang, sau khi cười xong, Chương Ngự dịu dàng nhìn tôi: “Em lại quay lại rồi, thật tuyệt”.

1. Bị kẻ khác ám hại

Cả ngày ngồi xem tin trên mạng, vô tình nhìn thấy một cái tên quen thuộc, tôi gọi điện cho Chương Ngự. Đổ chuông máy hồi liền, anh mới nhấc máy, vẫn dùng giọng điệu uể oải, “Sao đột nhiên lại nhớ đến việc chủ động gọi điện cho anh?”

“Chỉ là hỏi thăm thôi. Nghe nói, thiếu gia Chương đạo này gặp số đào hoa, đang có mối tình nồng cháy với ngôi sao quốc tế nổi tiếng. Ôi, cô gái nhỏ này chỉ muốn được xin chữ ký...”

Tôi không dám cười thành tiếng, cố gắng nhịn cười, rất khó chịu, đành phải hít thở sâu.

“Điền Khả Lạc, những câu chữ thiếu dinh dưỡng này mà em cũng tin sao?” Chương Ngự cuồng lên, ném điện thoại sang một bên, không thèm nói chuyện với tôi.

“Đương nhiên... không tin, ha ha...” Tôi nói, nhưng đáng tiếc, anh không nghe thấy. Thình thoảng nghĩ đến Chương Ngự, trong lòng cảm thấy rất mất mặt, có một người bạn như vậy, thật tuyệt.

Biết anh quan tâm tới tôi, tôi cảm thấy thật ấm áp. Chúng tôi là bạn tốt, mà bạn tốt thì dùng để bóc lột và áp bức, giống như Chương Ngự đã từng bóc lột và áp bức tôi vậy.

Vì tính bị hổng, nói với anh một tiếng, anh vội vàng đem máy vi tính dự phòng của anh đến cho tôi, “Em hãy dùng tạm cái máy này, khi nào sửa xong máy của em, anh bảo người đưa đến”. Anh tự mình ôm chiếc máy vi tính để bàn nặng trĩu của tôi đến tận thôn Quan Trung tìm người sửa, còn máy tính của anh bị hổng, anh chỉ cần gọi điện thoại bảo người đến sửa. Có một người bạn tốt đến nhường này, còn có gì phải phàn nàn chứ?

Máy tính xách tay dự phòng của Chương Ngự có rất nhiều trò chơi, tôi tha hồ vui chơi thỏa thích.

Chiếc xe Mer Benz của Chương Ngự thình thoảng đỗ ở dưới tầng, anh bảo tài xế lái xe khác đến đón anh. Cho nên, tôi cũng có thể lái xe của anh đi hóng mát.

Trải qua một quãng thời gian yên ổn, khu chúng tôi bị khơi lại việc tháo dỡ di dời, hơn nữa lần này khí thế còn mạnh mẽ hơn trước.

Khi tôi đang ở trường đua học cưỡi ngựa với Chương Ngự, cô hàng xóm gọi điện thoại cho tôi: “Khả Khả, cháu mau về ngay, cửa kính nhà của khu chúng ta bị đập nát rồi”.

“Là ai mà dám coi thường pháp luật thế ạ, giữa ban ngày ban mặt mà dám đập vỡ kính nhà dân”. Tôi vừa nghe, đã nổi giận đùng đùng, lập tức thay đồ và lao thẳng về nhà.

Còn chưa kịp tiến vào tiểu khu, đã nhìn thấy những viên đá to khoảng bằng hạt đào bay lộn xộn khắp nơi, tiếng cửa kính bị đập vỡ vang rền.

Tôi hét to: “Dừng tay lại. Cẩn thận làm người khác bị thương...”

Không hét thì còn đỡ, vừa hét xong, một hòn đá lao thẳng về phía tôi, sau đó còn nhiều hơn nữa, ào ào lao tới, tôi không kịp tránh.

Tôi rút di động ra, ấn bừa một số máy, dùng giọng nói yếu ớt thốt lên một câu: “Cứu tôi với”, rồi ngất xỉu.

Khi tỉnh lại, trước mặt là Chương Ngự, đứng sau anh còn có mấy người hàng xóm.

“Lúc ăn tối anh cứ luôn cảm thấy tâm trạng bất ổn, may mà kịp thời quay về”. Anh xoa nhẹ miếng băng quấn trên đầu tôi, tiếp tục nói, “Đạo này sao cứ hay bị kẻ khác ngầm ám hại thế? Hôm nào phải đi đến chùa Đàm Thạch thấp hương mới được”.

Tôi nhìn tiếp ra phía sau Chương Ngự, cảm tưởng có sự ám áp thân quen đó. Ở phía cửa dường như vừa lướt qua một bóng người, khuôn mặt tinh tế, đôi môi mím chặt, đôi mắt sáng lấp lánh dần chuyển sang u tối, thể hiện bao sự hụt hẫng và tuyệt vọng không thể nói được thành lời.

“Tiêu...” Tôi cảm thấy tức ngực khó chịu, há miệng ra nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh nào.

“Tiêu gì cơ?” Chương Ngự dõi theo ánh mắt tôi nhìn ra ngoài: “Chẳng có gì cả mà”.

Tôi chớp chớp mắt, đúng vậy, bên ngoài là một khoảng không đen kịt.

Lẽ nào vừa rồi tôi nhìn thấy chỉ là ảo giác?

Khi trở về nhà, cô hàng xóm diu tôi, nói: “Khả Khả, vừa rồi cháu bị mất nhiều máu lắm, lát nữa phải nhớ ăn táo con để tẩm bổ”.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, nhưng không cẩn thận đã làm ảnh hưởng đến miếng gạc băng bó vết thương trên đầu, khiến tôi đau đến thất ruột, cố nghiền răng chịu đựng.

Chương Ngự cầm tay tôi, nhẩn nại nói: “Khê một chút, bị rách một miếng to, khâu bốn mũi”.

Tôi đúng là một người xui xẻo, sao lại suốt ngày gặp phải những chuyện như thế này chứ?

Sáng sớm hôm sau, Chương Ngự lại đến thăm tôi, còn nhiệt tình giúp tôi xin nghỉ phép. Tôi cảm động mỉm cười với anh, nhưng anh lại đã kích tôi: “Đã thành ra thế này còn cười được à?”

“Sao lại không cười chứ. Ít nhất em cũng chưa chết, không bị tàn tật, chỉ bị chút vết thương ngoài da”.

Chương Ngự đành bất lực lắc đầu, “Chuyện gì đối với em cũng đều có vẻ không quan trọng”. Anh nhảm rồi, không phải tôi chuyện gì cũng không quan trọng, ví dụ ngày thứ hai đầu tuần anh đã đến thăm tôi, tôi cảm thấy rất áy náy, “Tổng giám đốc Chương, hàng ngày anh đều không cần đi làm à?”

“Không cần”. Anh trả lời mau lẹ, chặn đứng luôn những câu định nói tiếp theo của tôi.

Tôi vốn định nói, anh là tổng giám đốc, một ngày phải giải quyết hàng trăm việc, không thể chỉ bởi vì chút việc vặt của tôi mà không đi làm, đó là bỏ lỡ công việc chính mà đi làm những việc không đâu.

Chương Ngự quan sát khí sắc của tôi, nói: “Sắc mặt không tốt, tôi qua đã bảo em ăn táo con, em đã ăn chưa?”

“Giữa đêm hôm, đi đâu mua táo được chứ?” Anh ở nhà tôi đến tận hơn 10 giờ, siêu thị đã đóng cửa từ lâu rồi.

“Ừ, anh quên mất trong nhà em chẳng có thứ gì cả”. Anh lập tức gọi cuộc điện thoại, chỉ một lát sau, đã nghe thấy tiếng gõ cửa, hai chàng trai trẻ mỗi người bê một thùng to vào phòng.

Tôi nói: “Chương Ngự, anh làm gì vậy?”

“Đợt trước ở Tân Cương có vận chuyển bằng đường hàng không táo Hòa Điền Ngọc, có cả khô cả tươi, em để đây ăn dần”. Chương Ngự vẫn luôn hào phóng, ngay cả tặng táo cũng tặng nguyên cả thùng.

“Còn phải ăn mấy năm mới hết”. Tôi thề lười.

Chương Ngự đưa tôi đến chùa Đàm Thạch cầu Phật, hai anh chàng đưa táo đến ở lại giúp tôi sửa cửa kính trong nhà tôi.

Từ lâu đã nghe nói mùng một, ngày rằm ở chùa Đàm Thạch hương khói nghi ngút, thật không ngờ ngày thường ở đây cũng đông như vậy.

“Anh thật sự tin vào việc thấp hương cầu Phật à?” Tôi hỏi Chương Ngự.

“Thà tin là có còn hơn tin là không”.

Tôi vẫn luôn cho rằng thấp hương cầu khẩn là một hành vi thật buồn cười, nhưng nhìn thấy Chương Ngự thành tâm quỳ xuống trước mặt Phật, lại không thể cười nổi.

“Khả Lạc, anh cầu xin cho em được bình an nhé”. Câu nói này khiến tôi chỉ muốn bật khóc. Chương Ngự, sao anh lại có thể dịu dàng đến độ vô lý như vậy được chứ?

“Thực sự có tác dụng sao?” Tôi cố kìm nén cảm giác trong lòng mình, lên tiếng hỏi.

“Ừ, có tác dụng”.

“VẬY em cũng khẩn”. Tôi cầm lấy que hương, học theo cách quỳ lạy cầu khẩn của Chương Ngự lúc này.

Tôi cầu xin không phải cho tôi, mà là cho tất cả người thân và bạn bè tôi được bình an và vui vẻ, có Tiêu Viễn, Chương Ngự, Viên Viên, Chương Sinh...

Sau khi đứng dậy, tôi đi theo Chương Ngự đến sân sau. Ở đây khá u tịch, còn có một phòng trà vắng vẻ, đã có người pha sẵn trà đợi chúng tôi.

Tôi đang khát, ngửi thấy mùi hương thơm ngát của trà Bích La Xuân, rất mong ngóng được uống, Chương Ngự lại cướp luôn, uống một hơi hết sạch.

Tôi hơi bức, “Chương Ngự, anh là gì vậy?”

“Đây là trà của anh, chuẩn bị nước lọc cho em”.

Anh nói tỉnh bơ. Tôi thăm hỏi thăm tỏ tiên nhà anh. Lốp trưởng, xin lỗi cậu nhé, anh ta thực sự khiến người ta quá cảm phẫn, ai bảo cậu là người nhà với anh ta.

Nghỉ ngơi một lát, nhìn thấy một đoàn người khác đang vội vã đến, khoảng bốn, năm người, có hai người vào, còn những người khác đều đứng canh ở ngoài. Một trong hai người là Côn Thiệu, còn người kia để râu quai nón, trông rất quen.

“Đã điều tra rõ sự việc chưa?” Chương Ngự vừa nhâm nhi trà vừa hỏi.

Hai người ngồi xuống, “Đã điều tra rõ rồi, nhưng có vẻ phải bó tay”. Côn Thiệu cứ nhìn tôi cười.

“Sao vậy?” Chương Ngự chậm rãi hỏi.

“Mảnh đất đó người tiếp quản không phải là ai khác, mà là bộ trưởng Tiêu của bộ tài nguyên đất quốc gia của chúng ta”. Côn Thiệu vẫn cười hi hi với tôi.

Tôi cứ tưởng trên mặt có gì, vội lau lau mặt.

Chương Ngự nghiêng đầu, nghiêng người chắn một nửa người tôi, “Đừng có liếc mắt đong đưa, cần nói với tôi thì nói với tôi”. Rõ ràng là đang nói chuyện với Côn Thiệu, nhưng lại cảm thấy như đang nhắc nhở tôi điều gì đó.

Chương Ngự đứng là heo, rốt cuộc đang nghĩ gì? Sao tôi lại có thể liếc mắt đong đưa với Côn Thiệu được, anh ấy là anh rể của Tôn Trác mà.

“Quả nhiên, không nằm ngoài dự liệu của anh. Đất đai quanh khu vực đó đều nằm trong tay ông ta. Hiện giờ khu đất đó đã tăng giá gấp mấy lần, nếu như lấy được nốt miếng đất này, thì cả khu phía tây đều thuộc về mình ông ta”. Côn Thiệu từ tốn nói.

Chương Ngự gõ gõ tay theo nhịp vào chiếc ấm Tử Sa.

“Châu Bằng, cậu thấy sao?”

Người đàn ông râu quai nón cười, “Con cáo già Tiêu Càn Quang không dễ dây vào đâu, trong tay nắm giữ mấy con át chủ bài”.

Thần sắc Chương Ngự bỗng chốc trở nên nghiêm nghị khiến người khác sợ hãi, “Tôi lại cứ muốn dây vào ông ta đấy”.

Họ cứ luôn miệng nói chuyện đất đai, rồi lại nói đến bố Tiêu Viễn, nghe cũng chẳng thể hiểu nổi.

Khi trở về nhà đã hơn 3 giờ chiều, cửa kính trong nhà đã được thay mới, lau chùi sạch sẽ sáng loáng.

Qua cửa sổ, nhìn ra ngoài, không còn thấy những người cảnh sát vũ trang đứng canh gác ở phòng làm việc của tổ tháo dỡ di dời, ngay cả những người công nhân mặc quần áo thường làm công việc đập phá cũng không còn thấy bóng dáng đâu nữa cả.

2. Lên núi Hương Lò đánh cờ

Hôm sau đi làm trên đầu vẫn quấn băng. Tôi nhìn thấy Tiêu Viễn đứng ở trước cổng cơ quan, đứng yên như thể hóa thạch, cho đến tận khi nhìn thấy tôi mới cử động.

“Em đã đỡ chưa?” Anh nhìn miếng băng quấn trên đầu tôi.

“Ừm”. Tôi gật đầu, cố gắng mỉm cười.

Ánh nắng ban mai chiếu lên khuôn mặt Tiêu Viễn, giống như phủ lên một lớp sương, mịn màng, khiến tôi không nhìn rõ nét mặt anh.

“Khả, xin lỗi em”. Giọng nói khó khăn của anh dường như được ép ra từ trong lồng ngực.

“Tiêu Viễn, anh không có lỗi với em”. Tôi nói rành rọt, sau đó bước vững chãi đi qua anh, cơ thể và con tim đều không run rẩy, chỉ là hơi nhói đau đến khó thở.

Bộ phim điện ảnh của Viên Viên đã quay xong, kỳ nghỉ của cô cũng kết thúc, cô vẫn phải trở về nơi ban đầu của cô.

Tôi và Quách Phẩm Tự cùng đi tiễn cô, Viên Viên cười rạng rỡ, nói với chúng tôi: “Khi bộ phim khởi chiếu, mình sẽ lại quay về”. Lần này, không có ai khóc, có lẽ quen với việc đi đi về về, đã quen với việc hợp tan, chúng tôi đều trở nên kiên cường hơn, không còn đau lòng khóc lóc vì sự chia ly tạm thời nữa.

Tôi đi loảng quảng trong trò chơi, gặp Chương Ngự, anh hỏi tôi tại sao không theo đoàn đi đánh yêu quái.

“Không có tâm trạng, chơi game chỉ là để tiêu khiển thời gian”. Tôi trả lời anh.

Anh nhắc nhở tôi, “Hãy đi tiêu khiển trong cuộc sống thực đi, còn có lợi cho cơ thể”.

Đúng vậy trong cuộc sống thực tìm kiếm trí tuệ và dũng khí của cuộc sống mới là cuộc sống thực sự, tôi cũng mong chờ và ước vọng lắm. Nhưng hiện thực luôn có quá nhiều điều trói buộc và không được toại nguyện. Đúng lúc tôi đang suy ngẫm về câu nói của anh, Chương Ngự gọi điện thoại tới: “Khả Lạc, em đang bận gì thế? Chúng ta đi đến đỉnh núi Hương Lò đánh cờ nhé”.

Trời, sao anh lại như biết được tâm sự của tôi vậy?

Tôi thờ dốc khi leo lên được đỉnh núi Hương Lò, Chương Ngự lại có vẻ như không hề hấn gì, đã đợi ở đây từ lâu rồi.

“Anh ngồi cáp treo lên đây à?” Tôi vừa thờ vừa hỏi.

“Có một đoạn đường ngắn ngủn, ngồi cáp treo làm gì?” Anh giở bàn cờ ra.

“Ôi, sớm biết thể lực mình tệ như vậy, thì đã ít chơi game, chịu khó luyện tập”. Tôi cảm thán.

“Bây giờ em mới biết à”.

“Bây giờ mới biết cũng chưa muộn mà, bắt đầu từ ngày mai, tăng cường luyện tập”. Tôi giơ cánh tay phải lên cất lời thề ở trên đỉnh núi Hương Lò.

Vừa chơi cờ, vừa ngắm cảnh. Tư duy của tôi không được liên mạch, thường xuyên ngừng suy nghĩ. Nhìn xuống chân núi, từng bách biếc xanh, lá phong đỏ ối, nhìn khói sương dày đặc, nước chảy róc rách, không kìm nổi nghĩ tới thần tiên thoát tục. Có lẽ, thần tiên chính là bởi vì không có sự quyến luyến mỗi nhân duyên, nên mới sống mãi ở chốn núi rừng này, vĩnh viễn hưởng cuộc sống hạnh phúc tự do, tự tại.

“Chương Ngự, nếu như anh không phải là anh, em cũng không phải là em, vậy chúng ta liệu có thể trở thành thần tiên được không?” Tôi đột nhiên có ý nghĩ khác thường.

“Có lẽ kiếp trước chúng ta chính là một đôi thần tiên, cũng đã từng ngâm thơ đánh cờ ở nơi đây... Bây giờ chúng ta lên đây, chỉ là tiếp tục việc làm từ kiếp trước”. Chương Ngự nói về nhỏ nhả.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi đứng cổ lụa tơ tằm màu xanh, trên đó có một hình mây thêu bay bay, nhìn anh ít nhiều cũng có vài phần giống phong thái thần tiên.

“Chương Ngự, em đã bao giờ nói anh rất đẹp trai chưa?”

“Em đừng có nhìn xuyên anh”. Chương Ngự tránh người, đứng dậy quay lưng lại với tôi.

“Chương Ngự, chúng ta quen biết nhau bao lâu rồi nhỉ?”

“Mấy năm rồi”. Anh nhìn xuống phong cảnh bên dưới, nói.

“Nhưng, em lại cảm giác như đã quen biết anh cả đời rồi”.

“Em hy vọng cả đời không?” Anh quay đầu lại, nhìn tôi chăm chăm.

“Có chứ, em hy vọng chúng ta cả đời làm... bạn tốt, người anh em tốt”. Tôi cười hi hi với anh, muốn hóa giải tất cả sự ngượng ngùng của mình.

“Mặt trời sắp lặn xuống núi rồi, gió to quá, chúng ta xuống thôi”. Chương Ngự thu bàn cờ vậy lại.

“Chơi thêm một lúc nữa đi”. Tôi đề nghị, “Ai thua, thì được mời ngồi cáp treo xuống”.

“Em vừa rồi còn thề phải tăng cường tập luyện kia đấy”.

“Đấy là em thề bắt đầu từ ngày mai”.

“Xảo biện”. Chương Ngự lấy ngón tay ấn vào mũi tôi, giống như trêu trẻ con vậy. Có lẽ, anh tìm tôi cùng vui chơi bởi vì cảm thấy tôi không có mưu kế gì, đơn thuần giống như trẻ con vậy.

Nhưng, anh đã sợ ý bỏ qua một điều, rằng trẻ con cũng có lúc lớn khôn mà.

Chuong Ngự kiên quyết không chịu ngồi cáp treo, tôi đành phải bám gót theo sau anh đi xuống chân núi, không cẩn thận bị trượt chân, mà lại vẫn là chỗ đã từng bị trượt.

Quách Phẩm Tự nói đúng lắm, kiểu bị thương này, nếu lần đầu không chữa khỏi hẳn, sau này rất dễ bị tái phát.

Chỉ biết trách mình lúc đó không chú ý, hôm nay mới nếm trái đắng thêm lần nữa.

Tôi cố gắng chịu đựng sự đau đớn, bước tập tễnh, tốc độ chậm lại rất nhiều.

Chuong Ngự vừa đi vừa đứng lại, giống như đợi tôi, lại giống như đang ngắm cảnh.

Có lẽ đi được mấy trăm mét, tôi không thể nào gắng gượng thêm được nữa, ngã xuống bậc thang.

Chuong Ngự thấy tôi ngã lao đến rất nhanh, “Sao thế?”

Tôi chỉ vào chân, nói: “Bị trượt rồi”.

“Sao lại trượt?” Anh vừa cười giỡn ra cho tôi, vừa hỏi.

Tôi quay đầu chỉ xuống dốc phía sau lưng: “Vừa rồi ở đó đi nhanh quá”.

“Sao vừa nãy không nói với anh?” Sắc mặt anh lập tức tối sầm lại, bàn tay đặt lên mu bàn chân tôi, đập đập, “Em đúng là đồ ngốc”.

“Em vừa nói rồi, anh vẫn cứ mắng em ngốc”. Quá hiểu về tính cách con người này, nhìn thấy người khác không theo ý anh, sẽ mắng là ngốc.

“Em bảo ngồi cáp treo, anh nhất định không chịu, đều do anh làm hại cả đấy”.

Tôi ngồi ở bậc cầu thang khẽ oán trách, không dám lớn tiếng, bởi sắc mặt anh quá tệ, cứ trừng mắt nhìn tôi thờ dài.

“Chẳng phải vì thấy em muốn luyện tập sao?” Chuong Ngự xoa bóp chân tôi, ngữ khí có vẻ đã dịu đi đôi phần, “Thả lỏng một chút, ở chỗ này có đau không?”

“Đau”. Tôi kêu ầm lên, chân đã sưng tấy cả, sao có thể không đau chứ.

“Chịu đựng thêm một lúc, chúng ta xuống núi là đi tìm bác sĩ ngay”.

Tôi cứ tưởng, Chuong Ngự sẽ tìm bộ đội cứu viện đến khiêng tôi, nhưng anh chỉ gọi điện thoại để gọi bác sĩ: Bác Trịnh, bạn cháu bị sái chân, bác tìm cho cháu một bác sĩ chuyên khoa xương đến xem hộ cháu nhé. Cần phải là người giỏi nhất, bảo ông ấy đến đợi ở khuôn viên số 18, bọn cháu đang đi về đây”.

Chuong Ngự xắn ống tay áo hỏi tôi: “Em thích công hay bể?”

Tôi ngăn người hỏi lâu, biết là không có sự lựa chọn nào khác, “Công”. Như vậy anh sẽ không thể nhìn thấy mặt tôi, ngộ nhờ tôi đỏ mặt, anh cũng không thể cười nhạo tôi được.

Nằm trên lưng Chuong Ngự, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của anh, nóng ran, trái tim cũng trở nên ấm áp theo.

Chuong Ngự thận trọng đi từng bước vững chắc.

“Chuong Ngự, anh mệt không? Chúng ta dừng lại nghỉ một lát nhé?” Tôi đề nghị.

“Không thể nghỉ được, chúng ta phải xuống núi thật nhanh”. Anh vẫn kiên trì, tôi có thể cảm nhận thấy thể lực của anh ngày một giảm sút, và sự kiên định trong trái tim tôi cũng dần tan chảy.

Chuong Ngự công tôi suốt chặng đường, mồ hôi chảy đầm đìa, quần áo ướt sũng. Con người này thật đáng thương, từ nhỏ đã được cưng chiều, chắc hẳn chưa bao giờ chịu khổ như thế này.

Khuôn viên số 18 là biệt thự gần Hương Sơn của Chuong Ngự, là một ngôi biệt thự biệt lập, rất yên tĩnh.

Bác sĩ đã đợi ở trước cổng biệt thự từ lâu, nhìn thấy chúng tôi nhếch nhác trở về, lập tức bước xuống xe, vội đỡ tôi, nói với Chuong Ngự: “Viện trưởng Đặng phái tôi đến đây, xin thủ trưởng ra chỉ thị”.

“Thôi, hãy dẹp kiểu khách khí đó đi, mau xem xem chân cô ấy rốt cuộc bị làm sao?” Chuong Ngự vừa mở cửa vừa chỉ vào tôi, nói.

Tiến vào trong phòng, Chuong Ngự ngồi xuống cạnh tôi, luôn nắm tay tôi.

Bác sĩ kiểm tra tỉ mỉ chân tôi, khẽ xoa xoa mắt cá chân, sau đó chợt ấn thật mạnh, chỉ nghe thấy một tiếng rắc, tôi sém chút nữa ngất xỉu vì đau đớn, bấu chặt vào tay Chương Ngự, cảm giác móng tay đã ấn sâu vào tận trong thịt anh.

“Làm cái trò gì thế?” Chương Ngự hét lên với bác sĩ.

“Báo cáo thủ trưởng, nắn xương đúng là có hơi đau”. Bác sĩ run rẩy giải thích.

“Thế ông không biết nghĩ ra cách nào chữa trị mà không đau sao?” Chương Ngự hét lớn, làm cho bác sĩ sợ hãi quá không dám lên tiếng.

Sau khi cơn đau tột cùng qua đi, ở chân chỉ còn lại cảm giác sưng tấy, tôi nói: “Chương Ngự, bác sĩ rất giỏi, em đã hết đau rồi”.

Chương Ngự lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng nói với bác sĩ: “Anh thông cảm, tại vừa rồi tôi cũng lo lắng quá”.

“Tôi có thể hiểu được tâm trạng của thủ trưởng, đun thêm chút thuốc là không có trở ngại gì lớn. Nhưng vết thương này của phu nhân là vết thương cũ, sau này phải chú ý không nên vận động mạnh”.

Lúc đầu tôi ngỡ người không hiểu vị phu nhân bác sĩ nói đến là ai, đợi đến khi hiểu ra, Chương Ngự đã tiễn bác sĩ ra khỏi biệt thự rồi. Sao anh lại có thể không giải thích rõ chứ.

Chỉ còn lại mình tôi giữa căn phòng rộng lớn, lúc này tôi mới có cơ hội quan sát tỉ mỉ cách bố trí ở đây. Hoàn toàn theo phong cách châu Âu, đèn treo pha lê tuyệt đẹp, thảm lông cừu, cầu thang chạm hoa... Tóm lại, rất giống với tòa kiến trúc tôi xem trên tivi.

Chương Ngự quay lại, thấy tôi đang nhìn xung quanh, tưởng tôi hứng thú với nơi đây, khẽ cười, “Dẫn em đi tham quan một vòng nhé?”

Tôi chỉ vào chân đầu: “Thôi đi”. Nhưng trong lòng vẫn hiếu kỳ, “Đây cũng là tài sản của anh à?”

Tâm trạng Chương Ngự có vẻ rất tốt, hất hất mái tóc ướt sượt, nói: “Phải”.

“Anh giàu thật đấy”. Tôi bất giác khen ngợi.

“Em thích người giàu này không?” Chương Ngự hỏi thẳng luôn.

“... Thích một người hình như không liên quan gì đến giàu nghèo thì phải?” Tôi né tránh câu hỏi của anh.

May mà Chương Ngự không truy hỏi.

Nhìn thấy trên cánh tay Chương Ngự nổi lên vết máu, tôi thấy hơi áy náy, khẽ xoa nhẹ, hỏi: “Anh có đau không? Vừa rồi sao anh không hất em ra?”

“Anh hất em ra, thì càng cảm thấy đau hơn. Ngốc ạ”. Chương Ngự vừa nói vừa giúp tôi đun số thuốc bác sĩ để lại, “Tối nay chúng ta ở lại đây, dù sao ngày mai cũng không phải đi làm”.

“Nhưng, em vẫn phải về...” Tôi phải về để cùng những người hàng xóm đối kháng với kẻ thù, bảo vệ tiểu khu.

Chương Ngự trừng mắt, tôi đã nói lấp bắp. “VẬY... ĐƯỢC RỒI”.

3. ĐỪNG KHÓC, TIÊU VIỄN

Bữa tối rất đơn giản, thiếu những món ăn thịnh soạn hàng ngày Chương đại thiếu gia hay yêu cầu, đều là những món rau xanh ngon tuyệt. Chương Ngự ăn khá nhiều, nhìn anh ăn một cách vui vẻ, tôi cũng thấy ngon miệng hơn.

“Chương Ngự, con người anh có đôi lúc cũng được lắm”. Ngoài những lúc nóng nảy, mắng tôi ngốc, nói những lời kỳ cục.

“Đã biết anh là người cũng được, sao còn không mau hứa hôn đi?”

Lại thế nữa rồi, còn người này không thể khen ngợi được. Chương Ngự cọt nả nhìn tôi. Thật không biết ở công ty, anh đối diện với nhân viên của mình như thế nào, hôm nào phải hỏi Viên Viên mới được.

“...Đợi chân em khỏi đã”. Tôi bình tĩnh đáp.

“Đợi chân em khỏi là em sẽ hứa hôn với anh?” Chương Ngự rướn người, ngồi thẳng trên ghế sofa.

Thực sự chịu đựng hết nỗi rồi, tôi hét to lên với anh: “Đợi chân em khỏi rồi, em sẽ đá anh. Anh nhị sư huynh ạ”.

Biệt thự rất rộng, chỉ riêng phòng ngủ đã hơn mười phòng, Chương Ngự bảo tôi chọn một phòng để nghỉ ngơi.

Tôi hỏi Chương Ngự: “Anh mua nhiều nhà thế để làm gì vậy?” Căn nhà sang trọng ở trung tâm thành phố của anh đã đủ để tứ đại đồng đường rồi.

“Anh cũng không biết, sửa xong cũng chẳng đến được mấy lần”. Chương Ngự chỉ cười cười, trong ánh mắt có vẻ như hững hờ, “Có thể, chỉ là thỏ không làm ba hàng thôi”.

“Lẽ nào ở những nơi khác anh vẫn còn có nhà nữa?” Trời ơi, người đứng trước mặt tôi đây là một người giàu có đến cỡ nào?

“Ở Los Angeles còn có một ngôi nhà nữa, to hơn cái này một chút”. Anh nhìn xung quanh một lát.

“Thật là người giàu quá”. Tôi lại cảm thán thêm lần nữa, cũng chỉ đơn thuần là sự ngưỡng mộ, bởi tôi không hề có hứng thú đối với những thứ này.

Sau khi nằm xuống ngủ, nghe thấy tiếng gió thổi vi vu ngoài cửa sổ, bèn đẩy cửa ra ban công, nhìn ra ngoài.

Đèn trong phòng của Chương Ngự vẫn sáng, qua cửa kính, có thể nhìn thấy bóng anh đang đi đi lại lại trước cửa sổ, tư thế hút thuốc và ngửa cổ lên thờ dài đều chứng tỏ anh đang có tâm sự hết sức nặng nề.

Đây có lẽ không phải là Chương Ngự mà tôi quen biết, nhân vật anh tài, lại có tài sản kếch xù và có khả năng hô mưa gọi gió ở một số lĩnh vực đặc biệt, lẽ nào cũng có sự phiền não và bất lực sao?

Sáng sớm hôm sau, tôi đi về nhà. Chương Ngự hình như ngủ không ngon, tinh thần không tốt, ôm laptop lướt web xem bản tin sáng, vừa xem vừa nói với tôi: “Lát nữa thời tiết thay đổi lớn”.

Tôi vốn không hiểu anh nói gì, bên ngoài trời nắng đẹp thế kia, rõ ràng là trời thu trong sáng dịu mát mà. Một lát sau, có người bước vào biệt thự, là anh chàng có râu quai nón đã gặp lần trước ở chùa Đàm Thạch. Nhìn thấy tôi ở đây, anh ta kéo Chương Ngự vào thư phòng.

Tôi biết, họ có thể bàn bạc những chuyện rất quan trọng, không muốn để tôi biết được, thế nên bèn trở về phòng nằm.

Cửa ban công phòng tôi không đóng, ở bên kia, cửa sổ thư phòng Chương Ngự không đóng, cách một gian phòng nhỏ, tôi có thể nghe rõ mồn một cuộc đối thoại giữa Chương Ngự và Châu Bằng.

“Vi miếng đất đó, lão cáo già đã sốt ruột lắm rồi, có thể sẽ phải sử dụng đến con át chủ bài cuối cùng”.

“Các chứng cứ thu thập đến đâu rồi? Có người đồng ý đứng ra làm chứng chứ?”

“Chứng cứ không vấn đề gì, đều ở đây cả. Chỉ cần ông ta dám làm liều, đến lúc anh đưa ra, cũng đủ để làm cho ông ta hứng chịu mọi hậu quả. Lại còn có thêm thu hoạch ngoài mong muốn, lần trước thẳng định đim anh nhưng chết đuối chính là một người bà con xa của tài xế lái xe cho Tiểu Càn Quang...”

“Việc này Tiêu Viễn biết mấy phần?”

“Cũng khó nói, tính cách Tiêu Viễn không giống bố mẹ cậu. Chúng ta cùng lớn lên với nhau, ít nhiều cũng biết được con người cậu ấy...”

Tôi nghe thấy tiếng Chương Ngự thở dài.

Khi Châu Bằng và Chương Ngự bước ra khỏi thư phòng, Châu Bằng còn chào tôi, hỏi về hải hươc: “Mấy hôm trước gặp em thì là đầu bị thương, hôm nay gặp thì lại chân bị thương, lần trước đi chùa Đàm Thạch không thấp hương cầu Phật à?”

Đã thấp hương cầu Phật, nhưng không phải cho bản thân, không biết mấy que hương đó có thể bảo vệ sự bình an cho những người tôi muốn bảo vệ hay không.

Từ khuôn viên số 18 bước ra, thời tiết bên ngoài đã thay đổi, vừa rồi vẫn còn nắng chan hòa, chỉ trong chớp mắt đã nổi gió điên cuồng, cát bụi bay ngập trời. Xe tôi vẫn đỗ ở bãi đỗ xe công viên Hương Sơn, Chương Ngự nói: “Lát nữa anh bảo tài xế lái xe của em về”. Cho nên, tôi ngồi xe anh về nhà. Tiểu khu yên ắng lạ thường, như thể chiến trường đột nhiên ngừng chiến, trông vô cùng tiêu điều vắng vẻ.

Tôi bước tập tễnh về nhà, Chương Ngự đi sau tôi, đột nhiên ôm tôi lên, “Anh đưa em lên”.

“Đừng”. Tôi giãy giụa.

“Nếu em muốn người khác nhìn thấy hiểu nhầm, thì em cứ giãy giụa đi”. Tôi đành phải ngoan ngoãn nằm yên trong vòng tay anh.

Việc tháo dỡ di dời của tiểu khu lại không hề có chút động tĩnh gì, tôi nghe thấy mọi người truyền tin nhau, nhà khai thác bị kiện. Miếng đất này giống như Chương Ngự nói, Tiểu Càn Quang không thể dễ dàng nuốt trôi được, cho dù ông ta có quyền cao chức trọng, tự cho mình tài giỏi, ngông nghênh, nhưng dù sao đây vẫn là một xã hội có luật pháp. Nếu như Tiêu Viễn không đến tìm tôi, tôi sẽ không nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Lời của Tiêu Viễn rất kín đáo, nếu như không phải đã nghe thấy bọn Chương Ngự nhắc đến sự việc này trước, tôi vốn không thể hiểu được Tiêu Viễn đang nói gì.

Trong giờ làm, Tiêu Viễn tìm đến phòng làm việc của tôi, tiện tay khóa cửa lại. Thái độ của anh rất bình thường, nhưng trong mắt lại ẩn giấu quá nhiều sự ủ dột và u buồn.

“Khả, anh xin lỗi. Anh phải đi đây, đến chào em một tiếng”. Dường như thờ dài, lại dường như nắc nhen, chưa bao giờ nghe thấy Tiêu Viễn dùng ngữ khí này nói chuyện với tôi, vẻ lưu luyến không rời xa, cũng có cả sự bất lực không thể không rời xa.

“Anh đi đâu? Anh quay lại nước Anh sao?” Trong lòng tôi trào dâng dự cảm chẳng lành.

“Không phải, đi đến một nơi khác...” Trong mắt Tiêu Viễn dường như có lớp sương mù, thấy vậy trong lòng tôi cảm thấy thật xót xa.

“Đi đến một nơi khác là nơi nào vậy?” Tôi hỏi.

“Một nơi mà anh và em đều chưa từng đến”.

“Xa không?”

“Ừ, xa lắm”. Đây không phải là lần đầu tiên Tiêu Viễn tạm biệt tôi, mặc dù tôi đã có thể坦然 đối diện, nhưng cảm giác xót xa khác thường vẫn khiến tôi khó chịu.

“Tiêu Viễn, tại sao anh không nói thật với em?” Thoạt tiên Tiêu Viễn ngần ngại, sau đó cuối cùng thở dài, “Em đã biết rồi sao? Những việc như thế này không về vãng chút nào, trước đây anh vốn không hề biết, thật không ngờ họ lại len lút làm những việc này sau lưng anh...”

Cuối cùng cũng đã biết vì sao tôi xót xa, Tiêu Viễn vốn là người lạc quan vui vẻ, thật không ngờ lại yếu đuối đến độ rơi nước mắt trước mặt tôi, sự đau lòng và mất mát này thật không nhỏ chút nào.

Một người đàn ông khóc trước mặt người mình yêu giống như một đứa trẻ, sao có thể không khiến người ra xót xa.

“Khả, anh xin lỗi”. Anh cố gắng kiềm chế giọt nước mắt tuôn rơi, nhưng lại không thể nào phát tiết được sự oan ức và bất bình của mình.

“Tiêu Viễn”. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tôi bước đến trước mặt anh, “Có thể sự việc không nghiêm trọng như anh nghĩ đâu”.

Sự việc cũng không đơn giản như tôi nghĩ. Tôi muốn tìm Chương Ngự để hỏi chuyện của Tiêu Càn Quang, thế nên đã hẹn anh đi ăn đồ ăn Nhật, Chương Ngự hào hứng nhận lời ngay.

Tôi không biết Chương Ngự có thể tiết lộ cho tôi biết bao nhiêu phần về việc của Tiêu Càn Quang, nhưng tôi dám khẳng định anh đã đứng sau thao túng đại cục.

“Có thể chủ động mời anh đi ăn, cơ hội thế này đúng là không dễ gì có được”. Chương Ngự ngồi xuống.

“Sao mà không dễ gì có được chứ, em mời anh vẫn còn ít sao?” Tôi phản bác lại anh.

“So với anh mời em ăn, thì không được tính là nhiều”. Anh không phải là người thích so đo, sao hôm nay lại bắt đầu so đo tỉ mỉ với tôi vậy?

“Hôm nay chúng ta tạm thời không tính món nợ này, lộn xộn quá, nhất thời không làm rõ được”. Tôi vội chuyển đề tài.

“Thế thì tính món nợ gì?” Chương Ngự cười cười: “Món nợ tình? Cần phải nói, anh đối xử với em đúng là tận tâm tận nghĩa, đến tận hôm nay em vẫn còn chưa biểu hiện gì với anh cả đấy”.

“Cái này... giữa anh và em với nhau, nói điều này thì khách sáo quá”. Tôi cười lấy lòng, tự mình rót cho anh chén rượu.

“Thế thì nói gì đây?” Chương Ngự bĩu môi, “Nói chuyện khác, bản thiếu gia không có hứng”.

“Đù rồi đấy, Chương Ngự, anh mau ăn đi. Anh nói, bản cô nương khó khăn lắm mới mời một lần, ăn không đủ gỡ lại thì không thể trách em được đâu”. Xem ra Chương Ngự vốn không muốn nói những chuyện khác với tôi. Tôi nghi ngờ anh sớm biết mục đích tôi tìm anh/

Sau khi ăn xong bước ra ngoài, tôi thăm thniếc móc, Chương Ngự đúng là con cáo già. Con người này quá xảo quyệt, muốn moi được thông tin từ miệng anh, chẳng khác gì bắt đàn ông mang thai sinh con – vốn là điều không thể xảy ra.

Cảnh đêm rất tuyệt, dưới ánh đèn đường có một sạp hàng bán đồ, họ rao ở dọc đường, khiến cho cả đoạn đường ồn ào giống như chợ tạm vậy.

Một đôi vợ chồng bán hoa gây sự chú ý của tôi, không phải trông họ có nét gì đặc biệt, mà là sự hòa hợp và sự nương tựa vào nhau trong hoàn cảnh khốn khó của họ khiến tôi ngưỡng mộ.

Hai người đang ăn chung một củ khoai lang nướng, người đàn ông tỉ mỉ bóc vỏ khoai, đưa lên tận miệng người phụ nữ, người phụ nữ ăn một miếng, rồi vội vàng đẩy sang cho người đàn ông, “Anh ăn nhiều một chút, hôm nay chờ hàng cả ngày mệt rồi”.

Chương Ngự đi phía trước, dừng lại nhìn tôi, “Sao em không đi?”

“Anh... không có gì”. Tôi không kim lòng được, lại quay đầu lại nhìn đôi vợ chồng đó, niềm hạnh phúc bình thường giản đơn là điều mà bao người suốt đời mơ ước nhưng không với tới được.

“Em ngưỡng mộ người ta thân mật hay là muốn ăn khoai nướng nóng hổi đó?” Chương Ngự rướn mày hỏi tôi.

“Khoai nướng...”. Nhưng, tự tôi sao có thể ăn được ra thứ hương vị tình yêu chứ?

“Em đợi nhé”. Chương Ngự cầm tờ 100 tệ đi đến sạp hàng bán khoai nướng xếp hàng đợi mua, người mua rất đông, anh chen chúc trong đó trông thật nổi bật. Con người này đáng vẻ quý phái không giống như những người dân thường, kiểu cách ăn mặc, khí chất, sự nho nhã trong lời ăn tiếng nói, sự quyết đoán trong hành động.

Tôi buồn bực, khi lần đầu tiên nhìn thấy anh, sao tôi lại có thể nhầm anh là người phục vụ trong khách sạn được chứ? Anh giống nhân viên phục vụ ở chỗ nào? Chắc chắn lúc đó đúng là tôi không đem đôi mắt đi theo.

Chương Ngự đem một củ khoai lang to về giống như đang hiển báu vật, “Thơm ngon lắm”.

Vừa ăn com xong, tôi vốn chẳng còn bụng dạ nào mà ăn thêm thứ khác nữa, tôi cầm củ khoai trong tay, mềm mềm, âm âm, có mùi thơm. Chương Ngự hỏi: “Sao em không ăn?”

“Không có ai bóc vỏ cho em”. Tôi cố ý gây khó dễ cho anh.

Chương Ngự cầm lấy củ khoai tỉ mỉ bóc vỏ, vừa bóc vừa nói: “Ha, thơm quá. Con người này vẫn luôn cư xử không theo lẽ thường, có khi phản kích, để có những hành động quái dị, “Ăn đi”. Anh đưa cho tôi.

Tôi không nỡ từ chối ý tốt của anh, giả vờ ăn rất ngon miệng. Chương Ngự cứ nhìn tôi cười.

Nếu như không phải vì đang lo lắng cho Tiêu Viễn, trong khoảnh khắc này, chắc chắn tôi cũng sẽ tươi cười rạng rỡ.

Nhưng trong thời khắc này, tâm sự trong lòng đang đè nặng trĩu khiến tôi không thể cười nổi.

4. Em lại quay lại rồi, thật tuyệt

Tôi đang suy nghĩ xem nên mở miệng hỏi về việc bỏ của Tiêu Viễn thế nào, từ phía đối diện có bảy, tám người đàn ông lực lưỡng lao tới, ai nấy đều vô cùng hung dữ, vây quanh chúng tôi.

Tôi còn chưa kịp hiểu xem đã xảy ra chuyện gì, Chương Ngự đã đánh nhau với bọn họ.

Tôi vội vàng rút di động ra định gọi điện báo cảnh sát, chưa kịp ấn số, di động đã bị kẻ khác cướp mất, ném mạnh ra xa, tan tành.

“Đó là di động của tôi, phải mua bằng tiền đây”. Tôi hét lên với kẻ cướp đồ của tôi, tiện tay ném củ khoai lang đang ăn dở vào mặt hắn, “Muốn cướp, thì cướp xong đem về dùng, hoặc là tặng cho người khác dùng, ít nhất thì cũng đem bán lấy tiền, không thể chà đạp đồ đạc như thế chứ. Ném đi chẳng phải quá lãng phí sao?” Có lẽ lần đầu tiên anh ta gặp phải người bị cướp đồ nói năng hùng hồn như tôi, nên cứ ngăn người đứng ở đó nghe tôi thuyết giảng đạo lý, cho nên mới bị khoai nướng dính be bét đầy mặt.

“Đây là thứ quý quái gì vậy?” Tên mặc áo đen kêu lên. Nhân lúc hắn chưa kịp phản ứng, tôi đã co giò chạy thẳng. Chạy được một đoạn khá xa, nghĩ ra bọn chúng vẫn còn đang bao vây Chương Ngự, thế là lại chạy trở lại.

Nhìn thấy tôi quay lại, Chương Ngự mừng tôi, “Ngốc ạ, em lại quay lại làm gì?”

Đương nhiên là để cứu anh rồi, nhưng tôi không có sức khỏe, chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn anh đấu với mấy tên côn đồ đó.

Cho dù Chương Ngự có lợi hại hơn nữa, phải đối chọi với nhiều cao thủ như vậy thì cũng chỉ uống công mà thôi. Cuối cùng, Chương Ngự không phản kháng nữa, gơ tay lên nói: “OK, tôi đi cùng các anh”.

Thế là mấy người đàn ông lực lưỡng đưa chúng tôi lên một chiếc xe Audi màu đen. Ở trên xe, tôi hỏi Chương Ngự: “Tại sao Cracker đều mặc đồ đen, đi xe màu đen?”

Chương Ngự cười khà khà, đập vai người lái xe: “Cậu nhóc, cậu nói xem vì sao?” Tài xế nghĩ một lát, mặt cứng đờ nhìn chúng tôi, há miệng rồi ngậm lại.

Tôi và Chương Ngự nhìn nhau bật cười, sau khi cười xong, Chương Ngự nhìn tôi trìu mến, “Em lại quay lại rồi, thật tuyệt”.

Ngồi trên xe rất lâu, tôi cảm thấy trời đã sắp sáng, tài xế nói: “Anh chị xuống xe”.

Tôi thương lượng với Chương Ngự: “Đại ca, chúng ta có nên nghe theo lời anh ta không?” Chương Ngự gật đầu, “Không xuống xem, sao có thể biết được ai mời chúng ta đến chứ?”

Tôi vẫn còn nhớ dáng vẻ của Tiêu Càn Quang, chỉ là không thể nào liên hệ ông ta và Tiêu Viễn lại với nhau, con người như vậy sao có thể xứng đáng có một người con trai như Tiêu Viễn?

Tiêu Càn Quang ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, nhìn thấy tôi và Chương Ngự bước vào, cười nhạt, nói: “Cháu hiền, thật hân hạnh”.

Chương Ngự kéo tôi tìm chỗ ngồi xuống, nói về giễu cợt: “Bộ trưởng Tiêu gọi tôi đến đây có điều gì chỉ giáo vậy?”

“Cháu hiền là người thông minh”.

“Người cháu hiền của ngài, tôi không dám nhận nổi, cứ gọi tôi là Chương Ngự đi”.

“Đừng có rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt”. Tiêu Càn Quang có vẻ như xấu hổ mà trở nên giận dữ.

Chương Ngự gật đầu, sắc mặt trở nên nghiêm túc, “Tôi hỏi ông, việc xảy ra trước sự việc về miếng đất này cần giải quyết như thế nào?”

“Trước đây có chuyện gì?” Tiêu Càn Quang hỏi.

“Chúng ta đều là người thông minh. . . Câu lạc bộ Tân Cú”.

“Đó đều là sự nhầm lẫn của bác gái cháu gây ra”. Tiêu Càn Quang cười, nụ cười đó mang lại theo sát khí, “Ta bảo bà ấy xin lỗi cháu”.

“Không dám”. Chương Ngự xua xua tay, “Vây đột hàng vũ khí đạn dược ông buôn lậu trước đây tại sao lại giả họa lên đầu tôi?”

“Đây cũng là hiểu nhầm”.

“Ông cảm thấy sự hiểu nhầm hơi nhiều quá sao?”

Cuối cùng sắc mặt Tiêu Càn Quang cũng biến đổi rõ rệt. “Hình như mày biết nhiều quá rồi thì phải?”

“Đúng vậy, nhiều đến độ có thể dễ dàng đánh đổ ông”.

Tiêu Càn Quang cười nhạt. “Thế phải xem mày có đủ bản lĩnh để sống sót mà ra hay không”.

“Nếu không nắm chắc, tôi đã không vào đây”. Chương Ngự ung dung đứng ở cửa.

Có người đến ghé sát vào tai Tiêu Càn Quang nói điều gì đó, ông ta khẽ rung mình, chỉ vào mặt Chương Ngự, lạnh lùng nói: “Mày...”

Còn chưa nói xong, đã nhìn thấy Châu Bằng dẫn theo một đoàn tót, hét to đồng thanh: “Bác Tiêu, Chương Ngự nói chỗ bác quá nóng, bảo cháu cùng đến tham dự”.

Tiêu Càn Quang ủ rũ ngồi phịch xuống ghế thái sư, “Xem ra, ta đã già thật rồi”.

Suốt cả đêm trải qua nỗi kinh hãi nhưng không bị nguy hiểm, cuối cùng tôi đã hiểu rõ ngọn ngành mọi việc.

Thì ra, tất cả đều là do bố Tiêu Viễn ức hiếp Chương Ngự, gài tang vật vu oan giả họa, mưu sát, thế nhưng Chương Ngự đều nhường nhịn hết lần này đến lần khác, đến cuối cùng mới có đòn phản kích ngày hôm nay.

Trên đường trở về, ngồi trong xe Châu Bằng, tôi hỏi Chương Ngự, “Tất cả mọi việc diễn ra ngày hôm nay đều do anh sắp đặt trước à? Đi dạo bộ sau bữa ăn tối chỉ là muốn dụ những người đó ra?”

Chương Ngự gõ vào đầu tôi: “Cuối cùng cũng thông minh được một lần”.

“Anh cố tình mua khoai nướng cho em, còn bóc vỏ nữa, có phải là để bọn họ tưởng ta đang hẹn hò?”

Chương Ngự không trả lời, ngồi lặng thinh, đang nghĩ gì đó, nét mặt thể hiện tâm trạng cao thâm bí hiểm, khó mà đoán biết được.

Ở tiểu khu dán tờ thông báo sẽ không tháo dỡ di dời nữa, bởi vì miếng đất này không phù hợp xây dựng tòa nhà thí nghiệm, dù sao cũng là khu dân cư.

Con át chủ bài cuối cùng của vợ chồng Tiêu Càn Quang chính là Tiêu Viễn. Khi Chương Ngự tung ra tất cả mọi chứng cứ kết tội Tiêu Càn Quang, Tiêu Viễn đứng ra, muốn chịu hoàn toàn mọi trách nhiệm.

Tôi thấy Tiêu Viễn làm như vậy thật không đáng, vì người bố mẹ như thế này, hủy hoại bản thân mình, là sự ngu muội lớn nhất đời người.

Mấy lần nhìn thấy Tiêu Viễn ở công cơ quan, anh chỉ đứng từ xa nhìn tôi rồi vội vàng rời khỏi đó. Nhìn bóng dáng lướt qua nhanh, trái tim tôi đang rỉ máu.

Cuối tuần, tôi vào bếp nấu một bữa ăn thịnh soạn, mời Chương Ngự đến nhà tôi uống rượu, nhưng lại bị anh từ chối, “Anh phải họp”. Thật là một cái có không có tính thuyết phục chút nào, hôm nay là cuối tuần mà.

Tôi cũng đến công tập đoàn của Chương Ngự hai lần, định sẽ bắt gặp anh ở đó, nhưng không có kết quả.

Sau đó tôi lại đến tiếp, cảnh sát thường trực không cho tôi đợi, nói: “Nơi này không thể tùy tiện dừng lại, nếu cô không có việc gì thì mau đi đi”.

Thế là, đã nhiều ngày không hề gặp Chương Ngự.

Hôm Tiêu Viễn rời khỏi cơ quan, tôi trốn trong phòng làm việc không dám ra ngoài, sợ gặp anh, lại đau lòng.

Ngô Duyệt giúp anh chuyển đồ vào trong chiếc xe ô tô con màu xanh lam của anh, sau đó khóc như mưa. Tôi đứng ở cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra, cảm giác khóe mắt nóng ran.

Tôi cứ đợi mãi ở trước cửa nhà Chương Ngự, tôi không tin anh lại không về nhà.

Khi đợi quá mệt, bèn ngồi phệt xuống đất, giờ tôi cần phải chạy thi với nghị lực và dũng khí của mình, vì Tiêu Viễn, không thể thua.

Cuối cùng Chương Ngự cũng xuất hiện, lạnh lùng nhìn tôi, không còn tình cảm ấm áp trước đây.

“Em vào đi”.

Sau khi vào nhà, anh đi thẳng vào phòng tắm. Tôi ngồi đợi ở phòng khách rất lâu, lâu đến độ tôi cảm thấy như đã trải qua một thế kỷ.

Chương Ngự tắm xong, mặc áo choàng bước ra, trên tay cầm loại rượu vang anh yêu thích. Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy thân hình cao lớn của anh, cảm giác bị đè nén, thế nên chuyển ánh mắt sang ly rượu vang đó.

Dưới ánh đèn, màu chất lỏng trong cốc pha lê sáng lên ánh sáng lấp lánh, chất lỏng màu đỏ đậm bên trong khẽ lay chuyển, tỏa ra mùi thơm nồng.

“Em có muốn uống một ly không?” Con người đen tuyền của Chương Ngự nhìn tôi chăm chăm.

Tôi gật đầu, “Được”. Chất lỏng màu đỏ đậm này có lẽ giúp tôi trình bày suy nghĩ của mình một cách lưu loát hơn, không đến nỗi bị thiếu hụt dũng khí.

Một ly, hai ly, “Rượu là thứ khiến người ta bị nghiện”. Tôi nói không được rành rọt cho lắm.

“Đủ rồi”. Chương Ngự giành lấy ly rượu trên tay tôi: “Em tìm anh chẳng phải vì Tiêu Viễn sao?”

Đúng vậy, vì Tiêu Viễn, nhưng khi đối diện với Chương Ngự tôi lại không thốt nên lời. “Em đi đi, Khả Lạc. Anh có nguyên tắc làm việc của mình”. Ngực khí của Chương Ngự thể hiện rõ không hề có cơ hội lay chuyển.

“Không, Chương Ngự”. Tôi không thể đi, tôi mà đi, Tiêu Viễn sẽ tiêu luôn, “Tiêu Viễn vô tội mà, anh ấy không làm gì cả”. Tôi kích động nói.

“Bố mẹ cậu ta không biết cậu ta vô tội sao?” Chương Ngự nheo mắt trầm mặc nhưng phần nộ: “Chương Ngự làm gì cũng có cách suy nghĩ của mình”. Tôi cảm thấy rất buồn vì sự bất lực của mình, không kìm nổi, nước mắt rơi lã chã, “Chương Ngự, xin lỗi, đã làm phiền anh rồi...” Xem ra, là tại tôi không biết tự lượng sức mình, đã phí công đến đây.

Tôi từ từ đi ra ngoài, mỗi bước đi đều đau lòng thay cho Tiêu Viễn.

Chương Ngự ở phía sau hét gọi tôi, “Khả Lạc, em vẫn còn yêu Tiêu Viễn như vậy sao? Sẵn sàng bỏ mặc tất cả vì cậu ta sao?”

Tôi không trả lời câu hỏi của Chương Ngự, cũng không quay đầu lại.

Tôi không biết sự đau lòng này có phải là tình yêu hay không, có thể tôi đã không còn sức lực để yêu bất cứ ai nữa, chỉ đơn thuần cảm thấy buồn thay cho Tiêu Viễn.

Con người ai cũng có một phần kiên trì, cho dù sự cố chấp đó đúng hay sai, nhưng đã lựa chọn, thì nên dốc hết sức để bảo vệ.

5. Sự ấm áp không phải ai cũng có thể trao tặng

Trời vào đông, thời tiết buốt giá đột ngột. Tôi bị cảm, nghẹt mũi, vừa chảy nước mũi, vừa chảy nước mắt.

Khi Viên Viên gọi điện thoại đến, tôi đang vắt nước mũi, giọng khụt khịt. Viên Viên lập tức cất lời mắng mỏ: “Điền Khả Lạc, cậu thật chẳng ra gì, chẳng qua cũng chỉ là Tiêu Viễn xảy ra chút chuyện, anh ta còn chưa chết đâu, cậu khóc cái quái gì chứ...”

Xem ra, tình hình có vẻ không dễ gì khống chế được, ngay cả Viên Viên cách xa tận bờ bên kia đại dương cũng đã biết tin rồi.

Tôi hắng giọng, bình tĩnh giải thích cho cô bạn: “Mình bị ốm, chảy nước mũi”.

Viên Viên nghe hồi lâu mới chắc chắn là tôi không phải đang khóc, “Vậy thì mình yên tâm rồi. Phải rồi, liệu có thể giúp mình một việc được không?”

“Chúng ta có bao giờ tách bạch việc của ai với ai đâu, nói khách sáo giúp đỡ gì chứ, cậu cứ sai bảo thẳng luôn đi”.

“Mình muốn được điều về nước làm việc. Hay là, cậu thì thăm bên gối với Tổng giám đốc Chương xem?” Viên Viên nói vẻ thăm dò.

“Trần Viên Viên, cậu uống nhầm thuốc à? Mình thì thăm bên gối thì cũng chỉ là thăm với cậu chỗ tổng giám đốc Chương của các cậu còn lâu mới đến lượt mình”.

“Không giúp thì thôi”. Viên Viên hơi thất vọng, chẳng buồn nói tạm biệt đã gác máy. Không phải là tôi không giúp, thực sự quan hệ của tôi và Chương Ngự còn chưa đến mức đó. Anh đưa tôi đi chơi, đưa tôi đi ăn đều là bởi vì anh cảm thấy buồn chán, muốn làm cho mình vui lên, còn tôi lại vừa vặn là một người vô tâm không có ý tứ gì, hai người có đôi khi còn có vẻ như mèo mả gà đồng gặp nhau. Nhưng giờ đây, anh thấy Tiêu Viễn chết mà không cứu, còn có thể khiến tôi ôm ấp một chút mơ tưởng hảo huyền gì về anh được đây?

Một lần đi dự cuộc họp, gặp Chương Sinh, cậu vẫn đang bận rộn giáo trình bồi dưỡng huấn luyện của cậu, chỉ có điều lại thăng thêm một cấp. Hai người ngồi trong phòng làm việc của tổ phục vụ hội nghị, Chương Sinh đột nhiên nói: “Nhìn cậu ừ ừ thế, mình tuyên bố cho cậu một tin tốt lành”. “Trước mắt, không có tin tức thì đã coi như là tin tốt lành rồi”. Tôi sợ nghe thấy biến cố nào đó, khiến tôi sợ hãi.

“Không nghe thì cậu sẽ phải hối hận đấy”.

Tôi cười, không biết nên trả lời ra sao.

“Sao con người cậu càng lúc càng nhạt nhẽo thế?”

“Lớp trưởng, tâm trạng mình không tốt, cậu có thể bớt nói đi được không?”

“Được rồi, vậy thì mình sẽ không nhắc đến Tiêu Viễn nữa”. Chương Sinh cố tình gây sự tò mò của tôi.

“Tiêu Viễn sao cơ?” Nếu đã là tin tức tốt lành của Tiêu Viễn, vậy thì đương nhiên tôi muốn nghe rồi.

“Chẳng phải cậu bảo mình ít lời thôi sao?”

“Lớp trưởng”. Tôi ghé sát đến trước mặt cậu, “Có phải là Tiêu Viễn không sao rồi không?”

Chương Sinh gật đầu, trái tim luôn treo lơ lửng của tôi giây giờ cuối cùng cũng được hạ xuống.

Lớp trưởng nhìn thấy vẻ mặt hân hoan của tôi, cười tỏ vẻ hơi giận, cậu nói: “Quả đúng như vậy, trong lòng cậu chỉ có mình Tiêu Viễn”.

Trong lòng tôi còn có nhiều người khác nữa, chỉ có điều Tiêu Viễn quá đặc biệt, không thể không khiến tôi quan tâm nhiều hơn một chút.

Chiều hôm nay có trận tuyết đầu tiên của năm, lễ ra mắt của bộ phim điện ảnh mà Viên Viên tham gia đã chọn vào ngày hôm nay, tại Bắc Kinh. Cô đặc biệt từ Mỹ trở về nước, không biết là vì lễ ra mắt bộ phim hay là vì Quách Phẩm Tự, hai người vừa gặp mặt đã chuyện trò rôm rả, chẳng buồn để ý đến người bạn thân nhất tôi đây.

Chương Ngự cũng đến dự, mặc một bộ comple trắng sạch đẹp, trông phong độ và điển trai. Giang Nhã khoác tay anh, nhưng anh không cùng Giang Nhã ngồi vào hàng ghế khách mời danh dự, khiến cho rất nhiều phóng viên không thể nào chụp được bức ảnh giá trị.

Viên Viên có vẻ hơi sùng bái mình tinh, vừa nhìn thấy Giang Nhã đã vội đến chụp chung.

Quách Phẩm Tự ở sau dận dò cô: “Em đi chậm một chút, nhìn dây điện dưới đất”.

Tôi trêu Quách Phẩm Tự: “Sao quan tâm đến Viên Viên nhà chúng tôi thế. Sao trước đây em không phát hiện ra anh là một người đàn ông ưu tú nhỉ?”

“Trước đây em chưa bao giờ nhìn trực diện, sao có thể biết được tôi là con người như thế nào chứ?”

“Lẽ nào trước đây em đều nhìn anh như thế này sao?” Tôi liếc xéo nhìn Quách Phẩm Tự, khóe mắt lại nhìn thấy Chương Ngự.

“À... anh Tự, nhường đường, em phải đi vệ sinh”.

Vẫn là ngón cũ rích đó, cứ gặp phải tình huống ngược ngùng là tôi lại trốn vào nhà vệ sinh.

Tôi trốn trong nhà vệ sinh hồi lâu, nhìn đồng hồ, sắp bắt đầu buổi lễ rồi, tôi mới chui ra.

Không ngờ Chương Ngự vẫn còn đợi ở trước cửa, nét mặt như mất hết kiên nhẫn, nói: “Anh còn đang định tổ chức đội ngũ đi vớt đây”.

Thà là chết chìm trong nhà vệ sinh cho xong.

“Anh xin lỗi”. Không biết tại sao anh lại xin lỗi tôi, anh không làm sai chuyện gì mà. Anh và Tiêu Càn Quang đã vạch mặt nhau, thì phải đối kháng đến cùng, không phải anh chết thì là tôi chết, nếu như có chút nhân từ mềm lòng theo kiểu nữ giới, thì rất có thể sẽ mất mạng. Nhưng trong thời khắc then chốt, Chương Ngự vẫn tha cho Tiêu Viễn, điều này đã đủ để tôi cảm kích lắm rồi.

“Em mới là người phải nói lời xin lỗi. Trước đây, em không hiểu chuyện, đã làm phiền anh rồi”.

Sắc mặt Chương Ngự rất tẻ, còn tẻ hơn lúc này, “Em biết là tốt rồi”.

Giang Nhã đứng ở phía bên kia hành lang nhìn về phía chúng tôi.

“Hong nhan tri ky của anh đã ra tìm rồi đây”.

Buổi lễ ra mắt sắp sửa bắt đầu, ống kính của các phóng viên đều hướng về Giang Nhã. Giang Nhã và Chương Ngự, có lẽ là một đôi hoàn mỹ nhất dưới ánh đèn máy quay?

Chương Ngự bước nhanh về phía đại sảnh, ngay cả động tác quay người bước đi của anh cũng hoàn mỹ vô cùng, nhanh nhẹn rắn rỏi, không chệ vào đâu được.

Một người đàn ông như vậy, sao lại phải nói xin lỗi tôi?

Nhìn bóng lưng Chương Ngự, tôi cảm thấy trái tim mình mất đi một mảnh, không thể nào có thể bù đắp được.

Sau khi xem xong buổi lễ ra mắt khởi chiếu, mọi người đều lần lượt giải tán, Viên Viên ngồi xe của Quách Phẩm Tự, tôi không đi cùng bọn họ, không muốn xen vào giữa làm kỳ đà cản mũi, họ cần phải đi tận hưởng thế giới của hai người.

Cuối cùng Viên Viên đã tìm được hạnh phúc của cô, Quách Phẩm Tự và Viên Viên đều dừng cảm hy sinh cho tình yêu, khiến tôi tin tưởng rằng, họ chắc chắn sẽ đi đến đích.

Trên cửa nhà tôi lại bị dán một mảnh giấy: “Chúng ta đi đắp người tuyết”. Bên góc phải vẫn vẽ một con cá mực đang nhẹ răng giờ vuốt, tua rua quần quanh.

Tôi mỉm cười, khẽ gõ xuống, quay người tìm kiếm bóng dáng Chương Ngự.

Tôi biết, anh ở ngay phía sau tôi.

Trong đêm tối lạnh lẽo cô đơn như thế này, anh có thể đến an ủi tôi, một người bạn như vậy còn có gì đáng phải hoài nghi nữa đây? Chương Ngự luôn có thể tìm thấy được những nơi khiến người khác vui mừng ngạc nhiên, vùng tuyết bằng phẳng đó, giống như một đám mây kéo từ trên trời xuống, không có chút tí vết gì. Anh kéo tay tôi đi một vòng trên tuyết, sau đó quay đầu lại đếm số dấu chân chúng tôi đã đi qua.

“Chương Ngự, tajsao dấu chân của em lại ít thế, mà dấu chân của anh lại nhiều thế?” Rõ ràng anh cao hơn tôi, lẽ ra số bước chân của anh phải ít hơn tôi mới phải.

“Chỉ có thể chứng minh rằng, khi em bước một bước, anh đã bước được rất nhiều bước”.

“Chúng ta đắp người tuyết nhé”. Tôi lên tiếng đề nghị, bởi vì đã rất lâu chưa tìm lại được niềm vui thuở thơ ấu.

Chương Ngự và tôi cởi áo khoác ra, cố gắng lặn qua cầu tuyết. Mặc dù tay tê cóng, nhưng trong lòng lại rất ấm áp.

Chương Ngự nhét một nắm tuyết to vào trong cổ áo tôi, tôi kêu lên thất thanh, “Chương Ngự, anh quá đáng quá”. Sau đó nhân cơ hội nhét một quả cầu tuyết nhỏ giấu sau lưng vào trong cổ anh. Anh cũng học theo bộ dạng của tôi, vừa tức giận vừa buồn cười, lấy quả cầu tuyết ném tôi.

Cả hai người cứ ném qua ném lại, không ai chịu nhường ai, cuối cùng làm cho quần áo ướt sượt hết.

Chạy mệt rồi, chúng tôi bắt đầu chuyển tâm đắp người tuyết.

Người tuyết được đắp xong, béo mập, cái bụng to kềnh, lấp thêm mũi và mắt nữa, trông rất giống nhị sư huynh.

Chương Ngự cười to, “Còn không mau đến chụp ảnh chung? Nhị sư huynh của em đây”.

“Anh ta là giả đấy, anh mới là thật”. Tôi chỉ vào Chương Ngự.

Chương Ngự trở tay không kịp trước cú đòn phản kích của tôi, mãi hồi lâu mới thốt ra một câu: “Bao giờ anh sẽ được làm đại sư huynh một lần?”

Bạn đang đọc truyện *Vứt Bỏ Anh Là Điều Đáng Cảm Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương Ngự, thà rằng không gặp gỡ

Tôi không thể phân biệt nổi đó là thực hay là ảo giác, không dám dừng lại, thế nên, cứ tiếp tục bước đi. Khi bước qua chiếc cầu vượt lúc Chương Ngự đến đã đứng ở đó, nhìn xuống dưới mới chợt nhận ra, thì ra đứng từ đây nhìn, bóng hình trước cửa Macdonal vẫn rõ nét như vậy.

1. Tình yêu của chúng ta không đủ kiên trì

Sau tết, Tiêu Càn Quang từ chức Bộ trưởng Bộ tài nguyên đất quốc gia, tuyên bố về hưu non. Tiêu Viễn và Ngô Duyệt cũng đều bị chuyển khỏi cục chúng tôi, nghe nói đã đến một bộ nào đó, tôi không có ý định dò hỏi tí mĩ.

Một hôm, tôi làm thêm đến tận nửa đêm, khi trở về nhà, toàn thân mệt mỏi rã rời. Pha một tách trà, ngồi trên ghế trúc ở ban công ngắm nhìn đèn điện sáng trưng nhấp nháy ở phía xa. Có thể giữ được ánh sáng này, tận hưởng sự thanh tịnh này, đã là sự ưu đãi quá lớn của ông trời đối với tôi rồi.

Bên dưới tầng, đèn điện lơ nhơ soi bóng những thân cây thưa thớt, trông thật tiêu điều và lạnh lẽo. Nhìn kỹ, trong bóng cây, thật không ngờ có một người đang ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ nào đó ở trong tòa nhà này.

Tôi khẽ cười, có lẽ đang đợi ai đó? Sao lại đợi muộn thế?

Tôi nói lời chúc ngủ ngon với tấm ảnh của mẹ rồi trèo lên giường.

Uống quá nhiều trà, nên giấc ngủ không sâu, cứ chập chòn mộng mị. Trong mơ, lặp đi lặp lại hình ảnh của Tiêu Viễn, anh luôn miệng nói với tôi một câu: “Khả, đợi anh, anh sẽ đến tìm em”.

“Đừng”. Tôi bừng tỉnh, đi ra ban công. Ở dưới tầng, giữa ánh sáng chập chòn, thật không ngờ bóng người đó vẫn còn ở nguyên vị trí.

Người đó lại chậm một điều thuốc, ngọn lửa phát ra từ chiếc bật lửa chọt soi sáng khuôn mặt cô độc đó. Rõ ràng là đôi mắt đượm buồn của Tiêu Viễn.

Anh đang ngẩng đầu nhìn vào cửa sổ phòng ngủ của tôi. Anh có thể nhìn thấy được gì đây? Không hề có một tia sáng, thậm chí cũng không có chút tia hy vọng nào.

Tiêu Viễn, sao mà chúng ta lại có kết cục như ngày hôm nay?

Từ yêu thương đến chia xa, từ ngọt ngào đến đắng cay, từ vui vẻ đến đau khổ...

Đã đến nước này, thì tại sao lại phải cố theo đuổi những điều đã qua?

Tôi đứng bên cửa sổ, chăm chú nhìn vào bóng hình Tiêu Viễn, anh đứng suốt cả một đêm, tôi cũng khóc cả một đêm.

Suốt mấy đêm liền, tôi đều quen đứng nhìn ra ngoài cửa. Tiêu Viễn vẫn đứng ở đó, tôi thực sự không thể chịu đựng thêm được nữa, cuối cùng cũng cảm mô hình đàn dương cầm bằng gỗ đàn hương mà anh đã tặng tôi, lao xuống lầu. Tiêu Viễn nhìn thấy tôi, đôi mắt u buồn lóe lên sự kinh ngạc, “Khả, sao em lại xuống đây?”

“Tiêu Viễn, anh đừng tưởng rằng em không biết tới nào anh cũng đứng ở đây”.

Tôi khóc, “Tại sao anh cứ cố chấp chờ đợi mãi như vậy chứ? Lẽ nào anh không biết, ngoài việc chia tay, chúng ta không có sự lựa chọn nào khác sao?”

“Anh muốn khi anh còn có thể bảo vệ em, thì ở đây thêm vài hôm nữa”. Tiêu Viễn cười, sắc mặt nhợt nhạt khiến tôi xót xa.

Lời nói của Tiêu Viễn khiến con tim tôi bất giác nhói đau, nhưng tôi vẫn cố ép mình nói ra những lời trái với lòng mình: “Người anh cần bảo vệ chính là người đó, chứ không phải là em”.

Tiêu Viễn cúi đầu, nhìn xuống đầu ngón chân mình, ngăn người hồi lâu, anh khẽ thốt ra mấy chữ: “Khả, anh xin lỗi...”

Tại sao lại có người nói ba chữ này với tôi như vậy? Chẳng lẽ không biết rằng, rất nhiều nỗi đau không thể dùng ngôn ngữ để bù đắp được sao? Nếu như lời xin lỗi có tác dụng, vậy thì trên thế giới này sao lại còn nhiều bi kịch đến thế?

Sai thì đã sai rồi, tất cả mọi việc đều không thể làm lại từ đầu được nữa.

“Tiêu Viễn, em không chấp nhận lời xin lỗi của anh...” Tôi nghẹn ngào, Tiêu Viễn không hề có lỗi, nếu như có lỗi, chỉ có thể trách sự ngăn cản của bố mẹ anh, trách số phận vô tình đã đưa cọt chúng tôi.

Chúng tôi đã từng yêu thương nhau, như vậy thì có gì sai?

Tiêu Viễn lấy tay ôm mặt, tôi nhìn thấy chất lỏng chảy qua kẽ các ngón tay anh.

Tôi cầm lấy tay anh, “Tiêu Viễn, tất cả đều đã qua rồi, chỉ cần chúng ta cố gắng chịu đựng, tất cả mọi sự việc này đều sẽ trôi qua thôi”.

“Đối với em, có thể sự việc này sẽ trôi qua, nhưng đối với anh, cả cuộc đời này sẽ không thể trôi qua”.

“Anh hãy về đi, Tiêu Viễn. Anh cứ không ngủ, không nghỉ ngơi như thế này, sẽ hủy hoại bản thân anh đấy”. Tôi khuyên anh.

“Em vẫn còn quan tâm đến anh, có đúng không? Không phải là em không còn yêu anh, đúng vậy không?” Trong mắt Tiêu Viễn lại ánh lên niềm hy vọng, nắm chặt lấy vai tôi.

Nhìn thấy bộ dạng Tiêu Viễn lúc này, tôi cảm thấy nổi xót xa chưa từng có, lắc mạnh đầu, “Anh đừng như vậy”.

Cuối cùng anh cũng dừng lại, trong mắt trào dâng nỗi thất vọng tột cùng, “Có lẽ, từ lâu em đã không còn yêu anh nữa rồi, chỉ là anh tự lừa dối chính mình, không chịu tin mà thôi”.

Mặc anh nói thế nào, tôi cũng đều không phản bác, cũng không thể phản bác, tôi chỉ muốn mọi việc đã qua thì hãy để cho qua.

“Tiêu Viễn, đây chính là món quà năm đó khi rời xa, anh đã tặng em, em luôn giữ gìn nó, bây giờ trả lại cho anh”. Thứ cần trả thì hãy trả, để mình cũng được giải thoát.

Tôi đặt mô hình đàn dương cầm vào tay Tiêu Viễn, giống như đặt tình yêu tôi dành cho anh vào lòng bàn tay anh. Tình yêu này theo dòng chảy thời gian đã biến thành một sự ủng hộ lặng lẽ và lời chúc phúc vô thanh.

“Đồ đã tặng, anh không nhận lại đâu”. Tiêu Viễn trả mô hình lại cho tôi.

“Không, Tiêu Viễn, đây là của anh”. Cái cần trả lại, thì trả lại, coi như là chặt đứt nỗi nhớ nhưng.

Tôi kiên quyết trả món quà này lại, xóa nhòa thứ tình cảm ngọt ngào đã từng có này, có như vậy, sau này khi hồi ức lại, sẽ không còn cảm thấy đau khổ tột cùng nữa.

“Đây là của em”.

“Của anh”.

Cả hai người đẩy qua đẩy lại, không ai muốn cất giữ sợi dây đàn ký ức, sợ rằng sau này, nghe bản nhạc độc tấu ai oán suốt cả cuộc đời.

Mô hình không may rơi xuống nền xi măng cứng. Một tiếng bộp trầm buồn vang lên, đáy đàn bị nứt toác, bên trong rơi ra một miếng giấy đã ngả vàng. Tôi nhặt tờ giấy đó, hiếu kỳ mở ra xem, bên trên đó là bút tích của Tiêu Viễn, chỉ có mỗi chữ: “Đợi anh”.

Nước mắt tôi chợt trào ra, “Tại sao anh chưa bao giờ trực tiếp nói với em hai chữ này?”

Tiêu Viễn mím chặt môi, nhìn tôi, “Bởi vì anh sợ, anh sẽ nuốt lời”.

Thì ra, chúng quy lại là do tình yêu của chúng tôi không đủ kiên trì.

Mấy hôm sau, tôi đi cùng Chương Ngự và mấy người bạn của anh. Chương Ngự nhìn đôi mắt thâm đen của tôi, nói: “Em đã sắp trở thành quốc bảo (1) rồi”.

Tôi không cười nổi.

“Có phải là dạo này áp lực công việc quá lớn không? Được nghỉ lễ mấy hôm, vừa vặn có thể đi cùng bọn anh sang Nhật ngắm hoa anh đào”. Anh đề nghị.

Rất mê hoặc, rất hấp dẫn.

“Có những ai đi?” Tôi hỏi.

“Thì cũng chỉ mấy người anh em, dù sao em cũng đều quen cả”. Anh nói.

“Được, thế khi nào thì về?”

“Chắc là trước ngày mùng 1 tháng 5”.

“Ồ thêm mấy hôm có được không?”

“Không được, Chương Sính và Côn Thiều còn phải quay về làm phụ rể cho Tiêu Viễn”.

Tôi không biết Chương Ngự có ý hay vô tình, dù sao, anh vẫn nhắc đến Tiêu Viễn.

Chương Ngự liên tục cảnh cáo tôi không được mang gì cả, phiền toái. Nhưng tôi vẫn mang theo túi lớn túi nhỏ đựng quần áo và đồ ăn vặt.

Chương Ngự bắt lực nhìn tôi thờ dài, “Anh đã nói đến như vậy rồi, đúng là đàn gảy tai trâu”.

“Em tự cầm, có bắt anh cầm đâu, cứ mặc em”.

Anh đón lấy hành lý của tôi, nhắc lên và bước đi, còn tôi thì hai tay rảnh rang, bước theo anh.

Những người khác đã đến sân bay trước, mấy người đàn ông đó, tôi hầu như đều đã từng gặp, Chương Sinh nhìn thấy tôi đến, có vẻ hơi ngạc nhiên.

“Ai có thể mời được cậu đấy, Khả Lạc?”

Tôi chỉ vào Chương Ngự, cậu cười tỏ vẻ hiểu ý, cũng không nói thêm gì nữa. Tôi có thể hiểu được ánh mắt phức tạp của cậu, có lẽ là đã hiểu nhầm, nhưng tôi cũng không có ý định giải thích, có đôi khi, càng giải thích, càng rối.

Về những cô gái, sau khi nghe mọi người giới thiệu, cũng lập tức trở nên thân quen, đều là họ hàng, còn có cả chị gái của Tôn Trác là Tôn Khiêm. Chị nhìn tôi cười, “Xem ra, Tôn Trác không có phúc phận rồi”.

Tôi vốn không hiểu chị nói gì, bèn nói: “Thầy Tôn rất tốt bụng”.

Chương Ngự kéo tôi đến đứng cạnh anh, sau đó nói với Côn Thiệu: “Cậu hãy chú ý quản lý vợ cậu, đừng để cô ấy lừa phỉnh cô gái ngờ nghệch của chúng tôi”.

“Cả Mục chết tiệt, anh nói ai ngờ nghệch chứ?”

“Em không phải là ngờ nghệch, mà là thiếu sợi dây thần kinh”.

Tôi véo cánh tay anh, anh nhăn mày đau đớn, kêu lên, “Em nhẹ tay một chút, sao lại có xu hướng bạo lực vậy?”

Lên máy bay, tiếp viên hàng không đắp chăn dạ mỏng cho tôi, tôi bèn chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang dựa vào người Chương Ngự. Tôi nói: “Đã dựa anh lâu quá, tê cứng người rồi phải không? Sao anh không đẩy em ra?”

Anh cười, cổ tỏ ra vẻ háo sắc, nói: “Em chủ động dựa vào người anh, anh có cầu mong cũng không được, sao có thể đẩy em ra chứ?”

“Lát nữa, cả người em đè hẳn lên người anh, đè chết anh luôn”. Tôi dọa anh.

Anh bật cười vang, là kiểu cười không có chút khí chất gì cả, “Nếu em bằng lòng, lát nữa đến khách sạn, chúng ta thử nhé?” Trời ơi, con người này sao cái gì cũng có thể liên tưởng được vậy.

“Chương Ngự”. Tôi tức giận hét lên với anh, “Tư tưởng của anh có thể thuần khiết hơn một chút được không?”

Côn Thiệu và bạn gái cậu ngồi phía sau tôi và Chương Ngự, cũng cười theo, Côn Thiệu nói: “Chương Ngự không phải là loại người tùy tiện”.

“Khi anh ta tùy tiện thì không phải là người nữa”. Tôi khẽ lắc bảm.

Phòng đặt trước là 5 căn hộ khép kín, vừa vặn có 5 người đàn ông. Bốn người kia mỗi người đều dẫn bạn gái vào phòng, thừa lại tôi và Chương Ngự ngượng ngùng nhìn nhau trước cửa phòng.

“Em tưởng là phòng đơn bình thường, mỗi người một phòng”.

Anh cười, “Đây là thói quen của bọn anh, nếu như em cần, anh có thể nói với họ thuê thêm một phòng”.

“Thôi đi...” Tôi không muốn gây thêm phiền phức cho anh, đưa tôi theo vốn đã khiến anh tiêu tốn nhiều tiền rồi.

Vẫn may, căn hộ khép kín có một phòng ngủ riêng, có gì thì một người ngủ ở phòng ngủ, một người ngủ ở phòng khách.

Chương Ngự đang gọi điện thoại trong phòng, giọng rất nhỏ, không muốn để tôi nghe thấy. Tôi thấy nhàm chán bèn đi ra ngoài xem khung cảnh khách sạn, gặp Chương Sinh ngay ở cầu thang máy.

Chương Sinh nhìn thấy tôi, cười, “Thật không ngờ lại như thế này”.

Thế nào? Tôi biết cậu ám chỉ tôi và Chương Ngự, “Không phải như cậu nghĩ đâu”, tôi nói nhỏ, “Chúng tôi chỉ là bạn bè”.

Chương Sinh nói: “Cậu vốn không hề hiểu về con người Chương Ngự”.

“Minh hiểu về con người anh ấy làm gì? Minh có định chung sống lâu dài đến đâu bạc răng long với anh ấy đâu”.

Chương Sinh cười miễn cưỡng, nói trịnh trọng: “Khả Lạc, mình không muốn cậu bị tổn thương”.

Tôi cười, “Minh giờ đây sủng grom cũng không hề hấn gì, ai có thể làm hại mình được chứ?” Tôi nắm tay thủ thế phòng ngự, chiều này cũng là do Chương Sinh dạy tôi hồi học đại học.

Chương Sinh cũng cười, “Thật sự rất nhớ những ngày tháng vô lo vô nghĩ điên rồ theo các cậu hồi học đại học”.

“Nào, tập luyện”. Tôi đã thủ thế gọi lớp trưởng đến.

Cậu quả nhiên vẫn đứng mảnh như năm nào, gạt chân một cái, tôi ngã nhào xuống đất, “Chịu thua, chịu thua”. Tôi cười, “Thật là hổ thẹn với sư phụ”.

Chương Sinh kéo tôi đứng dậy, mạnh tay quá, tôi lao luôn vào người cậu, tặng cho cậu một cái ôm thật chặt.

“Hai người đang làm gì vậy?” Tôi không biết Chương Ngự đứng ở đó từ khi nào, anh lạnh lùng chăm chú nhìn tôi và Chương Sinh.

Tôi vội vàng tránh khỏi người Chương Sinh, “Bọn em đang tập luyện quyền cước, ha...”

“Chương Sinh, em tránh xa cô ấy một chút”. Chương Ngự nổi giận dùng dùng kéo tôi trở về phòng.

“Anh nổi giận cái gì?” Sao cứ ở trước mặt tôi là anh lại tỏ ra như một đứa trẻ vậy? Ở trước mặt người khác chẳng phải đều rất tốt sao, thái độ hòa nhã, điềm đạm rộng lượng, phong độ hơn người.

“Chẳng phải em đã từ chối Chương Sinh rồi sao?” Anh nói.

“Nhưng bọn em vẫn là bạn tốt mà. Không thể nào từ chối người ta rồi không bao giờ chuyện trò qua lại chứ?”

“Bạn tốt cũng cần phải có giới hạn”.

“Anh nói xem, thế nào mới gọi là có giới hạn?” Không phải tôi muốn cãi nhau với anh, mà là trong lòng cảm thấy bức bối.

Anh không nói gì, tôi cũng lặng thinh, khỏi phải nói nhiều thì lại cãi nhau thêm. Hơn nữa tôi gần cô lên cãi với anh làm gì chứ? Anh không quản được tôi, tôi cũng không quản được anh, mỗi người đều có cách sống riêng và góc độ suy nghĩ của mình.

Buổi tối lúc ăn cơm, Tôn Khiêm đến gọi tôi ăn cơm. Tôi không muốn ăn, đã ăn hết một nửa số đồ ăn vặt đem theo, nên chẳng hề đói. Một mình đứng ngắm nhìn cảnh đường phố bên ngoài cửa sổ lộng lẫy nhưng yên tĩnh, trong lòng lại vô cớ trào dâng nỗi buồn thương.

Di động vang lên, tôi tưởng Chương Ngự gọi điện bảo tôi đi ăn cơm, “A lô” một tiếng, nhưng không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

Bàn tay cầm chiếc di động không biết đã toát mồ hôi từ lúc nào, ướt nhem nhếp, lạnh lạnh. Nghe thấy hơi thở đó và tiếng nhịp tim đập loạn xạ của mình.

Ở đầu dây bên kia truyền đến giọng nói khàn đặc gần như không còn rõ tiếng, “Anh đã mua vé máy bay sang Anh, chúng ta cùng đi nhé”.

Nước mắt tôi đã đầm đìa khắp mặt, “Tiêu Viễn, quá muộn rồi”.

(1) Ý là đôi mắt thâm quầng giống như gấu trúc.

2. Tình như cánh hoa rơi

Một mình bồi hồi bước đi trên đường phố nơi đất khách quê người, muốn chạy trốn nhưng chợt phát hiện ra không có nơi nào thuộc về tôi.

Nhớ đến mẹ tôi, nhớ đến câu nói của mẹ với tôi: “Mẹ đi đây, con đừng buồn, nếu không mẹ đi không được yên lòng”.

Nhớ đến Tiêu Viễn, nhớ đến lời anh nói: “Ngốc ạ, anh thích em”.

“Tại sao? Tại sao mọi người đều không cần tôi chứ?” Tôi điên cuồng gào thét. Phát hiện ra mình giống như một cánh bèo trôi nổi vô định, đứng dựa, bởi vì không có gốc, cho nên không thể nào yên vị được.

Trở về khách sạn, bọn Chương Ngự vừa đi ăn đêm trở về. Anh hỏi tôi có đói không, tôi lắc đầu, cười ngượng nghịu với anh, “Em xin lỗi. Có đôi khi tính khí em hơi kích động”.

Anh nói, “Chính là do anh, anh không nên đưa em đến”.

Tôi vốn định bảo Chương Ngự ngủ trong phòng ngủ, tôi ngủ trong phòng khách, nhưng anh lại kiên quyết bắt tôi ngủ trong phòng ngủ.

Chiếc giường đôi trong phòng ngủ có thể ngủ được đến bốn người ấy chứ, một mình tôi nằm trên chiếc giường rộng vắng vẻ, cứ nghĩ đến thân hình cao lớn của Chương Ngự nằm co ro trên ghế sofa, chắc chắn là rất khó chịu.

Sáng sớm hôm sau, khách sạn phái xe du lịch đưa chúng tôi lên núi Phú Sĩ. Chương Ngự cứ luôn chống lưng, tôi hỏi anh: “Lưng anh khó chịu à?”

Anh ừ một tiếng. Tôi thấy hơi áy náy, có lẽ tại đêm qua ngủ ghế sofa.

“Có cần em massage lưng cho anh không?” Hồi mẹ tôi ốm nằm viện, tôi vì muốn làm giảm sự đau đớn của mẹ đã học theo bác sĩ mấy chiêu massage.

“Anh mong cũng trả được nữa là”. Anh ngồi xuống ghế, tôi ngồi phía sau xoa bóp cho anh.

Côn Thiều nói: “Đại ca, hôm qua trả bài chăm chỉ quá chứ gì?” Mọi người trong xe đều cười vang. Chương Sính nhìn tôi với dụng ý sâu sắc khác thường, tôi mới dần dần hiểu ra trả bài là ý gì, bất giác đỏ mặt, tay cũng ngừng lại, đâm mạnh vào lưng Chương Ngự.

Chương Ngự quay đầu lại nhìn tôi, nói: “Mặc kệ bọn họ”.

Cả một ngày, Chương Ngự đều chơi không được thoải mái, tôi thấy anh cứ xoa lưng. Đến tối lúc về khách sạn, tôi nói: “Hôm nay anh ngủ trên giường, em ngủ ghế sofa ở phòng khách”.

Anh lắc đầu: “Anh là một người đàn ông, sao có thể để em ngủ ghế sofa được chứ?”

“Hồi trước chẳng phải em cũng đã ngủ ở ghế sofa nhà anh rồi sao?”

“Hồi trước khác, giờ khác”.

“Sao lại khác? Anh vẫn là anh, em cũng vẫn là em mà?”

“Anh nói khác là khác. Trước đây là trêu chọc em cho vui, bây giờ anh nghiêm túc”. Anh rầu rĩ nói.

Cái gì mà trêu chọc cho vui, cái gì là nghiêm túc chứ? Tôi nghe không hiểu, cũng chẳng buồn cố suy nghĩ để hiểu.

“Vậy ngày mai, nếu lưng anh lại đau thì phải đi giải thích với bọn họ, chúng ta không...”

“Không gì cơ?” Anh cố ý trêu tôi.

“Chính là không... không... việc đó...”

“Làm tình”. Anh nói thẳng luôn.

Tôi cảm thấy mặt mình nóng ran, “Con người anh sao lại ăn nói thô tục thế?”

“Đã rất là nho nhã rồi đấy. Anh có nói hai chữ...”

“Chương Ngự”. Tôi lờm anh cảnh cáo, “Anh còn nói nữa, em sẽ không thèm chú ý đến anh đâu”.

Nửa đêm, lúc đang ngủ, tôi cứ cảm thấy phía ngoài phòng khách có tiếng động. Nhìn qua khe cửa, thấy Chương Ngự đang nằm bò trên ghế sofa xem tivi, tôi hỏi: “Anh không mệt sao? Sao giờ vẫn còn chưa ngủ?”

Anh thấy tôi bước ra, liền ngồi bật dậy, “Không ngủ được, còn em thì sao?”

“Em cũng không ngủ được”.

Nhìn thấy trên tivi đang chiếu lại trận đấu bóng đá, tôi ngáp, “Chẳng thú vị gì”.

Chương Ngự nói: “Vậy chúng ta làm việc gì thú vị chút đi”.

Tôi cứ tưởng anh sẽ đề nghị ăn gì đó, nhưng anh lại nói: “Chúng ta chơi trò nói thật lòng, và trò chơi mạo hiểm”.

“Đồng ý”. Dù sao nhận rồi cũng chán, xem bóng đá cũng hại sức khỏe, thà tìm một trò vui còn hơn, chuyển dời sự chú ý.

“Ở đây khó chịu lắm, chúng ta vào trong giường chơi đi”.

“Được”. Tôi nói.

Anh tươi cười rạng rỡ, hào hứng bước vào trong phòng ngủ.

“Oằn tù tì”. Chúng tôi giống như hai đứa học trò nhỏ, nằm bò trên giường chơi trò chơi đơn giản nhất.

Lần đầu anh thắng, anh cho tôi chọn nói thật lòng hay trò chơi mạo hiểm. Tôi chọn lựa trò chơi mạo hiểm, anh nói: “Hãy hét vào phía cửa sổ hai tiếng tôi là lợn”.

Tôi hét to hai tiếng: “Chương Ngự là lợn, Chương Ngự là lợn”.

Anh cười vang, “Lúc cần thông minh thì không thông minh, lúc không cần thông minh thì lại khôn lỏi”.

“Thông minh gì chứ? Đây hoàn toàn làm theo yêu cầu mà”. Tôi nói.

Khi Chương Ngự thua, anh chọn nói thật, tôi hỏi anh bao nhiêu tuổi rồi, anh nhìn tôi cười, “Cơ hội có hạn, em hãy hỏi câu nào khó khó một chút đi”.

“Thế nào là khó?”

“Ví dụ, người anh yêu là ai?”

“Em có hứng thú với việc anh có bao nhiêu tiền gửi tiết kiệm hơn”. Tôi lờ mờ anh một cái, anh yêu ai, tôi chẳng buồn quan tâm, có lẽ, người mà chàng đại thiếu gia đa tình này yêu có khi chất đầy cả chiếc xe tải, nếu đếm tỉ mĩ, có khi đếm đến sáng mai cũng chưa hết.

“Nói thực, anh chẳng có bao nhiêu tiền gửi tiết kiệm cả đâu, đều đi đầu tư hết rồi, trong tay cũng chỉ có 1,8 triệu đô thôi”.

“Anh cố tình tỏ ra giàu có trước mặt người nghèo, đúng không?” Tôi trừng mắt nhìn anh.

“Chẳng phải em có hứng thú với số tiền tiết kiệm của anh sao?”

“Ý em là, nếu so với câu hỏi trước, thì em có hứng thú với câu hỏi này hơn, chứ không phải muốn hỏi anh điều này”.

“Câu hỏi trước là gì? Anh bao nhiêu tuổi phải không? Anh 32 tuổi, giới tính: nam; dân tộc: Hán; nguyên quán: Sơn Đông; chú thích: Bố anh là người Sơn Đông; nhóm máu: O; sở thích: bóng rổ; ưu điểm: hài hước, hóm hỉnh, mặc dù có người nói anh lạnh lùng vô tình, hống hách ngang ngược, nhưng đó đều là những người không hiểu về anh, em đừng để ý; nhược điểm: rất nhiều, không tiện liệt kê ra đây”.

Anh nói liền một hơi cả một tràng dài. Khi tôi còn chưa kịp tiêu hóa hết, anh lại bổ sung thêm: “Quên mất thông tin quan trọng nhất, anh, chưa kết hôn”.

Tôi cười, đúng là vô cùng hóm hỉnh hài hước.

Sau đó hai chúng tôi tiếp tục oản tù tì, tiếp tục nói những thứ gọi là lời nói chân thật và những trò mạo hiểm kỳ quái. Chơi mãi chơi mãi, chúng tôi đều nằm lãn trên giường ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tỉnh dậy, tôi cảm thấy có một bàn tay đang sờ trên mặt tôi. Tôi giật nảy mình, ngồi bật dậy, vừa vặn đập ngay vào cằm Chương Ngự.

“Em xin lỗi, em xin lỗi”. Tôi vội vàng lên tiếng xin lỗi.

Anh xoa xoa cằm, nói: “Sao đột nhiên em lại tỉnh giấc thế?”. Đúng là câu hỏi thừa, có người sờ lên mặt anh, anh cũng tỉnh giấc ấy chứ, có phải là lợn đâu.

Chương Ngự không nói, chỉ chăm chăm nhìn tôi, trên mặt không rõ là thứ tâm trạng gì, khiến người khác khó mà đoán biết được anh đang nghĩ gì. Nhìn bộ dạng đó, cứ như thể là tôi đã chiếm đoạt anh vậy.

Tôi vội vàng giải thích: “Không phải em cố tình ngủ say đâu, anh đừng để ý nhé”.

“Ngốc ạ, anh để ý đêch gì chứ”. Có phải là anh ngủ chưa đủ giấc, tâm trạng không vui? Trên mặt như phủ một lớp mây đen, đây là một người đàn ông vui giận thất thường.

“Nếu anh chưa ngủ đủ giấc, thì anh hãy ngủ thêm chút đi”. Tôi đề nghị anh.

“Em ngủ với anh”. Anh kéo tôi ngã xuống giường, mặc dù bình thường mối quan hệ của hai người bọn tôi khá tốt, vẫn luôn cư xử với nhau như những người anh em, nhưng thân mật thế này cũng khiến tôi thấy không được tự nhiên.

“Để em dậy”. Tôi giãy giụa.

Anh đè lên người tôi, “Suyt, đợi một lát, nếu không em sẽ hối hận đấy”.

Nhìn thấy sự hưng phấn trong mắt anh, tôi không dám nhúc nhích, ngẩn người nhìn anh.

Anh khề hôn tôi, đôi môi anh chuyển từ mềm mại trở nên nóng bỏng, sau đó di chuyển từng chút một xuống cổ tôi. Cuối cùng lại trở lại, hôn tôi thật sâu, lý trí của tôi đã bị sự nồng nhiệt nóng bỏng của anh thiêu trụi.

Tôi ngẩn người, tôi đã hoàn toàn đờ đẫn, mặc anh được thỏa sức.

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Chương Ngự buông tôi ra với vẻ luyến tiếc, chừa thê ra mở cửa, một loạt những câu nói không mấy lịch sự, thật không lọt tai chút nào.

Tôi đứng dậy, chỉnh lại quần áo, nhìn thấy Chương Sính bước vào, “Mọi người chuẩn bị xuất phát rồi, chỉ thiếu mỗi hai người thôi, nhanh lên nào”.

Chương Ngự gật đầu, đẩy cậu ra, sau đó quay người nói với tôi: “Em yêu, chúng ta tiếp tục”.

Tôi nhắm mắt, hít thở một hơi thật sâu, nói: “Chương Ngự, anh coi em là gì chứ?”

Hoa anh đào rất đẹp, nhìn từng cánh hoa màu phớt hồng, tôi đột nhiên chợt cảm thán những khoảnh khắc đẹp thật dễ trôi qua. Những cánh hoa đẹp như

đám mây nhỏ xinh này sẽ bị tàn lụi nhanh chóng bởi gió mưa, không để lại chút dấu tích gì. Tuổi xuân như hoa, trong chớp mắt cũng sẽ lụi tàn, sau đó hương sắc già cỗi, chỉ còn biết cảm thán mà thôi.

Chương Sinh hỏi tôi đang suy tư điều gì.

Tôi không trả lời cậu, quay người tìm kiếm một cánh hoa mềm mại, nói: “Làm thế nào chúng ta có thể giữ chúng mãi đẹp để như lúc này nhỉ?”

Cậu cười tôi đa sầu đa cảm, có phải là Lâm Đại Ngọc đâu, làm thơ “Vịnh chôn hoa” làm gì chứ?

Không liên quan gì đến hoa và phong cảnh, chỉ là trong khoảnh khắc, con tim trở nên già cỗi.

3. Kẻ địch của tôi

Chuyến du lịch hành trình 5 ngày, Chương Ngự chỉ tham gia 3 ngày, 2 ngày còn lại, chỉ nói là có việc gấp, nên bay thẳng sang Mỹ luôn.

Đi cũng tốt, đỡ phải gặp mặt nhau lại ngượng ngùng.

Biết là không có tương lai, không có kết quả, cho nên tôi không muốn mình trở thành một thành viên trong cuốn sổ danh sách những cô gái đi qua cuộc đời anh chàng phong lưu đa tình, nếu như vậy, chúng tôi sẽ không bao giờ có thể quay lại như trước đây được nữa.

Chương Ngự cũng giống như Tiêu Viễn, thậm chí còn xa vời hơn Tiêu Viễn. Tôi không muốn phải chịu đựng thêm một lần đau đớn tột cùng nữa, cho nên cần phải bảo vệ trái tim mình.

Sự ám muội, giống như một sợi dây, ngăn cách tình bạn và tình yêu, tôi cần phải cố gắng gìn giữ nó, quyết không vượt qua.

Hôm diễn ra hôn lễ của Tiêu Viễn, Chương Ngự gọi tôi cùng đến tham gia, tôi từ chối, thực sự không có đủ dũng khí để đối diện với khung cảnh ấy, không muốn phải đối diện với sự hụt hẫng không nói được thành lời.

Chương Ngự cười nhạt với tôi trong điện thoại, “Em không đi cũng được, hãy tiếp tục làm con rùa rụt cổ đi”.

“Đúng vậy, em làm con rùa rụt cổ, cũng có liên quan gì đến anh chứ?”

“Không liên quan gì, chỉ là muốn xem trò cười của em thôi”. Chương Ngự vứt điện thoại, tôi ở bên này dù có bịt tai cũng vẫn nghe thấy tiếng thành thật to, sau đó là khoảng tĩnh lặng.

Các đồng nghiệp đều đang bình luận, “Tiêu Viễn và Ngô Duyệt thật là đẹp đôi, cậu nhìn ảnh cưới của họ này, quá hoàn mỹ...”

“Buổi hôn lễ này của Tiêu Viễn và Ngô Duyệt tổ chức long trọng quá”.

“...”

Tôi muốn nói với họ, tình yêu, ảnh cưới, và buổi lễ không liên quan gì với nhau cả, có thể cũng chính vì sự hoài nghi đối với tình yêu, nên một số người mới bỏ quá nhiều tiền bạc và sức lực để làm cho bộ ảnh cưới rực rỡ, tổ chức tiệc cưới long trọng.

Trong tiệc cưới của Tiêu Viễn, Chương Ngự là người nổi bật nhất. Mọi người đều đang suy đoán, người con gái xuất hiện bên cạnh anh ngày hôm đó là ai, liệu có cơ hội làm con dâu cả nhà họ Chương giàu có hay không.

Có người tinh mắt, liền nhận ra ngay, “Trời ơi, cô ấy chính là người thừa kế đời thứ 3 của tập đoàn Cự Khái, thật không ngờ lại xinh đẹp như vậy, đúng là môn đăng hộ đối với Chương Ngự, lại còn là trai tài gái sắc nữa chứ”.

Vốn đã đủ để làm kích động thần kinh con người rồi, họ lại còn nói những chuyện viển vông. Tâm trí tôi hoảng loạn, vội vàng cầm lấy ba lô chạy ra ngoài, một mình chạy khắp nơi trong cơ quan.

Chạy vào trong tòa thư viện, chạy từ tầng 1 lên tầng 6, đọc hết tất cả các loại sách, nhưng chẳng lọt vào đầu chữ nào cả. Cuối cùng, ôm một cuốn sách chẳng biết là sách gì, dựa lưng vào giá sách thần người, có người gọi tên tôi mà tôi cũng không hề hay biết.

“Con à, đang nghĩ gì vậy? Gọi con mấy lần mà con không thưa”. Giáo sư Điền Duy Niên ghé sát mặt trước mặt tôi, khẽ đưa đưa, tôi mới giật nảy mình.

“Giáo sư... không... sao bác lại ở đây?” Tôi nói lí nhí.

“Hướng dẫn luận văn cho sinh viên, đến tìm một số sách tham khảo”. Ông nở nụ cười hiền từ.

Tôi và giáo sư Điền tìm một chỗ yên tĩnh ngồi nói chuyện, tôi hỏi: “Dạo này sức khỏe của bác thế nào ạ?” Kể từ lần tạm biệt ông trong chuyến đi Tân Cương đó, đã rất lâu chúng tôi chưa gặp nhau.

“Vẫn khỏe, chỉ có điều, có đôi khi trái tim không nghe theo mệnh lệnh”. Ông sờ tay lên ngực.

Tôi cười, “Bác chỉ cần chú ý luyện tập, không chế tâm trạng, thì sẽ không gặp trở ngại gì lớn đâu ạ”.

Giáo sư Điền gật đầu, “Con à, đạo này con thế nào? Vẫn ổn chứ?”

“Ổn ạ”. Thực ra tôi chẳng ổn chút nào.

“Ổn mà còn râu rĩ khuôn mặt thế kia?” Giáo sư Điền bỏ kính viễn ra, chăm chú nhìn tôi, “Ta đã nhìn thấy ảnh cưới của Tiêu Viễn và Ngô Duyệt trên báo...”

“Xin bác đừng nhắc đến chuyện này được không ạ?”

“Con à, trong cuộc đời mỗi con người, có rất nhiều việc không được như ý mình, người mà con thực sự yêu mến chưa chắc đã là người chung sống trọn cuộc đời với con”. Giáo sư Điền nói với vẻ rất tâm trạng.

Tôi lắc đầu, không muốn nghĩ đến vấn đề vốn không có chút ý nghĩa này nữa.

Khi chuẩn bị chia tay, giáo sư Điền hỏi: “Con ơi, con có bận lòng nếu sau này ta đến thăm con không?”

Tôi nghĩ một lát, gật đầu, “Cháu rất bận lòng”.

Bận lòng, không phải bởi vì sự cố chấp lòng oán hận của tôi đối với ông, chỉ là tôi cảm thấy ông có cuộc sống riêng của mình, không cần thiết phải lo lắng suy nghĩ thêm cho tôi.

Tin tức về chuyện tình cảm của Chương Ngự liên tục xuất hiện trên báo chí, lúc thì người thừa kế thứ 3 giàu có, lúc thì người mẫu thời trang, lúc thì ngôi sao Hollywood, v.v... Tôi nhìn đến hoa cả mắt, chỉ biết cười trừ.

Phòng nhân sự phải tham gia một buổi đánh giá dự án toàn cục, trưởng phòng có việc bận, nhiệm vụ đương nhiên rơi xuống đầu tôi.

Kêu than một tiếng, vội vàng bắt tay vào việc, miệt mài suốt ngày đêm, cũng quên luôn những điều vụn vặt trong cuộc sống.

Một hôm đi đến bộ phận lưu giữ hồ sơ để đọc hồ sơ, tôi gặp anh lái xe Điền trong phòng trước đây.

“Tiểu Khả, sao lại gặp được em ở đây?” Anh Điền vẫn nhiệt tình như ngày nào.

“Em đến để điều tra hồ sơ nhân sự mấy năm trước của cơ quan. Còn anh thì sao? Sao anh lại ở đây?”

Anh cười cười, “Anh được điều đến khoa đào tạo ở đây rồi”.

Ở đây dễ chịu hơn ở cơ quan cũ nhiều, tôi mừng thay cho anh, “Anh được điều đến từ khi nào vậy?”

“Từ sau khi em được mượn điều đến tổ dự án cục”.

“Có thể gặp được anh ở đây, quả thực rất tuyệt”. Tôi nhìn đồng hồ, đã sắp đến 10 giờ trưa, bèn nói: “Đợi lát nữa chúng ta cùng đi ăn nhé?”

Anh Điền cũng rất phóng khoáng, “Bây giờ đang là giờ ăn trưa, em muốn đi đâu ăn? Anh mời”.

Trong túi xách của tôi vẫn còn phiếu ưu đãi lần trước đi ăn ở Cương Ký, dù sao không dùng cũng bỏ phí, “Ồ Cương Ký nhé, gần đây cho tiện”.

Thấy tôi lái ô tô, anh Điền cười, “Cuối cùng em cũng chịu mua xe ô tô đi rồi”. Tôi ngại không muốn nói cho anh biết xe là do cơ quan cấp cho, nên chỉ gật đầu.

Cửa hàng ăn Cương Ký vẫn đông đúc náo nhiệt như trước, người ngồi chật kín chỗ, chỉ còn lại mấy chỗ ngồi xoay ra cửa, tôi vội vàng chiếm một chỗ.

Anh Điền cười, “Những việc khác, chẳng bao giờ thấy em tích cực thế, chỉ có ăn cơm là tích cực nhất”.

“Dân ý thực vi thiên (1) mà”. Tôi cười hà hà, anh Điền này quả thực là hiểu tôi.

Anh Điền rất quan tâm đến cuộc sống của tôi, hỏi hết chuyện này đến chuyện khác.

Một số việc vặt, tôi cũng rất vui vẻ nói cho anh biết, coi như là bạn bè cùng nhau chia sẻ niềm vui và sự bất lực trong cuộc sống.

Thật không ngờ lại gặp Chương Ngự trong hoàn cảnh này.

Đúng lúc tôi đang cúi đầu ăn, anh Điền kêu “Oa” lên một tiếng, khiến tôi bất giác ngẩng đầu.

Đôi nam nữ đẹp đẽ rạng ngời phía ngoài cửa rõ ràng chính là Chương Ngự và cô ngôi sao Hollywood người Mỹ mà báo chí vẫn hay nhắc đến. Không có lửa làm sao có khói, có đôi khi, tin tức ở làng giải trí không phải hoàn toàn bịa đặt.

Không cẩn thận, tôi cắn vào đầu lưỡi mình, đau đến độ tôi ôm miệng kêu.

Anh Điền cũng không còn tâm trí đâu mà ngắm nhìn cô gái tóc vàng mắt xanh xinh đẹp nữa, vội lấy cốc bia có đá đặt trên bàn đưa cho tôi, “Mau uống một ngụm đi, sẽ không thấy đau nữa”.

Anh định tìm giấy ăn cho tôi, trong lúc hoảng loạn, lại làm đổ chia bia đặt trên bàn. Choang một tiếng chói tai, khiến ánh mắt của tất cả mọi người đều chuyển từ Chương Ngự và cô gái đẹp đó sang tôi và anh Điền.

Tôi xấu hổ chết đi được, càng cúi đầu thấp xuống, mong rằng Chương Ngự không nhìn thấy tôi.

Vừa xuất hiện đã tạo ra sự hoảng loạn đến như vậy, ngôi sao Hollywood xinh đẹp tươi cười rạng rỡ hơn, đặt một nụ hôn ngọt ngào lên má Chương Ngự. Chương Ngự dường như rất ngây ngất, đáp trả lại cô bằng nụ cười mê hồn. Thật là một khung cảnh lãng mạn, tôi thầm khen ngợi.

Vấn may, Chương Ngự chỉ mãi tình tứ với người đẹp, vốn không hề chú ý tới sự tồn tại của tôi.

Sợ anh quay đầu lại, tôi cố tình nép người vào cạnh anh Điền. Anh Điền lại vuốt ngực, nói: “Ồi mẹ ơi, anh cũng chỉ nhìn bạn gái anh ta kỹ một chút, thật không ngờ anh ta lại trùng mắt với anh, vừa rồi em không nhìn thấy ánh mắt đó, như thể chỉ muốn ăn tươi nuốt sống anh luôn. Con người này cũng quá ngang ngược bá đạo thì phải”.

Tôi gật đầu, chỉ vào lưỡi, ra hiệu mình đồng ý với lời nói của anh.

Ngày hôm sau đi làm, bất ngờ nhìn thấy Chương Sính, tôi reu cậu: “Cậu là người vô cùng bận rộn, sao hôm nay lại có thời gian đến chỗ mình thế?”

Chương Sính gõ gõ vào đầu tôi, “Hãy thè lưỡi ra cho mình xem rồi hãy nói chuyện với mình”.

Tôi thè lưỡi ra cho cậu xem, “Bị cắn vào lưỡi rồi”.

Chương Sính bật cười, “Cậu giỏi lắm, bị mèo cắn à?”

“Tự mình”. Tôi đấm cậu một cái, tôi đã bị thế này rồi mà vẫn còn cười nhạo tôi được.

“Khả Lặc, mình có việc này cần nhờ cậu giúp”.

“Đại nhân lớp trưởng có việc gì thì cứ sai bảo là được, đừng khách sáo như thế, làm tổn thọ tiểu nhân”. Từ trước đến giờ tôi luôn thích bông đùa với cậu.

“Mình có một người bạn, tên Văn Văn... Cô ấy năm nay mới tốt nghiệp, muốn tìm một công việc trong cục của các cậu”. Chương Sính nói.

Tôi làm gì có địa vị gì, lời nói đâu có sức nặng, e rằng không quyết được, nhưng lại không tiện từ chối Chương Sính, bèn nói: “Việc này sao cậu không tìm Chương Ngự? Anh ấy thân quen với cục trưởng Ngô, cục phó Tôn, dễ nói chuyện mà”.

Chương Sính bĩu bĩu môi, “Đừng có nhắc đến anh ta nữa, dạo này đang mắc bệnh”.

“Bệnh gì?” Chương Ngự bị bệnh, sao không thấy ai nhắc đến nhỉ.

“Chúng tổng hợp thời kỳ tiền mãn kinh”. Chương Sính nói, “Từ khi từ Mỹ về, đã thấy tâm trạng bức bối khác thường, gặp ai cũng chửi bới. Mình tìm anh ta nói về việc này, bị anh ta đuổi ra ngoài, còn là anh trai cơ đấy, chẳng có chút tình nghĩa gì cả”.

“Không đúng, hôm qua còn nhìn thấy anh ấy đi ăn cơm với cô bạn gái mình tính đó mà”. Tôi buồn chuyện, “Cái lưỡi khốn khổ của mình thành ra thế này cũng là nhờ anh ta ban cho đấy”.

“Cậu nói Helen à? Hôm qua đã về Mỹ rồi”.

Bạn gái đi rồi à? Chả trách mà tâm trạng không vui, cũng có thể thông cảm cho anh ấy.

Việc của Văn Văn tôi đành phải nhận, đợi khi nào có cơ hội nói với các cục trưởng, có thể cũng không đến nỗi là không có cơ hội, nhưng chắc là không có được vị trí ngon lành nào thôi.

Mấy hôm nay bận rộn, liên tục làm thêm giờ, ăn không ngon, ngủ cũng không ngon, cảm giác như mình chưa già đã yếu ớt, không có thời gian mà quan tâm đến những việc khác nữa. Vết thương ở lưỡi còn bị sưng lên, đau đớn vô cùng.

Vừa làm thêm di động vừa kêu, nhắc nhở sắp hết pin, đang định tắt máy thì lại có điện thoại gọi đến. Sau khi nhắc máy, bèn nghe thấy tiếng Chương Ngự ở phía bên kia nói về u ất: “Nếu anh không liên hệ với em, có phải là em định sẽ không bao giờ qua lại với anh không?”

Đang định nói không phải, di động lại hết sạch pin, tự động tắt máy, thật không đúng lúc chút nào cả.

Công việc đang làm dở, chỉ có thể để lại, vội vàng về nhà sạc điện.

Di động mở sẵn, nhưng không thấy Chương Ngự gọi điện tới nữa, khi tôi gọi cho anh, luôn thấy máy bận. Có lẽ, Chương Ngự tìm tôi cũng không có việc gì gấp.

(1) Dân ý thực vì thiên: Dân lấy việc ăn uống làm trọng.

4. Sao tôi lại trở thành người phụ nữ vô tình vô nghĩa

Đợt trước đã hẹn với Vân Nhất – vợ của Phương Phở cùng đi mua sắm, lúc tan ca, cô gọi điện cho tôi, nói đã đến Yến Sa, tôi vội vàng lao thẳng tới đó.

Khi tìm thấy cô, cô đang ngăn người nhìn chiếc gạt tàn bằng pha lê, chất pha lê toát ra thứ ánh sáng lung linh.

“Rất đẹp, rất sang trọng, nhưng lại là đồ dễ vỡ”. Tôi nói.

“Chính là bởi vì nó dễ vỡ nên mới đáng quý”. Cô yêu cầu nhân viên gọi lại, “Tôi muốn mua tặng cho Phương Phở, nói cho anh biết cuộc hôn nhân của chúng tôi giống như chiếc gạt tàn pha lê này, đẹp đẽ, hào hoa nhưng không được chạm vào”.

Đúng là một người phụ nữ có suy tư sâu sa.

Bởi vì lần trước Chương Ngự mua cho tôi chiếc đồng hồ, cộng thêm với việc anh rủ tôi cùng đi Nhật chơi, cho nên tôi quyết định cũng mua cho Chương Ngự một món đồ gì đó, để đền bù cho món nợ ân tình của tôi đối với anh.

Tôi mua một chiếc kẹp cavat có đính kim cương, chiếc kẹp thiết kế rất đơn giản, thứ trang trí duy nhất chính là một hình trái tim được xếp thành từ các hạt kim cương nhỏ, đính lên trên, sáng long lanh, trông rất bắt mắt.

Vân Nhất nói: “Nhìn thấy cô và Chương Ngự ân ái như thế, thật khiến người khác phải ngưỡng mộ”.

Tôi cười, “Cô hiểu nhầm rồi, tôi và Chương Ngự chỉ là bạn bè”.

Cô nhìn tôi với vẻ khó tin, lắc đầu, nói: “Chỉ là cô luôn nghĩ vậy thôi thì phải?”

Mặc dù đã mua chiếc kẹp cavat về rồi, nhưng lại không muốn tặng anh, cứ luôn cảm thấy tự nhiên tặng quà, có vẻ như hơi ám muội, xem ra lúc đó mình vẫn chưa giữ được giới hạn cần thiết.

Chiếc kẹp cứ vút mãi ở trên bàn, về sau nhìn vương mắt, bèn cất nó vào trong ngăn kéo luôn. Anh không đến tìm tôi, tôi cũng cảm thấy được thở phào nhẹ nhõm. Giữ lại một tình bạn đẹp, và không để nó đi đến điểm kết thúc, trở thành nỗi buồn thương.

Ngô Duyệt mặc dù cũng bị điều đi, nhưng vẫn thường xuyên đến cục tìm cục trưởng Ngô.

Kể từ khi cưới Tiêu Viễn, trông cô càng mảnh mai hơn, có lẽ cô ý muốn trở nên thon thả.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cô ta có thể đến tìm tôi, cô ta đã kết hôn, giữa tôi và cô ta không còn có bất cứ mối ràng buộc gì. Tiêu Viễn, người mà tôi đã từng yêu giờ đã là chồng của cô ta, cô ta đến, ngoài việc uly hiếp, liệu còn có thể là việc gì nữa đây?

“Điền Khả Lạc”. Cô ta đứng trước mặt tôi, mỉm cười, nụ cười ngọt ngào như trong cõi mộng.

Tôi nên gọi cô ta là gì nhỉ, Ngô Duyệt hay là Tiêu phu nhân?

“Tiêu Viễn là của tôi rồi, cô mãi mãi đừng có mơ tưởng có được anh ấy”.

Lời nói thật tầm thường, nếu là tôi, tôi sẽ chẳng dám giễu võ dương oai một cách hùng hồn với người khác như vậy. Tôi mặc dù ngốc thật đấy, cũng không ngốc đến nỗi đi khắp nơi hô khẩu hiệu.

Vẫn may, Ngô Duyệt không ngốc, cô ta biết cách đâm người khác một nhát dao, rồi lại xát thêm muối, “Hôm cưới chúng tôi, cô không tham dự, đây là ảnh cưới của chúng tôi, cô xem”. Cô ta lôi ảnh từ trong túi xách ra.

Điều này mới thật sự kích động tôi, nhìn ảnh, thấy Tiêu Viễn tươi cười ôm Ngô Duyệt, tôi đã không còn đủ dũng khí để tiếp tục xem nữa.

“Cô và Tiêu Viễn dù sao cũng đã từng là bạn bè, tấm ảnh này, tặng cho cô đấy”. Hiếm khi Ngô Duyệt lại hào phóng như thế.

Còn bàn tay tôi thì cứ run rẩy mãi, có cố gắng thế nào cũng không thể cầm chắc được tấm ảnh không có chút trọng lượng này.

Những tiếng bước chân chậm rãi vang lên, qua làn nước mắt, một đôi giày da đen bóng xuất hiện trong tầm nhìn của tôi.

Anh cúi người nhặt tấm ảnh có khuôn mặt tươi cười của Tiêu Viễn, khẽ thở dài, đưa cho tôi.

“Chương Ngự”. Tôi cuối cùng cũng bật khóc.

Anh không an ủi tôi như trước đây, chỉ lạnh lùng hỏi: “Em tha yêu Tiêu Viễn một cách tủi nhục như vậy, cũng không chịu quay người nhìn những người

xung quanh mình, có phải vậy không?”

Tôi không thể hiểu được ý nghĩa câu nói của anh, cũng không muốn hiểu.

Anh thở dài, nói: “Đừng khóc, đây không phải ở nhà em, để người khác nhìn thấy, không hay”.

Tôi cố cầm nước mắt, xé nát vụn tấm ảnh, vứt vào thùng rác.

Tiêu Viễn, xin lỗi, em không thể yêu anh được nữa.

Tôi hỏi Chương Ngự: “Sao anh lại đến đây?”

“Gọi điện thoại cho em mà em dám tắt máy”. Lúc này anh mới nhớ đến việc trách mắng tôi.

“Hôm đó làm thêm, di động hết sạch pin...” Tôi lí nhí giải thích, “Gọi lại cho anh thì máy bận”.

“Sao lưỡi vẫn còn chưa khỏi?” Anh hỏi, tôi dám cá là hôm đó anh đã nhìn thấy tôi cắn vào lưỡi.

“Nóng quá, bị sưng lên rồi”. Tôi rầu rĩ trả lời.

“Đã lớn bằng ngần này rồi, mà cũng không biết tự chăm sóc bản thân”. Lại mắng tôi rồi.

“Anh đến đây làm gì vậy?” Tôi vội chuyển đề tài, không lát nữa anh lại truy hỏi.

“Thì chẳng phải là vì cái chuyện vặt của Chương Sinh đó sao. Chắc nó cũng đã tìm em rồi chứ gì? Anh nói qua với lão Tôn, để cô gái đó đến làm việc ở xưởng số 3 của cơ quan em”.

“Ở đó điều kiện không được tốt...”

“Điều kiện không tốt cũng là tự mình chọn, bằng lòng hay không cũng mặc”.

“Sao Văn Văn lại không muốn đến nơi khác?” Tôi nghi hoặc.

“Thì chẳng phải vì tình yêu sao, em nói xem, con người khi gặp chuyện tình cảm, sao lại đều mù quáng đến thế chứ?” Chương Ngự dịu dàng lên tiếng, “Đã nợ lão Tôn món nợ tình cảm, ngày mai còn phải trả đấy, em cũng đi cùng luôn nhé”.

“Đi đâu vậy?”

“Diễn Khánh”.

“Em bận, có lẽ không đi được đâu”. Tôi muốn từ chối.

“Đừng nói với anh điều này, lão Tôn đối xử với em không bạc, đi hay không em tự liệu lấy”.

Bất luận bận rộn đến đâu, cũng phải phục vụ cho lãnh đạo đến nơi đến chốn, đây là quy tắc ngầm trong chốn công sở. Tôi thấy hối hận là mình lại rơi vào chốn này.

Trong giờ làm, cục phó Tôn gọi tôi, bảo tôi đi cùng để xử lý công việc, sau đó lái xe thẳng đến Diễn Khánh.

“Tổng giám đốc Chương đã dặn, nhất định phải gọi cô đi theo”. Cục phó Tôn lái xe Audi của ông, tôi ngồi ở ghế sau.

“Có thể đi cùng với lãnh đạo, là vinh dự của tôi”. Tôi đành phải nói câu xã giao.

“Đừng khách sáo như thế”, cục phó Tôn cười cười, “Có Chương Ngự bảo vệ cô, tôi đâu dám lãnh đạo cô chứ”.

Tôi cười không nói gì, rõ ràng ông đã hiểu nhầm mối quan hệ của tôi và Chương Ngự. Con người đứng là thích đoán mò.

Chương Ngự đã đợi ở khu resort từ lâu, còn ân cần mở cửa xe cho tôi. Tôi chắc chắn anh cố ý làm như vậy, làm cho người khác xem, như thể quan hệ của chúng tôi vô cùng thân thiết.

Tên Cá Mực chết tiệt, làm như vậy thì anh được lợi gì chứ?

Nghỉ ngơi một lát, Chương Ngự và cục trưởng Ngô đi đánh golf. Nhìn thấy sân golf rộng mênh mông, thảm cỏ xanh rờn, tâm trạng cũng khoan khoái hơn nhiều.

“Khả, em cũng đến đây chơi đi”. Chương Ngự rõ ràng đang ra lệnh cho tôi.

“Em không biết chơi”. Mẹ Tiêu Viễn đã từng nói với tôi, “Tiêu Viễn thích chơi golf, còn cô thì lại không biết chơi, xem xem sự khác biệt giữa hai đứa lớn

đến gần nào...”

“Anh dạy em”. Chương Ngự nhất định kéo tôi vào sân.

Anh chọn một chiếc gậy đánh golf trong túi đựng đồ đánh golf của anh, rồi nắm tay tôi dạy tôi, trời nóng bức, nhiệt độ cơ thể người tăng cao, do áp sát gần nhau, tôi ngửi thấy mùi đàn ông toát ra từ cơ thể Chương Ngự, không tránh khỏi lúng túng.

“Anh chơi cùng với cục phó Tôn đi, em tự luyện một mình là được rồi...”

“Cục phó Tôn và tổng giám đốc Vương đang chơi với nhau, anh dạy em”. Chương Ngự nhất quyết đòi dạy tôi.

Giáo việc quá có trách nhiệm cũng khiến người ta phải đau đầu. Anh ôm lấy tôi từ phía sau, nắm chặt tay tôi, sau đó hất mạnh cánh tay, quả bóng trên bãi cỏ lập tức bay đi rất xa, tôi nói: “Chương Ngự, anh giỏi lắm. Nhưng, có thể nghỉ một lát được không?”

“Học chăm chỉ nào, nắm được kỹ năng hăng hay”.

“Em mệt quá, nghỉ chút đi”. Tôi nài xin. Đã chơi hơn một giờ đồng hồ, mồ hôi đã ướt đầm lưng rồi.

“Đánh thêm vài quả nữa”. Anh lại sấn đến, ôm vòng quanh tôi, hơi thở nóng ẩm phả vào tai tôi, cổ tôi, khiến tôi có cảm giác buồn buồn, tê mê. Tôi sợ thứ cảm giác này, giống như thể thuốc phiện vậy, sau khi bị nghiện, sẽ không thể nào cai được, cuối cùng chỉ có thể đi đến con đường chết một cách vô vọng.

“Đừng lơ đãng”. Giọng nói của Chương Ngự thâm trầm nhưng đầy sức quyến rũ.

Tôi hất hất tóc, đẩy anh ra, “Đừng có nhân cơ hội mà nhìn trộm đầu phụ (1) của em”.

Ánh mắt anh thẳng thốt kinh ngạc và buồn bực, chỉ vào tôi, nói: “Còn đầu phụ gì nữa, toàn thân là sữa đầu nành rồi”.

Tôi cúi xuống nhìn, đúng là toàn thân đã ướt đầm mồ hôi. Quay sang nhìn anh, thấy anh đang lách thếch thu dọn dụng cụ đánh golf.

Tôi bật cười, đã mất đi cảm giác ngược ngược khi nãy, ngược lại, lại cảm thấy yên lòng.

Chương Ngự có cô bạn gái mình tinh xinh đẹp như vậy, còn lâu anh mới thêm đề ý đến tôi. Có thể, anh chỉ là muốn chứng minh với tôi mê lực nam tính của anh, nếu như vậy, thì tôi không thể không thừa nhận, anh đã thành công rồi.

Trở về khu resort, Chương Ngự bảo tôi đi tắm trước, sau đó đợi tôi đi ăn cơm.

Anh đã đặt phòng sẵn, may mà đều là phòng đơn.

Tắm sạch mùi mồ hôi nhễ nhại, bỗng chốc cảm thấy toàn thân sảng khoái. Nằm lên giường, bật điều hòa, mắt lim dim muốn ngủ.

Không biết Chương Ngự vào phòng từ lúc nào, hoặc là tôi sợ ý đã quên khóa cửa, cũng có thể anh có chìa khóa.

Cũng chỉ mới chớp mắt có mấy phút, mà mọi thứ đã đổi khác. Chương Ngự hôn lên môi tôi, lưỡi liên tục uốn lượn trong miệng tôi. Cơ thể anh nằm đè lên người tôi, khiến tôi không tài nào nhúc nhích nổi.

Không biết từ lúc nào, cúc áo sơ mi của tôi đều đã bung ra, chỉ còn lại một chiếc áo con cũng chuẩn bị mở tung ra.

Trời ơi, đây là nằm mơ phải không? Sao có thể như vậy được chứ?

Tôi giãy giụa, muốn đánh thức thần trí của Chương Ngự, “Chương Ngự, đừng làm như vậy”.

Người anh yêu không phải là em, có thể, cái anh muốn không phải là tình yêu, chúng ta không nên làm như vậy.

Anh càng hôn tôi điên cuồng hơn, không để tôi lên tiếng, “Anh muốn... anh muốn em”. Tôi nghe thấy anh lầm bầm.

“Em không muốn. Không muốn. Không muốn”. Không biết dùng khí và sức lực từ đâu đến, tôi rút tay ra, tát mạnh vào mặt Chương Ngự một cái, không biết anh có cảm nhận gì, còn tôi, tôi chỉ thấy lòng bàn tay mình lập tức đau rát.

Cái tát này khiến cho cả hai chúng tôi cùng sững lại. Một lúc lâu sau, con người mất ngủ ngật con phần nộ của Chương Ngự mới bình tĩnh trở lại, anh thấp giọng nói: “Diễn Khả Lạc, em là một người phụ nữ vô tình vô nghĩa”.

Thối đời gì vậy? Anh xâm phạm tôi, lại còn đảo lại mắng tôi là vô tình vô nghĩa?

Tôi cười nhạt, ngẩng đầu, nói đầy ngạo mạn: “Chương Ngự, anh nghe cho rõ đây, tôi không muốn dùng thân thể mình để trao đổi bất cứ thứ gì. Anh tìm nhầm người rồi”.

(1): Người Trung Quốc hay ví ngực người phụ nữ với đậu phụ.

5. Nói yêu em, em có tin không?

Chiều ngày hôm đó, tôi đi một mình từ vùng resort vắng vẻ đến huyện thành Diên Khánh, rồi từ đó bắt một chiếc taxi trở về thành phố.

Tôi thực sự không tài nào hiểu nổi, Chương Ngự tại sao lại cứ muốn làm nhục tôi như vậy? Anh không thiếu đàn bà, người đàn ông thông minh, phóng khoáng, nhiệt tình, trọng nghĩa như anh, chỉ cần vẫy tay một cái, là có hàng trăm người đẹp từ khắp nơi đổ tới, anh muốn có loại đàn bà nào đều có cả, sao lại phải cưỡng ép tôi như vậy chứ?

Tôi trân trọng lòng tốt của anh đối với tôi, không muốn có bất cứ thay đổi nào. Chương Ngự, sao anh lại có thể tàn nhẫn giết chết tình bạn đẹp này chứ?

Ngồi trên xe, tôi khóc suốt cả chặng đường, bên tai liên tục vang lên câu nói của Chương Ngự, “Anh muốn em”, quá si nhục, quá đau lòng.

Quay về đến Bắc Kinh, tôi mở di động ra, lập tức nhận được cuộc gọi của cục phó Tôn, “Tiểu Khả à, cô đi đâu vậy? Bọn tôi ở đây đều lo lắng phát điên lên đây, tổng giám đốc Chương không tìm thấy cô, đang nổi nóng với nhân viên phục vụ ở đây đấy”.

Cứ để anh ta nổi nóng đi, anh ta là đại thiếu gia, làm việc gì cũng tùy ý, đừng nói là nổi nóng, nếu đánh ai đó cũng chẳng có gì là mới mẻ cả.

“Cô mau gọi điện thoại khuyên cậu ấy đi”. Cục phó Tôn nói.

Đây là nhiệm vụ chính trị sao? Nếu như không phải, xin tha lỗi cho tôi không tuân lệnh.

Chương Ngự gọi điện thoại đến, tôi không nghe. Lại gọi tới, tôi vẫn không nghe. Không muốn nghe anh nói lời xin lỗi. Nói xong, hai người làm lạnh, lại cùng đi chơi, sau đó không cần thận lại phải trải qua sự việc như thế này, mãi mãi là vòng tuần hoàn ác tính.

Tôi không nghe điện thoại, có lẽ đã làm Chương Ngự vô cùng lo lắng, nửa đêm, đến gõ cửa nhà tôi.

Tôi nói: “Chương Ngự, anh xuống tầng đi, có chuyện gì, chúng ta xuống dưới nói chuyện”.

Chương Ngự đứng ở bên cạnh lan can bảo vệ dưới lầu, lạnh lùng nhìn tôi, “Tại sao không nói với ai một tiếng đã tự ý chạy đi thế? Em có biết anh lo lắng cho em thế nào không?”

Không đi, lẽ nào cứ ngây ở đó để anh xử lý tôi à?

“Anh xin lỗi”. Chương Ngự khề thờ dài.

“Đừng nói xin lỗi với em”.

“Vậy em bảo anh phải nói với em thế nào? Nói yêu em, em có tin không?” Nghe anh nói vậy, tôi chột ngẩn người.

Nhưng tôi nhanh chóng học theo bộ dạng của anh, cười nhạt, lạnh lùng nói: “Đương nhiên không tin rồi. Trừ phi đầu óc cả hai chúng ta đều có vấn đề”.

Dáng vẻ Chương Ngự có vẻ hơi ủ rũ, “Anh mệt rồi...”

“Mệt rồi thì về ngủ đi”.

“Khả Lạc”, trước khi quay người, anh gọi tôi, “Trên đời này không phải chỉ có mình em là phụ nữ”.

Tôi không muốn truy cứu ý tứ trong câu nói của anh, chỉ nhìn theo bóng dáng mỗi một của anh, trong lòng vô cớ trào dâng nỗi buồn đau.

Tiêu Viễn, Chương Ngự, khuôn mặt hai người thay nhau lần lượt xuất hiện trước mặt tôi. Cuối cùng chỉ còn lại đôi mắt hơi u buồn của Chương Ngự. Chắc là tôi nhìn nhầm thì phải, Chương Ngự vẫn luôn là người hô mưa gọi gió, sao có thể u buồn được chứ?

Phải đến nửa tháng không gặp Chương Ngự. Vào một buổi tối, đang định đi ngủ, tôi nhận được một cuộc điện thoại kỳ lạ, “Xin lỗi, cô là người nhà của anh Chương Ngự phải không? ... Anh ấy đã uống quá nhiều rượu ở câu lạc bộ, xin hãy đến đón anh ấy về đi”. Người ta sợ tôi không tìm được chỗ, còn cung cấp địa chỉ và số điện thoại liên lạc.

Tại sao tôi phải đi đón anh chứ? Anh có người thân, có anh em, có bạn gái... Còn tôi thì là gì chứ?

Tôi đưa số điện thoại của lớp trưởng cho nhân viên trong câu lạc bộ, bảo họ liên lạc với Chương Sinh.

Nhưng chỉ một lát sau, người ở câu lạc bộ lại gọi điện thoại tới, “Anh Chương Sinh đã tắt máy rồi”.

“Thế thì tôi cũng không có cách nào khác, cứ để Chương Ngự ở lại chỗ các anh đi”. Tôi không biết số điện thoại những người bạn khác của Chương Ngự.

“Anh ấy không thể uống được nữa, chúng tôi sợ anh ấy sẽ xảy ra chuyện... Một mình anh ấy đã uống 5 chai rượu XO rồi, bị trúng độc vì uống quá nhiều rượu, chúng tôi không gánh được trách nhiệm này đâu”.

Một mình anh ta uống những 5 chai XO. Anh ta điên rồi à?

Nửa đêm lái xe nửa vòng Bắc Kinh mới tìm được đến câu lạc bộ đó, Chương Ngự đã say khướt không còn biết gì nữa cả, nằm gục nửa người ở quầy bar. Tôi nhìn thấy bờ vai rộng của anh rũ xuống, cong người, chẳng còn chút phong độ sắc sảo thường ngày nữa.

Những nhân viên phục vụ thấy tôi đến, như thể là nhìn thấy cứu tinh vậy, có người đề nghị, “Cô hãy đưa anh ấy đến thẳng bệnh viện để rửa dạ dày đi”.

Ý hay đấy, chỉ có điều, không biết cô bác sĩ nửa đêm nhận được một ca cấp cứu kẻ say rượu đáng ghét này sẽ chữa trị ra sao.

Tôi chưa bao giờ lái xe nhanh, cũng chưa bao giờ vượt đèn đỏ, nhưng vì tên Cá Mực đáng ghét này, tôi đã làm cả rồi.

Trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Mau đưa anh ấy đến bệnh viện, nếu không, anh ấy mà chết, tôi sẽ rất đau lòng.

Tôi ngồi ở bên ngoài phòng phẫu thuật chờ đợi, những người bác sĩ đi qua đi lại thì thầm to nhỏ.

“Cái người đang rửa dạ dày ở trong kia nghe nói đã uống 5 chai XO”.

“Ồi mẹ ơi, anh ta nhiều tiền thật đấy. Bỏ tiền ra uống một vạn tệ, rồi lại đi rửa dạ dày, bên trong bên ngoài là mất một vạn rưỡi, còn chịu đau đớn, muốn gì không biết”.

“Đây chính là những người có tiền vẫn hay nghe nhắc tới đây mà, không có việc gì nên đốt tiền”.

Tôi ngồi đợi bên ngoài, chỉ biết lặng im.

Khi Chương Ngự tỉnh lại, vẫn còn đang truyền nước.

Anh nhìn thấy tôi, lắc mạnh đầu, “Đây là đâu vậy?”

“Bệnh viện Hòa Bình”.

“Hừ, không có bệnh, đến bệnh viện làm gì chứ”. Thật không ngờ anh lại tự rút kim truyền nước ra khỏi tay mình, tôi muốn ngăn anh lại nhưng không kịp.

“Anh uống rượu, uống say đến suýt chết, không đến bệnh viện thì đã đến điện Diêm Vương rồi”. Tôi hét lên với anh.

“Tôi đi đến đâu, cô có quan tâm không?” Chương Ngự hỏi ngược lại tôi.

“Anh đừng có giận hờn với em nữa, anh thích đi đâu thì đi, em hoàn toàn có thể không quản anh”. Lo lắng cho anh ta như vậy, xem ra đúng là mất công vô ích.

“Ai bảo cô quản tôi chứ? Cô đi đi” Trong mắt anh đầy những tia máu, trợn trừng mắt lên cãi nhau với tôi.

“Em đi”. Tôi lùi lại mấy bước, trong lòng cảm thấy oan ức, “Anh dựa vào đâu mà nạt nộ em chứ?”

“Đi đi”. Anh ra sức gầm lên.

Tôi chẳng thèm nhìn anh, quay người bước đi luôn.

Khi vừa bước ra khỏi cửa, bên nghe thấy trong phòng vang ra những tiếng rơi vỡ loảng choảng, có lẽ là lọ đường bị ném xuống đất, rồi tiếp theo đó là những âm thanh vỡ vụn. Tôi nghe rất rõ tiếng lâm bầm khe khẽ của Chương Ngự, “Chương Ngự ta đây còn chưa suy sụp đến độ phải say khướt vì một con đàn bà”.

Anh ta thế nào là việc của anh ta, tôi vốn không quản được.

Từ bệnh viện trở về nhà, tôi một lần nữa lại trải nghiệm cảm giác lái xe nhanh, thứ tốc độ tự do không chịu sự kiểm soát, thực sự rất điên cuồng, rất kích thích.

Tôi rời khỏi Chương Ngự với tốc độ và phương thức nhanh nhất, rời khỏi con người mà tôi vẫn luôn dựa dẫm.

Để phục vụ cho việc tiến hành đánh giá cụ thể cuộc khảo sát dự án mà trước đây tổ dự án của Tiêu Viễn thực hiện, đồng thời triển khai dự án công trình mạng mới, cục đã mời mấy vị chuyên gia ngoại quốc tới.

Bởi vì Tiêu Viễn và Ngô Duyệt đã bị điều đi, cục tạm thời cử tôi làm công tác phối hợp giúp đỡ.

Một vị công trình sư tên Mark là một người thích môn cưỡi ngựa, đã mấy lần đề nghị đi cưỡi ngựa vào lúc nghỉ giải lao. Cục trưởng Ngô sau khi biết chuyện, đã bố trí thời gian, quyết định cuối tuần, đích thân ông sẽ dẫn mọi người đến trường đua ngựa ở khu vực ngoại ô để vui chơi thỏa thích.

Nhìn thấy chiếc xe bus của cơ quan đang thẳng hướng Mật Vân, tôi hồi hộp cảnh giác, “Lãnh đạo, chúng ta đi đâu đây ạ?”

“Chúng ta à, đi đến một nơi hào hoa nhất. Chính là cục trưởng Ngô đã nhờ người liên hệ, nghe nói là một câu lạc bộ đua ngựa đầu tiên ở Bắc Kinh đấy”. Cục phó Tôn nói về thần bí.

Trong lòng tôi cảm thấy hơi ngượng ngịu, “Tôi đột nhiên cảm thấy không được khỏe, hay là, tôi không đi cùng với mọi người nữa”.

Tôn Vĩ còn chưa nói gì, Mark lại dùng thứ ngôn ngữ tiếng Hán lơ lửng của mình nói: “Khả Lạc, đi đi, tôi dạy em cưỡi ngựa...” Anh thể hiện động tác như đang cưỡi ngựa.

Nghe nói Mark nói vậy, cục phó Tôn cũng nói: “Đi đi, ở trường đua có chỗ nghỉ ngơi, nếu thực sự quá mệt, có thể nghỉ ở đó”.

Tôi không nỡ làm cụt hứng của mọi người, nên đành đi theo, lúc đó còn nghĩ, trường đua chỉ là chỗ Chương Ngự đầu tư kinh doanh, chưa chắc ngày nào anh cũng có mặt ở đó, sao có thể gặp gỡ một cách trùng hợp đến thế được?

Cả đoàn người đi đến trường đua, đều vô cùng hưng phấn, Mark hào hứng kéo tay tôi, luôn miệng nói: “Ồ đây đẹp quá, tuyệt quá”.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Mark rất giỏi, tư thế nhanh nhẹn hoạt bát, phi ngựa chạy hai vòng trong trường đua khá vắng vẻ, càn miễn bàn.

Tôi giờ ngón tay cái về phía anh, “Tuyệt lắm”.

Quả thực rất điều luyện, ở trường đua này, tôi nhìn thấy những người cưỡi ngựa giỏi không nhiều, ngoài Chương Ngự thì chính là Mark.

“Thật sao?” Anh cười bên lên, “Tôi đã tham gia rất nhiều cuộc đua ngựa, đang tiếc không đoạt giải nào”.

Chính trong lúc Mark đang dùng thứ tiếng Hán pha lẫn tạp âm tiếng Anh của anh kể cho tôi nghe những chuyện vui trong các cuộc đua ngựa mà anh tham gia, xe của Chương Ngự đã lái thẳng vào trong sân. Vẫn là chiếc xe Mer Benz hào hoa sang trọng, lao vút qua trước mặt tôi và Mark, tôi chợt đứng sững lại.

Mark cứ tưởng tôi bị giật mình hoảng sợ, bèn tinh nghịch giơ nắm đấm về phía trước xe, “Nếu như tôi luyện võ, tôi sẽ đâm bẹp nó cho em”.

“Không, Mark”. Tôi vội vàng giơ tay ra hiệu ngăn Mark lại, con người đó không phải là người mà anh chàng ngoại quốc này có thể gây sự được đâu.

6. Bóng lưng đó thật rõ nét

Tôi nhìn theo chiếc xe Mer Benz tiến vào bãi đỗ xe, tài xế mở cửa xe, Chương Ngự bước xuống, chỉnh lại áo sơ mi của mình, sau đó anh tự mình mở một cánh cửa xe ở phía bên kia.

Trên xe vẫn còn một cô gái, cô nho nhác bước xuống, nở nụ cười say mê lòng người với Chương Ngự. Cô khoác tay Chương Ngự, hai người đi thẳng đến phòng nghỉ.

Cô gái ấy chính là Hạ Dân Thanh, người kế nghiệp đời thứ 3 của tập đoàn Cự Khải mà những người đồng nghiệp vẫn thường nhắc tới, được mọi người khen ngợi là cô gái giàu có môn đăng hộ đối và là cặp trai tài gái sắc với Chương Ngự.

Mark kéo tôi, “Khả Lạc, sao không đi?”

“A... đi thôi”. Tôi có ép ra một nụ cười.

Cục phó Tôn cũng là một tay cưỡi ngựa cừ khôi, có thể phi ngựa chạy hết một vòng trường đua đầy những chướng ngại vật được bố trí sẵn. Mọi người hò reo khuyến khích cục phó Tôn và Mark thi với nhau, xem kỹ thuật cưỡi ngựa của ai điều luyện hơn.

Đang hào hứng, Chương Ngự và Hạ Dân Thanh xuất hiện. Hạ Dân Thanh đã thay bộ đồ cưỡi ngựa màu xanh lam, trông càng trẻ trung xinh đẹp.

Cục phó Tôn vốn rất thân quen với Chương Ngự, gặp mặt đương nhiên chào hỏi nhau rồi. Sau khi trò chuyện một hồi, cục phó Tôn còn kéo tôi ra khỏi đám người, “Gặp Chương Ngự, sao không ra chào hỏi một tiếng?”

Hạ Dân Thanh nhìn tôi, sau đó kéo tay Chương Ngự, thì thầm: “Sao không giới thiệu bọn em với nhau?”

Trong mắt Chương Ngự thoáng lướt qua vẻ giận dữ, cười nhạt với tôi, rồi quay đầu về hướng khác.

Cục phó Tôn đứng cạnh ngượng ngừng giải thích, “Đều là bạn bè cả mà”.

Tôi lắc đầu, “Người bạn như tổng giám đốc Chương đây, tôi không với tới được”.

Chương Ngự nghe xong, kéo tay cô gái bên cạnh bước đi, “Nói chuyện với loại người này, chỉ làm ảnh hưởng đến tâm trạng mà thôi”.

“Xin làm phiền ngài tổng giám đốc Chương giải thích một chút, tôi là loại người nào?”

Tôi chẳng sợ nét mặt lạnh lùng như muốn giết người của anh đâu.

“Cô là một kẻ ngốc vô tình vô nghĩa”. Chương Ngự hần giọng nói từng tiếng một.

Nếu như lúc này không có những người xung quanh, tôi đã đá cho anh mấy phát rồi, sau đó quay người bỏ đi.

“Tổng giám đốc Chương, anh không có quyền phê phán tôi như vậy, chúng ta không thân quen”. Vốn định nói những lời tuyệt tình hơn cơ, nhưng tôi nhất thời không tìm ra được câu nào hay hơn.

Tôi thực sự hy vọng mình có thể vô tình vô nghĩa giống như lời Chương Ngự miêu tả, vậy thì, sau khi Chương Ngự bỏ đi, tôi đã không bật khóc.

Mark cứ tưởng tôi bị oan ức gì, liên tục khuyên nhủ tôi, “Chỉ có kẻ ngốc mới khóc thôi”.

Sau khi bước ra khỏi trường đua, Chương Ngự luôn đứng sau tôi. Tôi không thèm nhìn anh, đã nói không thân quen, thì cần coi anh giống như người xa lạ.

Chương Ngự kéo tay tôi lại, tôi liếc nhìn anh một cái, rồi hất mạnh tay anh, hít thở một hơi thật sâu, ngẩng cao đầu, bước lên xe bus của cơ quan cùng với các đồng nghiệp.

Côn Thiều đã rửa những tấm ảnh chụp hồi đi Nhật ra, chuyển phát nhanh cho tôi, trong đó có mấy tấm ảnh của Chương Ngự, nhờ tôi chuyển cho anh. Tôi rầu rĩ, tại sao không chuyển phát nhanh thẳng cho Chương Ngự luôn, mà lại nhờ tôi chuyển giúp?

Tôi ngắm nghía từng tấm ảnh, chụp khá đẹp, có mấy tấm ảnh Chương Ngự chụp một mình trông rất truyền thần, như thể nhìn thấy Chương Ngự đang thảnh thơi dựa người vào cây hoa anh đào cao to, mất lìm dim, có vẻ như hơi lơ đãng, những cánh hoa đào rơi rụng lá tã, quay tròn khê đậu vào tóc mai anh, anh lấy tay hất nhẹ mái tóc, mỉm cười.

Hình ảnh Chương Ngự lúc đó mặc dù không nghiêm nghị, nhưng rất dễ dãi dàng.

Nhìn những tấm ảnh này, tôi do dự không biết nên gửi cho anh bằng cách nào. Bởi vì lo sợ, không dám tiếp cận anh, cũng bởi vì tâm lý bất bình, không muốn đối diện với anh, bởi vì trong lòng cảm thấy áy náy, không muốn làm phiền anh, còn cả vì sự phẫn uất bức bối, không muốn gây sự với anh.

Một trái tim, bỗng chốc xuất hiện quá nhiều sự cảm nhận và cảm khái, giống như mở một chiếc bình ngũ vị, hội tụ tất cả các loại mùi vị.

Vò đầu bứt tóc, “Ôi, Chương Ngự, phải làm sao đây?”

Cuối cùng, tôi vẫn gửi cho anh một tin nhắn: “Côn Thiều nhờ em gửi anh mấy bức ảnh, anh tự đến lấy hay em đưa đến nhà anh?”

Anh hồi âm lại ngay, “Tự đến lấy, ở đâu?” Với 5 chữ đơn giản, giống như phong cách của anh, lộ ra sự tự tin và ưu việt hơn người của anh.

Tôi hẹn anh ở cửa ra vào Macdonal ở gần cơ quan tôi. Tôi đến sớm, mua ở đó một chiếc kem ốc quế, chọn một chỗ ngồi ở gần cửa kính chạm đất, vừa ăn vừa đợi.

Khoảng 7, 8 phút sau, liền nhìn thấy xe Chương Ngự dừng ở phía bên kia đường, anh đi vòng lên trên cầu vượt dành cho người đi bộ. Anh vừa đi vừa nhìn về phía cửa ra vào của Macdonal, cuối cùng, đứng trên bậc cầu vượt, liên tục nhìn đồng hồ đeo tay.

Tôi ngồi yên, muốn xem khi nào anh mới chịu đi xuống.

Năm phút đã trôi qua, anh vẫn đứng yên, rồi 10 phút trôi qua, anh vẫn đứng nguyên vị trí cũ, 15 phút, anh cũng không nhúc nhích.

Tôi chậm rãi bước ra khỏi Macdonal, giả vờ không nhìn thấy anh, làm như đang đợi ở trước cửa.

Nhưng, lại đợi thêm khoảng mấy phút nữa. Chương Ngự vẫn đứng đó, không chịu xuống.

Tôi lướt nhìn về phía anh, anh vốn đang nhìn về phía tôi, anh có thị lực rất tốt, không thể không nhìn thấy tôi.

Thế thì, anh cố ý làm như vậy? Cố ý đến muộn để chọc giận tôi?

Nhưng, tôi sao có thể nổi nóng vì chuyện con con này chứ? Lại vào trong quán mua một chiếc kem ốc quế, để hạ nhiệt độ.

Chương Ngự, anh có bản lĩnh thì anh cứ đứng ở đó mãi đi.

Lần thứ hai tôi xuất hiện ngoài cửa, Chương Ngự đã đi xuống khỏi cầu vượt, đang đứng đợi ở trước cửa Macdonal.

Hai người gặp mặt nhau, chẳng ai nói gì, anh nhìn tôi chằm chằm, tôi chằm chằm nhìn anh.

Tôi không muốn cứ đứng ngẩn người ở chỗ này cùng với anh, anh có thể chịu đựng không khóc không cười, không nói, nhưng tôi thì không thể chịu đựng được.

Tôi đặt phong bì bên trong có những tấm ảnh vào tay anh, quay người bước đi, từ nay không còn dính líu gì đến nhau nữa. Anh vẫn là tổng giám đốc phong độ ngồi ngời, phong lưu nho nhã, hào hoa phóng khoáng, tôi vẫn là Điền Khả Lạc, một người dân thường nhỏ bé.

Chương Ngự nắm chặt những bức ảnh đó, trong miệng lẩm bẩm: “Khả Lạc...”

Tôi không phân biệt được đó là thực hay ảo, cảm giác hơi buồn lòng, nhưng không dám dừng lại. Cho đến tận khi đi đến vị trí mà Chương Ngự vừa đứng ở cầu vượt, nhìn xuống dưới, mới phát hiện ra, đứng từ đây nhìn về phía cửa Macdonal, bóng hình người ở đó thật rõ nét...

7. Sợ rằng anh sẽ mãi mãi trở thành nỗi đau trong tim em

Chương Sinh tổ chức sinh nhật, cả đám bạn hào hứng kéo nhau đi hát karaoke.

Đồng người, mỗi người hát một giọng điệu, Chương Sinh vội nói: “Mọi người đừng hát nữa, chúng ta nghe Khả Lạc hát một bài nhé, thế nào?”

Tôi ngồi ở một góc khuất, ngẩng đầu hỏi, “Sao bỗng dưng lại gọi mình hát?”

“Ai bảo cậu hồi học đại học giành được giải nhất cuộc thi đơn ca toàn trường chứ”.

“Chuyện cũ rích từ đời nào kiếp nào, cũng chỉ còn có cậu là nhớ thôi”. Tôi cười cười, đã lâu lắm rồi không ca hát một cách nghiêm túc.

“Hôm nay là sinh nhật mình đây, người được mừng thọ nói, dám không nghe theo?”

“Không dám”. Tôi đành phải đứng dậy, hát bữa bài hát mà họ chọn một cách vô vị.

Vừa hát xong, quay đầu lại, tôi phát hiện ra trong phòng có thêm một người – Chương Ngự. Anh đang dựa người vào vị trí ghế sofa mà tôi vừa ngồi khi nãy, nhìn tôi với ánh mắt đắm chiều.

Nhìn thấy Chương Ngự, lớp trưởng cũng cảm thấy bất ngờ, nói: “Anh, sao anh lại đến đây?”

“Đi qua, nhìn thấy xe em đỗ ở dưới bèn lên đây”.

Chương Sinh kinh ngạc nhìn anh, “Anh chắc chứ?” Chương Sinh vốn không đi xe.

“Anh nói là xe Khả Lạc. Ở bên đường không cho dừng xe, đã bị dán giấy phạt rồi”. Chương Ngự nhắc nhở.

Lúc này tôi mới nhớ ra, xe tôi đứng là đỗ ở bên đường phía dưới lầu, vội chạy xuống xem, không khéo lại bị phạt những 200 tệ cơ đấy.

Chương Sinh giữ tôi lại, nói: “Không sao, để mình giải quyết cho”.

Chương Ngự vừa đến, mọi người đều thi nhau gọi đại ca, nhất loạt yêu cầu anh hát, xem ra anh là giọng ca có tiếng rồi.

Chương Ngự liếc nhìn tôi, nói: “Tôi hát cho mọi người nghe bài: “Ánh trăng màu trắng” nhé, tôi không biết hát nhiều bài hát tiếng Trung, nên bài hát này chưa chắc hát đã hay, coi như là cảm xúc bất chợt vậy”.

Giọng nói của Chương Ngự trầm buồn, rất chân thành, rất hút hồn, khiến mọi người như bị chìm đắm vào.

Tôi không dám ngẩng đầu nhìn anh, chậm rãi hút cốc xí muội không có chút mùi vị gì.

Giọng hát của Chương Ngự bỗng ngừng bật, chỉ thấy anh ném mic xuống bàn, “Hát đến đây thôi”. Sau đó, chột đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

Hôm đó, vì xe tôi đỗ ở bên đường, bị dán giấy phạt, cuối cùng cũng không thoát được 200 tệ tiền nộp phạt.

Tôi bực bội nói với Chương Sinh: “Không nỡ mua cho cậu món quà đắt tiền hơn một chút, cuối cùng bỗng dưng lại phải cống hiến cho đội giao thông”.

Lần gặp mặt Chương Ngự tiếp theo, là hơn nửa tháng sau. Tôi đi công tác từ Thượng Hải về, nhìn thấy chiếc xe Mer Benz sang trọng của anh ở bãi đỗ xe. Đúng lúc chạm mặt với Chương Ngự, bên cạnh còn có cô em họ Hội Ninh.

Anh nhìn tôi, sắc mặt chột tôi sầm lại.

Tôi hít thở thật sâu, nghĩ bụng không nên gây sự với anh, cúi đầu, cứ coi như không nhìn thấy đi.

Khi Chương Ngự và Hội Ninh đi qua tôi, tôi rõ ràng cảm nhận được sự lạnh lùng cao ngạo toát ra từ con người Chương Ngự. Anh tình bơ nhìn lại tôi, như thể đang nói: “Cô đúng là một người ngu ngốc”.

Đúng vậy, sao tôi lại ngu ngốc như vậy chứ? Vốn dĩ là một người bạn thân thiết, giờ đây sao lại giống như người dưng vậy?

Chương Ngự và cô em họ anh lên xe. Tôi tưởng họ sẽ đi ngay, không ngờ lại thấy Chương Hội Ninh hạ cửa kính xe xuống, hét to với tôi: “Cô Điền, có

muốn đi cùng không?”

Nhìn qua cửa xe, tôi thấy đôi mắt âm u của Chương Ngự, không hề có sự ấm áp, không có tâm trạng, vô cùng trống rỗng, như thể chẳng có gì cả, vốn không phải là con người mà tôi từng thân quen.

Trái tim tôi lại nhói đau, Chương Ngự, sao anh lại đối xử với em như vậy chứ?

“Cảm ơn, tôi muốn đợi xe bus”. Tôi gắng gượng giữ nụ cười, trả lời Chương Hội Ninh bằng giọng nói ôn hòa nhất.

Sau đó tôi nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Chương Ngự, “Đi nào”.

Hình bóng Chương Ngự dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của tôi, chiếc xe Mer Benz biến thành một chấm đen nhỏ xíu nơi xa, tôi cứ dõi theo mãi, trong lòng trào dâng nỗi đau khôn tả.

Chương Ngự, sợ rằng anh sẽ mãi mãi trở thành nỗi đau trong tim em, giống y như Tiêu Viễn vậy.

Trên đường từ sân bay trở về, tôi lại nhớ đến cái ngày Tiêu Viễn xuất ngoại cách đây nhiều năm, tôi cũng ngồi xe bus về.

Lúc đó, trước mắt luôn lờn vờn bóng hình Tiêu Viễn, còn hôm nay, cùng là ngồi trên xe bus, vẫn có bóng hình lờn vờn trước mắt, nhưng lại là bóng hình Chương Ngự.

Mình có phải bị điên rồi không? Người như Chương Ngự, cách tôi quá xa, sao tôi lại cứ nhớ mãi khôn nguôi?

Bạn đang đọc truyện *Vút Bỏ Anh Là Điều Đáng Cảm Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Liệu có thể không dừng cảm được không

Anh miễn cưỡng nở nụ cười với tôi, lộ ra hàm răng đều tăm tắp, thật đẹp mắt. Người đàn ông này luôn dùng một trái tim khoan dung để đối xử với tôi, còn tôi lại không biết cảm ơn và báo đáp.

1. Em mãi mãi có anh

Bác gái vẫn luôn quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của tôi, nhờ người giới thiệu khắp nơi, giúp tôi được gả vào một gia đình tốt.

Khi tôi đi công tác trở về, cuộc gọi đầu tiên nhận được chính là của bác gái, “Khả Khả, cháu mệt lắm phải không?”

Đúng là rất mệt, nhưng tôi không muốn bác gái phải lo lắng, nên nói, “Vẫn ổn ạ”.

“Chuyện là thế này, bác trai cháu có người bạn học cũ giới thiệu cho cháu một giáo viên trong trường học của họ. Bác đã nhìn ảnh rồi, cũng được lắm, muốn bàn bạc với cháu, cháu đến xem thế nào”.

Trời ạ, lại thế nữa rồi, tôi đã quá mệt mỏi về việc ứng phó, “Nhưng, thực sự cháu rất bận”.

“Nếu bận thì hẹn buổi tối sau khi tan làm nhé?” Bác gái dường như không nhận ra ý từ chối khéo của tôi.

“VẬY, bác bố trí đi...” Tôi nói đầy bất lực.

Đúng là tôi không còn nhỏ nữa, lúc mẹ tôi còn sống, vẫn luôn hy vọng tôi sớm kết hôn, vậy thì sẽ có người chăm sóc tôi, yêu tôi, như vậy bà mới có thể yên tâm được.

Buổi tối, lúc đi làm về, tôi đến thẳng địa điểm mà bác gái đã hẹn sẵn. Đây là lần thứ hai tôi đi gặp mặt qua mai mối, đã có kinh nghiệm của lần đầu tiên, tôi đã nho nhã hơn nhiều.

Vẫn còn nhớ, lần đầu tiên gặp gỡ Quách Phẩm Tự, làm cho anh ấy bề mặt, nhưng anh không hề ghi hận.

Buổi gặp mặt lần đó, ấn tượng thật sự sâu sắc chính là Chương Ngự, trong phòng vệ sinh, anh vênh mặt nói: “Anh có thể xem xét đến việc thu mua”. Có lẽ, mọi sự dính líu giữa tôi và anh đều bắt đầu từ thời khắc đó thì phải?

Tôi lắc lắc đầu, thôi đi, dù sao chúng ta cũng không cùng chung một loại người.

“Khả Lạc”. Tôi đang định tiến vào nhà hàng, lại nhìn thấy Tôn Trác đứng ở cửa.

“Thật trùng hợp”. Thật không ngờ gặp nhau ở đây.

“Đúng vậy, tôi có hẹn với người khác, hôm nay không thể mời em cùng ăn”. Tôn Trác vẫy vẫy tay với tôi, đi vào trong.

Đúng là cả hai người đều có tâm trạng như vậy, đi gặp gỡ đối tượng mà lại gặp người quen, đương nhiên phải cố né tránh rồi.

Thật không may, anh ấy và tôi đều đi về một hướng. Không phải chứ, lẽ nào tôi và Tôn Trác đến gặp gỡ nhau?

Tôn Trác nhìn tôi cười, nói: “Người đồng sự của tôi cứ luôn miệng khen ngợi em, cho nên cũng muốn đến gặp mặt xem sao, nhưng lại quên hỏi tên đối tượng”.

“Ha... ha...” Tôi cười, tôi chẳng phải cũng bị ép đến đây sao.

“Nếu em chưa có bạn trai, sao chúng ta không thử xem? Biết đâu, em lại phát hiện ra anh là một người đàn ông cũng khá được thì sao!”

“Đúng vậy, em cũng không còn nhỏ nữa”. Con gái sớm muộn gì cũng phải lấy chồng, thời buổi này, muốn tìm một người có địa vị cao một chút cũng không dễ dàng chút nào, đặc biệt là gia đình đối phương có địa vị mà không coi thường người khác thì càng khó hơn.

Buổi tối, Tôn Trác đưa tôi về nhà. Khi đi đến chân khu chung cư, anh nói: “Em nói xem, một cô gái trong lòng đã yêu người khác, liệu chúng tôi có cơ hội tiến triển không?”

Tôi ngượng ngịu nhìn Tôn Trác, quả thực, anh ấy là một người bạn khá tốt.

“Nếu như không biết trong lòng em đã có người khác, dù có nói gì, tôi cũng quyết không bỏ cuộc đâu”. Ánh mắt Tôn Trác trong sáng thuần khiết, không có bất cứ tạp chất nào.

Buổi tối, Viên Viên gọi điện thoại đường dài quốc tế cho tôi, tôi buồn ngủ díp mắt lại, nghe cô kể tội chỉ trích Quách Phẩm Tự. Anh chàng đáng thương đó, đã chịu đựng tính cách tồi tệ của cô ấy thế nào nhỉ?

Sau khi kể xong tội của Quách Phẩm Tự, cô chuyển đề tài sang tôi, “Quan hệ của cậu và Chương Ngự thật khiến người ta nghi ngờ đấy. Hôm qua, thật không ngờ mình đã phát hiện ra tấm ảnh của cậu chụp ở chân núi Phú Sĩ trong phòng làm việc sang trọng của anh ấy, nói ngay, có phải hai người đã lên lút vụng trộm rồi không?”

Tôi lại kêu than lần nữa, “Trần Viên Viên, cậu ăn no rồi hơi về chuyện gì thế? Người như Chương Ngự, sao có thể thích mình được chứ?”

“Cậu đừng có nhất nhất suy nghĩ như vậy. Cậu sao thế? Ít nhiều cũng là phụ nữ mà”. Tôi đứng là dờ khóc dờ cười, cách khen ngợi của Viên Viên thật quá độc đáo.

“Chương Ngự đã chia tay với cô diễn viên nổi tiếng đó rồi, cậu không biết sao? Gây ồn ào ở Mỹ, ai cũng biết”. Toàn những tin vĩa hè.

“Tình sử của đại thiếu gia họ Chương chẳng phải cậu không biết”. Hôm nay chia tay người này, ngày mai lại cặp với người kia thôi.

“Đạo này anh ấy ở Mỹ, anh ấy trông khang khác thế nào ấy, cứ gắng hỏi mình về chuyện ngày cậu còn bé”. Viên Viên khẽ nói.

“Đây là điện thoại đường dài quốc tế đấy, Trần Viên Viên, cậu giàu có như vậy từ khi nào, gọi điện thoại đường dài quốc tế để buồn những chuyện vĩa hè này?” Tôi nặng lời trách cô.

“Được rồi, không nói thì thôi”.

Mấy hôm nay, tâm trạng không vui, có lẽ do thời tiết, trời âm u, mưa rả rích suốt.

Tan ca trở về nhà, trong phòng rất bí, cảm thấy khó chịu, bèn ra ngoài đi dạo. Ngoài trời âm u, thỉnh thoảng có cơn gió thoảng qua, mang theo dự báo trời sắp đổ mưa.

Một chiếc xe dừng lại trước mặt tôi, tôi nhìn thấy Tiêu Viễn. mấy tháng không gặp, anh trông càng gầy hơn.

“Khả Khả”. Anh gọi tôi, giọng nói rất đồi dịu dàng

Đội anh lại gần, tôi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc tỏa ra từ người anh, “Tiêu Viễn, anh uống rượu đấy à?”

“Nếu không uống rượu, anh sợ anh không có đủ dũng khí đến tìm em”. Cơ thể anh hơi loạng choạng

Tôi đỡ anh, nói: “Anh mau về đi, trời sắp mưa rồi”.

Anh lại nói: “Không về được nữa rồi...”

“Tiêu Viễn, anh sao vậy?”

“Anh nghĩ, anh tiêu đời rồi”. Anh thở dài.

“Tiêu Viễn”. Tôi hét gọi anh, “Anh mau về đi, em cũng phải về đây”.

“Em ở lại với anh một lát, chỉ một lát thôi”. Anh giữ tay tôi lại, không cho tôi đi.

Giọt nước mưa to bằng hạt đỗ lộp độp rơi xuống, đập vào da, đau rát. Tôi muốn tìm một chỗ trú mưa, nhưng bị Tiêu Viễn giữ chặt lại.

“Đừng đi”. Anh nói, “Khả, sao chúng ta lại thành ra thế này?”

Tôi không thể nào trả lời câu hỏi của anh, đây cũng chính là điều tôi muốn hỏi. Chúng tôi có ngày hôm nay, hình như chẳng ai có lỗi cả, nhưng lại có vẻ như ai cũng có lỗi.

Tiêu Viễn dựa vào vai tôi run rẩy, nói: “Anh không thể chịu đựng được nữa, anh cũng không muốn chịu đựng thêm nữa”.

Nước mưa thấm ướt đầm tóc và quần áo tôi, khiến tôi rét run.

Tiêu Viễn ôm lấy tôi, ôm rất chặt, đến độ khiến tôi gần như nghẹt thở. Không biết tôi lấy sức lực từ đâu, đẩy mạnh anh ra, cứ thế lao về phía trước.

Tiêu Viễn ở phía sau gọi tôi, nhưng tôi không thể dừng lại, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tiêu Viễn khởi động ô tô, đuổi theo tôi. Tôi chỉ kịp nghe thấy tiếng phanh gấp và tiếng va đập, rồi mọi thứ lại trở về trạng thái yên ắng ban đầu, chỉ còn lại tiếng mưa rơi rào rào, rơi cả vào trái tim tôi.

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy xe Tiêu Viễn đâm vào gốc cây liễu đại thụ bên hồ, chiếc xe méo mó biến dạng.

Bánh xe di chuyển từ bên phải sang trái, có vẻ như, lúc đâm xe, Tiêu Viễn muốn bảo vệ tôi, vì tôi chạy ở phía bên phải.

Tôi đứng đờ người nguyên vị trí, không dám động đậy, chỉ sợ mình cử động, cả thế giới sẽ sụp đổ, không còn tồn tại nữa.

Cảnh sát kéo Tiêu Viễn đang hôn mê ra khỏi xe, tôi nghe thấy anh vẫn luôn miệng gọi tên tôi.

Nước mưa và máu hòa lẫn vào nhau, chảy xuống đường, đập vào mắt, trông thật đáng sợ.

Trong lúc hỗn loạn, không ai để ý đến chiếc nhẫn đeo trên ngón tay út của Tiêu Viễn bị rơi ra, chiếc nhẫn bạch kim sáng bóng kết nối mối tình duyên.

Tôi nhặt lên, lau sạch vết máu dính trên đó, đeo nó vào ngón tay giữa của mình, vừa khít.

Khi Tiêu Viễn được đưa vào phòng cấp cứu, vẫn còn đang bất tỉnh. Bố mẹ và vợ anh hay tin, vội vàng chạy đến bệnh viện.

Tin tức truyền đi cũng nhanh thật, Côn Thiệu và Chương Sinh cũng đến, người cuối cùng là Chương Ngự.

Tôi ngồi sụp xuống một góc trong hành lang, không dám nhúc nhích, trơ mắt nhìn mọi người đi đi lại lại, nhìn bác sĩ và y tá ra ra vào vào trong phòng cấp cứu.

Nếu Tiêu Viễn chết, tôi cũng không muốn sống nữa.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ biết rằng, từng giây từng phút đều là sự giày vò đối với tôi.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ mông lung, Chương Ngự ngồi xuống bên tôi, nắm chặt lấy tay tôi, nói: “Mọi việc sẽ qua nhanh thôi”.

Tôi không biết có nên tin lời anh hay không, nhưng về mặt kiên định và giọng nói dịu dàng của anh khiến tôi cảm thấy thật thân thiết, thật gần gũi, làm tôi cảm giác anh chính là bầu trời của tôi.

Cuối cùng tôi cũng có thể bật khóc, trước mặt Chương Ngự, tôi đã phát tiết hết thấy mọi nỗi niềm tâm trạng của mình.

Chương Ngự vẫn lấy ống tay áo anh lau nước mắt cho tôi theo thói quen, vừa lau vừa nói: “Em mãi mãi có anh”.

Khi Tiêu Viễn được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, vẫn còn chưa tỉnh. Bác sĩ tuyên bố, cần phải theo dõi 24 giờ đồng hồ, mới có thể khẳng định anh có qua khỏi cơn hiểm nghèo hay không.

Ngô Duyệt nghe xong, lao thẳng đến trước mặt tôi, giảng cho tôi một cái tát nẩy lửa: “Diễn Khả Lạc, cô đã hại Tiêu Viễn, tôi hận cô”.

Cô ta còn định tiếp tục ra tay, liền bị Chương Ngự hất tay ra ngăn lại. Chương Ngự nghiêm giọng quát: “Ngừng tay”.

Vợ chồng Tiêu Càn Quang vội chạy đến kéo Ngô Duyệt ra. Tôi đứng nguyên vị trí, khóc nhiều đến độ không còn chút sức lực gì nữa, nghẹn ngào xoa bên má bỏng rát của mình, không biết nên hận ai nữa.

2. Chúng ta đều cần phải hạnh phúc

Không nhớ được Chương Ngự đã đưa tôi ra khỏi bệnh viện như thế nào, chỉ nhớ được bàn tay ấm áp của Chương Ngự vuốt ve khuôn mặt tôi, nói: “Em nghỉ ngơi chút đi, em mệt quá rồi”.

Tôi ngủ suốt một ngày một đêm, khi tỉnh dậy, trước mắt vẫn trùng hiện lại con ác mộng cảnh tượng Tiêu Viễn đâm xe, không kìm nổi kêu thét gọi tên Tiêu Viễn, sợ hãi đến nỗi toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Chương Ngự ngồi hút thuốc cạnh tôi, thấy tôi tỉnh dậy, anh nói với tôi bằng giọng khàn đặc: “Bệnh viện báo tin, Tiêu Viễn đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa rồi.”

Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm, mới phát hiện ra xung quanh đầy đặc khói thuốc, cũng không cảm thấy sặc sụa, ngược lại, còn cảm thấy thân thiết.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng và khuôn mặt tiêu tụy của Chương Ngự, trong lòng tôi bỗng trào dâng cảm giác thật cảm động.

Tất cả mọi sự việc xảy ra giữa tôi và Chương Ngự lần lượt hiện ra trước mắt tôi, toàn là bóng dáng của Chương Ngự.

Đột nhiên tôi cảm thấy, thật không ngờ anh lại quan trọng đối với cuộc đời tôi như vậy.

Tôi bằng lòng vứt bỏ tất cả mọi e ngại, thành tâm thành ý yêu anh, cho dù là kết quả vẫn bị hủy hoại giống như tình yêu đối với Tiêu Viễn, tôi cũng cam tâm tình nguyện, cho dù không thể nào nắm bắt được tình cảm chân thật của anh dành cho tôi được mấy phần, tôi cũng bằng lòng toàn tâm toàn ý đối với anh.

Nhìn thấy tôi nghẹn ngào, Chương Ngự dập thuốc, đứng dậy, “Sao vậy, em thấy khó chịu ở đâu à?”

“Chương Ngự, anh đừng đối tốt với em như vậy, nếu không, em lại cảm thấy em mắc nợ anh”.

Anh trầm mặc một lát, một lúc sau mới nói, “Em phải ăn chút gì đó rồi mới ngủ tiếp được”.

Trình độ nấu ăn của Chương Ngự quá tệ, đã thương thức một lần, giờ vẫn còn thấy sợ. Hôm nay, thật không ngờ lại bất hạnh phải ăn lần thứ hai.

“Anh chỉ nấu chút cháo thịt và trứng thôi”. Anh múc cháo ra bát nhỏ, thổi một lúc rồi mới đưa cho tôi.

Tôi ngửi, nhú mồm không dám ăn.

Chương Ngự múc thìa cháo lên đút cho tôi, “Em ăn đi, anh đã thử rồi, cũng ngon lắm”.

Tôi bị anh dỗ dành, há miệng nuốt mấy miếng. Thật may là anh chỉ nấu mỗi cháo, nếu anh còn nấu thêm mấy món nữa, chắc là tôi sẽ bị hòng dạ dày mất.

“Chương Ngự, anh không bao giờ biết anh nấu ăn rất dở sao?” Tôi hỏi rất chân thành.

Anh ngại ngần gật đầu, “Anh biết, nhưng nồi cháo này là thành quả đã luyện tập rất nhiều lần đấy”.

“Trước khi quen em, anh chưa bao giờ nấu ăn sao?”

“Ừ”.

“Anh cũng chưa bao giờ tự giặt quần áo phải không?”

“Ừ”.

“Anh có biết dọn dẹp phòng không?”

“Không biết”. Anh trả lời rất thành thực, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Vậy thì anh không biết làm việc nhà gì cả, đúng vậy không?”

“Cũng gần như vậy...”

Đã kích anh một hồi, tôi tổng kết một câu xanh rờn: “Nhân dân lao động coi thường anh”.

“Vậy sau khi coi thường xong rồi, chúng ta có còn tiếp tục chiến tranh lạnh nữa không?” Chương Ngự so so vai, hỏi.

“Đương nhiên là không rồi. Anh có thấy chiến tranh lạnh mà nói nhiều như vậy bao giờ không?”

Chương Ngự vẫn luôn chăm sóc tôi, tôi nói với anh tôi không sao, bảo anh về nhà nghỉ ngơi, nhưng anh vẫn không chịu.

Tôi dần bình phục, nằm ở nhà, lòng nghĩ đến Tiêu Viễn, cứ luôn cảm thấy không yên tâm.

Nếu như không quen biết tôi, cả cuộc đời Tiêu Viễn chắc chắn sẽ vui vẻ hơn rất nhiều.

Anh ấy là một người vốn rất lạc quan yêu đời, có một gia đình giàu có, một người vợ yêu thương anh, sau này còn có đứa con đáng yêu, thật là hoàn mỹ, bao nhiêu người ngưỡng mộ.

Vẫn luôn muốn đi thăm Tiêu Viễn, nhưng lại không có đủ dũng khí, cảnh tượng hãi hùng hôm xảy ra vụ tai nạn cứ hiện lên trong tâm trí tôi, sợ những điều nhìn thấy không giống thông tin được nghe.

Tiếp tục đi làm, cố gắng dùng những tháng ngày bận bịu để lấp đầy mình.

Thỉnh thoảng Chương Ngự đến thăm tôi, đem đến đồ ăn, đồ chơi và đồ dùng.

Một hôm, lúc tan làm, tôi bước ra khỏi cơ quan, phát hiện ra phía sau có người đi theo mình, quay lại nhìn, thật không ngờ là mẹ Tiêu Viễn.

Bà chủ động mở miệng trước: “Tiêu Viễn nhất định không chịu phối hợp trị liệu, nếu cứ tiếp tục thế này, chân của nó sẽ trở thành tàn phế”. Đã mất đi phong thái vênh vác và sự uy nghiêm tôn quý, giờ đây, bà chỉ là một người mẹ bình thường như bao người mẹ khác.

“Tiêu Khả, bác biết gia đình bác có lỗi với cháu, nhưng xin cháu hãy đến khuyên nhủ nó”.

Cho dù bà không đến cầu xin tôi, tôi cũng sẽ đi, dù sao, mọi sự việc đều bắt nguồn từ tôi.

Tiêu Viễn không nóng nảy giống như Chương Ngự, cho dù có nổi nóng cũng không ném đồ, anh chỉ lạnh lùng chống đối tất cả những gì anh không muốn.

Bác sĩ và y tá đã nói gãy lười mà Tiêu Viễn vẫn kiên quyết không chịu tiếp nhận chữa trị.

Tôi đứng ngoài cửa rất lâu, lấy làm buồn cho anh.

Ngô Duyệt ngồi trên ghế sofa ở gian phòng bên cạnh, tuyệt vọng nhìn tôi, “Cô hãy đến nói chuyện với anh ấy đi, tôi đồng ý chấp nhận mọi điều kiện”.

“Tôi không có bất cứ điều kiện gì cả”.

Sự tuyệt vọng trên gương mặt Ngô Duyệt chuyển thành nỗi hân hoan, “Cô không bắt tôi phải rời xa anh ấy sao? Cô không muốn trở về bên cạnh anh ấy sao?”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc quay trở về bên cạnh anh ấy”. Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh và Ngô Duyệt bên nhau, tôi đã rút lui, mặc dù trong lòng vẫn còn vấn vương, vẫn không thể vứt bỏ được tình cảm, nhưng tôi chưa bao giờ có ý định quay đầu lại.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Tiêu Viễn nằm lê loi trên giường.

Tôi bước vào phòng, ngồi xuống cạnh giường, ghé mặt lên đùi anh, “Tiêu Viễn, anh phải khỏe lại”.

Nghe thấy giọng tôi, Tiêu Viễn trở người, mắt vẫn nhắm, nói: “Có phải là anh lại đang nằm mơ không?”

“Không đâu, anh mở mắt ra nhìn em đi, được không?”

“Khả, em đến rồi à?”

“Vâng, em đến thăm anh”. Tôi cố gắng để nụ cười của mình không bị méo xệch.

Tiêu Viễn nhìn tôi không nói.

“Tiêu Viễn, anh vẫn còn nhớ mẹ em chứ?” Tôi chậm rãi nói.

“Nhớ chứ”.

“Anh có quý mến bà không? Bà là người mẹ tốt nhất trên đời, mẹ yêu em thật nhiều, vô điều kiện”.

“Đúng vậy”.

“Anh biết không, lúc mẹ ra đi, em đau lòng đến nhường nào không? Em chỉ hận một nỗi, người bị bệnh không phải là em, người chết cũng không phải là em. Con người anh trước đây và mẹ em chính là hai người em yêu thương nhất trên đời, cho nên, Tiêu Viễn, anh đừng có rời xa em giống như mẹ em, như vậy sẽ làm em rất đau lòng...”

Tôi nắm chặt tay Tiêu Viễn, một vòng tròn chuyển động trong lòng bàn tay tôi, dừng lại, cuối cùng rơi vào tay Tiêu Viễn, và để nó mãi dừng lại ở đó.

Tiêu Viễn ngẩn người, cười đau khổ, “Đây chính là đáp án của em dành cho anh sao? Đây chính là đáp án mà anh đã lựa chọn vứt bỏ tính mạng của

mình để yêu em sao?”

“Có những cuộc tình, đã trôi qua rồi thì phải kết thúc. Tiêu Viễn, em không muốn nói rõ ra...”

“Đừng nói, xin em đừng nói”. Tiêu Viễn mỉm cười nhưng đầm đìa nước mắt.

“Ngô Duyệt yêu anh, anh hãy trân trọng, anh sẽ hạnh phúc”.

“Em hạnh phúc không?”

“Có”. Tôi gật đầu, hạnh phúc là một thứ quá nhỏ bé, nếu đã không thể nào nắm được, thì phải cố gắng hết sức để hướng tới.

Lúc bước ra khỏi bệnh viện, toàn thân tôi mệt mỏi rã rời. Giơ bàn tay ra, nhìn vết hằn của chiếc nhẫn còn in trên lòng bàn tay. Tôi khẽ cười, sau đó nắm chặt tay lại.

Con gió dịu dàng thổi qua, thả tay ra, tất cả mọi thứ sẽ bay theo gió mây.

Tiêu Viễn, nếu em còn yêu anh nữa, thì sẽ là làm hại anh, thôi, thà chúng ta hãy từ bỏ mọi hy vọng, và mỗi người tự đi tìm kiếm hạnh phúc mới của mình.

Chuong Ngự đứng ở trước cổng bệnh viện, nhìn thấy anh, trong lòng tôi trào dâng sự thanh thản, “Sao anh lại đến đây? Anh đến thăm Tiêu Viễn à?”

Anh lắc đầu, “Anh tìm em mấy nơi đều không thấy, nghĩ bụng, có lẽ em đến thăm Tiêu Viễn”.

“Đúng vậy, lẽ ra em phải đến thăm anh ấy từ lâu rồi...”

“Tiêu Viễn vẫn ổn chứ?” Chuong Ngự hỏi.

“Không ổn, anh ấy vẫn còn phải đi một quãng đường gian nan nữa, nhưng em lại không có cách nào giúp anh ấy”.

Chuong Ngự nhìn tôi đầy lo lắng, “Có phải là em đã chấp nhận mọi yêu cầu của Tiêu Viễn rồi không? Có phải cậu ấy đã uy hiếp em, muốn em quay trở về với cậu ấy, cậu ấy mới chịu chữa bệnh?”

Tôi kinh ngạc nhìn Chuong Ngự, sao anh lại có thể hiểu cận kề về bệnh trạng của Tiêu Viễn đến thế?

“Có thể anh còn quan tâm đến Tiêu Viễn hơn em”, Chuong Ngự lạnh lùng nói, “Khi anh vừa hay tin cậu ấy bị tai nạn giao thông, anh đã bắt đầu lo sợ, cầu xin cho cậu ấy không chết. Khi nghe nói cậu ấy đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, anh lại cầu xin để cậu ấy không bị tàn tật...”

“Vì sao?”

“Nếu như vậy, em sẽ mãi mãi không được vui”.

“Chuong Ngự, có phải anh sợ rằng em sẽ chết theo Tiêu Viễn, thì anh lại mất đi một đối tượng để đùa bỡn?”

“Có lẽ thế, anh sợ mất em”. Chuong Ngự nói thân nhiên.

3. Em sợ rằng tình yêu là một con đường không có lối về

Tôi ngồi vào xe Chuong Ngự, mặc anh chở tôi đi.

“Chúng ta đi đâu đây?” Tôi hỏi.

“Đưa em về nhà”. Anh miễn cưỡng nở nụ cười với tôi, lộ ra hàm răng đều tăm tắp, thật đẹp mắt. Chuong Ngự luôn dùng một trái tim khoan dung để đối xử với tôi, còn tôi lại không biết cảm ơn và báo đáp.

Suốt dọc đường, tôi luôn nghĩ đến câu hỏi của Tiêu Viễn, “Em có hạnh phúc không?” Nếu như cứ tiếp tục đi men theo con đường này, tôi nghĩ, chắc tôi sẽ hạnh phúc.

“Em đang nghĩ gì thế?” Chuong Ngự nhìn tôi đầy lo lắng, sợ tôi vì việc của Tiêu Viễn mà nghĩ quẩn.

“Chuong Ngự, em rất thích anh, từ nay về sau, anh đừng làm khó cho em nữa nhé?”

Có lẽ nghe nói vậy thấy hơi kỳ quặc, vô lăng bất chợt bị bẻ quặt sang một bên, rồi lập tức chỉnh lại.

“Chuong Ngự, em đói quá, chúng ta đi ăn chút gì đó rồi về nhà nhé?” Tôi đề nghị.

Bầu không khí trong nhà hàng ăn rất tuyệt, nhạc nền là bài “Đậu đỏ” mà tôi rất thích. Vừa thưởng thức rượu vang, vừa nghe nhạc, tôi đã hơi ngây ngất.

Chuong Ngự mỉm cười nhìn tôi, nói: “Nghe nhạc mà em cũng khóc được, phục em quá đấy”.

Nghe anh nói, tôi mới giờ tay sờ lên mặt, quả nhiên thấy ươn ướt. Tôi cũng tự cười mình, “Thật là, để anh lại cười em rồi”.

“Không đâu, chỉ là nhìn thấy em khóc, chỗ này của anh đau nhói”. Anh đập vào ngực, nói.

“Tại em vui quá mà”. Thật đấy, xem ra, Chương Ngự thực sự rất quan tâm tới tôi, tôi cảm động trước tấm lòng của anh đối với tôi.

Khi trở về, anh đưa tôi đến dưới tòa chung cư, “Anh có muốn lên phòng uống trà không?” Tôi hỏi.

“Thôi, nhờ may lại làm chuyện gì khiến em ghét, rồi lại chiến tranh lạnh với anh, thì anh không chịu nổi đâu”. Anh cười, sau đó quay người bước đi.

Một hôm thu dọn phòng, phát hiện ra chìa khóa nhà Chương Ngự trong ngăn kéo của tôi. Tôi gọi điện cho anh, nhưng lại thấy chuyển sang chế độ trả lời tự động, tôi bèn nói với hệ thống để lại lời nhắn: “Đột nhiên em tìm thấy chìa khóa nhà anh trong ngăn kéo, nếu anh có thời gian, anh đến lấy nhé, hoặc là em đưa đến cho anh cũng được”.

Đến tối, tôi đã quên bằng việc này, nghe thấy tiếng chuông cửa, khi ra mở cửa, nhìn thấy Chương Ngự đang đứng ở cửa.

Tôi lấy chìa khóa, đưa cho anh, tay chạm vào tay anh, cảm giác hơi nóng, vội rút tay lại.

“Tạm biệt anh”.

Lúc tôi đang định đóng cửa, anh lấy tay đẩy cửa lao vào, rồi khóa trái cửa lại, ép chặt tôi vào cửa, nói: “Anh sẽ không đi đâu”.

Cách lớp vải quần áo, tôi cảm nhận được nhiệt độ cơ thể Chương Ngự dần tăng lên. Anh kim chặt tôi giữa khuỷu tay anh, tôi không còn đường thoát.

Anh hôn chặt môi tôi, trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi ý chí của tôi đều tiêu tan, mặc theo ý anh.

Anh sẽ không buông tha tôi đâu. Đã cố né tránh bao lâu nay, tôi cũng đã mệt, cũng không muốn tiếp tục trò chơi giằng co nhau nữa, tất cả mọi việc cứ để mặc theo ý anh, người đàn ông này sức vóc khỏe mạnh, kiểu gì tôi cũng không thoát được.

Tiêu Viễn chưa bao giờ hôn tôi cuồng nhiệt như thế này. Đối diện với nụ hôn sau đám cưới của Chương Ngự, tôi không biết nên phản ứng ra sao, chỉ có thể ngẩn người nhìn anh, và quên luôn cả việc thở.

Nước mắt, vô tình rơi xuống, rơi vào lưỡi anh, mằn mặn và ẩm áp.

Chương Ngự dừng lại, thận trọng hỏi tôi: “Em không thích sao?”

Tôi ôm lấy ngực chuẩn bị nghẹt thở, thở dốc, “Sắp bị nghẹt thở rồi”.

“Em thật biết đùa kích anh đấy”. Chương Ngự dở khóc dở cười, lấy ống tay anh lên lau nước mắt cho tôi.

“Anh cứ mặc kệ em”.

“Em đúng là cô gái ngốc nghếch, rốt cuộc là em sợ gì chứ?” Có vẻ như anh đã mất hết kiên nhẫn.

Lẽ nào anh không nhận ra sao? Có lẽ anh còn ngốc nghếch hơn tôi. “Chương Ngự, em sợ em sẽ yêu anh”. Nếu như vậy, đến lúc kết thúc lại là một con đường không có lối về.

Chương Ngự cười, cười vang, “Thì ra là như vậy, từ trước tới giờ đều là vì điều này sao? Anh có phải là lang sói hổ báo đâu, yêu anh có gì không được chứ?” Chương Ngự hào hứng kéo tôi ngồi xuống, “Nói gì thì nói, anh cũng là một chàng thanh niên tốt, tuân thủ lịch thiệp đấy chứ”.

Hôm sau, lúc hết giờ làm, tôi nhìn thấy Chương Ngự cầm một bó hoa Chim thiên điều đỏ rực đến cơ quan tìm tôi.

Tôi nói: “Anh chắc là có ý đồ gì phải không?”

Anh rất trung thực, “Đương nhiên rồi, nếu không, ai mà rồi hơi ân cần như thế này, khó chịu lắm”.

Tôi thom một cái lên trán anh, “Cảm ơn anh”.

“Làm lấy lệ mà xong đấy à”. Anh thom lại tôi.

“Người ta nhìn thấy mất”. Tôi đẩy anh ra.

“Anh mong như thế còn chưa được đấy”.

Đưa tôi về nhà, Chương Ngự cứ lừng khờ lừng khờ mãi không chịu về, tôi buồn ngủ đến độ không mở nổi mắt, thế mà anh vẫn cứ ngồi lì ở đây.

Tôi nói: “Em đi ngủ trước đây, khi nào anh về, nhớ khóa cửa cho em”.

“Để anh ngủ cùng em”.

Tôi trừng mắt nhìn anh, con người này, da mặt dày thật đấy.

Anh đứng đó trông giống như một cô vợ trẻ bị chịu oan ức, nói: “Anh là một người đàn ông, sao lại cứ phải chịu ảm ức thế nhỉ?”

“Anh phải chịu ảm ức bao giờ? Hình như em mới là người phải chịu ảm ức đấy”.

“Muộn thế này, em còn đẩy anh ra ngoài. Anh là một người đàn ông bình thường, nhờ may làm việc gì không phải, em đừng có để tâm đấy”.

“Anh làm còn ít sao? Đừng tưởng em không biết”.

Anh nhìn tôi, “Em để tâm?”

Nói đùa, tôi đương nhiên để tâm rồi, chỉ là, tôi không có lập trường để can thiệp.

“Khả Lạc, em có yêu anh một chút nào không?” Anh hỏi, ngữ khí có vẻ rất thận trọng.

Tôi không biết nên trả lời ra sao, im lặng hồi lâu.

Chương Ngự đột nhiên bật cười, “Em cũng không phải miễn cưỡng, ngày mai em trả lời anh cũng chưa muộn”.

Chương Ngự đọc chiếm ghế sofa nhà tôi, ngồi xem bóng đá, “Chiếc tivi này bé quá, hôm nào anh mua cái khác to hơn cho em”.

“Dừng lại, em không cần. Anh muốn xem tivi to thì về nhà anh mà xem”. Tivi ở nhà anh to bằng nửa phòng tôi, nhưng bình thường, tôi chẳng thấy anh xem tivi của anh bao giờ cả.

“Vậy em đi cùng anh về nhà anh nhé”.

“Không đâu, em thích ở đây, đây là nhà em”.

Đang trò chuyện với Chương Ngự, bác gái gọi điện đến, nói: “Khả Khả, lần trước đồng sự của bác trai cháu giới thiệu đối tượng cho cháu, cậu ấy tên là gì nhỉ? Phải rồi, Tôn Trác, đã qua lại với nhau ra sao rồi? Người ta là tiến sĩ, lại trẻ trung như vậy, cháu phải nắm chắc vào đấy nhé”.

Thật không đúng lúc tí nào cả. Chương Ngự đang ngồi bên cạnh lắng nghe, đứng bật dậy khỏi ghế sofa, gào thét: “Điền Khả Lạc, em dám lên đi gặp đối tượng sau lưng anh, lại còn là Tôn Trác nữa chứ”.

Tôi bật tai lại, khẽ nói: “Chẳng phải không thành công sao?”

“Em còn dám cãi lại”.

Tôi nói: “Chương Ngự, anh đừng có gào lên với em, em đi gặp đối tượng thì sao chứ? Em có phải là gì của anh đâu, anh quản lý được em sao?”

Chương Ngự đang cầm điều khiển tivi trong tay, ném mạnh vào chiếc gương trong phòng tắm, chỉ nghe thấy tiếng kính vỡ loảng choảng, bị vỡ nát vụn.

Tôi nói: “Chương Ngự, anh nổi điên gì chứ. Đây là nhà em, có muốn đập phá thì cũng không đến lượt anh”.

“Tôi điên lên mới quan tâm đến một kẻ ngốc như cô”. Anh quay người bước ra ngoài, lấy tay sập mạnh cửa lại.

Tôi thần thờ ngồi phệt xuống sàn nhà, sao tôi lại nói với Chương Ngự những câu tuyệt tình như vậy chứ? Bao ngày qua, những việc tốt Chương Ngự đối xử với tôi, chẳng phải tôi đã nhìn thấy cả rồi sao?

Có lẽ, trong tiềm thức của tôi, chỉ muốn đuổi anh đi, không muốn để cho mình có cơ hội yêu anh...

Tại sao lại không muốn yêu một người đàn ông ưu tú như vậy chứ? Có phải là điều kiện của anh quá ưu việt, khiến tôi có cảm giác tự ti? Có phải là bởi anh có tính phong lưu, khiến tôi không thể nào nắm giữ được? Có phải là sự khác biệt lớn giữa hoàn cảnh hai gia đình, khiến tôi không thể nào với tới? Có phải là vết thương bởi tình yêu đầu tiên với Tiêu Viễn vẫn chưa lành? Hay là sợ mình sau khi yêu anh sẽ trở nên sa ngã, không thể nào thoát ra được?

Tôi không thể nào nói cho rõ được. Tôi biết mình đang sợ hãi, thận trọng bảo vệ trái tim đầy thương tích của mình.

Dọn tấm gương vỡ, trong mỗi mảnh vỡ đều có một cô gái với đôi mắt đỏ hoe. Tôi nghĩ, đó không phải là tôi, sao tôi lại khóc chứ? Tôi đã đuổi Chương Ngự đi, chẳng phải càng thanh tịnh hơn sao?

Bức ảnh mẹ tôi treo chính giữa phòng, bà đang mỉm cười nhìn tôi. Tôi miễn cưỡng mỉm cười, nói với mẹ: “Mẹ ơi, mẹ yên tâm, con sẽ không khóc đâu”.

Tôi không biết Chương Ngự tức giận với tôi về việc của Tôn Trác hay là thực sự dạo này quá bận, mấy ngày liền không liên lạc với tôi.

Ngược lại, tôi lại thầm nhớ anh, không có anh, cuộc sống của tôi trở nên khô khan nhạt nhẽo đi rất nhiều.

Mấy ngày nữa lại trôi qua, anh chuẩn bị đi công tác, trước khi đi, anh gọi điện thoại cho tôi, chỉ nói một câu: “Em hãy chăm sóc bản thân chu đáo”. Rồi không nói thêm lời nào nữa.

Tôi ngăn người cầm ống nghe, trong lòng có bao lời muốn nói, nhưng lại chỉ nói được một câu sáo rỗng: “Anh cũng bảo trọng”.

Lén đến bệnh viện thăm Tiêu Viễn một lần, dây thần kinh phần đùi của anh bị hủy hoại nghiêm trọng, đang tiến hành chữa trị để hồi phục lại.

Nhìn thấy Tiêu Viễn cố gắng hết lần này đến lần khác đứng lên khỏi xe lăn, tôi tin rằng chân anh chắc chắn có thể bình phục. Có Ngô Duyệt ở bên anh, trái tim anh có phải cũng sẽ bình phục được không?

Lúc công việc nhàn rỗi, thường nhớ đến Chương Ngự. mấy ngày liền không có tin tức gì, anh vẫn ổn chứ?

Thu dọn giấy tờ trên bàn, lại nhìn thấy hai tờ giấy tin nhắn có vẽ hình cá mực, ngồi đếm xem chúng có bao nhiêu râu, tự bật cười, “Thì ra, cá mực không hề xấu xí”.

Trong nhà còn có rất nhiều đồ của Chương Ngự tặng, nhìn thấy từng món đồ, đều có thể khiến tôi nhớ đến những điều tốt đẹp mà Chương Ngự dành cho tôi.

Thình thoảng tôi cũng đến nhà Chương Ngự để dọn dẹp phòng cho anh, và cho cá ăn. Tôi lấy làm lạ tại sao trong phòng ngủ của Chương Ngự lại có tấm ảnh tôi chụp một mình trong lần đi đến núi Phú Sĩ ngắm hoa anh đào, lúc đó Côn Thiệu không hề đưa tôi xem tấm ảnh này.

Lẽ nào Chương Ngự đã lấy trước? Vậy tại sao anh lại không cầm luôn những tấm ảnh của anh?

Càng nghĩ càng thấy khó hiểu, con người Chương Ngự không phải là một cô gái ngốc nghếch như tôi có thể hiểu được.

4. Chương Ngự, em rất yêu anh

Nửa đêm, Viên Viên gọi điện thoại cho tôi, phàn nàn: “Tổng giám đốc thật khó hầu hạ, không chừng một ngày nào đó mình bỏ việc, về nước ở với cậu”.

“Sao vậy? Bên mình bây giờ là 1 giờ sáng”. Tôi mơ màng.

“Ngày nào cũng chửi bới, như thể mọi người đều đắc tội với anh ta vậy”.

“Có thể anh ấy phải chịu áp lực quá lớn, năm nay tập đoàn các cậu không phải là muốn nâng hai bậc lương cho tất cả mọi người sao? Anh ấy phải nghĩ cách để kiếm số tiền đó mà”.

“Sao cậu lại biết việc này?”

“Anh ấy có nói với mình. Còn nữa, chẳng phải cậu muốn được điều về tổng bộ ở trong nước sao? Anh ấy cũng đồng ý rồi, chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi”.

“Khả Lạc, cậu thật vĩ đại”. Giọng nói Viên Viên ầm ĩ khiến tôi phải lấy hai tay bịt tai lại.

Đã bị đánh thức dậy rồi, nên không ngủ được, tiện thể bèn gọi điện thoại cho Chương Ngự. Giọng anh khàn khàn, như thể chưa được nghỉ ngơi đủ, “Sao vậy? Ở Bắc Kinh đang là nửa đêm rồi?” Anh hỏi, giọng nói uể oải, khiến những lời tôi định nói bị nghẹn lại trong cổ họng.

“Không có gì, chỉ muốn hỏi thăm xem anh dạo này thế nào, mọi việc đều ổn cả chứ?”

“Ừ”. Anh có vẻ như không muốn nói chuyện với tôi, tôi đành nói: “Vậy anh nghỉ ngơi đi”.

Gác máy, cảm thấy trong lòng bị thứ gì đó chẹn lại, không thể nào lay chuyển được, cứ thế khóc nghẹn ngào.

Chương Ngự gọi điện lại, tôi nhắc máy một cách máy móc. Nghe thấy tôi khóc, anh có vẻ hơi hoảng, “Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không có gì... Chương Ngự, chẳng phải anh đã hỏi em có yêu anh chút nào không sao?”

“Ngốc ạ, nếu thấy khó nói thì đừng nói, giờ anh không muốn biết nữa”.

“Anh mới ngốc ấy, em không yêu anh một chút...” cô tình dửng dưng lại một lát, mới lớn tiếng nói, “Chương Ngự, em yêu anh rất nhiều”.

Ngày hôm sau, lúc tan làm, Chương Ngự đứng ngay trước cổng cơ quan tôi.

“Anh về như thần tốc vậy, chẳng phải đêm qua vừa mới gọi điện thoại sao”.

Chương Ngự vỗ vỗ vào đầu, “Vì việc thần tốc này, liệu có thể mời cô Khả Lạc cùng thưởng thức bữa tối được không?”

“Tha cho em đi, ngày nào cũng tiếp khách, cân nặng của em đã phát triển theo hướng cân nặng của anh rồi”. Tôi kêu lên.

“Ăn xong thì đi đến phòng tập nhé?” Anh đề nghị.

“Có thể từ chối được không?”

“Không thể”. Anh nắm lấy tay tôi, có vẻ như không có chỗ cho sự thương lượng.

Chuong Ngự, em thật chịu thua anh rồi. Tại sao nhìn thấy anh là em lại mềm lòng một cách vô cớ, không nổi từ chối?

Trên đường đi ăn, có một tiểu khu mới mở cách đây hai năm, quy hoạch rất đẹp mắt. Tôi ngồi trong xe, thò đầu ra nhìn hồi lâu, không kìm nổi cảm thán: “Nhanh thật đấy, năm nay mọi người đã ở chật kín rồi”.

Mẹ tôi đã từng mua cho tôi một căn hộ ở đây, nhưng bị tôi bán đi mất rồi. Nghĩ đến đây, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác buồn rầu.

Nhìn bộ dạng của tôi, Chuong Ngự cười, “Sao thế? Em thích chỗ này à?”

“Chỉ là cảm giác nơi đây rất thân thiết”.

“Hay là chúng ta vào xem nhé?” Không chờ tôi đồng ý, anh đã tự ý lái xe tiến vào tiểu khu.

“Anh cũng mua một căn hộ ở đây”. Chuong Ngự lôi ra một chùm chìa khóa một cách thần kỳ, đưa cho tôi, “Em vào xem đi”.

Tầng 4 tòa chung cư số 3, tôi nhớ rõ.

Căn hộ đã được sửa chữa xong, phong cách và kiểu dáng vẫn giữ theo thiết kế ban đầu, tôi đã từng đến xem, cũng vẫn còn nhớ mang máng. Lúc đó, khi bán đi, tôi cũng thấy hơi tiếc, dù sao cũng là căn hộ mẹ tôi tự đi xem và chọn mua, bà luôn mong muốn cho tôi một căn nhà ấm áp.

“Lúc đó, nếu anh đưa em tiền, chắc chắn em sẽ không chịu nhận, nên anh đành phải mua căn hộ này lại, nghĩ rằng đến một ngày nào đó, trả lại cho em”. Chuong Ngự giải thích.

Tôi cười, nhưng mắt nhậ nước mắt, “Chuong Ngự, sao anh lại đối xử tốt với em như vậy? Làm em không biết nên đền ơn anh thế nào?”

“Ngốc ạ, anh yêu em”. Anh ôm tôi, giọng nói tràn đầy tình cảm.

Nước mắt tôi đã thấm ướt áo anh. Đây là lần đầu tiên anh nói với tôi, anh yêu tôi, không đùa bỡn, không trêu chọc, mà là nói một cách hết sức nghiêm túc.

Chuong Ngự, anh có biết không, đối diện với con người anh như thế này, em thực sự sa ngã hoàn toàn.

Suốt mấy ngày liền, Chuong Ngự ở hẳn nhà tôi, cùng sử dụng sofa, tivi, tủ lạnh của tôi. Tôi nói, “Đầu óc anh có vấn đề à, để không căn nhà sang trọng vàng ngọc của anh, ở đây chịu thiệt thòi”.

“Đây gọi là có tiền không mua được, anh bằng lòng”. Anh trả lời.

Viên Viên gọi điện thoại đến, hỏi tôi: “Sao chẳng thấy tổng giám đốc Chuong có động tĩnh gì thế, chẳng phải đã nói điều mình về tổng bộ sao?”

“Việc này mình cũng không biết”.

“Điện Khả Lạc, cậu không thể dốc sức giúp mình một chút sao? Đây là việc trọng đại liên quan đến việc con nuôi tương lai của cậu có tồn tại hay không đấy”.

“Mình dốc sức thế nào đây?”

“Thì giờ trò mỵ nhân kể gì đấy”. Viên Viên dạy dỗ tôi về rất thành thạo, “Người đàn ông bình thường đều có nhu cầu về chuyện này, không cho họ chút lợi, nếu như anh ấy chạy đi mất, thì mọi sự việc coi như công toi”.

Người đàn ông bình thường đều có nhu cầu, có phải chính là cái mà Chuong Ngự vẫn luôn ép tôi không...

Ở Nhật, ở Diên Khánh, lúc đó, anh ấy đã muốn... Giờ đây, đã tin Chuong Ngự yêu tôi thật lòng, còn có gì là không thể được chứ?

Tôi tắm gội, mặc một chiếc váy ngủ gọi cảm bước ra khỏi phòng tắm.

Chuong Ngự đang làm việc trên máy laptop của anh, nhìn tôi, nói: “Em mặc kín một chút, nếu không anh không thể tập trung tinh thần làm việc được”.

Tôi gọi anh, “Chuong Ngự, hay là chúng ta có thể làm cái gì khác”.

Anh mở to mắt nhìn tôi, nuốt nước bọt ừng ực, “Em yêu, em chắc chứ?” Nói xong, anh đã đứng trước mặt tôi.

Tôi chủ động khoác tay lên cổ anh, “Rất chắc chắn”.

Chuong Ngự bắt đầu hôn tôi, hai người quấn lấy nhau trên giường. Sớm muộn gì cũng sẽ phải như vậy, chẳng phải thế sao? Mặc dù không thể dự liệu được hậu quả của việc làm này, nhưng đã quyết định không so đo gì nữa, cũng cần gì suy nghĩ đến sự được mất.

Mặc dù đã nghĩ n lần, nhưng đến lúc thực hiện thao tác thực tế thì vẫn thấy hơi sợ, “Chuong Ngự, lần đầu tiên rất đau phải không?”

“Hãy thả lỏng, không đau đâu”. Anh đã đề lên người tôi.

“Em hơi sợ”.

“Hãy tin anh”.

Tôi chợt nhớ đến tờ giấy dán phía sau xe tôi, bèn nói một câu: “Người mới tập lái, xin chỉ bảo thêm”.

Chuong Ngự đã gần như cuồng lên, nói: “Em chuyên tâm một chút có được không?”

“Được, vậy chúng ta làm lại từ đầu. Lần này nhất định em sẽ chuyên tâm”.

Chuong Ngự đầm đìa mồ hôi, nằm yên lặng, ôm lấy tôi, không chịu thả tay ra. Anh nói, “Điền Khả Lạc, em thấy đấy, em đã hút sạch sinh lực của anh rồi, sau này em phải chịu trách nhiệm đối với anh đấy”.

Gi chứ? Như thế người được lợi là tôi vậy?

“Thật không ngờ anh lại thành thực đến thế”. Tôi ghé đầu lên ngực anh, cảm nhận được nhịp tim đập dồn dập của anh.

“Sau này có anh dạy em, em cũng sẽ thành thực như vậy”. Anh vuốt ve tấm lưng mịn màng của tôi, lại có vẻ như không chịu yên.

“Em có thể học từ chỗ khác được không?” Trên mạng có thể tìm thấy phim cấp 3 rất dễ dàng, học cũng thuận tiện, không cần thầy giáo dạy.

Có lẽ anh hiểu nhầm ý tôi, hằm hằm nhìn tôi, “Đừng có mơ”.

“Sao lại không được chứ?”

“Anh không thể chịu đựng được việc em có người đàn ông khác, anh là duy nhất của em”.

“Chuong Ngự, có phải anh cũng chỉ có một người phụ nữ duy nhất là em không?”

“Điều này... khi chưa quen em...” Anh không ngờ tôi lại dùng nét mặt nghiêm túc để thảo luận với anh về vấn đề này.

Không trả lời được chứ gì, tôi lắc đầu, “Em không hy vọng thực hiện sự áp đặt một chiều. Anh đã yêu cầu em sự duy nhất, vậy có phải em cũng có thể yêu cầu sự duy nhất?”

“Ngốc ạ, em đã là duy nhất từ lâu rồi”. Anh lại hét lên về mặt kiên nhẫn.

Nằm quá lâu, toàn thân tôi tê lại, định ngồi dậy, lại bị Chuong Ngự đè xuống.

Anh ti đầu vào mặt tôi, trịnh trọng nói: “Cả cuộc đời này của anh đã nằm trong tay em rồi, dù em có yêu anh hay không, anh cũng sẽ dự định sống hết đời với em”.

Cả đời quá dài, em không dám hứa, có thể chỉ là mối duyên bèo nước gặp nhau, chúng ta sao lại không theo đuổi suy nghĩ, hôm nay có rượu nồng, hôm nay say?

Chuong Ngự giống như một con sư tử lười biếng, nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, còn tôi giống như một con cừu đáng thương, co rúm lại một góc.

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động của anh vang lên, cứ tưởng anh sẽ đứng dậy, tôi nhân cơ hội có thể giành lại được lãnh địa của mình. Nhưng anh nhìn màn hình, nói: “Là Trần Viên Viên”.

“Anh và Viên Viên từ khi nào lại thân thiết đến độ cô ấy gọi điện thoại cho anh?” Tôi cảnh giác.

“Có lẽ bây giờ về đến Bắc Kinh rồi, gọi điện thông báo với anh”. Chuong Ngự nói tỉnh bơ.

“Anh đã điều cô ấy về từ khi nào vậy?” Tôi cảm thấy sự việc có gì đó không bình thường.

“Ba ngày trước công ty đã ra thông báo điều chuyển rồi”. Chuong Ngự cười với tôi, “Cô ấy là bạn thân thiết của em, trở về thì em có thêm một người thân”.

“Thật không ngờ cô ấy gọi điện thoại bảo em...”

“Bảo em làm sao cơ?” Chương Ngự nhìn bộ dạng nổi nóng của tôi với vẻ khó hiểu.

Tôi cầm lấy điện thoại của Chương Ngự, sau khi bấm nút nghe, hét lớn: “Trần Viên Viên, mình phải giết cậu. Cậu là kẻ trọng sắc khinh bạn”.

Không giết Viên Viên, nhưng làm cho Quách Phẩm Tự phải chảy máu miệng một lần. Dẫn Chương Ngự đi cùng để họ xin lỗi tôi tại cửa hàng Vương Phủ.

Viên Viên còn cãi bướng, “Mình sao mà phải xin lỗi cậu chứ?”

“Cậu bảo mình dụ dỗ Chương Ngự...” Tôi chưa kịp nói hết câu, đã bị Chương Ngự lấy ngón tay cái bịt miệng lại.

“Khà khà, trước mặt anh Quách, không nên nói linh tinh”.

Tôi trừng mắt nhìn Viên Viên, “Cậu ngầm hãm hại việc của mình đã đành, hãy nói trước về việc cậu lén lút giấu mình yêu đương Quách Phẩm Tự. Cậu có biết không, lúc đầu, mình và Phẩm Tự...”

Miệng tôi lại bị chặn lại, “Hi... hi, Khả Lạc, ăn cơm đi, món em thích...” Quách Phẩm Tự gấp một miếng sườn to chặn kín miệng tôi.

“Các người có thể ngắt lời tôi được không?” Tôi nổi nóng.

Mọi người đều yên lặng nhìn tôi, “Thôi, bỏ đi, tôi ăn cơm”. Tôi tự gấp miếng cho mình, “Ừm, mùi vị đúng là ngon hơn những chỗ khác”.

Cho đáng đời Quách Phẩm Tự, ai bảo anh dám dụ dỗ người bạn thân nhất của tôi chứ.

Tôi và Chương Ngự gần như sống chung với nhau kể từ khi Viên Viên chính thức được điều về Bắc Kinh.

Viên Viên ở cùng nhà tôi, thỉnh thoảng Quách Phẩm Tự đến, tôi phải tránh mặt. Không có chỗ nào để đi, bèn đến nhà Chương Ngự cho qua thời gian.

Chương Ngự đề nghị tạm thời để nhà tôi cho Viên Viên ở, còn tôi dọn đến nhà anh.

Tôi dần dần đem những vật dụng hàng ngày đến, đem quần áo đến, đem sách đến, đem... Sau khi đem rất nhiều đồ đến, tôi phát hiện ra, mình bất giác đã dọn hẳn đến nhà Chương Ngự ở rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vút Bỏ Anh Là Điều Đáng Cảm Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chuyện cổ tích trong những câu chuyện cổ tích

Dừng khí và lòng quyết tâm của tôi đối với việc yêu Chương Ngự vượt xa tình yêu của tôi đối với Tiêu Viễn, và những cố gắng mà Chương Ngự bỏ ra cho mối tình này cũng vượt xa Tiêu Viễn, cho nên một số mâu thuẫn trong tình yêu được Chương Ngự dễ dàng đón nhận và hòa giải, còn đối với Tiêu Viễn thì lại trở thành nút thắt không thể nào tháo gỡ được.

1. Câu chuyện cổ tích chỉ lừa gạt người ta mà thôi

Khi rảnh rỗi, Chương Ngự đều đi cùng tôi. Đạo này, tâm trạng của anh dường như rất tốt, thường xuyên đón tôi lúc tan ca để cùng đi ăn bữa tối dưới ánh nến lung linh. Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, chuyện của chúng tôi đã tiến triển đến mức độ này, sao người nhà của Chương Ngự vẫn còn chưa tìm đến để hỏi tội我呢? Thật uổng phí tôi đã chuẩn bị trước những câu trả lời.

Cuối tuần, Chương Ngự dẫn tôi đến chỗ Côn Thiếu đánh mặt chược, “Đau lưng quá, em đánh thay anh mấy ván”. Chương Ngự vươn vai.

Tôi lắc đầu, “Thôi, anh đánh đi, em đấm lưng cho anh”.

Khi đấm lưng cho anh mấy cái, đột nhiên nhớ lại trước đây rất lâu rồi, cũng đã từng đấm lưng cho Tiêu Viễn như thế này, lúc đó từng nghĩ, ngoài Tiêu Viễn, đừng có ai mong được tôi hầu hạ.

Bây giờ, Chương Ngự vừa kêu đau lưng, tôi đã xót xa. Con người, ai mà biết số phận mình rồi sẽ ra sao chứ?

Đang chơi, Chương Sính đến tìm Côn Thiếu để lấy đồ. Nhìn thấy tôi cũng ở đó, Chương Sính rất ngạc nhiên, khẽ kéo tôi sang một bên, nói nhỏ: “Sao cậu vẫn còn đi chơi cùng Chương Ngự chứ?”

“Anh ấy chưa vợ, mình chưa chồng, bọn mình ở bên nhau, có gì không được chứ?”

“Anh ấy đã có bạn gái rồi, đang thương lượng với bố mẹ mình về việc tổ chức đám cưới đấy”. Nét mặt của Chương Sính không có vẻ như đang đùa.

“Lốp trường, câu nói đùa này của cậu chẳng buồn cười chút nào cả”. Tôi nói đầy chua chát.

“Ai thèm đùa chứ. Cậu thử tự hỏi Chương Ngự xem? Đã nói chuyện nghiêm túc với bố mẹ tớ rồi, còn sửa sang lại căn nhà mới nữa cơ, khuôn viên 18 Hường Sơn”.

Tôi ngẩn người, một tia sét giữa ngày nắng đẹp đánh thẳng vào trái tim tôi. “Chương Ngự, anh đã có ý tìm cô gái khác kết hôn, sao anh lại còn đến quấy nhiễu em làm gì?”

Khi rời khỏi phòng đánh mặt chược, tôi lấy 1000 tệ chỗ Chương Ngự, nói: “Coi như là tiền thưởng của em đi!”

Sau đó, bước ra khỏi nhà hàng của Côn Thiệu, bắt một chiếc taxi, nói với tài xế: “Có thể đi được bao xa thì cứ đi.”

Bác tài giật nảy mình, “Đi ra khỏi Lương Hương, không đi!”

Tôi đưa cả số tiền cho bác, “Xin bác đấy, tôi thực sự muốn đi xa một chút”

“Cô à, số tiền này...” Tôi không đem theo túi, trong tay cầm một tệp tiền, thực khó mà làm người khác không nghi ngờ.

“Bác không chờ tôi, tôi tự đi”.

Tôi vừa xuống xe là bắt đầu chạy, chạy không mục đích, chạy không ý thức. Tôi nghĩ, mình có thể chạy được đến lúc chết, nhưng trời đã tối rồi, mà tôi vẫn chưa chết.

Trời bắt đầu đổ mưa, tôi chạy giữa cơn mưa, thật không ngờ không thể cảm thấy lạnh, không hề cảm thấy mệt.

Cuối cùng, tôi chẳng còn biết gì nữa, trước mặt tối sầm, cuối cùng thực sự đã được giải thoát rồi.

“Khả...”

Tôi bị chặt lỗ tai, không muốn nghe thấy âm thanh đó, nhưng Chương Ngự lại lấy tay tôi ra, hỏi đầy căng thẳng, “Sao vậy? Khả, nói cho anh biết đi, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đi đi”. Tôi hét lên.

Chương Ngự, cú đòn này anh tặng cho em thật quá mạnh, mạnh đến nỗi, em không thể nào chịu đựng nổi.

Lại có người bước vào phòng, người đó nói thầm bên tai Chương Ngự, “Tài xế taxi đỗ ở trước cửa nhà hàng của Côn Thiệu nhìn thấy cô Diên. Lúc đó, cô gọi ra 1000 tệ, làm ông ấy hoảng sợ, không dám chờ cô. Sau đó, cô Diên đã tự mình chạy, dường như phải chịu đựng một sự kích động nào đấy”.

Chương Ngự không nói gì, chỉ dịu dàng hỏi tôi: “Hãy nói cho anh biết, em sao vậy, Khả?”

Tôi không nói gì, sự việc đã đến nước này thì cũng chẳng còn gì để nói cả.

Viên Viên cũng bị gọi đến, cô vô cùng căng thẳng, nắm lấy tay tôi hỏi: “Khả Lạc, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi nhìn thấy Viên Viên mới bật khóc, “Viên Viên, là bạn bè thì đừng hỏi gì cả. Cậu có thể đưa mình về nhà được không, mình muốn ngủ một giấc”.

“Để anh đưa em về”. Chương Ngự đứng bên cạnh nói đầy lo lắng.

Tôi vốn không thèm nhìn anh.

Viên Viên cũng cảm thấy đã xảy ra việc rất kỳ lạ, “Mình đưa cậu về nhé”.

Vừa ra khỏi nơi đó, tôi nhìn thấy tám biển Đèn công an khu Triều Dương của Sở Công an thành phố Bắc Kinh, tôi hỏi Viên Viên, “Sao mình lại ở đây?”

“Nghe nói không thấy cậu đâu, Chương Ngự vô cùng lo lắng, đành phải nhờ bạn anh ấy ở Sở Công an giúp đỡ tìm kiếm mới tìm thấy cậu ở gần đây”. Viên Viên nói, “Khả Lạc, rốt cuộc cậu sao vậy?”

“Không sao. Mình chỉ muốn về nhà ngủ một giấc”. Tôi ù rũ nói.

“Chương Ngự đã làm gì đắc tội với cậu?”

“Anh ta không làm gì đắc tội với mình, anh ta chỉ làm tổn thương mình”. Hơn nữa, vết thương đau đớn đến độ tôi không có dũng khí để đánh trả lại.

Trước khi rời khỏi Bắc Kinh, tôi đã đến khuôn viên số 18 Hường Sơn, vì vẫn chưa mất hết hy vọng, sợ rằng sự việc lớn như vậy, lốp trường đã nói đùa

với tôi. Còn nhớ, lần trước lên đỉnh Hương Lò chơi cò, bị trọ chân, Chương Ngự đã cõng tôi xuống núi, còn ở lại đây một đêm

Mới sáng sớm, công nhân sửa chữa đã bắt đầu gọi nhau làm việc, tiếng gõ tinh tinh tang tang rộn rã giống như lời nguyên của ma quỷ quấn chặt lấy tôi. Chương Sinh nói không sai, Chương Ngự sắp cưới rồi.

Từ Hương Sơn bắt một chiếc taxi rồi lao thẳng đến sân bay, sau đó đến Tam Á (1).

Chặng đường bay kéo dài ba tiếng rưỡi, tôi khóc suốt cả chặng đường, khóc đến nỗi mắt sưng vù, trái tim tê dại, toàn thân run rẩy.

Đến Tam Á, nhìn thấy nước biển màu xanh ngọc bích, ánh nắng, bãi cát. Tôi nhận ra bong bóng tình yêu đẹp đẽ với Chương Ngự, dưới bầu trời rực rỡ ánh nắng này đã bị vỡ tung, ngay cả việc cố đuổi theo ký ức cũng trở thành vô vọng.

Đó là một câu chuyện cổ tích hạnh phúc, nhưng sự thực chứng minh, chuyện cổ tích chỉ là lừa dối người ta mà thôi.

Mỗi ngày tôi đều ra Biển Đông lặn ngụp. Mục tiêu của tôi vốn là, lặn mãi, lặn chìm xuống và không nổi lên nữa.

Đáng tiếc, lặn rất nhiều lần, nhưng không lần nào chịu đựng được áp lực lớn của nước, bản năng sinh tồn khiến tôi lại nổi lên.

Thì ra, tôi không hề coi thường cái chết giống như trong tưởng tượng của mình.

Buổi tối, tôi đi dạo dưới hàng cây cọ, hít thở bầu không khí mang theo mùi tanh nồng và vị mặn mòi của biển, cảm nhận sự hư vô, trống rỗng của sinh mệnh.

Cứ tưởng rằng Chương Ngự đang ở bên cạnh mình, không kìm lòng nổi, giơ tay ra, thứ nắm bắt được chỉ là con gió biển.

Lẽ nào, duyên phận lại đùa bỡn con người như vậy?

Ngay từ đầu đã sợ Chương Ngự sẽ làm tổn thương tôi, cuối cùng vẫn cứ trở thành nỗi đau trong tim.

Thật không ngờ, tôi còn may mắn gặp kẻ cướp, tôi tích cực phối hợp bằng cách đưa cả di động và tiền mặt cho chúng. Từ khi rời khỏi Bắc Kinh, di động đã hết pin, tiền mặt cũng chỉ có mấy chục tệ. Mấy tên cướp rất không hài lòng với sự cống hiến của tôi, thế là bèn giơ dao găm ra uy hiếp tôi, “Không đưa hết tiền, tao sẽ giết mày”.

Dù sao cuộc sống đã không còn ý nghĩa gì, đã có người đồng ý giúp tôi việc này, thế thì còn gì bằng?

Thế là tôi ngoan ngoãn nhắm mắt, giơ cổ tay ra, cầu xin chúng: “Hãy mau ra tay đi”. Mấy tên cướp sợ hãi vứt con dao găm xuống và bỏ chạy, còn chẳng kịp cầm tiền và di động.

Bọn chúng không chịu giúp tôi giải thoát, còn tôi thì lại không đủ dũng khí, thế nên đành phải trở về khách sạn ngủ một giấc.

Trong khách sạn, có vi tính, trong máy có cài trò chơi “Ma quỷ và thú dữ” tôi vẫn thường chơi. Vào lúc nửa đêm, tôi online, phát hiện ra người của cả đội đang tìm tôi.

Tôi gửi cho mọi người tin báo bình an, lập tức có người trả lời tôi: “Cậu bỏ nhà đi, bị truy nã trong toàn khu vực, hãy mau trở về nhận lỗi”.

Tôi có lỗi gì chứ? Chẳng qua là yêu nhầm một người, yêu phải một đại thiếu gia đa tình. Anh ta dám đùa cợt với tình cảm của tôi, cười nhạo tôi không biết tự lượng sức mình, cuối cùng cũng bị hút hồn buối mê lực của anh ta, trở thành một thành viên trong danh sách những cô gái bị anh chinh phục.

Vội vàng thoát ra ngoài, tiếp tục đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, đi đến tận chân trời góc biển của núi Mã Lĩnh.

Hai viên đá lớn Chân trời, Góc biển đứng sừng sững ở giữa nước biển và bầu trời xanh, quanh năm suốt tháng nhìn dõi theo sóng nước cuộn cuộn ở Hải Nam.

Ông trời đang khóc cho nỗi đau của tôi, biển động đang điên cuồng gào thét, gió mưa sắp sửa ập xuống. Trên mặt biển trào dâng những con sóng to, có người hét: “Gió cấp 12 đến rồi”.

Đoàn người chạy tán đi bốn phương tám hướng, tôi không biết nên chạy về đâu, ở đâu mới là vườn địa đàng không có sự khổ đau?

Tôi chợt nhớ đến mẹ, khi mẹ lìa xa, đã nói với tôi: “Mẹ đi đây, con đừng buồn, nếu không, mẹ ra đi không yên lòng”>

Có một khoảnh khắc, tôi tưởng tôi đã có thể gặp được mẹ, nhưng mẹ lại không cần tôi, mẹ nói: “Mẹ chỉ muốn con kiên cường mà sống tiếp”.

Thế là, tôi điên cuồng chạy về phía nhà nghỉ, may mà trước khi cơn gió cấp 12 ập đến, tôi đã kịp về khách sạn.

(1) Tam Á: Một khu du lịch nổi tiếng ở đảo Hải Nam, Trung Quốc.

2. Sự nhầm lẫn trong tình yêu

Chương Ngự đã huy động toàn bộ thế lực của anh, tìm thấy tôi vào ngày thứ tư sau khi tôi bỏ đi.

Anh còn không kịp lau mồ hôi, “Xém chút nữa em làm anh sợ chết khiếp, anh gần như đã sai người tìm ở tất cả các thành phố lớn bé trong toàn quốc”.

“Anh còn tìm em làm gì nữa?” Tôi hỏi vặn lại.

Anh bỗng ngẩn người, vốn không biết nên trả lời tôi thế nào, “Em... em vô duyên vô cớ bỏ nhà đi một thời gian lâu như vậy, đương nhiên phải tìm em rồi”.

Tôi vô duyên vô cớ rời khỏi sao? Lẽ nào tìm được tôi rồi lại vứt bỏ tôi để đi cưới người khác sao?

Chương Ngự, anh muốn dẫn tôi vào con đường nào đây...

“Chúng ta chia tay đi”. Tôi cố gắng chịu đựng trái tim đang róm máu, nói rõ ra suy nghĩ của mình. Thà rằng lấy dao chặt đứt một lần cho xong, còn hơn cứ dây dưa thế này, việc cần kết thúc thì cũng nên kết thúc thôi, cả hai người đều thoải mái.

Anh hơi kinh ngạc và thảng thốt, “Tại sao? Anh đã làm sai chuyện gì? Cho dù có xử tội tử hình thì cũng phải đưa ra tội danh chứ?”

Thật không ngờ còn dám đòi tội danh với tôi. Được, thế thì để chúng ta nói cho rõ ràng.

“Chương Ngự, anh có bạn gái rồi phải không? Chuẩn bị kết hôn rồi phải không?” Tôi hỏi.

Anh gạt đầu, cũng thành thật đấy chứ. Tôi còn tưởng anh sẽ nể mặt tôi cơ đấy.

“Nếu đã như vậy, sao anh còn quấy nhiễu em?” Tôi vừa khóc vừa hét lên.

Chương Ngự cũng chẳng hiểu sự thế ra sao cả, “Những câu hồ đồ này, ai đã nói với em? Chương Sính phải không? Anh biết ngay hôm đấy nó đã thì thầm to nhỏ gì với em, em mới đột ngột bỏ đi như vậy”.

“Không liên quan gì đến Chương Sính cả”. Lốp trường cũng là vì muốn tốt cho tôi, mới tốt bụng nhắc nhở tôi.

“Sao lại không liên quan gì? Thằng nhóc đó không làm được việc gì ra hồn, chỉ chuyên làm hỏng chuyện”. Chương Ngự nhủ mày về bực bội.

“Chẳng phải anh đã thừa nhận rồi sao?”

“Anh đã thừa nhận cái quái gì chứ? Đúng là anh đã có bạn gái, trước mắt, chỉ có một mình em, muốn kết hôn, thì cũng là kết hôn với em chứ”. Chương Ngự hận một nỗi chỉ muốn đánh tôi một trận, có lẽ anh đã bực bội quá rồi.

Tôi cũng ngẩn người, “Em cứ tưởng...” Niềm vui lớn như vậy, tôi nhất thời không thể tiếp nhận nỗi, cứ luôn cảm thấy có gì đó không thật.

Tay Chương Ngự đập mạnh vào hông tôi, “Em tưởng gì chứ? Em muốn ăn đòn phải không? Để anh xử lý em trước, rồi sẽ tính sổ với tên oắt Chương Sính, chẳng phải là cố tình làm loạn sao?”

Chương Ngự giả vờ đánh mấy cái, nhưng không đánh tôi thật, từ từ chuyển thành những cái vuốt ve dịu dàng, mỗi lần chạm vào đều như mang theo dòng điện mạnh, hai người trào dâng cảm xúc mãnh liệt.

“Chương Ngự, chúng ta đừng như vậy”. Đối diện với sự tấn công mãnh liệt của anh, tôi đã không thể đứng vững được rồi, toàn thân như tê lại.

Anh xé rách chiếc áo cuối cùng trên người tôi, “Thế chúng ta phải thế nào?”

“Đây là khách sạn...”

“Anh đã treo biển xin đừng làm phiền rồi...”

“A...”

“...”

“Sao anh tìm được em?”

“Hãy chuyên tâm một chút”. Anh ôm lấy em tôi.

“Anh làm thế nào tìm được em...” Tôi nhân cơ hội thở dốc, lại hỏi lần nữa.

“Trò chơi...” Anh lâu bầu, “Anh bảo bọn Chu Bằng trong 24 giờ đồng hồ, phong tỏa tài khoản của em...”

“Nhẹ một chút...”

“Chuyên tâm một chút, nếu không anh đánh mông em đấy”. Bàn tay anh lại dịu dàng hạ xuống.

Tôi và Chương Ngự cùng ở lại Tam Á mấy ngày, đi vui chơi khắp nơi, tâm trạng đã thay đổi hoàn toàn.

Phong cảnh có hai người không còn cô đơn nữa, có thể nắm tay, chân trời góc biển không còn là con đường cùng nữa.

Nhìn thấy Chương Ngự tuần tú phong độ, luôn cảm thấy cuộc tình này đẹp đến độ không chân thật. Hiện thời mọi việc quá thuận lợi, hay là những trở ngại đều đang chờ đợi ở phía sau? Làm thế nào để qua được cửa của bố mẹ anh đây?

Sau khi trở về Bắc Kinh, Chương Ngự không hề khách khí với Chương Sính, Chương Sính ở phía bên kia điện thoại kêu cầu: “Khả Lạc, mau đến cứu mình”.

Tôi cố tình giả vờ nghe không rõ, còn ngắt lời cậu: “Gặp chuyện gì không vui à, sao mà hét to thế?”

“Chương Ngự... anh mình...”

“Không ở chỗ mình”. Tôi nói về tình bơ.

Ở đầu dây bên kia còn nghe thấy tiếng gầm của Chương Ngự, “Nhiều chuyện thì phải trả giá”.

“Em cũng chỉ là muốn tốt cho Khả Lạc”. Chương Sính hét lên.

Xem ra, Chương Ngự cũng chẳng hề tiếc sức lực của mình, tiếng kêu thét của Chương Sính càng lúc càng to, “Em xin lỗi còn không được sao?”

Chương Sính nói với tôi điều đó đúng là vì lo nghĩ cho tôi, cậu không bao giờ mong muốn tôi lại bị tổn thương.

“Chương Ngự, anh hãy nương tay một chút, cậu ấy là em trai của anh mà”. Cuối cùng tôi cũng không nỡ nhẫn tâm, nói đỡ cho Chương Sính.

Kết quả là, tối hôm sau, Chương Sính chạy đến nhà tôi, nói: “Vẫn may, cậu cũng không đến nỗi thấy chết mà không cứu”.

Nhìn thấy khoe mắt thâm tím của cậu, tôi cảm giác mình thật có lỗi, vội lấy cao đưa cho cậu bôi.

“Thật không ngờ Chương Ngự lại ra tay nặng thế”.

“Anh mình là như vậy đấy, có thể đỡ cho anh em vài nhát dao, nhưng vì phụ nữ, cũng có thể đâm anh em vài nhát dao. Nếu cậu không ngăn cản, có khi đã xảy ra án mạng rồi”. Chương Sính bĩu môi.

Có thể không ngăn cản sao? Chương Sính chính là cậu lớp trưởng tuần tú vô song, thiên hạ vô địch của chúng tôi mà.

“Cậu đã cho anh ấy uống thuốc mê gì? Bây giờ chỉ dồn hết tâm trí thuyết phục bố mẹ mình để anh ấy được cưới cậu”.

“Không có”. Tôi hơi lo sợ, có phải là tôi cũng không phù hợp với yêu cầu môn đăng hộ đối của bố mẹ anh không? Dù sao những gia đình như thế này đều đòi hỏi môn đăng hộ đối. Sao Chương Ngự lại bộp chộp như vậy, những quan niệm vốn có từ lâu, sao có thể dễ dàng thuyết phục được chứ?

“Sao vậy? Sao mặt cậu tự nhiên lại trắng bệch ra thế kia?” Chương Sính nhìn thấy tôi ngẩn người, giơ tay ra hươ hươ trước mắt tôi.

“Không có gì...”

“Có phải là cậu không muốn cưới vào nhà họ Chương để làm chị dâu mình phải không? Nếu mà quá miễn cưỡng, bây giờ mình có thể đưa cậu bỏ trốn, làm cho Chương Ngự tức chết thì thôi”. Chương Sính háo hức muốn thực hiện ngay.

Tôi lắc đầu, nhìn vết thương trên mặt cậu, “Nếu như cậu không muốn càng khó coi, thì ít lời thôi, có hiểu không?”

Chương Sính cảm thấy cụt hứng, “Mình thực sự đã từng thâm yêu cậu...”

Tôi trừng mắt nhìn cậu, “Còn nói nữa, mình sẽ đuổi cậu đi đấy”.

“Đừng thế, mình đến để xin lỗi cậu mà, nếu không, Chương Ngự sẽ không tha cho mình đâu”.

“Xin lỗi thì khỏi cần, chỉ cần sau này mặc cho mình sao bảo là được rồi”.

“Tiểu nhân xin tuân chỉ”.

Tôi khẽ bật cười thành tiếng, xem ra, Chương Sính từ lâu đã không còn nhớ đến những chuyện xảy ra trước đây. Chúng tôi dường như lại được trở về

những năm tháng đại học vô lo vô nghĩ, cậu vẫn là cậu lớp trưởng toàn năng, còn tôi vẫn là Khả Lạc vui vẻ.

Chương Ngự đến đón tôi lúc tan làm, nói tình bơ: “Hôm nào đi gặ bố mẹ anh, họ đã phàn nàn mấy lần rồi”.

Tôi giật mình, “Tại sao lại phải gặ bố mẹ anh?”

“Con dâu xấu xí, kiêu gì cũng phải gặ bố mẹ chồng chứ?”

Trong lòng tôi rất sợ hãi, nhưng cố tình hần giọng hỏi: “Ai là con dâu xấu xí chứ?”

“Lẽ nào ở đây còn có người khác sao?”

“Chương Ngự, em còn chưa nói muốn lấy anh đâu”. Tôi hét lên.

“Em không phải là không muốn chịu trách nhiệm đấy chứ?”

Tôi thực sự muốn thế đấy, nhưng không dám nói, bèn thương lượng với anh, “Có thể đừng đi gặ họ ngay được không?”

Anh dễ dàng tôi, “Họ chẳng phải là hồ, có thể ăn thịt em sao?”

Cũng chưa biết chừng. Mẹ của Tiêu Viễn vẫn luôn khiến tôi cảm thấy sợ hãi.

Chúng tôi ra ngoài ăn cơm, khi về nhà, đã không còn sớm nữa.

Tôi đã quen gọi căn hộ ở cùng Chương Ngự là nhà, như vậy cảm giác thật ấm áp.

Bầu trời đêm rất tuyệt, tôi và Chương Ngự đi từ bãi đỗ xe ra, nhìn lên vầng trăng tròn trên cao. Vầng trăng cũng có vẻ hơi thẹn thùng, nấp sau tầng mây để chơi trò trốn tìm với tôi.

Chương Ngự nắm tay tôi cùng đi lên tầng, tôi vừa đi vừa hỏi, “Chương Ngự, sao anh lại yêu em chứ? Em vừa đàn vừa ngốc như vậy”.

Anh quay đầu nhìn tôi, cười giảo hoạt, “Câu hỏi này của em, chính anh đã tự hỏi mình hàng nghìn lần rồi”.

“Vì sao?”

“Nếu có thể nói ra vì sao, thì anh đã không yêu em rồi, cô ngốc ạ”. Anh gãi đầu nói.

“Anh đừng có gọi em là cô ngốc mãi thế”.

“Thực sự em không đủ thông minh”.

“Còn nói nữa, em sẽ cắn anh đấy”.

Anh ghé miệng vào, nhắm mắt lại, nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: “Cẩn đi”.

Nhìn thấy bộ dạng cố ý chọc tôi cười của anh, tôi rất cảm động. Sao Chương Ngự lại yêu tôi như vậy, có phải là điều may mắn của tôi không? Bố mẹ anh có thể đồng ý cho chúng tôi ở bên nhau không?

Thấy tôi mãi không có động tĩnh gì, Chương Ngự mở mắt ra, “Sao lại không cắn?”

Tôi thở dài, vỗ nhẹ vai anh, chớp chớp mắt nhìn anh, nói: “Đại ca, anh quên em là người Hồi à?”

3. Tôi nhìn Chương Ngự con tim xao xuyến

Viên Viên trở về Bắc Kinh, suốt ngày chỉ mãi quán quýt bên Quách Phẩm Tự, dường như đã quen tôi rồi.

Tôi gọi điện mắng cô là, “trọng sắc khinh bạn”, Viên Viên lớn tiếng lý luận với tôi, “Nếu như suốt ngày ở bên cậu, tổng giám đốc Chương sẽ đuổi việc mình mất”.

“Chương Ngự chẳng phải là người không phân biệt công tư như vậy đâu”. Tôi đương nhiên phải nói đỡ cho Chương Ngự rồi.

Mãi nói chuyện với Viên Viên, nhìn đồng hồ, đã quá giờ cơm trưa. Nhà ăn đã đóng cửa, đành phải ra ngoài mua gói bánh quy để chống đói.

Lúc trở về, ngồi ở vườn hoa của cơ quan, vừa ăn bánh, vừa ngắm hoa, hoa hồng trong vườn đang nở rộ, mùi hương thơm ngát, mê say lòng người.

Có cơn gió thổi tới, chiếc túi nylon bọc gói bánh bị thổi bay vào giữa khóm hoa, tôi vội vàng chạy theo nhặt, bị một người giữ lại, “Cẩn thận kéo bị gai hoa hồng đâm”.

Tôi quay đầu lại nhìn, là một bác gái đã cao tuổi, đang nhìn tôi cười tí mắt. Nụ cười này thật thân thiết và hòa nhã, khiến tôi nhớ đến mẹ.

“Cháu đi nhặt túi nylon, nếu không sẽ ảnh hưởng đến môi trường”. Tôi giải thích với bà.

Bà vạch những chiếc lá hoa hồng, để tôi nhìn thấy vô số gai hoa hồng đang đâm ra tua tủa, “Nếu không có áo dài tay bảo vệ, cánh tay trần sẽ bị cào rách đấy”. Bà tìm thấy một cành cây khá dài cạnh đó, từ từ kéo chiếc túi nylon ra.

“Năm nay hoa nở đẹp quá”. Bà nói với tôi.

“Bác thích những bông hoa này ă?” Tôi hỏi, xem ra, bác gái có tình cảm rất sâu sắc với những bông hoa này.

“Chúng do chính tay bác trồng đấy”. Bà mỉm cười với tôi, trong ánh mắt toát ra sự tự hào.

“Chẳng trách, bác cũng làm việc ở đây ă?”

“Hồi trước làm ở đây, nhưng đã chuyển đi từ lâu rồi”. Bà giải thích.

“Có phải bác có tình cảm với chốn cũ, nên quay lại đây thăm phải không ă?”

“Đúng vậy”.

“Trước đây, mẹ cháu cũng thế, khi nghỉ hưu, nhân rồi, thường hay thích đến cơ quan cũ chơi”. Nhìn bác gái, tôi bất giác nhớ đến mẹ.

“Cháu cũng rất yêu mẹ cháu phải không? Biết được cả nơi bà ấy thích đến”.

“Vâng ă”. Tôi trả lời.

“Có cô con gái như cháu, bà ấy thật là hạnh phúc”.

“Bà không hạnh phúc chút nào, năm ngoái đã qua đời rồi ă, còn chưa kịp đợi cháu hiếu thuận với bà...” Nhắc đến mẹ, giọng tôi bỗng nghẹn ngào.

“Cháu à, đừng khóc”. Bà vỗ nhẹ vai tôi, “Để mẹ cháu nhìn thấy, bà ấy sẽ buồn đấy”.

“Vâng, mẹ không muốn nhìn thấy cháu khóc nhất”. Tôi dụi mắt, nhìn thấy bác gái đó đang nhìn chăm chăm vào gói bánh quy của tôi, hai mắt rục rịch.

“Bác cũng thích ăn loại bánh quy này ă?”

Bà gật đầu, “Ở nhà, mọi người không cho bác ăn, nói đường huyết bác cao”.

“Bây giờ bác có muốn ăn một miếng không ă?” Tôi đưa bánh quy cho bà.

Bà cầm một miếng, đặt vào miệng, ngậm hồi lâu, mới nuốt một cách đầy thỏa mãn. “Ừ, lâu lắm rồi không được ăn, chính là loại mùi vị này, vừa thơm vừa ngọt”.

“Bác có muốn ăn thêm cái nữa không ă?”

Cứ thế, tôi và bác gái đó cùng nhau chia sẻ tận hưởng gói bánh quy, giống y như tôi và mẹ cùng chia nhau hộp chocolate vậy.

Buổi tối, Chương Ngự có buổi tiếp khách, sợ tôi ở nhà một mình buồn, gọi điện thoại cho tôi, nói: “Anh gọi Hội Ninh đi mua sắm cùng với em nhé?”

“Thôi”. Tôi từ chối luôn, tôi không phải con nhà quyền quý giàu có, không yêu thích hành vi mua sắm đắt tiền.

“Thế thì để nó đưa em đến tiệm Spa nhé?”

“Em có phải xấu xí đến mức không dám nhìn ai đâu”.

“Vậy để nó đi dạo phố cùng em nhé?” Giọng nói của anh đã có vẻ mất kiên nhẫn.

Đúng là anh chàng không có tính kiên nhẫn, nếu tôi còn nói không đồng ý, chắc sẽ nổi nóng cho xem.

Khi gác máy, Chương Ngự chợt nói: “Khả, em phải học cách để tiêu tiền của anh, như vậy anh mới có cảm giác thành công”.

Chương Ngự, sao anh lại cứ toàn nói những câu kỳ quặc như vậy chứ?

Hội Ninh là một cô gái phú quý nhân rồi, suốt ngày ngoài việc đi mua sắm, làm đẹp, thì là hẹn hò với bạn trai. Từ sau lần trước tạm biệt nhau ở sân bay, đây là lần đầu chúng tôi gặp nhau, thái độ của cô đối với tôi đã hòa nhã hơn nhiều, đã hoàn toàn coi tôi là chị dâu rồi.

Hội Ninh – cô gái tinh thông ăn uống vui chơi, nhìn bộ dạng mỗi một của tôi sau một ngày làm việc, bèn đưa tôi đến một câu lạc bộ tư nhân nghỉ ngơi.

Chúng tôi ngồi nói chuyện phiếm với nhau, cô nhìn thấy tôi đeo chiếc đồng hồ giống y như của cô, nói: “Lúc đầu anh Chương Ngự đòi mua lại, nhưng em không chịu, không ngờ anh ấy đã đi đến tận Thụy Sĩ, chỉ để mua cho chị chiếc đồng hồ này.

“Anh ấy chỉ tiện thể nên mua thôi”.

“Chặng đường từ Bắc Kinh đến New York đi qua Thụy Sĩ sao? Sao mà em không biết chứ”. Hội Ninh tin chắc là anh đi Thụy Sĩ chỉ để mua đồng hồ cho tôi, “Còn nữa, lần gặp nhau ở trung tâm mua sắm, sợ chị hiểu nhầm, anh còn đi theo mãi để giải thích với chị em là ai. Nếu gặp người khác, anh chẳng buồn nói một câu”.

“Anh chàng Chương Ngự này có đôi lúc rất kỳ lạ”.

“Em cảm thấy, anh ấy gặp chị mới trở nên kỳ lạ. Lần trước ở sân bay, rõ ràng muốn chị ngồi lên xe anh ấy, nhưng lại không lên tiếng, còn bắt em nói với chị. Lần đó chị không chịu ngồi, anh ấy suốt chút nữa tức phát điên lên”. Hội Ninh có đôi mắt giống như Chương Ngự và Chương Sinh, khi cười trông rất trong sáng tinh anh, “Khi nào thì làm chị dâu của em vậy?”

“Cái này...” Tôi lúng búng, thứ gọi là cơ duyên, có phải tôi nói gì là được ngay đâu.

Ngày giỗ mẹ tôi, tôi xin phép nghỉ một hôm, muốn đến thăm mẹ. Tôi vốn không định làm phiền Chương Ngự, vì anh khá bận.

Nhưng anh lại còn tích cực hơn tôi, đã chuẩn bị xong tiền giấy và đồ cúng từ lâu rồi, lại còn e dè hỏi tôi: “Không biết mẹ vợ có thích không?”

Nhìn dáng vẻ thành khẩn của anh, tôi rất cảm kích.

Trước mộ mẹ có một bó hoa cúc trắng, cánh hoa trắng tinh thuần khiết như giọt sương mai trông thật thanh tịnh. Nhìn thấy sợi dây vải màu trắng sữa buộc bó hoa, tôi khẽ mỉm cười, có phải là ông ấy đã đến?

Tôi kể cho mẹ tất cả những chuyện xảy ra sau khi mẹ đi, về Chương Ngự, về Tiêu Viễn.

“Mẹ ơi, sau này con sẽ làm cho mình vui vẻ hơn nữa”. Tôi nói với mẹ.

“Con hứa với mẹ con sẽ làm cho cô ấy mãi mãi hạnh phúc”. Chương Ngự cúi lạy mẹ tôi. Tôi nhìn anh, trong lòng trào dâng niềm xúc động dạt dào.

Cuối cùng cũng quyết định đi gặp bố mẹ Chương Ngự, mặc dù đối diện với một trận đánh quyết liệt, nhưng vì Chương Ngự và hạnh phúc của tôi, tôi cũng quyết không lùi bước. Trước khi đi, tôi nói với Chương Ngự: “Nếu bố mẹ anh đồng ý cho em ở bên anh là tốt nhất, nếu không đồng ý, em quyết định bắt cóc anh luôn, để sau này một mình lớp trưởng phải nuôi dưỡng họ”.

Chương Ngự cười, “Sao lúc đầu em lại không bắt cóc Tiêu Viễn”.

Tôi ngẩn người, ngừng lại, đứng vậy, sao hồi trước chưa bao giờ từng nghĩ đến việc bắt cóc Tiêu Viễn?

Nghĩ kỹ lại, không khỏi bật cười, đáp án ngay ở bên miệng rồi, nhưng tôi không nói ra, tránh để anh lại lấy câu nói đó chặn họng tôi.

Dừng khí và lòng quyết tâm của tôi đối với việc yêu Chương Ngự vượt xa tình yêu của tôi đối với Tiêu Viễn, và những cố gắng mà Chương Ngự bỏ ra cho mối tình này cũng vượt xa Tiêu Viễn, cho nên một số mâu thuẫn trong tình yêu được Chương Ngự dễ dàng đón nhận và hòa giải, còn đối với Tiêu Viễn, thì lại trở thành nút thắt không thể nào tháo gỡ được.

Thực ra, tình yêu không phân biệt giàu nghèo, hoàn cảnh gia đình, tuổi tác. Yêu, chỉ đơn thuần là yêu, chỉ cần kiên trì, là sẽ có thể được bên nhau.

Tôi nói: “Nếu hồi đó em có gan bắt cóc, giờ sao có thể đến lượt anh được?”

“Cũng phải”. Anh nghĩ một lát, trông bộ dạng như kiểm được món hời.

Tôi hết giờ bộ quần áo này đến bộ quần áo khác, hỏi Chương Ngự rốt cuộc nên mặc bộ nào? Dù sao anh cũng hiểu rõ sở thích của bố mẹ anh mà. Anh nhìn đi nhìn lại, liên tục lắc đầu.

“Vậy rốt cuộc anh thích bộ nào?”

“Nói thật lòng?” Anh hỏi.

Tôi gật đầu, buổi gặp gỡ trọng đại, liên quan đến hạnh phúc của tôi và anh sau này, đương nhiên phải nghe lời nói thực rồi.

“Anh thích nhất em không mặc gì cả”. Anh cười tinh quái giống như con mèo ăn trộm cá tươi.

“Chương Ngự”. Tôi cuống lên.

“Có mặt”. Anh tạo tư thế đứng nghiêm như một đứa trẻ tập quân sự.

Tôi thực không biết phải xử trí ra sao nữa, anh chàng này cứ thiếu nghiêm túc như vậy đấy. Thấy tôi có vẻ do dự, anh được đà, đề tôi xuống giường, nói: “Anh thực sự rất muốn nhìn dáng vẻ em lúc em không mặc quần áo”.

Bị Chương Ngự quấy nhiễu, chúng tôi đến muộn hơn nửa tiếng đồng hồ.

“Lần đầu gặp mặt đã đến muộn, chắc chắn bố mẹ anh sẽ có ấn tượng xấu về em”. Tôi trách Chương Ngự.

“Đề sớm được ôm cháu, họ sẽ không có ý kiến gì đâu”. Anh lái xe chậm rề rề.

“Anh lái nhanh lên đi”. Tôi giục anh.

“Chẳng phải em bị say xe sao?” Thì ra anh lái xe chậm là sợ tôi say xe.

Tôi đã nhìn thấy bố Chương Ngự trên tivi từ lâu rồi, nhưng bên ngoài, trông ông hòa nhã hơn nhiều.

Tôi thật không thể ngờ được rằng, mẹ anh chính là bác gái hiền từ giống như mẹ tôi, cùng tôi ăn bánh quy mà tôi đã gặp vào buổi chiều ẩm áp tràn ngập hương hoa hồng hôm đó.

Bà mỉm cười thân mật với tôi, còn kéo tôi đến bên cạnh, hỏi tôi đủ chuyện, thể hiện sự nhiệt tình và chu đáo. Chúng tôi đều không hề nhắc đến buổi chiều hôm đó, đó là bí mật của tôi với một bác gái xa lạ.

“Ngự Ngự và Sinh Sinh luôn miệng kể về cháu với hai bác đấy”. Bố mẹ Chương Ngự cùng đồng thanh nói.

“Ngự Ngự, Sinh Sinh?” Tôi muốn bật cười, nhưng đang ở trước mặt phụ huynh, nên đành cố nhịn.

Ăn cơm cùng bố mẹ Chương Ngự xong, rồi lại xem xong “Bản tin thời sự”, chúng tôi mới về. Trước khi đi, bố Chương Ngự còn luôn miệng dặn dò tôi, “Cháu nhớ thường xuyên đến chơi nhé”.

Họ không hề có ý định ngăn cản chuyện của tôi và Chương Ngự, ngược lại, chính tôi lại có vẻ hoảng hốt lo sợ.

Lại nhớ đến câu nói của Chương Sinh: “Cậu đã cho anh ấy uống thuốc mê gì? Bây giờ anh ấy chỉ dồn hết tâm trí để thuyết phục bố mẹ mình cho phép anh ấy cưới cậu đấy”.

Tại tôi lúc đó quá bi quan, đã bỏ qua ngữ khí và nét mặt giao hoạt của cậu, lại để cho cậu dàn xếp hãm hại tôi và Chương Ngự. Nhưng, lớp trưởng ơi, quân tử báo thù 10 năm chưa muộn, cậu rơi vào tay mình và Chương Ngự, cậu liệu có thể có được quả ngọt mà ăn sao?

Ra khỏi nhà bố mẹ Chương Ngự, tôi cuối cùng không nhịn nổi nữa, ngã người vào Chương Ngự cười ngặt nghèo.

“Ngự Ngự, ha ha, tiểu Ngự Ngự”.

Chương Ngự nói: “Có gì đáng cười chứ? Từ nhỏ mẹ anh đã quen gọi như thế rồi”.

Tôi vẫn cảm thấy rất buồn cười, gọi một người đàn ông trưởng thành là Ngự Ngự, nghe thấy cứ kỳ kỳ sao ấy.

“Đừng cười nữa, cười mãi đến chính anh cũng cảm thấy kỳ kỳ”. Chương Ngự nhắc nhở tôi.

Cuộc hôn nhân với Chương Ngự mãi không có động tĩnh gì, bởi vì lời cầu hôn của anh mãi không thành công.

“Làm gì có ai tùy ý mua một chiếc nhẫn đeo vào cho xong chuyện chứ?” Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn có mặt kim cương thật to, cảm giác quá nặng nề, đeo vào thật chẳng tiện chút nào, nên cất luôn vào trong hộp đựng nữ trang.

Trong hộp nữ trang đều là các món đồ Chương Ngự tặng, nào là dây chuyền, khuyên tai, vòng đeo tay... chất liệu cũng vô cùng phong phú, có trân châu, phi thủy, san hô, vàng bạc...

Chương Ngự hỏi tôi: “Sao không thấy em đeo nhẫn cưới?”

Tôi nói với anh: “Em không thích”.

Thế là, Chương Ngự không tự mua nữa, mà kéo tôi vội vàng đến cửa hàng bán đồ trang sức, “Em hãy chọn cái em thích đi”.

“Em đều không thích, sao mà chọn được?”

“Điền Khả Lạc, em có ý có phải không?” Chương Ngự bức tức, trừng mắt nhìn tôi.

Tôi miễn cưỡng gật đầu, anh chỉ có thể đưa tôi về nhà.

Thế là, tôi và Chương Ngự luôn ở trong trạng thái sống chung với nhau. Ai bận việc của người nấy, thỉnh thoảng tổ chức bữa ăn tối dưới ánh nến ở nhà, bố trí buổi đi chơi dã ngoại ngoài trời.

Chương Ngự cũng hay đi khắp thế giới, nhưng mỗi ngày đều gọi điện về cho tôi, nói với tôi, anh rất nhớ tôi.

Khi Chương Ngự không ở nhà, tôi thay anh đến thăm bố mẹ anh, cùng đi dạo và trò chuyện với họ.

4. Hạnh phúc thật giản đơn

Người kế nghiệp thứ ba của tập đoàn Cự Khải – cô Hạ Dân Thanh mời tôi và Chương Ngự đến tham gia tiệc sinh nhật. Ngày nay, giới trẻ đều thích học theo phương Tây, thích tổ chức dạ hội, để tạo mối quan hệ xã hội. Mặc dù rất thời thượng, nhưng tôi chẳng hứng thú chút nào.

Tôi hỏi Chương Ngự: “Buổi tiệc này, em có thể không đi được không?”

Chương Ngự suy nghĩ một lát, lắc đầu nói, “Anh vẫn còn nợ Dân Thanh một lời giải thích, em không đi, sao anh có thể nói được?”

“Giải thích gì?” Lẽ nào, khoảng thời gian trước, trên báo đưa tin rầm rộ về mối quan hệ giữa Chương Ngự và Hạ Dân Thanh là thật sao?

Đầu tiên là trong hôn lễ của Tiêu Viễn, Hạ Dân Thanh đứng ngay sau lưng Chương Ngự, thế là trên báo bắt đầu đăng đầy tin cô Hạ Dân Thanh liệu có thể được gả vào nhà họ Chương hay không. Sau đó, Chương Ngự đã nhiều lần mời cô Hạ cùng xuất hiện trong rất nhiều buổi gặp gỡ quan trọng, giới truyền thông đều nói, hai người bọn họ sắp kết duyên với nhau rồi.

Lúc đó, Chương Sinh nói với tôi, Chương Ngự sắp kết hôn, đối tượng đầu tiên mà tôi nghĩ tới chính là Hạ Dân Thanh.

“Em cứ đi thì biết”.

“Hạ Dân Thanh xinh thật đấy”. Tôi cố ghé vào tai Chương Ngự thì thầm.

Anh cũng bắt chước theo cách của tôi, ghé sát lại, khẽ nói: “Em xinh hơn cô ấy nhiều”. Lòng tôi như nở hoa, khoác tay Chương Ngự tiến vào đại sảnh nhà họ Hạ.

Hạ Dân Thanh bước đến trước mặt tôi và Chương Ngự, cười tươi như hoa, “Anh cả, cuối cùng anh cũng không đến nỗi mất công khi lợi dụng em nhiều lần như vậy”.

“Anh cả?” Tôi cảm thấy không hợp lý.

Chương Ngự cười, giới thiệu chúng tôi, “Khả Lạc, đây là Dân Thanh, là con gái của di anh... Dân Thanh, còn không gọi chị dâu đi”.

“Thì ra...”

“Đều là ý của anh cả đấy, không liên quan gì đến em đâu”. Hạ Dân Thanh vội vàng thoái thác.

Gặp Chương Sinh ở buổi tiệc sinh nhật của Hạ Dân Thanh đã không còn phải ngạc nhiên nữa rồi. Xem ra, mối quan hệ của Hạ Dân Thanh với Chương Sinh còn thân thiết hơn, cô kéo tay cậu, “Anh hai, em giới thiệu cho anh những người bạn Ailen của em...” vừa đi còn không quên quay lại nháy mắt với tôi và Chương Ngự.

Chương Sinh hình như không muốn đi cùng cô, vừa đi vừa nói: “Em đừng kéo anh, anh còn có việc muốn nói với Khả Lạc”.

“Lát nữa nói sau...”

Chương Ngự khiêu vũ rất giỏi, lại là người tình trong mộng của nhiều cô gái, cứ nhảy hết điệu này đến điệu khác. Nhìn anh khiêu vũ tay trong tay với người khác, lòng tôi tê tái, thế nên, tôi cảm ly nước ngọt ra ngoài chùi hóng mát ngắm cảnh.

Gặp Giang Nhã ở đây là một việc khá bất ngờ. Cô cũng đang cầm một ly nước ngọt, vừa uống vừa nói: “Cô Hạ Dân Thanh mời tôi đến”.

Giang Nhã là ngôi sao, không thân quen với tôi, thật không ngờ, cô lại chủ động nói chuyện với tôi.

Tôi đương nhiên cũng hơi lúng túng, “Cô Giang, rất vui được gặp cô”.

“Nhưng tôi nhìn thấy cô thì chẳng vui chút nào cả”. Ngực khí của Giang Nhã sống sượng, “Đặc biệt là nhìn thấy cô đi cùng Chương Ngự. Cô biết không, trước đây, tôi là bạn gái của Chương Ngự”.

Ôi trời, lại thế nữa rồi.

“Chính anh ấy đã chủ động chia tay với tôi. Anh ấy nói, anh ấy đã phải lòng một cô gái gốc gác khác...”

Tôi cười ngược ngùng. Có lẽ thái độ của tôi quá hòa nhã thân thiện, Giang Nhã nói xong cũng cười, “Đã là chuyện từ mấy năm trước rồi, không nhắc đến cũng được. Cuối cùng, hai người đã ở bên nhau, chúc mừng nhé”.

Từ mấy năm trước Chương Ngự đã phải lòng tôi rồi sao? Sao anh chưa từng nói nhỉ?

Giang Nhã có nụ cười đẹp nghiêng nước nghiêng thành, “Nếu như tôi không phải là người nổi tiếng, có lẽ, hôm nay người đi cùng Chương Ngự đã không phải là cô rồi”.

“Thực ra, thứ gọi là duyên phận rất huyền diệu, bí ẩn. Cuối cùng, ai là của ai, cũng khó mà nói chắc được. Tôi vẫn chưa đồng ý lấy anh ấy đâu, cô vẫn còn có cơ hội”. Tôi nâng ly nước ngọt lên mời Giang Nhã.

Giang Nhã nghe xong ngẩn người, sau đó cười vang, nụ cười rất khoa trương và có vẻ ngông nghênh, “Cuối cùng Chương Ngự cũng đã gặp được khắc tinh của anh ấy rồi”.

“Cùng uống nào. Tôi rất thích phim của cô, Trần Viên Viên lần đầu hợp tác với cô, rất tuyệt đấy”.

“Cô chính là cô gái đã đi cùng với Trần Viên Viên đến quay thử?”

Ở chòi hóng mát, gió thổi quá mạnh, tôi trò chuyện với Giang Nhã rất vui, nhưng không chịu được lạnh, bèn quay trở vào đại sảnh.

Bữa tiệc vẫn đang diễn ra rất sôi nổi, Chương Ngự đã dừng lại, ngồi nghỉ trên sofa phía bên ngoài sàn nhảy. Tôi bước tới, nở nụ cười nhã nhặn lịch sự với anh, “Thưa anh, anh có muốn khiêu vũ không?”

Anh đứng dậy, cúi người chào lịch thiệp, giơ một bàn tay ra hiệu mời, “Rất vinh hạnh”.

“Tuyệt quá”. Tôi ngồi luôn vào chỗ ngồi của anh, “Tôi có thể ngồi ở chỗ của anh được chứ?”

Chương Ngự dờ khóc dờ cười.

Trên đường từ nhà họ Hạ trở về, Chương Ngự hỏi tôi: “Em và Giang Nhã ở chòi hóng mát đã nói những chuyện gì?”

“Điện ảnh”.

“Chỉ có mỗi điện ảnh thôi sao?”

“Anh hy vọng còn có gì nữa chứ?” Tôi hỏi vặn lại.

“Không có gì”. Chương Ngự không nói thêm lời nào, lặng lẽ lái xe.

Chắc là anh sợ Giang Nhã nói những lời không nên nói, tôi sẽ ghen bóng ghen gió. Tôi chẳng nhỏ mọn đến thế đâu. Trước khi chấp nhận yêu anh, tôi đã hiểu rõ, một người đàn ông ưu tú, không thể nào không có những mối tình cũ.

Chung sống với Chương Ngự, cuộc sống rất thoải mái, cũng rất vui.

Bánh xe thời gian đang chuyển động êm ả yên bình, chúng tôi càng trân trọng yêu thương nhau hơn.

Tôi và Chương Ngự nằm trên sofa, “Chương Ngự, anh yêu em vì cái gì?”

“Yêu sự mơ hồ, tính ngốc nghếch, và cả sự lương thiện của em nữa...”

“Những khuyết điểm này của em, đối với anh lại trở thành ưu điểm sao?”

“Mơ hồ, đần, ngốc cũng là một loại cảnh giới, cần trí tuệ lớn của con người”. Anh hôn tôi, “Thế em yêu anh vì cái gì?”

“Yêu anh vì anh có tiền, vì anh đẹp trai...”

“Điền Khả Lạc, em đúng là cô ngốc, anh chỉ có chút ưu điểm này sao?”

“Đương nhiên không phải, điều em yêu nhất ở anh chính là trí tuệ và dung khí anh chịu hy sinh cho tình yêu, và cả tấm lòng bền bỉ kiên trì của anh”.

“Thế này còn tạm được, cuối cùng trong mắt em, anh cũng có chút ưu điểm”. Anh nói, “Nhưng anh đã 33 tuổi rồi, nếu không kết hôn, sẽ thành ông già mất thôi. Lúc em vẫn còn trẻ, biết đâu lại tìm được một người giàu có hơn anh, đẹp trai hơn anh, rồi đá anh thì sao? Anh chẳng được đảm bảo chút nào cả”.

“Anh đa tình như vậy, ngày nào đó phải lòng cô gái khác trẻ trung hơn em, muốn bỏ em, lại phải ly hôn, có phải là càng phiền phức hơn không? Không kết hôn, vừa vụn đảm bảo lợi ích của anh”.

“Điền Khả Lạc, em biết tính toán so đo từ khi nào vậy?”

“Em chẳng qua là gần mực thì đen thôi”.

Một hôm trời lạnh, tôi đang tắm trong bồn tắm Chương Ngự đã bật sẵn nước nóng. Do nhiệt độ nước quá cao, khiến tôi bị ngất, Chương Ngự vội vàng

gọi bác sĩ đến nhà.

Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ nói: “Cô ấy không sao cả, chỉ là đường huyết hơi thấp”.

Chuong Ngự thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, bác sĩ lại nói: “Đường huyết thấp không có lợi cho thai nhi, bây giờ cần phải bổ sung thêm năng lượng”.

Chuong Ngự lại hít thở một hơi thật sâu, tôi nằm trên giường, chỉ muốn bật cười.

Tôi và Chuong Ngự tổ chức đám cưới.

Hôm diễn ra lễ cưới, khách khứa ngồi chật kín, nhà hàng quá hào hoa tráng lệ khiến tôi hoa cả mắt.

Những người anh em kết nghĩa của Chuong Ngự xoa xoa nắm tay, chỉ đợi để làm náo loạn đêm động phòng, bị một câu nói của Chuong Ngự trấn áp luôn.

“Động vào con trai của chúng tôi, đừng ai mong được làm bố nuôi”.

Chuong Ngự đã dùng chiếc nhẫn cưới khóa chặt cả cuộc đời tôi, nói: “Cả đời này, chỉ yêu mình Khả Lạc”.

“Anh nói rõ xe, rốt cuộc là khả khẩu khả lạc (1) hay là bách sự khả lạc (2)?”

“Chỉ yêu Điền Khả Lạc”.

“Ha... ha...” Định nghĩa của hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy thôi.

Sau khi mang thai, chúng tôi sống cùng bố mẹ Chuong Ngự, họ nói như vậy có thể chăm sóc tôi chu đáo hơn. Tôi nghi ngờ, hai ông bà muốn chăm sóc cháu nội đây.

Mỗi lần khi tôi không muốn ăn thêm nữa, là họ đều uy hiếp tôi, “Làm cháu nội của chúng tôi đói là không được đâu đấy”.

Mỗi khi trời lạnh, tôi quên mặc thêm áo ấm, họ lại nói: “Làm cháu nội chúng tôi bị lạnh là không được đâu đấy”.

Chuong Sinh đã chuyển ra ngoài sống từ lâu, thỉnh thoảng mới về chơi, nhìn thấy bà chị dâu tôi đây, cứ nói giọng đùa cợt: “Sao chị lại lấy anh chàng Chuong Ngự đa tình đó chứ? Nhân lúc tôi vẫn chưa kết hôn, chị có thể suy nghĩ lại đấy”.

Chuong Ngự nghe thấy ngáng chân cậu, làm cậu ngã sóng soài trên đất, nói: “Tốt nhất em nên tránh xa cô ấy một chút”.

Tôi đứng cạnh, ôm bụng mà cười.

Trước năm 26 tuổi, nếu bạn hỏi tôi hạnh phúc là gì, có lẽ tôi sẽ nói với bạn: có nhà, có xe, có tiền, lấy được một người chồng tốt.

Sau năm 26 tuổi, nếu bạn hỏi tôi hạnh phúc là gì, tôi sẽ không ngần ngại mà nói cho bạn biết: hạnh phúc vẫn chính là như mèo được ăn cá, như lợn được ăn thịt, như Ultraman đánh tiểu Quái vật.

Nhưng Ultraman tôi lúc này có tới hai con tiểu quái vật để đánh, một là ông xã, hai là con trai.

“Điền Khả Lạc, sinh nhật anh đấy, thật không ngờ em không mua quà cho anh, cứ thế mà về nhà, không thấy ngại sao?”

“Ai nói em không mua quà cho anh chứ?” Tôi vội vàng chạy đến ngăn kéo, tìm được chiếc kẹp cavat không biết mua từ đời nào kiếp nào, “Đây là kiểu mới nhất của năm nay”.

“Năm ngoái em đã tặng anh cái này rồi”.

“Thế à? Sao em không có ấn tượng gì nhỉ?”

Tôi ngồi ở phòng khách xem tivi, cậu con trai ngồi trong phòng nó làm bài tập.

Đột nhiên, nó chạy ra hỏi tôi: “Mẹ ơi, 17 trừ 3 còn bao nhiêu ạ?”

Tôi ngẩn người một lát, “Con lấy máy tính ra tính đi”.

“Nhưng cô giáo nói phải tính nhẩm”. Con trai ngược khuôn mặt nhỏ xinh ngây thơ lên đợi tôi trả lời.

“Con đi hỏi bố con ấy, trí tuệ mẹ hơi kém”. Tôi tươi cười, nói nhỏ với nó.

“Cũng chẳng biết trí tuệ hơi kém hay vốn không hề có trí tuệ”. Con trai tay chống cằm khẽ lâu bàu.

“Chương Tiểu Ngự”. Tôi lấy tấm nệm ghế sofa ném về phía nó, nó bắt gọn, còn cười nhún nhử với tôi, lộ ra hàng răng trắng đều tăm tắp.

Tôi lấy làm phiền lòng, hồi hận lúc đầu đưa nó đến đội bóng đá tham gia huấn luyện, chạy mãi mà chân không dài ra, lại luyện được bản lĩnh của thủ môn.

Chương Ngự đang trong phòng làm việc, nghe thấy tôi hét tên cậu con trai bảo bối của anh, vội chạy ra, vừa an ủi tôi, vừa ôm con trai, hỏi: “Sao thế?”

“Mẹ con ngay cả 17 trừ 3 cũng không biết là bao nhiêu bố ạ”. Con trai ôm lấy cổ Chương Ngự, bắt đầu kể tội.

Chương Ngự nghiêm mặt nhìn nó, tôi cứ tưởng anh sẽ dạy dỗ con cần phải biết tôn trọng bố mẹ, nào ngờ, anh lại nói: “Sao con lại có thể hiểu biết nông cạn như mẹ con chứ? Lại còn hỏi mẹ con câu hỏi toán học khó như thế? Một quả chuối chia cho ba bạn nhỏ mà mẹ con còn không biết nữa mà”.

Tôi không biết nói gì hơn, đây chính là Chương Ngự và cậu con trai cưng mà anh đã giáo dục nên.

(1) Khả khẩu khả lạc: Âm người Trung Quốc dịch ra từ chữ Coca-cola.

(2) Bách sự khả lạc: Âm người Trung Quốc dịch ra từ chữ Pepsi.

Bạn đang đọc truyện *Vút Bỏ Anh Là Điều Đáng Cảm Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.